Capitolul 115

sentinţa convenţiei

A doua zi dimineaţă mulţimea se înghesuia în jurul palatului regal de altă dată, în care Convenţia îşi ţinea acum şedinţele. Se ştig că azi se va hotărî dacă trebuie ori nu să se intenteze regelui proces de înaltă trădare.

În palat iritarea creştea. Ambiţioşii şi parveniţii, care căutau să exploateze orice în favoarea lor personală, aduceau noi şi noi acuze la adresa regelui.

Unul din aceştia era şi celebrul abate Grégoire, care imediat ce se deschise şedinţa se ridică pentru a citi următoarea propunere:

„Propun ca Ludovic Capet, fostul rege al Franţei, să fie adus înaintea noastră şi judecat de noi! Trebuie să-i liniştim pe amicii libertăţii nimicind Talismanul! După legea scrisă, Ludovic Capet este, poate, inviolabil, căci a fost destul de abil ca să nu comită o greşeală. Există însă un drept mai înalt decât acela prevăzut în pergamente îngălbenite! şi anume: dreptul poporului, avem dreptul sfânt şi inalienabil de a chema în faţalegii pe Ludovic Capet”.

Aplauze zdrobitoare izbucniră din întreaga sală. În acelaşi moment însă, se ridică un orator, Vergmand, un democrat de altfel foarte iubit, dar care printr-o atitudine ceva mai moderată îşi atrase antipatia teroriştilor.

— Ascultaţi-mă prieteni!, strigă Vergmand. Nu pot fi de acord cu vorbele lui Grégoire. El nu cere judecarea regelui. Sub vorbele lui se ascunde siguranţa grozavă că Ludovic al XVI-lea trebuie să moară! Moartea acestui rege este un câştig îndoielnic pentru noi. Mai prudent şi mai folositor este să-i păstrăm viaţa şi să-l ţinem ostatic. Executarea lui Ludovic al XVI-lea ar face ca duşmanii noştri să facă şi mai multe pregătiri de război şi ar preface

într-o putere primejdioasă pe legitimiştii din Vandea. Ţinerea ca prizonier a lui Ludovic, îi face neputincioşi, prea neputincioşi pentru a fi o primejdie pentru Republică!

Dar o vijelie de fluierături izbucni. Poporul care asculta sus în tribună începu să facă un zgomot monstruos.

Mult timp preşedintele Barrière încercă să facă linişte.

În sfârşit se făcu linişte. Saint-Just, un tânăr de douăzeci de ani luă cuvântul.

— Ascultaţi-mă cetăţeni şi legislatori ai Franţei! Ce-i drept vă vorbeşte un tânăr, dar nu un tânăr dispreţuieşte sfatul bătrânilor slabi! Ce ne lipseşte nouă este acţiunea rapidă şi eficientă! Cu şovăieli şi cântăriri nu vom vedea niciodată lumina libertăţii! Un popor care priveşte pedepsirea unui rege ca, pe ceva care trebuie încă cumpănit, nu va fonda niciodată o adevărată republică!

Sala răsplăti pe orator eu un râpot de aplauze.

— Desigur!, strigă Robespierre. Saint-Just are dreptate! La condamnarea regelui nici nu e vorba de proces, ci de o măsură pentru binele public, de o prevedere naţională! Un proces presupune posibilitatea achitării. Republica nu poate achita un rege, tocmai fiindcă ea este republică şi el e rege! După cum republica ar fi nimicită dacă ar avea iar regele putere, tot aşa regele trebuie suprimat când are republica puterea! Crima lui Ludovic Capet este că a îndrăznit să fie rege în această ţară setoasă de libertate! Sunt de părere că trebuie să declarăm prin simplă votare că Ludovic Capet merită moartea!

— Nu. nu!, strigă Vergmand, fără a se tulbura de grozavul strigăt de bucurie al poporului din galerie. Asta n-ar fi o măsură demnă de un popor mare şi drept. Asta ar însemna un asasinat. Ludovic Capet are dreptul de a fi

ascultat de judecători, ca şi de cel din urmă cetăţean! Cetăţeni, vă conjur să nu vă lăsaţi târâţi de patimă! Nu pătaţi printr-un omor sublima operă a revoluţiei franceze! Nu faceţi ca generaţiile viitoare să vă arate cu degetul! Dreptul pe care-l are oricare din voi trebuie să-l aibă şi acela care a avut nenorocirea de a se naşte rege al Franţei!

În sală părerile erau împărţite.

Cea mai mare parte din membrii Convenţiei părea a fi de părerea lui Vergmand. Numai generaţiile urlau! Vorbele spuse de demnul Vergmand nu erau după dorinţa inimilor lor Robespierre se ridică din nou

— Nu poate fi vorba de un proces!, strigă fanaticul republican privindeu ochi fulgerători spre sală. Ludovic Capet este deja judecat prin crima lui contra libertăţii poporului! Trebuie numai condamnat! Partizanii regelui, acei laşi care pe vremea tind regalitatea avea încă putere, se ascundeau pentru a nu fi pedepsiţi ca trădători! Acum, îşi ridică iar fruntea cu obrăznicie! Oameni înarmaţi pe tare nu i-am chemat străbat zările! Ei strigă cerând achitarea lui Ludovic al XVI-lea. Ce spui! Ludovic Capet a băgat zâzanie chiar între reprezentanţii poporului! Îndrăznesc unii să vorbească în favoarea lui, în loc să-l condamne în unanimitate! Cine ar fi crezut că vom vedea asemenea lucruri? Poate că va vorbi chiar de inviolabilitatea regelui? Ce ruşine! Tribuna poporului francez răsună de laudele lui Ludovic Capet? Dumnezeule! Hoardele tiraniei se strâng din nou pentru a ataca republica! Şi se mai întreabă dacă Ludovic Capet e vinovat? Dacă e permis să-l tratăm ca duşman al patriei noastre?

În acest moment soarta lui Ludovic al XVI-lea păra hotărâtă.

Deodată se ridică un partizan al partidei moderate, numită de poporul francez Gironda.

Acest bărbat generos, odinioară avocat, se numea Petion”.

— Membri ai Convenţiei!, strigă el. Nu vă lăsaţi tulburaţi în deliberarea voastră liniştită, prin fraze ipocrite! Nu numai Franţa întreagă, ci şi toată lumea are în acest moment ochii aţintiţi asupra voastră! Istoria universală va judeca hotărârea voastră! Noi nu suntem o plebe pătimaşă, cetăţene Robespierre, pe care s-o aprinzi cu frazele tale, suntem reprezentanţii unui popor mândru şi setos de libertate! A-l condamna pe Ludovic al XVI-lea fără judecată, înseamnă a-l face un marţir, iar pe noi nişte oameni fără dreptate! Ne temem noi, cetăţeni ai Franţei de apărarea unui Ludovic Capet? Nu suntem noi reprezentanţii unui popor robit şi maltratat în mod barbar? Nu, Franţa nu se va înjosi, ea va lăsa să se apere, că ne orice alt asasin, şi pe omorâtorul binelui public, pe Ludovic al XVI-lea, ultimul vlăstar al unei scelerate familii regale! Da, desigur, şi eu sunt convins că există o singură hotărâre pentru acest mare trădător: moartea! Dar înainte de a-l condamna, să ascultăm apărarea vinovatului.

Vorbele lui Petion avură o mare influenţă asupra membrilor Convenţiei. Cu o mare majoritate se hotărî ca Ludovic al XVI-lea să fie adus la bară.

Regele avea dreptul să-şi ia ca apărători mai mulţi avocaţi. Convenţia însă, va hotărî curtea judecătorească pentru Ludovic Capetul.

Un strigăt de aprobare răsună din sală!

Poporul recunoscuse că pentru moment nu putea căpăta mai mult de la membrii Convenţiei. Dar faptul că Ludovic al XVI-lea va fi judecat, mulţumi poporul.

Numai Roberspierre, Danton şi partizanii lor nu

păreau a fi mulţumiţi. Aruncau priviri rele tuturor membrilor Convenţiei.

Planuri negre se zămisleau în capetele guvernanţilor împotriva poporului francez.

Capitolul 116
ludovic capetul în faţa judecăţii

Era te amiază. Membrii Convenţiei erau încordaţi.

Preşedintele Barrière porunci să fie adus Ludovic Capetul.

Afară se auziră strigăte furtunoase, care arătau că ceva neobişnuit se întâmplase.

Ludovic al XVI-lea părăsise deja Templul. Cu o ţinută demnă, nenorocitul monarh păşea înconjurat de gardiştii municipali, prin mulţimea postată de amândouă părţile.

Nu lipsiseră strigătele ironice şi injurioase; unii îi arătau pumnul. Indiferent unde privea, Ludovic vedea numai ură şi răzbunare; rar câte o privire compătimitoare.

Ludovic ştia că nu mai era nicio nădejde pentru dânsul.

În momentul când intră în clădirea parlamentului, se auzi un sunet de clopot la auzul căruia se înfioră.

Se întoarse către unul din membrii Convenţiei şi-i spuse.

— Este clopotul funebru!

La ora două şi jumătate regele fu adus în sală.

Toate privirile se îndreptară împotriva monarhului.

Cu o privire lungă şi liniştită măsură Ludovic adunarea, care se transformase în judecătorul lui.

Conventul hotărâse ca Desfremont, un membru al Conventului, să fie apărătorul regelui. Tot el îl adusese pe

rege din Templu.

Desfremont ceru un fotoliu pentru rege.

Regele privi spre fotoliu gânditor. Îşi aducea aminte de tronul lui de mătase şi catifea, în care lua parte la dezbaterile parlamentare.

— Poţi să şezi, Ludovic!, se auzi vocea aspră a preşedintelui.

— Răspunde la întrebările care se vor pune!, începu preşedintele, şi Ludovic pleca uşor capul.

Era un act de acuzaţie complet din partea aşa numitei;, partide a muntenilor”.

Erau cincizeci şi şapte de articole de interogatoriu întemeiate pe o sută şaizeci şi două de acte alăturate.

Acuzaţia începu cu evenimentele de la Versailles din 20 Iulie 1789, când Ludovic hotărâse închiderea stărilor generale provocate de dânsul. Actul de acuzare amintea toate bazele revoluţiei şi accentua în special asupra corespordenţei regelui cu prinţii emigranţi.

Ludovic al XVI-lea era acuzat că ar fi vrut să răstoarne Constituţia.

Cum se termina de citit un articol, preşedintele întreba:

— Ludovic Capet, ai ceva de răspuns?

Din când în când un surâs dispreţuitor apărea pe buzele lui Ludovic al XVI-lea, dar se stăpânea pentru a nu atrage furia acestor tigri, împotriva celor care îi erau dragi.

Regele răspunse la fiecare punct. Adesea răspundea cu un nu hotărât.

Uneori zicea:

— Aceasta am făcut-o conform legilor de atunci.

Alteori arunca vina asupra miniştrilor. La sfârşit duse mâna la inimă.

— Dumnezeu mi-e martor!, zise nenorocitul cu buzele tremurânde, că niciodată n-am călcat Constituţia cu bună ştiinţă. Singura dorinţă în timpul guvernării mele, era să-mi fac poporul mulţumit şi fericit!

— Pentru a mulţumi poporul dumitale, ar fi trebuit să lucrezi altfel!, strigă entuziastul partizan al lui Robespierre. Priveşte ţara. Ai semănat sărăcie şi lacrimi, ai cules ură şi dispreţ. Ai nimicit frumoasa Franţă, pentru câţiva linguşitori, ai prefăcut această ţară dintr-o grădină frumoasă într-un pustiu. Priveşte-ne pe noi, reprezentanţii acestui popor pe care l-ai fericit dumneata. Suntem trimişi să te condamnăm!

Ludovic al XVI-lea îl măsură cu o privire mândră fără a spune un cuvânt.

După trei ceasuri se sfârşi citirea actului de acuzare.

— Ludovic, poţi să te retragi, zise preşedintele Barrière.

Palid, regele se ridică.

— Cer un avocat pentru apărare!, zise el.

— Acesta îţi este deja acordat, răspunse rece Barrière.

Poţi alege pe unul din avocaţii ţării.

La un semn al preşedintelui se apropiară gardiştii şi-l duseră în odaia alăturată. I se puse masa, căci regele dejunase în grabă dimineaţa.

Regele refuză.

— Nu mi-e sete, nu mi-e teame!, zise el cu buzele tremurânde. Inima mi-e prea plină.

Văzu o pâinişoară în mâna lui Chaumette, membru al Convenţiei însărcinat cu paza lui, ceru şi el o bucată.

Regele mânca încă din pâinea uscată, când fu înştiinţat că va fi dus înapoi la Temple.

Afară aştepta o trăsură!

Regele fu silit să se urce în trăsură. Regele mai avea în mină o bucată de pâine.

— Ce fac cu asta?, întrebă el pe însoţitorul lui, Chaumette.

Secretarul lui Chaumette luă pâinea din mâna regelui şi o aruncă pe stradă.

Regele clătină din cap.

— Păcat! În vremuri ca acestea ar trebui să faceţi economie la pâine!, zise el.

Chaumette era de acord cu cele spuse de rege.

— Bunica mea, spunea mereu: Băiete nu arunca nicio firimitură de pâine, că nu poţi s-o faci tu!, spuse procurorul.

— Bunica dumitale era desigur o femeie înţeleaptă! f zise regele.

Ajunseră la Temple.

Regele intră în odaia lui; nu i se permitea în ziua aceasta să-şi viziteze familia.

În aceeaşi seară Ludovic al XVI-lea primi de la preşedintele Convenţiei, invitaţia să-şi aleagă neîntârziat unul sau mai mulţi apărători.

Regele a ales pe avocatul septiiagenar Tronchet şi pe judecătorul Edmond Farget îşi vârstă de cincizeci şi patru de ani. Septiiagenarul însă, anunţă Convenţia printr-o scrisoare, onoarea ce i se făcea de a-l apăra pe rege.

„De două ori, scria el, am fost chemat în ajutorul celui care-mi era stăpân; misiunea mea, atunci era privită de toată lumea ca o mare onoare. Acum când ceasul încercării a sunat, am datoria de a-i face acelaşi serviciu, în momentul când acesta e privit de toată lumea ca o posibilă primejdie…

Regele, adânc mişcat de această credinţă, primi ajutorul bătrânului.

Apărarea regelui ar fi fost înrăutăţită şi mai tare dacă în ultimul moment nu s-ar fi anunţat un nobil republican…

A doua zi chiar, se anunţă la Ludovic al XVI-lea, un tânăr avocat pe nume Deseze.

— Vin însărcinat de Convenţie, zise înclinându-se tânărul. Am cerut dreptul de apărător şi am fost admis.

Ludovic al XVI-lea îl privi cercetător.

— Vrei să mă aperi, domnul meu. Deci şi tineretul mi-a rămas în parte credincios! O, cum mă bucură aceasta!

— Nu jubila înainte de vreme!, răspunse tânărul avocat. Mărturisesc că sunt entuziasmat pentru Libertate şi Republica. Faptul că regalitatea a fost înlăturată probabil pentru totdeauna, mă bucură. Dar nu văd de ce să şuieri dumneata singur, pe când tot poporul răsuflă uşurat

Simţul meu de egalitate se revoltă împotriva comediei care se va juca în faţa Convenţiei. Permiteţi-mi, deci, să vă iau apărarea şi voi face tot ce-mi va fi cu putinţă pentru a avea câştig de cauză în faţa judecătorilor 1

Ludovic al XVI-lea îi luă mâna.

— Îţi mulţumesc domnule Deseze, tocmai fiindcă nu ştii să te prefaci, fiindcă îmi spui în faţă, că eşti adversarul meu, am mai multă încredere în dumneata. Cerul să-ţi ajute, dar mă tem că cele mai elocvente vorbe, nu-mi vor folosi la nimic!…

Capitolul 117 pledoarie la bara

Şedinţa Convenţiei a ţinut timp de opt zile. I se lăsă vreme regelui să-şi pregătească apărarea, în sfârşit. pe la 25 Decembrie, pe când în Paris domnea asprimea iernii, regele fu adus în faţa Convenţiei.

Pledoaria a ţinut-o Deseze care era adevăratul

apărător. El vorbi clar şi puterinc. Fiecare vorbă a apărătorului arăta o adâncă simţire pentru acuzat.

Când ajunse la concluzie, el spuse covârşit de emoţia şi groaza momentului:

— Cetăţeni, unde este acel caracter de generozitate şi nobleţe care vă deosebea de celelalte popoare? Vreţi să desăvârşiţi nenorocirea aceluia care a avut curajul să se încredinţeze reprezentanţilor naţiunii? Credeţi că nenorocirea, nu merită nici cea mai mică compătimire? Nu vedeţi în regele vostru, un om căruia nu este nevoie să-i măriţi nenorocirea? Republica are în voi mari virtuţi, dar să vă feriţi să vă slăbească sentimentul umanităţii, fără de care nu există adevărate virtuţi. Gândiţi-vă că istoria va judeca hotărârea voastră, care aparţine veacurilor.

Epuizat de cuvântarea, care durase mai multe ore, înfiorat de enorma lui responsabilitate, Deseze căzu pe scaun ca un mort.

În sală, domnea liniştea.

Regele, se ridică, spuse câteva cuvinte serioase şi se aşează la loc.

Chiar cei mai înverşunaţi duşmani ai regelui erau emoţionaţi. Ceasul hotărârii venise.

— Ludovic, mai ai ceva de adăugat pentru apărarea dumitale?, zise preşedintele cu o voce care trăda emoţia.

— Am spus totul!, răspunse ferm şi liniştit regele. Dumnezeu, care vede totul, să călăuzească hotărârea voastră!

— Poţi să te retragi!

Regele cu ajutoarele lui, părăsi sala în mijlocul gardiştilor.

Afară, în anticameră, Ludovic se opri un moment. Mişcat, înlinse braţele spre cel ce ştiuse să-l apere cu atâta entuziasm şi îmbrăţişă pe apărătorul său, deşi acesta îi era

adversar politic.

— Sărmanul meu Deseze!, şopti Ludovic.

Gardiştii municipali îl despărţiră cu brutalitate; era vremea să-l ducă înapoi la Temple.

Ludovic al XVI-lea se supuse şi se întoarse la Temple; ultima oară în viaţa lui.

Capitolul 118
condamnarea

Membrii parlamentului, care se dădeau înapoi de la un regicid, îşi încearcă în zadar elocvenţa. De astă dată învinseră Danton, Robespierre şi partizanii lor.

Ludovic al XVI-lea fusese judecat, înainte de a apărea în faţa judecătorului.

Întrebările pe care prezidentul Barrière le puse la hotărârea Convenţiei, erau următoarele.

1) Este vinovat Ludovic?

2) Să fie chemat poporul să confirme hotărârea Convenţiei?

3) Ce pedeapsă merită Ludovic?

Votarea începu într-o linişte perfectă asupra primei întrebări. Ea fu admisă cu 680 voturi contra 83.

La votarea cu apel nominal asupra întrebării a doua. răspunseră din 715 membrii câţi avea Convenţia, 423 cu un, 281 cu da, şi 5 se abţinură.

Partidele moderate au fost înfrânte. Uimirea se vedea pe feţele tuturor.

Votarea asupra întrebării a treia fu amânată la 16 Ianuarie.

La propunerea lui Danton, trebuia să hotărască majoritatea absolută.

La ora opt seara, începu votarea asupra întrebării a

treia cu apel nominal.

Sala cea mare era slab luminată.

Membrii Convenţiei treceau ca nişte umbre spre tribună.

De douăzeci şi două de ori răsună cuvântul groaznic: moarte, unele voci au optat pentru închisoare, apoi iarăşi condamnare la moarte, o voce pentru exil, unele pentru amânarea execuţiei până la încheierea păcii, apoi iar pentru moarte.

Astfel urmă toată noaptea, a doua zi şi noaptea următoare, sub strigătele mulţimii care umplea galeriile şi scările, când aprobând, când dezaprobând votarea.

În sfârşit votarea luă sfârşit; prezidentul se ridică palid ca moartea; v.

— Cetăţeni 1 începu el. Anunţ rezultatul votării. Sper că-l veţi primi în tăcere. Dreptatea a vorbit! Trei sute şaizeci şi una de mii două sute optzeci şi şase au votat pentru închisoare, sau exil, doi pentru muncă silnică, patruzeci şi şase pentru moarte cu amânare, douăzeci şi şase pentru moarte cu graţiere, trei sute şaizeci fără graţiere.

În numele Convenţiei, declar: pedeapsa lui Ludovic al XVI-lea va fi moartea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Apărătorul regelui, Deseze. propuse apel la popor. Tronchet protestă contra formei de votare. Dar amândoi protestară zadarnic.

Convenţia a fost împotriva unei noi votări.

Ministrul justiţiei Garat, fu însărcinat să anunţe prizonierului sentinţa.

— Ce însărcinare groaznică!, striga el mereu, dar totuşi trebuia să se supună.

Capitolul 119

rĂmâneţi cu bine, pentru totdeauna!

În ziua de 20 ianuarie, după prânz, ministrul de Justiţie Garat, însoţit de câţiva membrii ai Convenţiei, apăru la Temple şi ceru să fie dus la rege.

Ludovic al XVI-lea, primi cu demnitate condamnarea lui la moarte. Era palid, dar nu tremura.

Ceru o amânarea a execuţiei de trei zile, pentru a putea să-şi ia la revedere de la familia sa.

La Convenţie se anunţă un preot catolic Edgeworth. Acesta stătuse ascuns până atunci, însă acuma voia să dea ultima împărtăşanie condamnatului şi să-l petieacă la eşafod. Chiar cei mai cruzi membrii ai Convenţiei fură mişcaţi şi permiseră preotului să meargă la Temple pentru a da ajutorul său lui Ludovic al XVI-lea.

Ludovic al XVI-lea intră la cinci seara în apartamentul familiei sale.

Zilele acestea regele şi regina se văzuseră numai la amiază.

Când Maria Antoinetta văzu pe rege intrând la această oră neobişnuită, înţelese că sentinţa a fost pronunţată.

Ea săii de pe scaun scoţând un strigăt, alergă la soţul ei şi-l cuprinse cu braţele, îi privi în faţă şi înţelese totul.

— Curaj, scumpa mea Antoinetta, murmură regele, viaţa este un moment, şi moartea tot un moment. Dumnezeu a hotărât să fie aşa, să plec eu înainte! Nu-mi face despărţirea dureroasă! Vocea regelui tremură. Am să mă rog pentru vol. Poate cerul va avea milă şi vă va schimba soai-ta în bine. Poate că furia poporului se va mulţumi cu o singură victimă! O, Dumnezeule!, strigă Ludovic al XVI-lea, nemaiputând să-şi înăbuşe plânsul.

Dumnezeu mi-e martor că nu mă tem de moarte! Cu ce bucurie voi muri, dacă voi reuşi să vă scap pe voi!

Copii văzură pe părinţi lor plângând şi se apropiară sfioşi.

Ei înţeleseră că tatăl lorfusese condamnat la moarte. Plângând îmbrăţişară genunchii tatălui lor mângâindu-l şi lipindu-se de el.

Scena aceasta dureroasă dpră aproape două ceasuri.

De câte ori regele începea să vorbească, copii îl întrerupeau cu plânsetele lor.

Maria Antoinetta, îşi plecă deznădăjduită capul pe pieptul bărbatului. Siguranţa că bărbatul ei, în floarea vârstei, îi va fi smuls din pricina unei sentinţe nedrepte, era prea mult pentru mândra şi pătimaşa femeie. Ea începu să plângă şi să-şi blesteme viaţa.

Ah! nenorocita, nu bănuia că mai avea de suferit chinuri şi mai groaznice decât acestea.

Deodată Ludovic al XVI-lea adânc mişcat, luă în braţe pe fiul său, şi-l mângâie.

— Ludovic, fiul meu!, începu regele cu voce blândă. Uite, eşti încă mic, în curând nu voi mai fi lângă tine să te ocrotesc, să te apăr. Dar spune-mi, ştii vorba sublimă pe care a spus-o mântuitorul nostru pe cruce?

Băiatul îl privi cu ochi strălucitori, înroşiţi de plâns.

— Tată, vrei să spui de vorbele următoare ale lui Iisus: Doamne, lărtă-i, că nu ştiu ce fac!

— Da, dragă, ai ghicit, zise regele. „Aşa să zici şi tu, când vei fi mare şi te vei gândi la moartea tatălui tău. Îmi promiţi asta? O, jură-mi copilul meu, că vei ierta tuturor acelora care au omorât pe tatăl tău!

Plânsul îl întrerupse pe rege.

Băiatul îl ţinea strâns cu braţele de gât şi plângea de-ţi rupea inima.v

Copii se ţineau de el, înţelegând că momentul despărţirii se apropie.

— Tată, nu pleca, rămâi cu noi, strigau micile fiinţe nenorocite.

În acelaşi moment regina strigă cu buzele livide:

— Ludovic, vrei să ne părăseşti chiar acum?

— Mâine dimineaţă ne vedem iar, murmură regele. La opt voi fi la voi!

— De ce nu la şapte? Ah, lasă-ne să ne folosim de ceasurile pe care le mai avem! suspină Maria Antoinetta.

— Bine, fie, la şapte, zise regele, abia mai putând vorbi. Duceţi-vă de vă odihniţi şi rugaţi-vă pentru mine!

Ei nu voiau să-l lase să plece. O scenă zdrobitoare avu loc. Soţia şi copii se ţineau înlănţuiţi de Ludovic.

— Ah, nu mă mai pot stăpâni! Să vă păzească Dumnezeu, dragii mei, strigă deodată regele.

Se smulse aproape cu violenţă şi părăsi şovăind odaia. Plânsul zgomotos al soţiei şi copiilor lui îi sfâşia inima.

Ceea ce era mai groaznic se întâmplase. Ludovic al XVI-lea se despărţise pentru totdeauna de iubita lui familie. Nici nenorocita Antoinetta, nici copiii ei nu aveau să-l mai vadă vreodată pe rege!…

Capitolul 120 noaptea DINAINTEA EXECUŢIEI

Tot Parisul era într-o încordare.

Încă o noapte mai despărţea Parisul de acea întâmplare aşa de rară în Istoria Universală.

Englezii au trimis la eşafod pe regele Carol I. Acuma francezii se pregăteau să dea lumii a doua oară spectacolul execuţiei unui rege.

Toţi cetăţenii aveau sentimentul că această

condamnare a regelui era o necesitate; dar puţini credeau că va fi chiar realizată.

Groaznică era execuţia unui om oarecare, cu atât mai groaznică era execuţia unui rege, puternic mai înainte!

Chiar republicanii entuziasmaţi, care iubeau libertatea mai presus de orice, se opuneau speriaţi în faţa acestui act.

Pretutindeni pe stradă se vedeau grupuri şuşotind. Întrebarea tuturor era: va avea într-adevăr loc execuţia regelui?

Străzile din jurul Templului şi pieţei Greve erau mereu pline de lume.

Toată noaptea stătură oamenii în frigul de gheaţă al iernii, aşteptând ziua şi întâmplările ei.

Chiar duşmanii cei mai înverşunaţi ai lui Ludovic al XVI-lea erau emoţionaţi şi plini de îndoieli. Doar puţinii oameni ai terorii, erau liniştiţi.

Camilles Desmoulins, entuziastul republican, votase şi el pentru moartea regelui. Îşi făcuse datoria de conştiinţă. El înţelegea, lămurit, că pentru un rege al Franţei nu mai era loc pe pământ. Dar Camille Desmoulins, sperase că execuţia nu va avea loc, crezuse că regele, condamnat la moarte, va fi dus peste graniţele Franţei.

Acuma monstruozitatea se întâmplase; majoritatea Convenţiei se lăsase târâtă de câţiva gălăgioşi.

Regilor Franţei li se asigurase inviolabilitatea, şi totuşi călăul se va atinge de capul lui Ludovic al XVI-lea.

Adâncit în gânduri, Camille Desmoulins. mergea spre casă. unde îl aştepta o inimă caldă şi credincioasă. Desmoulins făcuse o căsătorie fericită. Nevastă-sa, Leonora, era o femeie nobilă şi inteligentă.

Cu priviri sumbre, el privea mulţimea de pe stradă. Înfiorându-se, se înveli mai bine în mantaua lui.

Avea el presimţirea că şi lui i se va împlini în curând soarta?

Simţea Desmoulins, în acest moment, că toţi aceia. care votaseră moartea regelui, vor fi şi ei persecutaţi de soartă?

Suspinând, intră în locuinţa lui, comod mobilată.

O frumuseţe. Îngerească îi surâse. Buze trandafirii îl sărutară.

— Eşti aşa de palid şi de trist, Camille, începu Leonora Desmoulins cu o voce limpede. Spune, s-a hotărât soarta nenorocitului rege?

Desmoulins afirmă cu capul şi se lăsă să cadă pe un scaun.

Suspinând îşi trecu mâna pe frunte. Apoi privi distrat. Leonora se plecă peste dânsul, ochii ei mândri, strălucitori şi negri, priveau prin odaia plăcut mobilată, în care lampa arunca raze luminoase.

Masa era pusă şi cana de ceai fierbea pe spirtieră.

— Hai să mâncăm!, îl rugă pe Desmoulins nevasta lui.

— Nu, nu! Nu pot mânca!, răspunse tribunul. Ludovic al XVI-lea este condamnat la moarte şi mâine va fi executat, murmură el înăbuşit. Acuma ştii totul!

— Dumnezeule! zise Leonora, privind cu ochi stinşi pe bărbatul ei. Nu-i cu putinţă Camille, asta ar fi un asasinat!

— Ludovic al XVI-lea va fi executat! o întrerupse el suspinând. O. libertate subijmă! Oh, zeiţă!, cum te pătează sângele vărsat!

Leonora rămase împietrită de groază.

— Nu, nu! Nu trebuie să fie cu putinţă aceasta! Gândeşte-te Camille, se pătează cauza libertăţii! Regele e inviolabil! Nu trebuia condamnat la moarte. Trebuia să-l exilaţi, ăsta era dreptul vdstru, dar sunteţi ucigaşi, nu

judecători, dacă vă atingeţi de unsul lui Dumnezeu!

— Asta n-o înţelegi tu, nevastă! zise Camille. Să condamnăm pe Ludovic la moarte era dreptul nostru, trebuia să-i punem semnul lui Cain pe frunte, pentru ca să nu mai fie posibilă niciodată puterea lui asupra Franţei! Atâta era de ajuns. Dar a face să urmeze şi executarea acestei condamnări, înseamnă a înjosi Convenţia.

— Camille, trebuie să cauţi să schimbi lucrurile, trebuie să uzezi de toată influenţa ta, pentru a opri nelegiuirea!, zise tânăra femeie.

Plină de frică ea cuprinse gâtul soţului ei.

— Dumnezeu ne vede pe toţi, şopti Leonora cu buzele tremurânde. Este o dreptate veşnică! Sângele vărsat va striga răzbunare! O, Camille, fă ce poţi ca frumoasa cauză a libertăţii să nu fie pătată în faţa veacurilor.

— Toate sunt în zadar!, spuse Desmoulins încreţind fruntea. Am făcut tot ce am putut, am fost contra oamenilor terorii. Ştii ce mi-a răspuns Marat?

Leonora îl privi întrebător. Desmoulins râse amar.

— Ascultă deci: Marat străbătu sala şi veni până la mine. Mă privi ironic apoi, deodată, înainte ca eu să pot împiedica aceasta, cu degetul arătător îndoit făcu un cerc în jurul gâtului meu… Crezi cetăţene Desmoulins, că e mai sigur capul tău decât al lui Ludovic Capet”?. strigă acest tigru către mine, pe când ochii lui fulgerau de bestialitate?

„Ghilotina este mereu gata pentru trădătorii poporului!” Aplauze zgomotoase urmară cuvintelor lui. Şi eu trebuia să tac dacă nu voiam să devin dintr-un membru al Convenţiei. un acuzat şi condamnat la ghilotină!

Desmoulins tăcu şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Soţia îl privi înfiorată.

— Pentru Dumnezeu, Camille, aşa de departe au ajuns lucrurile?, spuse cu frică tânăra femeie. Nu, nu,

atunci să nu mai vorbeşti! Sărmane rege! Deci soarta ţi-e hotărâtă!

— Simt nenorociri în atmosferă, urmă Desmoulins, privind distrat în gol. Sângele care va curge mâine pe eşafod va aduce după sine yuri întregi de sânge. Îţi spun dragă nevastă, mi s-a părut azi, că preşedintele pronunţă sentinţa de moarte, a noastră a tuturor!

— Pentru Dumnezeu, nu vorbi aşa!, murmură Leonora îmbrăţişând pe soţul ei, ştii că nu te am decât pe tine în lume! O, Camille, aş vrea să fiu în orăşelul nostru! E frumos să lupţi pentru libertate, dar mă tem, mă tem că vei plăti libertatea cu preţul fericirii noastre

— Cum o vrea soarta! Ce-i viaţa unui ora, faţă de veşnica libertate! O scumpa mea patrie, vei fi scăpată în viitor de tiranii care te-au călcat în picioare!

O emoţie bruscă îl făcu să se scoale în picioare. Profetic întinse amândouă mâinile.

— Da, strigă tribunul cu voce vibrantă şi emoţionantă, o epocă nouă va începe pentru Franţa! A căzut tirania arbitrară!, cetăţeanul, lucrătorul, vor fi liberi! Săracii nu vor mai trebui să muncească cu sudoarea frunţii lor, să-şi ia pâinea neagră de la gură, pentru a o da guvernanţilor ca să petreacă în desfrâu! Cel mai sărac va avea pâine pentru el şi al lui. O geniu al libertăţii! Îţi spun dragă nevastă, dacă sângele de mâine va fi un blestem pentru noi, ei bine blestemul poate să ne ajungă! Dar cel puţin, fie ca moartea noastră să slujească pentru fericirea Franţei!

Faţa lui Camille Desmoulins era iluminată de entuziasm, ca a unui profet.

Nevasta îl îmbrăţişă cu patimă şi-l sărută de multe ori.

— Dumnezeu nu va cere această jertfă de la noi!,

strigă ea entuziasmată. Franţa are nevoie de bărbaţi ca tine!

Da, poporul trebuie să învingă! Libertate, egalite, fraternite!

Soţii se îmbrăţişară.

Afară mulţimea începu să cânte în acest moment, cântecul revoluţionar: înainte fraţi, pentru patrie! ziua libertăţii a venit!

Din ce în ce mai puternic răsunau sunetele Marseliezei!!...

Capitolul 121 starea febrilă

În aceeaşi seară chiar, aţfăru un curier din partea Convenţiei. la Enric Sanson.

1 Călăul petrecuse ultimele săptămâni într-o încordare febrilă.

Multe avea el pe inimă!, vestea venită de la prinţesă îl umpluse 4 e nelinişte. Călăul ştia că trebuia să asculte poruncile coruptei femei. Numai în acest mod putea s-o ţină pe Lili în viaţă. Dar intervenise o nouă piedică, care ameninţa să facă cu neputinţă eliberarea lui Lili.

Enric Sanson plecase chiar în ziua când primise scrisoarea Adellei, la Salpêtrière. Îşi propusese să uzeze de toată infirfenţa lui, pentru a putea vorbi cu Lili. Dar ce răspuns zdrobitor i se aduse Călăului! Fusese dus în faţa directorului închisorii.

Sanson se înclinase respectuos în faţa bătrânului funcţionar, pe care-l cunoştea personal. Apoi îşi spuse rugămintea în cuvinte potrivite.

— Nu pot să-ţi admit cererea, cetăţene Sanson!, îi răspunse directorul.

— Dar de ce?, strigă Enric disperat. Trebuie să

vorbesc cu logodnica mea despre lucruri importante! Este vorba de viaţă şi de moarte!

— N-am puterea să-ţi admit această cerere, zise iar funcţionarul. Liniştеşte-te şi ai curaj omule. Nu este rea voinţă din partea mea! Nu, unul mai puternic a hotărât. Lili Miranda este…

— E moartă! Moartă!, strigă Enric nebun de durere. Spune-mi repede tot adevărul! Scumpa mea logodnică, e moartă?

— Nu, trăieşte încă!, răspunse funcţionarul. Dar mă tem că nu mai are mult până la mormânt! Nenorocita e bolnavă de friguri nervoase! Azi dimineaţă, gardiana a găsti-o umblând prin celulă într-un delir febril. Am transportat-o imediat la infirmerie. Acolo zace şi mă tem că nu pentru multă vreme! 4

Enric Sanson ascultase împietrit de emoţie. Această nouă lovitură a sorţii, mai puternică decât toate celelalte, ameninţau să-l zdrobească.

— Lili are friguri!, spuse zăpăcit Enric. O cerule, ce-am făcut, ca să mă loveşti astfel?

Apoi Enric scoase un strigăt şi căzu în genunchi. Rugător, întinsese mâinile către funcţionar, şi exclamă:

— Te conjur pe tot ce am mai scump, lasă-mă cel puţin să am norocul de a vedea pe logodnjca mea! O, nu poţi simţi ce disperare îmi umple inima!

Bătrânul funcţionar privi pe Călău, spunându-şi în sinea sa:

„Doamne, cine ar fi crezut că există atâta simţire în inima Călăului din Paris! a

Enric Sanson îşi repetă din nou ruga…

— Ei bine!, zise în sfârşit directorul, îţi dau permisiunea. cetăţene Sanson, deşi este împotriva regulamentului!

Directorul chemase un paznic; sub conducerea acestui… Enric Sansoil. se îndreptă spre infirmerie.

Câteva minute mai târziu, Călăul din Paris intră în celula strâmtă, unde era patul în care zăcea bolnavă Lili.

Gingaşa fecioară era în delir, paliditatea delicată dispăruse de pe obrazul ei; faţa-i era schimbată de temperatură şi obrajii roşii. Fruntea-I era acoperită de o sudoare rece şi ochii holbaţi priveau în deşert.

Ah. ce vaiete ieşeau din gura sărmanei Lili.

Se zvârcolca în pat şi scotea strigăte de spaimă.

Când striga în ajutor pe Enric Sanson, când se simţea persecutată de puteri supranaturale şi se jura că nu e vinovată de crima ce i se imputa.

Fiecare cuvânt al tinerei Lili, era o lovitură de pumnal în inima Călăului.

— O Lili, Lili, scumpa mea logodnică, dacă te-aş putea ajuta!, spunea mereu Enric Sanson. Cu ce plăcere mi-aş jertfi viaţa pentru a-ţi aduce o uşurare!

Îngrijitoarea bolnavei, care era de asemenea în celulă, pusese degetul pe buze.

— Nu mai aude!, şi nici nu cred să-şi mai recapete vreodată cunoştinţa! Dar nu trebuie să strigi aşa de tare căci zgomotul o irită şi mai mult! Ea se crede din nou în primejdii mari, grozave.

Enric Sanson căzu în genunchi lângă pat. Cu amândouă mâijiile îşi acoperise faţa. Plângea şi se ruga către cel atotputernic.

— O. părinte sfânt! Trimite-ţi îngerii să păzească capul bietei copile! Nu poate fi dorinţa ta să-mi smulgi nevinovata mea logodnică! Ai scăpat-o din cea mai mare primejdie, ai făcut minuni! De aceea nici acuma n-o părăsi!

Călăul se aplecă asupra logodnicei sale şi o sărută pe frunte.» noi

Un surâs îi ilumină figura lui Lili. Simţise ea apropierea iubitului?

Ciudat! mai târziu află Enric Sanson, că din acel moment frigurile tinerei Lili se micşoraseră.

În fiecare zi, Enric Sanson venea la Salpêtrière. Directorul îi dădea noutăţi, căci nu putea să-l lase să mai pătrundă în celula tinerei fete.

Călăul era mulţumit că Lili trăia şi avea speranţă să se însănătoşească!

— Ce-i drept, zise directorul, ar fi fost poate mai bine să-i dorim moartea! Aşa se pregăteşte doar pentru noi chinuri 1 După cum mi-a spus judecătorul de instrucţie, vinovăţia fetei este aproape dovedită.

— Judecătorul se înşală!, zise Enric Sanson. Să se însănătoşească logodnica mea, domnule director şi pe urmă vom mai vorbi în privinţa asta! Lili e nevinovată!

Directorul dădu din umeri. În lunga lui viaţă i se întâmplaseră multe şi se deprinsese să se îndoiască de virtutea omenească.

Poruncile prinţesei Adella, deveneau din ce în ce mai ameninţătoare pentru Enric Sanson.

Ea părăsise căsuţa în care locuise până atunci.

Unde era acum Adella?

Călăul ştia. O dată încercase să afle de la curierul pe care îl trimisese Adella. Dar acesta nu mai veni.

Enric Sanson găsea scrisorile prinţesei în grădină sau în alt loc. În scrisori era menţionat locul unde trebuia să pună răspunsul.

Enric reuşise datorită fermităţii lui, s-o facă pe Adella, să-şi amâne hotărârea până la însănătoşirea tinerei Lili.

Enric Sanson, era neliniştit când se gândea la viitor, însănătoşirea lui Lili, însemna renunţarea la scumpa lui

logodnică. Totuşi mulţumea cerului că fata îşi recăpăta sănătatea.

În acelaşi timp îl deprimau şi întâmplările politice. Cum? Îndrăzneşte într-adevăr Convenţia să pronunţe sentinţa de moarte?

Enric Sanson se înfioră la gândul că va trebui să se atingă de unsul lui Dumnezeu.

Momentul groaznic de care se temea atâta Sanson, se apropia.

Chiar în aceeaşi seară în care Convenţia pronunţase sentinţa cu moartea, Sanson pl imise un curiei.

El ghici vestea ce i se aducea.

— Ce te aduce la mine, cetăţene căpitan? întrebă el.

— Îţi aduc ordinul meştere Sanson, ca mâine dimineaţă la opt să te afli cu un număr îndoit de ucenici la Temple; sentinţa Convenţiei asupra regelui, va fi executată mâine!

Enric Sanson rămase un moment împietrit de groază.

Vasăzică, totuşi!, murmură el.

Nu trebuie să-ţi fie frică. S-au luat măsuri contra vreunui atac! Vei avea ca escortă, două batalioane de soldaţi; afară de asta, diferite regimente, vor fi postate în apropierea pieţei Greve. Executarea va avea loc fără nicio tulburare!

Enric Sanson nu putu da niciun răspuns.

Simţi deodată că inima lui, era gata să se oprească de spaimă.

Capitolul 122
un plan pispeprax

Enric îl petrecu în tăcere pe trimisul guvernului.

— Doamne, Doamne!, murmură el. Să vărs sângele

regelui? Ce-i drept eu sunt numai braţul legii, trebuie să îndeplinesc orbeşte porunca guvernului! Dar regele, regele este acela pe care trebuie să-l decapitez!

Enric Sanson intră la sora lui.

Această gingaşă fecioară îl primi cu dragoste. Ea văzu norii de pe fruntea lui şi-l întrebă de ce este indispus.

Orfelia se înspăimântă, când îi spuse Călăul, că a doua zi de dimineaţă, capul regelui Franţei va cădea sub cuţitul ghilotinei.

— Gândeşte-te, Orfelia, să mă ating de rege! murmură Enric Sanson. Nu i-am jurat eu credinţă atunci când am preluat funcţia tatălui meu? N-am jurat supunere? Şi acuma, să-i plec gâtul sub cuţitul ghilotinei?

— Trebuie să-ţi faci datoria!, zise Orfelia cu ochii plini de lacrimi.

— Ah. Orfelia, mi se porunceşte să fac o crimă!, strigă Călăul. Ce voi face dacă sângele regelui va cădea asupra capului meu! Ah. mai bine aş vrea să fiu mort, decât să fac acest act groaznic!

Orfelia îl luă de mână.

— Şi mie îmi sângerează inima la gândul că poporul francez se pătează cu un asasinat! Totuşi, tu trebuie să-ţi faci datoria! Te-ai jertfi în zadar, fără să ajuţi cu nimic regelui! Răspunderea nu cade asupra ta, ci asupra sceleraţilor guvernanţi, care îndrăznesc să se atingă de unsul lui Dumnezeu!

În acest moment Orfelia se opri. Un zgomot se auzea de afară. Cine să vină aşa de târziu la fratele ei?

Ucenicul urca scările, strigând pe stăpânul său.

— Trebuie să văd ce este, dragă soră! spuse Călăul.

Ieşi, lăsând pe sora sa.

Pe scară, întâlni pe ucenicul care-l vesti că un om mascat era afară, cerând să vorbească într-o afacere

importantă cu Călăul.

Enric Sanson porunci să fie adus străinul în odaia de primire.

El primi pe necunoscutul care îşi ascundea faţa cu o manta mare.

Când se descoperi, Enric Sanson văzu o frumoasă faţă bărbătească, nobilă şi mândră.

— Cine eşti? Ce vrei dumneata de la mine?

— Vrei să faci o faptă bună?, întrebă necunoscutul cu voce aspră, răguşită; spune-mi, te conjur mai trăieşte în dumneata o scânteie de credinţă creştinească? Sau eşti ca ceilalţi?

Străinul făcu un gest de scârbă.

Din ce în ce mai mirat, Enric Sanson privea pe necunoscutul său vizitator.

— Nu înţeleg întrebările dumitale!, răspunse Călăul cu nobilă demnitate. Da. cred într-un Dumnezeu milos! Dar ce are a face aceasta cu vizita dumitale?

— Mult, foarte mult!, spuse străinul. Trebuie să mă încredinţez dumitale; dacă vrei să mă trădezi, pheamă-ţi ucenicii; să cadă atunci capul meu împreună cu al nenorocitului meu rege!

Călăul avu deodată o bănuială: nu cumva vizita asta, era în legătură cu executarea regelui?

Dar necunoscutul nu-i lăsă mult timp de gândire.

— Iartă-mă dacă nu-ţi spun numele meu! dar numele n-are importanţă în asemenea cauze sfinte! Poţi să-mi spui. la ce oră va avea loc mâine executarea regelui?

Vom fi la opt fix la piaţa Greve!, răspunse Enric

Sanson după o scurtă gândire. În câteva minute, totul va lua sfârşit!

Îngrozitor, îngrozitor! gemu străinul, care părea a fi cuprins de durere. Te conjur în numele lui Dumnezei; 7 i al

tuturor sfinţilor, murmură el, nu poţi să faci în aşa fel ca regele să urce pe eşafod abia la amiază?

— De ce domnul meu? Ce scop ai cu această curioasă rugăminte?

— Te rog, pentru Dumnezeu să-mi îndeplineşti această cerere! Nu pot spune mai mult! Este vorba să se facă o ultimă încercare pentru eliberarea regelui!

— Imposibil!, strigă Enric Sanson, dându-se cu un pas înapoi. Este nebunie să te gândeşti la aşa ceva! Patru regimente vor fi mâine de dimineaţă în piaţa Greve! Dacă cerul nu face vreo minune, Ludovic al XVI-lea este pierdut!

Străinul îşi muşcă buzele. Faţa-i deveni şi mai îndurerată. Deodată ridică amândouă mâinile şi căzu în genunchi în faţa Călăului.

— Stau înaintea dumitale!, strigă străinul cu o voce zdrobită. Ah, dacă ai şti cine sunt! Ai spune că mi-am uitat toată mândria! E vorba de viaţa regelui! Câteva ceasuri îl pot scăpa! După cum speri să-ţi ierte Dumnezeu greşelile, te rog amână execuţia cu câteva ore. Atunci, poate că nu va mai avea loc execuţia!

— Ce se va întâmpla?, întrebă Enric Sanson. Nenorocitule, nu ştii în faţa cui te afli? Datoria mea ar fi să te predau gardiştilor!

— Nu, asta n-o vei face!, strigă străinul tot în genunchi. Ştiu că eşti un om nobil! Enric Sanson, dacă iubeşti puţin pe regele dumitale, vrei să înlături grozăvia… În mâinile dumitale stă viaţa regelui! Dacă poţi amâna execuţia, poate că se vor îndrepta toate!

Enric Sanson căzu pe gânduri. El privi ţintă pe străin. Apoi răsuflă adânc.

— Bine!, zise Enric Sanson, ce voi putea, voi face, pentru scăparea regelui t Dar mă tem că orice ajutor omenesc e în zadar!

Înainte ca Enric să-l fi putut opri, străinul sărind în sus, îi apucase mâna şi i-o sărută plin de recunoştinţă.

— De o mie de ori îţi mulţumesc! Dumnezeu să-ţi răsplătească! Dar ţine-te de cuvânt Enric Sanson 1 Şi încă ceva!

Străinul se aplecă la urechea Călăului.

— Când vezi că se face îmbulzeală în piaţa Greve, şopti încet străinul, atunci nu grăbi execuţia! Gândeşte-te că de câteva secunde atârnă viaţa regelui. La nevoie poţi să te arăţi chiar nesupus faţă de superiorii dumitale, căci îţi spun adevărul, dacă reuşim să eliberăm pe rege până seara, flacăra revoltei se va stinge şi atunci vom avea din nou un rege în Franţa!

Un entuziasm extatic strălucea în ochii străinului.

— Dacă-mi va fi cu putinţă, voi face cum zici! Dar încă o dată, nu împărtăşesc speranţa dumitale!

— Cine va trăi, va vedea!, răspunse înflăcărat necunoscutul. Dar decât să-l părăsim pe rege, eu şi tovarăşii mei, mai bine mergem şi noi la eşafod! Nu putem pierde decât viaţa şi ce-i viaţa unui om, când e vorba de a păstra unei ţări un rege bun, când e vorba de a apăra o ţară frumoasă de cea mai mare crimă?

Necunoscutul se plecă cu nobleţe aproape regală şi părăsi odaia.

Enric Sanson însă se întoarse în odaia lui, într-o ciudată dispoziţie. Era posibilă eliberarea regelui? Călăul se îndoia de asta.

În orice caz, dormi mai liniştit decât în alte împrejurări.

Capitolul 123
pregătirea regelui

În sfârşit se făcu ziuă zăpada acoperea Parisul. Mulţimea care aşteptase toată noaptea, îşi arăta oboseala pe faţă. Norii acopereau Cerul, lăsând să străbată cu totul palidă, lumina soarelui.

O rază de soare intră în odaia din Terapie, în care. locuia regele.

Ludovic al XVI-lea era încă în pat, în odaie era întuneric. O luminare ardea pe masă, lângă patul regelui.

La uşă erau doi gardişti municipali, cu puştile în mână, nemişcaţi ca nişte statui de marmură. Ei păziseră somnul regelui, pentru ca acesta, nu cumva să încerce a se sinucide într-un acces de disperare.

De ce spectacol grozav, ar fi fost cruţat Parisul I

Guvernanţii însă, ţineau ca sângele regelui, să fie vărgat în public; din această pricină, în tot timpul procesului, regele fusese lipsit de linguri, cuţite şi furculiţe. Mâncărurile îi erau aduse lui Ludovic al XVI-lea, deja tăiate.

Pe coridor se auziră voci. Veniră soldaţii care trebuiau să-l ducă pe Ludovic până afară. La ieşire, mai multe batalioane se apropiară din diferite părţi de Temple.

Aceiaşi soldaţi care odinioară juraseră credinţă lui Ludovic al XVI-lea, trebuiau acuma să-i împiedice pe partizanii lui, de a-l scăpa de eşafod.

Se auzi un zgomot de chei. Uşa care ducea la odaia regelui fu deschisă. Mai mulţi bărbaţi intrară.

Preotul Edgeworth, unul din cei mai devotaţi monarhului, se apropie.

Nobilul bătrân aruncă o privire tristă asupra regelui, care dormea.

Preotului, i se părea o crimă, să deştepte pe Ludovic al XVI-lea din cel din urmă somn.

Dar berarul Santerre, care comanda trupele aduse

pentru execuţie, îl împinse pe preot.

— Haide, popo, fă-ţi datoria!, strigă Santerre bătrânului care tremura.

Preotul se aplecă spre rege şi-l deşteptă cât putu mai uşor.

Ludovic al XVI-lea se trezi din visul lui. Cu o privire zăpăcită dar liniştită, câteva secunde privi pe cei adunaţi.

— Ah, e vremea, nu-i aşa?, întrebă regele.

Dormise îmbrăcat. Acuma se ridică, faţa monarhului arăta o adâncă linişte sufletească.

— Da, e vremea, majestate!, zise preotul, sărutând cu respect mina regelui. Ce-i drept ceasul de pe urmă, nu e departe, dar inima mă grăbeşte să dau majes. tăţii tale mângâierile şi binecuvântările religiei!

Regele sărută şi el cu emoţie mâna preotului.

— Părinte!, murmură regele, îţi mulţumesc” pentru jertfa pe care o faci. Acuma voi muri mai uşor!

Regele se întoarse către funcţionarul Templeului, care intrase odată cu preotul şi cu Santerre, arătându-i hârtiile de pe masă, pe care le scrisese noaptea trecută.

— Aici, domnul meu, este testamentul meu!, zise regele cu o voce blândă. Afară de asta am lăsat mici amintiri pentru a-i mei, vă rog din inimă să le daţi, când… când… nu voi mai fi!

Vocea regelui tremură puţin la aceste din urmă cuvinte.

Regele îşi trecu mâna pe frunte şi îşi împreună mâinile ca pentru o rugăciune. Însă îşi veni îndată în fire din această slăbiciune; se apropie de masă şi-şi luă ceasornicul de buzunar.

— Domnul meu, zise Ludovic al XVI-lea către Gobeau, directorul Templeului, te rog să dai acest ceasornic fiului meu Ludovic! spuneţi-i micului băiat că este ultima dorinţă

a tatălui său, ca acest ceasornic să-i arate numai ceasuri bune! şi Dumnezeu să-l ferească să aibă un astfel de ceas, ca acel pe care-l am eu acuma I

Regele lăsă capul în jos cuprins de emoţie.

Apoi luă câteva giuvaiericale mici şi le dădu lui Gobeau pentru prinţesă.

În sfârşit, regele adânc emoţionat, îşi privi mâna. Două inele simple îi împodobeau mâna dreaptă: inelul de logodnă şi un mic inel cu briliante. Regele le sărută pe amândouă. Apoi luă de pe deget inelul cu briliante.

— Acest inel, zise Ludovic al XVI-lea cu voce înăbuşită de plâns, să-l daţi nevestei mele! Maria Antoinetta cunoaşte acest inel. Ea ştie că mi l-a dăruit în ceasul fericit, când inimile noastre s-au găsit. Niciunul din noi nu bănuiam atunci unde o să ajungem! Daţi înapoi nevestei mele acest inel şi spuneţi-i că cel mai mare noroc al meu a fost să trăiesc lângă dânsa!, spuneţi-i că mor cu convingerea că n-am trăit zadarnic, şi că sper să ne revedem într-o lume mai bună. unde nu-i înşelăciune, nici dezbinare 1

Regele se aplecă asupra inelului de logodnă.

— Iar tu inel simplu şi îngust, mergi cu mine în groapă!, murmură Ludovic al XVI-lea. Tu mă vei ajuta să trec ultimele momente, făcând să am lângă mine spiritul nevestei mele.

Preotul se întoarse spre Ludovic al XVI-lea.

— Majestate, vremea trece! Dacă îmi permiteţi spuse respectabilul bărbat.

La un semn al lui Santerre toţi ieşiră din odaie.

— Vreau să-ţi las vreme, Ludovic Capet, să-ţi pregăteşti sufletul pentru lumea e & alaltă! „zise Santerre cu ironie.

Regele şi preoţit] rămaseră singuri cu Dumnezeu.

Mai mult de un ceas rămaseră în odaie stând în genunchi unul în faţa altuia.

Ludovic al XVI-lea îşi făcu spovedania eu adâncă emoţie.

Ce au vorbit în acest timp. a rămas un secret pentru veşnicie. Nobilul Edgeworth a luat spovedania cu sine pe lumea cealaltă.

În sfârşit. preotul absolvi pe regele îngenuncheat. Făcu semnul crucii peste cel ce se ruga cu umilinţă.

Ludovic al XVI-lea se ridică.

Faţa îi era iluminată. Un surâs suprapământesc îi flutură pe buze.

— Acuma sunt gata, spuse regele, acuma vreau să merg!

În acest moment bătu cineva la uşă.

Santerre intră.

— E vremea de plecare!, zise berarul de odinioară cu o voce aspră. Intră, meştere Sanson! Ludovic Capet, te aşteaptă 1

Regele nu putu să-şi stăpânească un tremur uşor, când se pregăti să întâmpine pe bărbatul care trebuia să-l decapiteze dar o surprindere plăcută se arătă pe faţa lui când văzu în loc de o faţă sătbatică, figura unui bărbat tânăr, o figură nobilă, tristă şi serioasă.

Enric Sanson era de o paloare mortală. El se înclină adânc în faţa bărbatului pe care trebuia să-l decapiteze.

— Permiteţi-mi vă rog, să vă spun, zise Enric Sanson privind pe rege, că eu sunt numai braţul fără voinţă al guvernului acestei ţări! În acelaşi timp vă rog, după un obicei vechi, să mă iertaţi Majestate, de ceea ce voi face azi în numele legii!

Faţa regelui deveni luminoasă. El apucă mâna Călăului şi o strânse cu putere.

— Te-am iertat, înainte să mă rogi!, zise nobil regele. Ai dreptate, meştere Sanson, tu eşti numai braţul executor, trebuie să te supui! Consider că te supui fără voinţă! Acuma, pregăteşte-mă, poate îmi poţi cruţa umilinţa!

Sanson se uită întrebător la Santerre.

— Nu se pot face excepţii!, strigă brutal fostul berar. Aici ca şi sus. Liturghia roşie face pe toţi egali!

Ludovic al XVI-lea tresări. Enric Sanson se roşi de ruşine.

Călăul, şovăind, luă din mâinile primului său ucenic, frânghia cu care se legau mâinile la spate, tuturor acelora care erau duşi la eşafod.

Când Ludovic al XVI-lea văzu frânghia cu care trebuia să fie legat, buzele îi tremurară.

— Şi asta! Şi ruşinea asta!, murmură nenorocitul rege…

Preotul se plecă spre el.

— Majestate, gândeşte-te la mântuitorul nostru!, şopti Edgeworth. Cir coroana de spini.pe cap, scuipat şi înjurat de plebe, el nu şi-a negat spusele!

Ludovic al XVI-lea plecă capul.

— Doamne, pentru tine sufăr!

Apoi întinse cu supunere mâinile către Enric Sanson. Călăul îl legă cu mâinile tremurânde, căutând să fie cât mai delicat.

— Să mergem!, zise regele.

Ludovic al XVI-lea părăsi odaia cu capul sus.

Trecu prin coridoafe, urmat de escorta militară.

Numai grilajul îl mai despărţea de mulţimea de la poartă. Urlete şi strigăte izbucniră ca un uragan.

Ludovic al XVI-lea privi mulţimea liniştit. Faţa lui arăta o dureroasă seriozitate. Dar cu capul sus şi pasul hotărât. se urcă în trăsura care trebui să-l ducă la eşafod.

Enric Sanson se urcă şi ei lângă dânsul.

Capitolul 124 executarea regelui

În momentul în care Ludovic al XVI-lea se urcă în trăsura, se ridică o furtună de strigăte. Apoi se făcu linişte.

Toate privirile erau aţintite asupra figurii regelui.

Era o tăcere aşa de adâncă, încât ai fi putut auzi o foaie de hârtie căzând la pământ.

Apoi deodată, o voce slabă, emoţionată, a unei femei bătrâne, ascunsă undeva printre curioşi, strigă:

— Graţie! Milă!

Un murmur înăbuşit trecu prin mulţime.

— Graţie! Milă!, strigau ici şi colo diferite voci.

Câţiva îndrăzneţi, ieşiră din mulţimea curioşilor, întinzând mâinile împreunate spre trăsura Călăului.

Dar strigătele începură din ce în mai tare. Marea mulţime, nu voia să ştie nici de milă, nici de graţie.

— La eşafod! La eşafod!

Furtunos răsunau prin întreaga mulţime aceste grozave strigăte. Până la cer se ridicau urletele.

Ludovic al XVI-lea aruncă o privire spre cer. Nenorocitul monarh, ştia că va ajunge în curând acolo.

Trăsura în care era regele se puse imediat în mişcare.

Enric Sanson şedea îndărătul monarhului; era alb ca zăpada care acoperea străzile Parisului. O adâncă emoţie îl zguduia, gândind că se apropia momentul când va trebui să se atingă de capul regelui Franţei.

Privirile lui se îndreptau nelirfiştit în toate părţile. Se gândea la vorbele tainice ale necunoscutului de ieri.

Oare într-adevăr se va face o ultimă încercare pentru eliberarea lui Ludovic al XVI-lea?

Enric Sanson jură că mai degrabă se va lăsa să fie omorât, decât să pună vreo piedică eliberatorilor regelui.

Dar încotro se uita Sanson, vedea poporul ca un zid de amândouă părţile trăsurii şi strălucire de săbii.

Toate trupele din Paris fuseseră aduse de guvernanţi.

Poate că aflase şi Convenţia de încercarea ce puseseră la cale partizanii regelui, pentru eliberarea acestuia.

Se luaseră deci măsuri ca revolta să fie imediat înăbuşită.

Ludovic al XVI-lea şedea tăcut, nemişcat, cu capul puţin plecat înainte. Regele avea în mână cartea-i de rugăciune. Mişca uşor buzele. Se ruga. Din când în când, un suspin îi ridica pieptul. Apoi ridică privirea de pe carte şi se uită spre cer.

Bătrânul preot stătea îngenuncheat lângă rege. Respectabilul bărbat, el însuşi aşa de aproape de mormânt, spunea regelui vorbe mângâietoare.

Încă o dată, apăru un surâs recunoscător pe buzele regelui. Apoi se aplecă pe cartea de rugăciuni şi o sărută cu evlavie.

Cortegiul escortat din faţă şi din spate de trupe, se apropia. din ce în ce mai mult de locul de execuţie.

Printr-un calcul, guvernanţii hotărâseră ca Ludovic al XVI-lea să nu fie executat în piaţa Greve.

Eşafodul era pregătit în piaţa Ludovic al XVI-lea.

Aici în faţa guvernului, a castelului regal, era să cadă prin mâna Călăului, Ludovic al XVI-lea.

Într-adevăr, dacă era ceva care putea să amărască mai mult. ultimele momente ale monarhului, apoi era desigur acest rafinament al guvernanţilor republicii.

Un sunet ca de orgă, se auzi când cortegiul ajunse în piaţă acoperită de vreo sută de mii de oameni.

Din gura tuturor izbucni un strigăt de groază.

Numai câţiva republicani fanatici, strigară cu aprindere:

Blestem pe capul tău, Capet!

Regele nu auzea pe cei ce strigau astfel.

Ce însemnătate putea avea pentru dânsul, care mai înainte se bucurase de toate fericirile vieţii, pentru a sfârşi într-un mod aşa de groaznic, valea pământească a plângerilor cu bucuriile ei înşelătoare, cu nenumăratele-i dureri?

Ludovic al XVI-lea, regele detronat, se pregătea să primească judecata Regelui Universului. Cu o solemnitate adâncă. regele părăsi trăsura, sprijifiit de braţul Călăului. – f.

El nu simţea nicio frică de moarte.

Cu o privire hotărâtă, regele se uita la eşafod. Apoi se îndreptă încet, dar cu paşi siguri, spre treptele care du – ce-au pe platforma eşafodului.

Mai neliniştit şi mai iritat era Enric Sanson. Ca prin vis, văzu că ucenicii lui erau adunaţi în număr suficient în jurul ghilotâhei.

La fiecare treaptă. Călăul privea prin mulţime cu o linear dată curiozitate.

Dumnezeule! Era numai un nebun acela care-i uşură ieri sufletul cu o nouă speranţă? Nu voia să se întâmple nimic pentru eliberarea regelui?

În zadar se uita Enric prin mulţime. Cap la cap. stăteau în piaţă, desigur, jumătate din locuitorii Parisului.

Tineri şi bătrâni, urâţi şi frumoşi, distinşi şi vicioşi; toţi erau adunaţi aici, fără deosebire.

Ochii tuturor erau îndreptaţi asupra eşafodului, asupra regelui şi asupra lui Enric Sanson.

Călăul era obişnuit să fie centrul atenţiei mulţimii. De

obicei, abia băga în seamă privirile tuturor acestor g urăcască. n

Dar de astă dată, fără voie, se simţi înfiorat. I se părea că toţi se uitau la el, pentru a putea fi martori de crima lui la judecata din urmă.

Ah. ce n-ar fi dat în acest moment Enric Sanson. pentru a fi scăpat de a-şi îndeplini funcţia!

Tot nu se vedea nimic în piaţă, care să semene cu o încercare de eliberare a regelui.

Era o linişte de moarte în mulţime. Momentul groaznic care se apropia paraliza bătăile de inimă, chiar celor mai sălbatici republicani.

Ochii tuturor se uitau la rege. gurile tuturor erau mute. Ce linişte sinistră!

Calfele călăului se apropiată de rege.

Aşteptau un semn de la meşterul lor pentru a pune mâna pe nenorocit.

Enric Sanson se uita mereu în jurul său.

Când nu mai putu să întârzie fără a atrage atenţia, se aplecă spre rege, controlând în aparenţă dacă legăturile nenorocitului sunt destul de bine făcute.

Un suspin ieşi din pieptul Călăului.

— Dumnezeule! Fă o minune!, strigă Călăul. Nu mă sili să-mi îndeplinesc sarcina! Ai milă Dumnezeule de nenorocitul rege!

Dar nu se întâmplă nicio minune”. O linişte de moarte domnea în piaţă.

Regele se întoarse nerăbdător la Călău.

— Fă-ţi datoria, Călăule din Paris!, zise Ludovic al XVI-lea cu o voce calmă, dar sigură. Nu-mi prelungi în zadar suferinţele!

Călăul părea a nu-l fi înţeles. El stătea plecat. Atunci preotul îi atinse umărul.

— Dar fă-ţi datoria!, murmură preotul. Nu înţelegi, ce chinuri produci monarhului nostru?

— Încă o secundă! Poate, poate mai este o scăpare!, bâigui Enric Sanson, cu o voce imperceptibilă. Este, trebuie. va veni ajutor!…

Nu putu sfârşi, preotul îl privi mirat. Apoi ridică ochii la cer, pentru a-i arăta că nu se mai putea spera în eliberare.

Enric Sanson. nu ştia că mai înainte cu un ceas de acest groaznic moment, guvernanţii în tăcere au prins mai mult de o sută din cei mai credincioşi partizani ai regelui şi-i închiseseră. Nenorociţii credincioşi, care cu preţul vieţii lor voiseră să-l scape pe rege, stăteau acum în lanţuri şi chiar peste câteva zile vor cădea şi capetele lor pe eşafod.

Era imposibil să aştepte. Enric Sanson făcu un semn, calfelor lui.

Momentul îngrozitor venise!! cu un gest rapid, dar cât se poate de delicat, calfele dezbrăcară partea superioară a corpului regelui, îi scoaseră haina şi-i legară din nou mâinile la spate.

Jos în mijlocul trupelor „Santerre era călare pe un cal iute.

Berarul de altă dată, privea cu un entuziasm fanatic la eşafod. El ţinea sabia în mâna dreaptă, pentru a putea face toboşarilor aşezaţi n, a departe de dânsul, un semn pentru a începe bătaia în semn de bucurie.

În acest moment Ludovic al XVI-lea se apropie de marginea eşafodului.

Faţa i se înroşise. Pieptul i se ridica zgomotos.

— Francezi!, strigă regele cu o voce răsunătoare – mor nevinovat! Iert duşmanilor mei şi doresc ca Franţa…

— Bateţi toba! strigă Santerre cu voce tunătoare.

Ilaide!!! Bateţi să se rupă!!!

Un zgomot furios izbucni. În zadar mai încerca regele să vorbească.

Santerre. furios, făcu semn Călăului cu sabia. Calfele de călău îl apucară pe rege. Îl puseră pe scândura strâmtă şi-l legară de ea.

Un semn abia perceptibil făcu Călăul.

Mai mult mort decât viu, Enric Sanson abia se putea ţine pe picioare. ye»

Cu o repeziciune uimitoare, calfele.de călău puseră scândura cu regele sub cuţitul ghilotinei; capul regelui venea tocmai sub ascuţiş.

Prima calfă coborî un fel de guler de lemn pe gâtul regelui, pentru ea să stea nemişcat.

Enric Sanson se apropie. Vedea roşu înaintea ochilor.

Apucă clapa sinistră. Preotul cu mâinile pe piept îngenunchease lângă capul i-egelui.

— Fii al Sfântului Ludovic!, strigă preotul cu voce înăbuşită de plâns dar destul de tare, du-te la cer!

În acest moment se auzi un singur strigăt, grozav de furios.

Cuţitul ghilotinei căzuse, sângele nenorocitului rege, sări în stropi.

Capul lui Ludovic al XVI-lea se rostogoli în panerul cel roşu.

După obicei, prima calfă de călău, ridică capul şi-l arătă mulţimii.

Un nou strigăt groaznic, răsună prin aer.

Abia acuma, după ce grozăvia era săvârşită, toţi înţelegeai} ce crimă se înfăptuise.

Mulţimea se îmbulzea, se împingeau unii pe alţii. Nici trupele măcar nu puteau sta pe loc.

În zadar înjura Santerre de pe calul lui. El fu împins

de mulţime cu toţi soldaţii lui.la eşafod.

Femei şi bărbaţi, băieţi şi fete se îngrămădeau spre eşafod.

Unii mai curajoşi urcară scările. Îşi mu iară batistele în sângele cald şi fumegând al nenorocitului rege, pentru a le păstra ca moaşte.

În continuare se auzeau strigăte de groază din popor.

Enric Sanson căuta din ochi preotul.

— Trebuie să mă spovedesc lui! murmură Călăul, trebuie să mă ierte el, trimisul lui Dumnezeu! Altfel simt că fericirea vieţii mele e sfârşită, nu voi mai putea râde niciodată –, niciodată nu voi fi vesel! Ah, meserie groaznică! De ce a trebuit să ajung această zi!

Dar în acelaşi timp, se uită şi Santerre de pe calul lui, să zărească preotul. Desigur că terorisitul avea gânduri mai puţin curate.

Probabil că Santerre voia să-l prindă pe credinciosul şi virtuosul preot, şi să-l trimită la închisoare.

Desigur că preotul, bănuise aceasta, căci dispăruse.

În zadar îl căutară.

El se pierduse imediat după decapitarea regelui, în marea mulţime.

În zadar striga furios Santerre, în zadar îl căuta Enric Sanson. Preotul dispăruse ca prin minune, Enric Sanson nu voi să se apropie de corpul regelui. El lăsă calfelor lui să dezlege cadavrul, şi să-l pună în sicriul negru.

Enric Sanson coborî şovăind scările eşafodului.

Ca în vis, văzu că mulţimea se dădea înapoi în faţa lui, ca de obicei şi că toţi îl priveau cu groază.

Omorâtor de rege! Regicid!, auzi el din toate părţile.

Ca nebun privi Enric în jurul său. El voia, trebuia să găsească preotul care stătuse lângă rege până în ultimele momente.

Călăul simţea nevoia să-şi descarce sufletul şi inima printr-o spovedanie.

Preotul însă, dispăruse… t

Inima lui Enric Sanson luă hotărârea să nu se odihnească, să nu fie liniştit, până nu va găsi pe acest preot

Capitolul 125

CUTIA ALBASTRA

Trebuia să fie ora opt. O femeie în vârstă cobora repede dealul care duce de la biserica St. Laurent la foburgul St. Martin.

Toată dimineaţa ninsese astfel, încât stratul de zăpadă acoperea asfaltul, înăbuşind pasul trecătorilor.

Un frig ascuţit te pătrundea, străzile erau pustii. Părea că simţeau şi străzile groaza pe care o simţeau de la decapitarea regelui toţi oamenii mai cuminţi.

Aproape pe nimeni nu întâlni bătrâna femeie care părea a avea atâta grabă.

Poate că ochiul ei slăbit de bătrâneţe, nu mai era în stare, la lumina slabă a felinarului, de a distinge în depărtare câţiva trecători, care păreau ca nişte umbre rart Pe aceste străzi lungi.

Fără frică, cu toată liniştea sinistră şi singurătatea serii, bătrâna mergea mereu înainte.

Deodată însă, tresări şi se uită repede împrejur. Ajunsese tocmai pe Strada Morţilor şi i se păru că aude îndărătul ei, pasul greu şi regulat al unui bărbat.

— Cerule, va să zică nu m-am înşelat! şopti bătrâna. Sunt urmărită! Şi mai înainte am auzit acest zgomot!

Iritată, bătrâna, îşi mări paşii, vrând să ajungă la vreo prăvălie luminată.

Poate că spera să recunoască la lumină, că bănuiala ei era adevărată.

Zis şi făcut. Îndată ce lumina căzu plină asupra bătrânei, aceasta întoarse capul.

Necunoscuta nu se înşelase.

O expresie de groază se arătă pe faţa galbenă şi zbârcită a bătrânei femei.

Avea desigur motive să se ascundă.

Bătrâna femeie se uită înapoi de mai multe ori, ea creşu că numai o întâmplare adusese pe acest bărbat pe urma ei, şi că poate la primul colţ de stradă necunoscutul se va îndrepta în altă direcţie, spre ţinta drumului său.

Bătrâna se strecură într-o stradă lăturalnică. Acolo era prăvălia luminată a unui plăcintar. Repede intră înăuntru.

Se aşeză, sau mai bine, căzu istovită pe scaunul de lângă tejghea.

Tânăra femeie. a plăcintarului era în prăvălie. Lucra la o broderie.

Ridicând capul în treacăt, o expresie de neplăcere trecu pe frumoasa faţă a plăcintăresei.

Bătrâna femeie părea a-i fi cunoscută. Plăcintăreasa dădu din cap, apoi deschise un sertar, ca şi cum ar fi voit să scoată ceva să dea bătrânei.

Sertarul era gol.

— Ce stângăcie, zise tânăra plăcintăreasă.

Părăsi tejgheaua, se apropie de o uşă, o deschise şi strigă nerăbdătoare pe bărbatul ei; imediat intră plăcintarul plin de făină.

— Ei, unde ai pus-o?, întrebă femeia cu mutră misterioasă, arătând spre bătrâna necunoscută.

Plăcintarul aruncă o privire asupra pălăriei mari de mătase cu panglici violete, pe care o purta bătrâna, şi

asupra mantilei demodate din mătase violetă.

Dădu din cap şi el.

Crezi că am să las asta în tejgheaua ta?, întrebă plăcintarul şi zicând aceasta, dispăru.

Plăcintăreasa „se apropie de bătrâna femeie, care şedea epuizată pe un scaun.

Cu un amestec de milă şi rezervă sfioasă, cum se găseşte des la oamenii de afaceri în faţa necunoscuţilor, privi faţa veştejită şi zbârcită a bătrânei, care odinioară trebuia că fi fost foarte frumoasă.

Bănui că necunoscuta, care arăta nobleţe în toată fiinţa ei, fusese la curtea regală sau fusese vreo demnitară a nenorocitei Maria Antoinetta. f

— Vă e rău stimată doamnă? începu plăcintăreasa, respectuos, uitând că acest titlu era suprimat pe atunci în Franţa.

Bătrâna nu răspunse, dar cu o expresie de groază se uită la fereastra prăvăliei. Părea că văzuse ceva.

— Nu vă e bine?, întrebă şi plăcintarul care intrase în acest moment.

Doamna sări în sus ca speriată, ochii ei străluciră de bucurie văzând în mâinile plăcintarului o cutie acoperită cu hârtie albastră.

— Nu, dragă!, mi-e bine!, spuse necunoscuta cu voce blândă.

Mecanic, ridică capul, privi blând pe plăcintar, însă când iăzu pe capul lui pălăria roşie iacobină, se arătă iar groaza pe faţa ei.

— Ah, Dumnezeule, m-aţi trădat!, bâigui ea, pe când buzele îi deveneau palide.

— Drept ce ne iei!, zise plăcintarul, nu suntem spioni şi nici trădători!

Necunoscuta răsuflă uşurată.

— Iartă-mă, zise ea cu voce blândă, copilăroasă.

Scoase o pungă din buzunar şi luă dintr-Însa un Ludovic de aur. e

— Iată răsplata cuvenită!, zise necunoscuta cu voce emoţionată, punând moneda de aur în mâna plăcintarului.

Acesta privi pe nevasta sa.

— Hm, sunt bani, ultimii săi bani, zise tânăra femele într-un avânt de milă.

Dar soţul ei puse moneda în sertar.

— Nu vrei să mănânci ceva?, întrebă el pe necunoscută.

— O plăcintă o să-ţi prindă bine. Sau poate ai ceva pe inimă?, zise tânăra plăcintăreasă.

Plăcintarul râse, văzând faţa înfricoşată a bătrânei.

— Aşa de tare te-a speriat pălăria mea cea roşie? Pg viaţa mea sunt un bun republican, dar totuşi nu pot facs niciun rău unei femei bătrâne! Aşa de rău cum par nu sunt nici pe departe!

Bunătatea care se arătă în vorbele plăcintarului, părea a face bucurie bătrânei.

— Tare m-am speriat!, zise ea. M-a urmărit un bărbat, îl mă tem să mă întorc singură acasă!

— Un bărbat?, stgrigă râzând plăcintarul. Un bărbat adevărat? Oho, cred că n-o fi vreo aventură amoroasă?

Dar se opri, văzând că bătrâna se roşise de ruşine.

— Glumesc, şi eu! Dar lasă că vă scăp eu de acel bărbat.

Părăsi repede prăvălia. Peste zece minute, se întoarse în uniforma gărzii naţionale, cu tricornul pe cap şi cu puşca încărcată în mână.

— Ia să vedem acuma!, zise plăcintarul. De obicei, indivizii ăştia fug de uniformă ca de-dracu i

Zicând aceasta, deschise uşa prăvăliei şi ieşi în

stradă.

Nu trecu un minut şi se întoarse.

Dar în ce stare!

Faţa lui stupidă arăta mânie, furie şi iritaţie.

El ridică pumnul asupra bătrânei doamne care se sculase repede.

— Afurisită aristocrată! Vrei să ne taie capul?, strigă plăcintarul cu voce înecată de furie. Hait, cară-te, şi nu mai veni pe aici. Să nu crezi c-o să-ţi ajutăm să faci conspiraţie!

Zicând aceasta, el căută să îi smulgă cutia albastră, pe care i-o dăduse mai înainte.

Bătrâna scoase un strigăt de groază şi alergă repede afară prin uşa deschisă.

Capitolul 126 liturghia

Ajunsă afară, îşi iuţi mersul.

Curând se simţi epuizată. Greu răsuflabâlrina, care ţinea cutia ca pe ceva sfânt, cu amândouă mâinile la piept.

Bătrâna femeie trebui să se odihnească puţin. Ea se sprijini de colţul unui zid. Dar tresări îndată. Iarăşi se auzea scârţâind zăpada sub picioarele unui bărbat.

Bătrâna se întoarse. Un nou strigăt ieşi din pieptul ei. Acel necunoscut, care îi produsese atâta spaimă, o urmărea din nou.

— Doamne!, nu mai pot căpa de dânsul! murmură bătrâna continuându-şi drumul.

Ciudat, ori de câte ori bătrâna epuizată se oprea din mers, se oprea şi necunoscutul care o urmărea la zece paşi. Îndată ce bătrâna se punea din nou în mişcare prin zăpadă. pornea şi necunoscutul. El părea a fi umbra bătrânei.

Sună ceasul nouă, când tăcuta pereche ajunse din nou lângă biserica Sf. Laurent.

Încă vreo jumătate de ceas dură această urmărire, apoi bătrâna ajunse la o casă situată pe hotarul dintre Parisul Central şi foburgul st. Martin.

Bătrâna se strecură înăuntru prin poarta casei, după ce se mai întoarse odată spre urmăritorul ei. care era foarte aproape.

Mascatul necunoscut, se opri nemişcat şi privi sumbru casa cea veche, al cărei acoperământ de cărămidă, acoperit cu muşchi, era aplecat aşa de mult în unele locuri, încât părea încovoiată de greutatea zăpezii.

Fiecare cât avea trei ferestre. Obloanele cu care aceste ferestre erau apărate, arătau că frigul pătrundea înăuntru.

O slabă lumină se vedea prin geamul de la mansardă, restul casei era cu desăvârşire în întuneric.

Râsufiind greu, bătrâna femeie urcă scara cea strânjtă. O frânghie ţinea loc de sprijinitoare. Bătrâna nu se opri până nu ajunse la mansardă.

Aci bătu în uşă, într-un mod ciudat şi tainic.

Uşa se deschise. O lumină potrivită domnea în odaie. iAimina lămpii căzu pe faţa bărbatului care deschisese.

Cel care deschisese, nu era altul, decât preotul care stătuse până în ultimele momente lângă Ludovic al XVI-lea; şi apoi ştiuse să scape de urmărire printr-o fugă nebăgată în seamă.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?, întrebă preotul, când văzu faţa speriată a noii venite.

— Doamne, ascunde-te părinte!, murmură bătrâna. Păsurile noastre sunt cunoscute, suntem spionaţi!

Ea nu se putu ţine prea mult în picioare, şi căzu epuizată pe scaunul adus de bătrânul preot.

În odaie mai era o altă femeie bătrână. Aceasta stătuse lângă foc. Acum a se ridică.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?, spuse bătrâna.

— Acelaşi bărbat care m-a urmărit acum trei zile, m-a urmărit şi azi, dar n-am reuşit să scap de el; m-a urmărit până acasă, trebuie să stea încă şi acum afară!

Cuvintele păreau a înspăimânta pe ceilalţi doi. Cealaltă femeie bătrână şi preotul erau foarte iritaţi.

— Cum o vrea Dumnezeu!, zise. preotul, încrucişându-şi cu supunere braţele.pe piept. Fără voinţa lui, nu ni se poate întâmpla nimic. Dragi surori, i-am cântat laudele în mijlocul strigătelor pe care ucigaşii şi muribunzii din mănăstirea earmelitelor le-au scos şi nu ne-a fost frică. Da, dacă Dumnezeu a vrut ca eu să fiu scăpat din acel măcel, atunci a făcut-o desigur fiindcă mă destinase unui scop pe care trebuie să-l îndeplinesc fără a şovăi. De aceea, nu vă temeţi dragile mele! Dumnezeu îşi apără preoţii lui, şi poate fac. e ce vrea cu ei. Moartea nu mă sperie. Voi însă trebuie să vă ocupaţi de voi înşivă şi nu, de mine. N-aveţi nicio frică, dragi surori!

— Nu, spuse una din bătrâne. Noi avem numai o singură frică, frica pentru viaţa ta, respectabile părinte!

Bătrâna care venise dădu din cap aprobativ. i

Preotul surâse blând.

— Ştie Dumnezeu, dragi surori, câtă recunoştinţă vă datorez vouă, călugăriţe curajoase, care împărţiţi cu mine primejdiile exilului şi ale persecuţiei.

Noua venită îşi aduse aminte de cutia albastră; ea o dădu preotului cu respectuoasă înclinare.

— Aici sunt sfintele hârtii!, şopti ea.

Tovarăşa ei tresări în acel moment.

— Iisuse Hristoase, aud pe cineva urcând scara!

Toţi ascultară, era o linişte aşa de adâncă în odaie, că se puteau auzi inimile bătând în piepturile celor trei sărmani persecutaţi.

— Cum o vrea Dumnezeu 1, şopti preotul. Dragi surori, vă rog şi vă conjur, nu vă speriaţi dacă vine cineva la noi. Trebuie să vă spun un secret. O persoană, pe a cărei credinţă putem pune temei, a găsit desigur cele mai potrivite mijloace per. ru a trece graniţa, poate este vreun curier care vine să fa scrisorile pe care le-am scris ducelui de Gorges şi marchizului de Bethune, pentru ca aceştia să vă scoată din sărăcie, să vă scape de la moarte.

Iarăşi ascultară toţi trei; zgomotul încetase.

— Şi dumneata, nu ne vei urma?, exclamară amândouă maicile cu ton deznădăjduit. Respectabile părinte, vrei să rămâi aici în această ţară de grozăvii, în acest oraş pătat de regicid?

Faţa preotului se ilumină.

— Locul meu e acolo unde sunt victime, murmură el cu o mare linişte sufletească, apoi se întoarse către călugăriţa care adusese hârtiile.

— Soră Marta!, zise el blând. Ascultă cu atenţie, ce-ţi voi spune! Curierul va răspunde cu parolă, Fiat voluntas (Facă-se voia ta), la parola Hosina.

În acest moment surorile tresăriră.

— Cu siguranţă că este cineva pe scări

Repede deschise o ascunzătoare, care era cu dibăcie făcută sub acoperământ.

De astă dată, în liniştea adâncă se auzi pasul unui bărbat pe scară. Preotul se ascunse cu greu într-un fel de dulap.

Una din maici aruncă nişte trenţe peste dânsul, pentru a ascunde respectabila lui fiinţă.

— Poţi închide, murmură încet nenorocitul.

În acest moment se auziră trei bătăi în uşa de afară.

Cele două femei tremurau; fără a spune un cuvânt îşi aruncară o lungă privire, apoi începură a se ruga fierbinte către cel de sus.

Era singura armă a maicilor în această primejdie.

Încă o dată se auziră bătăi în uşă, apoi se deschise.

Sora Martha scoase un strigăt de spaimă.

Fără nicio îndoială, bărbatul care o urmărea de trei zile stătea acum în faţa ei, în odaia sărăcăcioasă.

Necunoscutul îşi ţinea ascunsă faţa într-o manta mare.

El se înclină în faţa femeilor care tremurau din tot corpul de frică şi de groază şi care se aşteptau ca o ceată întreagă de soldaţi înarmaţi să năvălească în odaie şi să le târască la închisoare.

— Nu tremuraţi doamnelor, începu cel mascat cu voce blândă. Nu vă temeţi de mine. Nu vin ca duşman la voi. Din contră vin să vă cer o favoare!

Dar călugăriţele tăcură, se vedea că nici nu înţelegeau vorbele pe care le spunea nenorocitul.

— Dacă vă inoportunez, dacă vă deranjez, spuneţi sincer, zise iar cu blândeţe străinul. Mă voi retrage, dar credeţi, că vă sunt devotat, şi dacă vă pot face vreun serviciu, vi-l voi face cu siguranţă; puteţi conta pe mine.

Maicile tăceau, dar fără voie, priviră pe acest necunoscut cu mai puţină fiică.

Necunoscutul făcu un pas spre cele două surori.

— Aţi primit, urmă bărbatul mascat, pe un respectabil bătrân. care a scăpat într-un mod miraculos din mănăstirea tarmelitelor, acelaşi bătrân care a stat până în ultimele momente lângă Ludovic al XVI-lea.

— Hosiana!, zise sora Agatha.

Ele îi priviră, cu încordare pe străin, aşteptând să le

răspundă parola convenită.

— Aşa îl cheamă!, răspunse străinul, care crezuse că maica rostise numele preotului.

— Ah!, nu-i niciun preot la noi, murmurară amândouă surorile. Cum puteţi crede aşa ceva?

— Nu minţiţi?, spuse necunoscutul cu o voce blândă. apropiindu-se de masă şi luând în mână breviarul. Nu cred că ştiţi latineşte. Aveţi curaj. Cunosc numele dumneavoastră şi cel al musafirului vostru. Aflaţi deci ca de mai bine de cinci zile am cunoştinţa de situaţia voastră tristă şi de jertfa voastră pentru abatele. Edgeworth.

Tăcere, pentru Dumnezeu, tăcere!, 51 întirerupse sora Agatha.

Amândouă maicile îşi duseră câte un deget spre buze.

Se auzi un zgomot.

Preotul, care stătuse până atunci ascuns se întoarse în odaie.

Nu pot crede, zise el necunoscutului, că vrei să-mi faci vreun rău, am încredere în dumneata. Ce vrei?

Străinul dădu la o parte mantaua care-i acoperise până tunci faţa.

Privirea preotului deveni fixă. Bătrânul se dădu câţiva paşi înapoi înspăimântat.

— Dumnezeule!, strigă preotul. Vai nouă! Călăul din Paris!

Maicile începură să tremure din tot corpul; ar fi căzut desigur în genunchi dacă nu s-ar fi apucat de scaun.

Într-adevăr străinul era Enric Sanson.

Acum, după ce mantaua fusese dată la o parte, lumina lămpii căzu pe frumoasa-i faţă bărbătească, încadrată de buclele castanii.

— Nu vă speriaţi de mine!, zise Călăul împreunând

mâinile rugător. Căci vin ca să vă rog să faceţi o molitfă pentru liniştea sufletească a bărbatului, al cărui trup nu se va odihni niciodată în pământ sfânt.

Preotul părea surprins şi mişcat.

Se apropie de Călău. Cu sinceră emoţie apucă amândouă mâinile lui Enric Sanson.

— Dacă înţeleg bine, dumneata, Călăul din Paris, ai venit pentru a „mă ruga să ţin o molitfă pentru Ludovic, n nenorocitul nostru monarh?

— Da, murmură. Călăul. Gândul la regele omorât nu-mi Iasă o clipă de linişte. Mă sperie chiar „şi în vis. Permiteţi-mi să contribui cât de puţin la liniştea sufletului acestui rege nenorocit!

Călălul se adresă cu emoţie preotului.

— Cum mulţumesc cerului că ai reuşit să scapi de pe eşafod. Doamne!, dacă ai şti cât te-am căutat! O Dumnezeule! Inima mi-e plină de multe dureri! Multe îndoieli îmi rod sufletul! Şi apoi, urmă Enric, o frumoasă fecioară trăieşte pentru mine.

El se opri pentru câteva secunde şi-şi acoperi f» ţa cu mâinile.

— Ah, cerule, altfel ar fi fost lucrurile dacă aş fi putut merge la altar împreună cu tânăra mea logodnică!, murmură Enric.

Preotul plecă capul.

Părea a se ruga. Apoi ridică mâinile împreunate spre cer.

— Doamne! Tu care faci minuni!, murmură bătrânul, întăreşte inimile oamenilor! Da!, zise preotul către Enric Sanson, sunt gata să citesc o molitfă pentru sângele vărsat nevinovat al lui Ludovic al XVI-lea.

El se întoarse către cele două călugăriţe.

— Voi, surorile mele, pregătiţi toate cele de trebuinţă

pentru aceasta! Eu mă voi retrage în odaia de alături cu prietenul meu.

Preotul îl privi pe Enric Sanson şi-l întrebă:

— Doreşti să te spovedeşti şi să te. Împărtăşeşti?

Enric Sanson se plecă şi sărută mâna preotului.

— În sfârşit! În Sfârşit!, murmură Enric. Inima îmi va fi uşurată de toate chinurile care au nelinişti-o până acum.

Bătrânul şi respectabilul preot, şi Enric Sanson au stat mai mult de o oră în camera întunecoasă şi rece.

Ce au vorbit amândoi în acel ceas, ştie numai Dumnezeu.

Au revenit, după aceea, în odaia unde erau maicile.

Adâncă întristare de pe faţa Călăului dispăruse.

Călugăriţele pregătiseră totul pentru sfânta ceremonie care urma să aibă loc.

Un cufăr vechi era aşezat în mijlocul odăii.

Sora Agatha acoperise cufărul cu o pânză de mătase verde

Adusese şi o cruce mare din abanos şi fildeş.

Patru lumânărele fuseseră lipite cu ceară galbenă pe altarul improvizat.

Lumina lor palidă se reflectă pe pereţi.

Bătrânul preot îşi puse patrafirul.

Apoi aduse o cupă de aur împodobită cu diamante, pe care, desigur o salvase din calea prăduitorilor mănăstirii.

Lângă acest vas sfânt se mai aflau două pahare, unul cu apă. şi unul cu vin.

În lipsa unui pupitru.de rugăciune, preotul îşi pusese breviarul pe un colţ al altarului.

Pe scaun era o strachină de pământ, plină cu apă.

Enric Sanson îngenunche cu evlavie între cele două maici.

Preotul se apropie de altarul simplu, plecă capul de

trei ori, şi încrucişând mâinile peste piept, începu cu’o voce tremurătoare, plină de durere, primele cuvinte ale sfintei liturghii:

— Intrăm în sanctuarul lui Dumnezeu! Şi iartă ucigaşilor regelui, cum i-a iertat însuşi Ludovic al XVI-lea!

Sanson nu se mai putu stăpâni.

— Ah, Dumnezeule!, gemu Enric, nemaiputând să-şi înăbuşe plânsul.

Lacrimi grele se rostogoleau pe faţa lui slăbită.

Apoi ceremonia se sfârşi. Enric Sanşon se ridică adânc mişcat.

Se apropie de bătrânul preot, îi la A mâna lui veştejită şi o sărută.cu evlavie.

— Acuma mi s-a uşurat inima!, spuse Enric Sanson. Ah. părinte, nu ştii ce conştiinţă încărcată am, pentru că am contribuit la moartea regelui. Desigur, era slujba mea, şi trebuia să mă supun. Dar de când am văzut sărind în sus stropi din sângele regelui…

Enric trebui să se oprească. El se întoarse către preot.

— Respectabile părinte!, vrei să-mi permiţi să mai trec uneori pe la dumneata şi să împărtăşesc evlavia dumitale, zise el rugător. Sunt aşa de vesel că am găsit un preot demn…

Bătrânul preot, încuviinţă cu amabilitate.

— De câte ori vei veni, vei fi binevenit! Dacă mă vei mai găsi, asta e lucru îndoielnic. Suntem toţi sub paza lui Dumnezeu. Nu putem schimba hotărârile lui Dumnezeu! Cine ştie dacă nu se va afla în curând ascunzătoarea noastră, şi atunci, sfârşitul ni s-a apropiat!

Pe Enric Sanson îl încercă un sentiment de mândrie.

— Să nu vă temeţi.de nimic!, zise Călăul. Din acest moment sunteţi sub protecţia mea. Eu voi şti să vă păzesc

de eventuale primejdii!

Enric băgă mâna în buzunar şi scoase un ban de aur.

— Daţi-mi voie să vă ofer o mică contribuţie pentru întreţinerea vieţii dumneavoastră, murmură Enric Sanson

Preotul, plin de recunoştinţă, luă moneda.

— Primesc fără multe vorbe!, zise bătrânul cu o voce tremurătoare. Dumnezeu să-ţi răsplătească, Enric Sanson, binele pe care ni-l faci!

Bătrânul ridică privirea spre cer.

— Da, Dumnezeu mai trăieşte!, strigă convins preotul Ei mereu îi ajută pe oameni în mod minunat. Soarele a răsărit iarăşi! Şi ştiu, o simt în inima mea; noaptea nu va fi veşnică! Soarele credinţei va răsări iar asupra acestei ţări nenorocite, zbuciumată şi distrusă de patimi!

— Să dea Dumnezeu, murmură Enric Sanson „adânc emoţionat.

Apoi salută în tăcere şi părăsi odaia.

Capitolul 127 mizeria unei regine.

Cu o noapte înainte de execuţie, regina şi copiii săi nu putură să doarmă.

Maria Antoinetta se despărţise cu puţin timp în urmă de soţul ei. În culmea durerii, nenorocita regină nu-şi dădea seama ce suferinţe avea să mai îndure.

Cât de greu îi este inimii omeneşti să se împace cu ideea că pierde o fiinţă iubită!

Cită durere pentru Maria Antoinetta!

Soţul ei era un bărbat în toată puterea cuvântului; sângele-i curgea proaspăt şi fierbinte prin vine.

Judecata unei mulţimi rătăcite era suficientă pentru d preface un om sănătos şi zdravăn într-un cadavru. T

Maria Antoinetta nu putea să se împace cu gândul că

soarta va fi atât de crudă cu ea. Tremurase timp de mai multe săptămâni gândindu-se la ce va urma.

Maria Antoinetta avusese timp să se pregătească pentru lovitma care urma.

Dar acum, când venise momentul despărţirii, când trebuia să zică adio bărbatului ei, puterea o părăsise.

Deznădejdea îi umplu sufletul şi începu să se roage la Dumnezeu.

Dar Maria Antoinetta nu ştia dacă erau vorbe de rugăciune sau de blestem acelea pe care le spunea ea.

Ah. cum îşi simţea inima pustiită, nenorocita soţie a lui Ludovic, al XVI-lea!

Dumrlezeule, cât de mult îl iubea pe bărbatul ei! Acum, când moartea trebuia să i-l răpească pentru totdeauna. Înţelegea cât de mult îl iubise.

Putea lăsa Cerul să se întâmple o astfel de nelegiuire?

Putea El să sfâşie inima unei femei şi a unor copii, pentru a îndeplini nemiloasa soartă?

Ah!, în zadar se ruga în noaptea asta regina! În zadar se ruga la Dumnezeu să aibă milă de soţul ei nevinovat şi curat precum cristalul!…

Nici rugăminţile, nici blestemele oamenilor nu pot împiedica soarta nemiloasă care-şi urmăreşte cursul fără şovăire încă de la crearea lumii.

Era scris în stele ca Ludovic al XVI-lea să cadă victimă furiei populare.

În zadar erau rugăciunile reginei. Cerul îşi pronunţase hotărârea.

Somnul nu veni să închidă ochii Mariei Antoinetta în această noapte. Cei doi copii, însă, aţipiseră deja.

Cu inima sfâşiată, Maria Antoinetta veghea somnul copiilor săi.

Erau adevărate toate acestea, oare? Era ea oare prizonieră în Temple, iar soţul ei în ajun de a fi dus la eşafod?

Îşi aduse aminte de câte ori se apropiaseră cu dragoste, mână în mână, de patul copiilor adormiţi!

Pe atunci ei locuiau în castel. Copiii dormeau într-un leagăn cu picioare de bronz şi cu baldachin de purpură. Pe perne de mătase se odihneau atunci copii regelui.

Acum ammdoi copii dormeau pe un pat de paie, acoperiţi cu o plapumă veche.

— Ah, ce schimbare a sorţii!, suspină Maria Antoinetta.

Mai grozav decât toată sărăcia şi mizeria era evenimentul de mâine.

Toate speranţele şi dorinţele ei se adunară asupra gândului că regele îi promisese că va veni la ora şapte.

Cu câtă nerăbdare îl aştepta regina!

Maria Antoinetta spera că se va întâmpla o minune. Spera ca în ultimul moment guvernanţii să se răzgândească să mai înfăptuiască oribila crimă.

Orele treceau greu.

Maria Antoinetta aştepta răsăritul soarelui.

În sfârşit se lumină de ziuă. Umbre triste umblau prin odaie.

Vălul nopţii se dădu la o parte, lăsând loc unei zile palide de iarnă. /

Maria Antoinetta se ridică de pe patul copiilor ei şi se apropie de fereastră.

Privi strada pustie şi îngheţată.

Ah, da, tot aşa de tristă ca vremea de afară era şi inima ei.

Fiori de gheaţă îi treceau prin tot corpul.

O singură dorinţă mai era vie în inima Mariei

Antoinetta: să mai cuprindă odată cu braţele pe scumpul ei bărbat. Să-l mai săi ute o dată. Pentru cea din urmă oară.

Ah, ce amar este când două inimi se despart.

Regina, în zilele ei fericite, cântase adesea o melodie mişcătoare. În zilele senine o fredonase fără a o înţelege. Acum îi veni în minte cu tot adevărul ei mişcător şi emoţionant.

Una din strofe zicea:

Când două inimi se despart care s-au iubit odată Este o mare suferinţă Cum nu este mai mare! Cât de trist sună vorba Adio, adio, pentru totdeauna I Când două inimi se despart – Care s-au iubit odată! v – Adio, Adio, pentru totdeauna!, murmură regina cu glas stins.

Timpul trecea repede.

Încă un pic şi Ludovic, al XVI-lea va fi din nou în această odaie.

Maria Antoinetta se întoarse şi se uită spre uşă. Aştepta să vadă intrând pe iubitul ei soţ.

Spera ca soţul ei să o anunţe că execuţia se amână.

Poate că Dumnezeu mai trăia şi le mai trimitea ajutor în ultimul moment!

Regina îşi încrucişă mâinile pe piept. Privea cu frică şi cu speranţă spre uşă.

Cât de încet treceau minutele! I se părea că treclise o veşnicie de la ultima bătaie de ceasornic.

Se apropie de fereastră şi-şi lipi fruntea de geamul îngheţat. Dimineaţa devenea din ce în ce mai friguroasă. Regele nu mai venea!

— Desigur că Ludovic va-veni. A promis, doar, îşi zise Maria Antoinetta.

Ceasornicul bisericii bătu ora şapte.

Regina stătea împietrită în mijlocul odăii, inima îi bătea cu putere.

Se făcuse ora şapte şi regele nu venise încă!

Desigur că adormise cu greu aseară, iar acum încă mai dormea.

Un surâs palid apăru pe buzele reginei. Se gândea la itile mai fericite.

Soţul ei se scula totdeauna târziu. De multe ori cei doi soţi se tachinaseră din această cauză. Maria Antoinetta se uită din nou la uşă.

Nimic nu se mişca. I se părea că pe stradă, la o oarecare depărtare de fereastră, se auzea un murmur înăbuşit.

Inima reginei era cât pe-aci să se oprească de spaimă.

Ah! Cunoştea bine acest murmur înăbuşit, ieşit din gurile a mii de oameni.

Dumnezeule!, se strânsese deja poporul pentru a-l vedea pe regele lor mergând la eşafod?

— Ah, numai asta nu! Numai asta nu!, murmură regina cu privirea rătăcită.

Căzu în genunchi şi ridică mâinile spre cer. Nenorocita regină încercă să se roage. Dar creierul îi era gol, capul ameţit. Nu găsea vorbe de rugăciune. Se ridică. Cu f>aşi şovăitori se apropie de copiii ei.

— Ah, copiii mei! Copiii mei! se văita regina! Să dea Dumnezeu ca groaznica catastrofă să nu se întâmple, ca tatăl vostru să rămână în viaţă!

Soţul ei iubit nu mai venea.

Era cu putinţă? Regina era disperată.

De mai multe ori se apropie de uşă şi zgudui clanţa. Uşa era închisă! Regina era o sărmană prizonieră fără ajutor!

De ce nu venea păzitorul ca de obicei? Altă dată descuia doar uşa la o anumită oră.

Dar păzitorul nu veni. Aşa inexact nu fusese niciodată!

Regina deveni aşa de neliniştită încât nu-şi mai găsea locul.

Umbla prin odaie în sus şi în jos.

Afară zgomotul creştea. În Temple domnea o linişte apăsătoare.

Se făcuse frig în odaie. Dar regina nu băgă de seamă

Ea nu simţea fiorii reci care îi treceau prin tot corpul

Deodată Maria Antoinetta tresări. Ceasul sunase iarăşi!

Dumnezeule! era cu neputinţă! Şapte şi jumătate şi regele tot nu venea!!

În acest moment, regina simţi că sângele îi îngheţase.

Maria Antoinetta nu se mai putu ţine pe picioare. Ea căzu în genunchi şi întinse amândouă mâinile ca pentru a se apăra.

Dumnezeule! Ce zgomot grozav se auzea!

Ah, încă tot nu îndrăznea inima reginei să bănuiască ce se întâmplase!

Maria Antoinetta nu putea bănui că în acel moment regele, cu capul sus, trecea pragul Templeului pentru a nu se mai întoarce niciodată, pentru a merge la eşafod!

Din ce în ce mai furtunoase deveneau strigătele mulţimii!”

Maria Antoinetta rămase împietrită câteva secunde, apoi alergă la copiii săi.

— Copii, copii!, murmură nenorocita femeie cu buzele tremurânde. Deşteptaţi-vă! Mă tem să stau singură! Ce se petrece afară? Tatăl vostru, copii…!

Regina se aruncă în genunchi, lângă patul copiilor şi începu să-i zguduie pe aceştia ca o nebună.

— Copii! Copii!, strigă regina cu voce înăbuşită.

Micii copii se deşteptară. Cu priviri întrebătoare şi rătăcite se uitau la mama lor.

Apoi, deodată începură amândoi să plângă. Se temeau de faţa îngrozită a mamei lor.

— Mamă! Mamă! Cum arăţi! Mi-e frică de tine strigă micul prinţ.

Deodată un strigăt ţâşni din pieptul reginei. Ea dădu înapoi braţele copilului care voia s-o cuprindă. Se ridică repede şi alergă la uşă.

Împinse în uşă cu toată puterea.

Bătea disperată cu pumnii în uşa de stejar, v

— Lăsaţi-mă să ies! Lăsaţi-mă să ies!, strigă nenorocita femeie. Trebuie să mă duc la soţul meu! Nu trebuie să-l ucideţi! Trebuie să-l mai văd o dată!

Puterea îi era pe sfârşite. Vocea i se stinse într-un vaiet abia perceptibil…

Regina căzu în genunchi lângă uşă, apoi se lovi cu capul de pământ.

Mult timp regina rămase ca ameţită. i

Apoi, încercă să se ridice.

Trebui să se sprijine de uşă pentru a nu cădea cu faţa în jos.

— Lăsaţi-mă să-mi mai văd odată soţul!, striga mereu nenorocita regină. Ce am făcut eu ca să-mi sfâşiaţi inima? O, Ludovic, scumpul meu soţ!

Deodată privirea nenorocitei căzu asupra copiilor.

Plânsetele şi vaietele celor doi copii, o făcură să întoarcă capul.

— Copiii mei!, strigă ea! îl ucid pe tatăl vostru! Şi eu sunt neputincioasă, fără ajutor! Nu-l pot scăpa nici cu preţul vieţii mele! Nu pot face nimic pentru dânsul!

Plânsul reginei se amestecă cu plânsetele copiilor.

Maria Antoinetta, nebună de durere, cuprinse pe cei doi copii, îmbrăţişându-i.

Maria Antoinetta îi ţinu mult timp la pieptul său. Nici nu băgă de seamă că se făcea din ce în ce mai frig în odaie.

Abia îi venea în minte că nu venise încă nimeni să descuie uşa.

Ah, păzitorii din Temple aveau azi lucruri mai importante de făcut, decât să se informeze de trebuinţele nenorocitei regine şi ale copiilor săi!

Azi urma să aibă loc un spectacol nemaivăzut în Paris!

Păzitorii, jjitându-şi datoria, se îngrămădeau şi ei să vadă căzând sub cuţitul ghilotinei capul regelui.

Deodată se auzi un sunet de tobe. Şi apoi clopotele bisericilor începură să bată!

Murmurul mulţimii se amplifică, ajungând la urechile reginei.

Maria Antoinetta scoase un strigăt de om rămt.

Ea înţelegea totul în acest moment. Privirea ei părea că străbate zidurile Templeului.

Ea văzu piaţa cea mare în mijlocul căreia era înălţat eşafodul.

Maria Antoinetta vedea în acest moment pe soţul ei stând cu capul sub cuţitul ghilotinei. Văzu cuţitul strălucitor căzând şi tăind capul lui Ludovic al XVI-lea.

Copii, copii! În acest moment moare tatăl vostru!, strigă nenorocita regină.

Se aruncă în genunchi şi apucă mâinile copiilor.

— Rugaţi-vă, copii! Rugaţi-vă pentru tatăl vostru! Asta-i tot ce putem face!, strigă Maria Antoinetta.

Copii împreunară minutele.

Plini de groază, îşi priveau mama, pe care din cauza

disperării abia o recunoşteau”.

Regina începu să se roage.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri, facă-se voia ta! murmură regina.

— Facă-se voia ta!, repetară şi copiii. Deodată un nou strigăt ieşi din pieptul reginei.

Ea respinse copii cu un gest. sălbatic. Sări în picioare şi începu să-şi smulgă părul care devenise alb ca zăpada.

— Nu, nu! să nu fie voia ta!, strigă ea. Nu pot suporta asta. Doamne, care eşti mare şi drept, cruţă viaţa bărbatului meu! Doamne, o dată, o singură dată, lasă ca voia ta să nu se împlinească!

Sfâşietoare erau vorbele nenorocitei regine. Ele găsiră un ecou sinistru în pereţii Templeului!

Regina era epuizată. În genunchi se târî până la copii ei, care o priveau cu ochii holbaţi de groază.

Regina îşi împreună mâinile cu ale copiilor şi continuă rugăciunea cu o voce sfântă.

Păreau trei voci de îngeri. Desigur nicio rugăciune n-a fost vreodată mai plăcută pentru urechile lui Dumnezeu, decât aceasta ieşită din gura a trei fiinţe nevinovate. şi nenorocite.

Capitolul 128 Charlotte corday

Executarea regelui agitase întreaga Franţă. După cum o piatră aruncată în apă produce cercuri din ce în ce mai mari, tot astfel grozava întâmplare produse o puternică impresie asupra tuturor categoriilor sociale ale Franţei.

Cine mai este sigur azi în Franţa, când capul inviolabil al regelui a căzut sub cuţitul ghilotinei?!

Toţi erau stăpâniţi de un sentiment de nesiguranţă.

Se priveau unii pe alţii cu neîncredere.

Oare vecinul cu care până acum trăise în bună pace, putea să devină un denunţător?

Chiar şi legăturile cele mai intime de familie se desfăcură. Oamenii au început să nu mai aibă încredere în oamenii politici.

În ţară, oamenii erau departe de a aproba uciderea regelui. Strigătele de satisfacţie ale parizienilor care jubilaseră la ghilotinarea lui Ludovic al XVI-lea nu-şi aflară ecou în restul Franţei.

Dar nimeni nu îndrăznea să se pronunţe în public contra guvernanţilor. Ştiau doar că o astfel de încercare era pedepsită cu moartea.

Bărbaţii inteligenţi şi devotaţi cauzei libertăţii, nu-şi ascundeau convingerile. Spuneau că sângele vărsat de Ludovic al XVI-lea striga răzbunare la cer şi va aduce vremuri grele pentru nenorocita Franţă.

Guvernanţii însă, triumfau.

Asta voiseră ei, să bage spaimă în toată populaţia ţării. Acuma, când capul regelui căzuse şi când nimeni în ţară nu era sigur de al lui. când fiecare tremura pentru siguranţa lui. credeau guvernanţii că puteau să-şi manifeste neînfrânat ambiţia lor.

Membrii entuziaşti pentru libertate şi nobilii de caracter ai Convenţiei, care erau destul de mulţi în această adunare, se căiau amar.

Prea târziu recunoşteau dânşii ce făcuseră condamnând pe rege la moarte.

Mulţi membri ai Convenţiei spuneau că moartea regelui era prologul unor grozăvii şi mai mari.

Dar oamenii terorii, în cap cu Marat, Danton şi Robespierre, nu erau de aceeaşi părere.

Ghilotina care fusese din nou ridicată în piaţa Grevei,

avea acuma foarte mult de lucru.

Sângele curgea şiroaie. Sângele intra în pământ şi împrăştia un miros insuportabil.

În mijlocul acestor vremuri triste, când patrioţii adevăraţi se căiau de cele făcute şi când zeiţa libertăţii, rău înţeleasă în această ţară, ameninţa s-o părăsească, apăru un semn al timpului; o faptă măreaţă şi nobilă, cum rar se înregistrează în analele istoriei.

O faptă sângeroasă şi sublimă în acelaşi timp. Francezii priveau pe aceanevinovată fecioară, care îşi primejduia propria viaţă, aducând cea mai mare jertfă pentru binele patriei.

La puţin timp după executarea lui Ludovic al XVI-lea sosi din Caieri o fată tânără, care trase la un hotel modest din Paris.

Marie Alenine Ana Charlotte Corday D Armans, era născută în St. Saturin, un sat mic lângă Caen.

Familia ei era nobilă şi număra printre strămoşi pe unul din cei mai celebri oameni ai naţiunii spaniole. Unul din strămoşii ei era Cid, acel cavaler înconjurat de legende din vremea eroilor spanioli.

„Charlotte Corday se entuziasmase de timpuriu pentru principiile revoluţiei.

Ea salutase cu bucurie ideea libertăţii. Deşi Charlotte Corday părea totdeauna serioasă, rece şi închisă, totuşi în interiorul ei adunase sentimente care îi covârşeau inima:

Charlotte iubea libertatea şi patria mai presus de toate. Iată însă că intervine executarea lui Ludovic al XVI-lea. Cu inima sângerând, tânăra fată „vedea ţara căzută sub mâna unor terorişti care o călcau în picioare şi o înrobeau.

Atunci se născu în inima Charlottei Corday un plan mare şi în acelaşi timp sângeros.

În ochii Charlottei. Marat era monstrul pătat de sânge. Cel mai crud dintre guvernanţii republicii.

După părerea ei, Marat înăbuşea viaţa liberă a francezilor, păta libertatea.

Charlotte Corday se hotărî să acţioneze…

Capitolul 129 la uşa lui marat

Charlotte trăsese la hotelul Providenţa, strada Augustine 17.

Ea făcuse o călătorie de 48 e ore într-o trăsură strâmtă, incomodă.

Îndată după sosire, fiind obosită, se închise în odaia ei.

A doua zi la ora opt dimineaţa părăsi hotelul fără a mânca nimic.

Charlotte avea scrisori de recomandaţie de la oameni influenţi din oraşul ei natal. Aceste scrisori erau adresate câtorva membrii ai Convenţiei.

Dar fie că scrisorile de recomandaţie erau reci, fie că în vremurile astea tulburi toată lumea era bănuită, scrisorile folosiră foarte puţin Charlottei.

Atunci Charlotte Corday se adresase lui Marat.

Dar, tânără fată care aştepta cu încordare răspunsul tribunului, nu primi niciun răspuns.

Marat era bolnav. Frigurile continuau să-i producă febră, fără ca doctorii să-i poată face ceva.

Marat trebui să absenteze câteva zile de la şedinţele Convenţiei.

Părea că soarta se pregătea deja să se răzbune pe acest monstru pentru crimele pe care le făcuse.

Puţini ar fi bănuit pe această fată drăguţă şi blândă ca fiind răzbunătoarea sângelui regal.

Oamenii presupuneau că Charlotte venise la Paris pentru a cere graţierea vreunei rude, la guvernanţii republicii.

După ce Charlotte aşteptase în zadar răspunsul lui Marat, se hotărî să-i scrie a doua oară:

„Cetăţene Marat!

V-am scris azi de dimineaţă.

Aţi primit scrisoarea? Pot spera a fi ascultată un moment?

Vă repet că vin din Caen. Ani să vă dezvălui cele mai însemnate secrete pentru binele republicii.

Afară de asta, sunt urmărită, pentru cauza libertăţii. Sunt nenorocită. Aceasta va fi de ajuns pentru a-mi atrage consideraţia dumneavoastră.

Charlotte Corday”.

Îndoi biletul, îl pecetlui şi-l ascunse cu grijă în sân.

Apoi. Charlotte Corday îşi plăti camera de hotel.

— Ce, pleci din nou?, întrebă hotelierul.

Tânăra fată dădu din cap în semn afirmativ. Cu o ciudată expresie pe faţă, ridică ochii la cer.

— Am o lungă călătorie de făcut!, răspunse Charlotte Corday cu buzele tremurânde şi de aceea e bine să-ţi plăteşti întâi datoriile. Nu vreau să rămân datoare cu nimic!

Cu aceste vorbe tânăra fată părăsi hotelul.

Hotelierul se uită după dânsa dând din cap.

— O fată ciudată, sărmana îmi pare cam romantică! murmură el.

Hotelierul nu bănuia cât de celebră urma să devină fata chiar din ziua aceea pentru toate timpurile.

Charlotte Corday trecu pe lângă un cuţitar. Se opri în faţa vitrinei. Se uită în tăcere la cuţitele expuse, apoi intră în prăvălie. Pe un ton liniştit care nu arăta nimic din

zbuciumul ei intern, Charlotte ceru un cuţit ascuţit cu minerul de abanos.

Plăti, luă cuţitul şi-l ascunse cu grijă în sân.

Apoi, Charlotte Corday se urcă într-o lectică pe care o găsi la primul colţ de stradă, şi porunci purtătorilor s-o ducă până în faţa casei lui Marat.

Charlotte căzu pe gânduri.

Tânăra fată închise ochii.

Deodată scoase un suspin adânc. Îşi împreună mâinile pe piept şi simţi mânerul cuţitului pe care tocmai îl cumpărase.

— Dumnezeule, dar oare fac bine?, murmură ea, aruncând în jur o privire disperată, rătăcită. O îndoială grozavă îmi strânge inima! Aproape mă căiesc de hotărârea mea! Este o faptă grozavă aceea pe care mă pregătesc s-o fac. Voi mai putea sta înaintea lui Dumnezeu cu conştiinţa încărcată! Trebuie să răsplătesc o crimă prin alta? Doreşte inima mea pur şi simplu omorul?

Mult timp Charlotte Corday nu putu să-şi dea niciun răspuns. Se uită la lumea care trecea pe stradă.

Se gândi iarăşi la ce-şi propusese şi se hotărî.

„Trebuie s-o fac şi-o voi face!, şopti fecioara. Dumnezeu îşi alege instrumentele pentru multe din operele sale. El întăreşte aşa de mult unele din hotărârile noastre încât ne face să simţim că suntem instrumentul său. Hotărârea mea e luată! Sângele nenorocitului rege ameninţă să înăbuşe libertatea Franţei. Vremuri şi mai grozave decât acestea ameninţă Franţa. Oare trebuie ca mii de buni cetăţeni ai Franţei, sute de mii, să fie călcaţi în picioare din cauza crimelor făptuite de câţiva monştri?”

Charlotte dădu din cap.

„Nu, Marat, pentru tine nu mai este loc pe pământ! Pregăteşte-te să dai socoteală de fărădelegile tale, căci azi

te vei afla în faţa judecătorului ceresc! *

Lectica ajunsese în faţa casei lui Marat.

Guvernantul locuia în aceeaşi casă în care primise mai devreme pe Adella de Barry.

Aceeaşi îngrijitoare murdară şi bătrână îi deschise şi Charlottei Corday.

Bătrâna aruncă o privire neîncrezătoare frumoasei Charlotte Corday.

— Ce vrei? La Marat vrei să intri? E bolnav şi nu poate primi pe nimeni!, strigă bătrânica.

— Dar vin într-o chestiune foarte importantă!, spuse Charlotte „şi scoase din sân biletul pe care-l scrisese mai înainte la hotel.

— Te rog, du acest bilet stăpânului dumitale! Spune-i să-l citească şi să hotărască el singur!

Bătrâna nu părea dispusă să-i îndeplinească rugămintea.

— Stăpânul meu e prost dispus!, murmură bătrâna vrăjitoare. Poate-mi aruncă cel dintâi obiect în cap. Vă repet că este în baie! Şi că e indispus!

— Te rog!, stărui Charlotte Corday.

Tânăra fată băgă mâna în buzunar şi dădu o monedă de a ui bătrânei. Aceasta dispăru, trântind uşa de la antreu în nasul tinerei fete.

„Charlotte rămase nemişcată, cu mâinile încrucişate pe piept. Momentul hotărâtor sosise.

În câteva secunde urma să se îndeplinească opera pentru care Charlotte Corday fusese trimisă de Dumnezeu pe pământ.

Charlotte nu avea faţa de criminal care se pregăteşte să dea lovitura.

Părea mai degrabă un înger trimis de Dumnezeu pentru a pedepsi un vinovat.

În sfârşit, se auziră paşii târşiiţi ai bătrânei îngrijitoare.

Uşa de la antreu se deschise şi bătrâna apăru.

— Ei. puteţi intra! zise bătrâna. Dar bagă de seamă „fetiţo. cetăţeanul Marat nu iubeşte deloc femeile tinere.

Charlotte Corday nu dădu niciun răspuns. Ea strânse buzele palide.

Charlotte o urmă pe bătrâna îngrijitoare.

Capitolul 130 uciderea lui marat

Marat se afla într-o odaie mare şi întupecoasă.

Şedea în baie şi avea capul înfăşurat cu o basma.

O pânză muradră acoperea baia, pe care se afla o scândura; aceasta îi servea de masă de scris.

Fără voie Charlotte se opri surprinsă, când zări faţa consumată de patimi şi de boală a lui Marat.

Dacă până acum mai avusese vreo îndoială asupra justificării faptei săle, acuma tânăra fecioară pierdu orice scrupul.

Nu, bărbatul care fără ruşine stătea în baie în faţa ei. era însemnat.

Niciun sentiment omenesc nu se arăta pe faţa lui. Era un monstru nemilos sub formă omenească, gata în orice moment să sară asupra vieţuitoarelor pentru a le sugruma.

— Aşa, vii din Caen, cetăţeană?, întrebă îndată Marat şi se uită la tânăra fată cu o privire sumbră.

Charlotte dădu din cap, afirmativ.

— Spune, urmă Marat, nu sunt la voi partizani de al regelui? Cred că mulţi din aceşti oameni se tem de lumină. S-au refugiat în oraşul vostru?

Charlotte afirmă.

— Desigur, la noi nu sunt numai prieteni de ai

republicii. De la moartea lui Ludovic cil XVI-lea, regaliştii predomină!

— Eh!, ce aud!, strigă Marat, pe când furia se arăta pe buzele lui.

— Îndrăznesc să se mişte, ba chiar să găsească nedreaptă sentinţa Convenţiei?

— Mulţi din Caen consideră omorârea regelui ca un asasinat nelegiuit!, zise Charlotte Corday, privind fix pe Marat.

— Un asasinat!, murmură el. Poţi dovedi aceasta, cetăţeană?

Charlotte afirmă şi în acelaşi timp puse mâna la sân atingând mânerul cuţitului, ca pentru a jura.

— Şi mai întâi, strigă Marat, tu eşti republicană? Ai o înfăţişare a dracului de nobilă şi numele chiar sună aristocratic.

— Vreau să mor pentru cauza libertăţii!, răspunse Charlotte pe când faţa ei arăta entuziasm.

— De asta nu-i nevoie!, zise Marat, aruncând o privire senzuală asupra corpului zvelt al Charlottei. Sapresti!, eşti o fată foarte drăguţă! Aşa fete tinere şi frumoase trebuie să trăiască pentru a înveseli pe oamenii mari ai republicii!

— O roşeaţă puternică acoperi faţa tinerei fecioare.

— Poţi să-mi citezi câteva nume, care au dezaprobat sentinţa Convenţiei?, zise Marat.

— Desigur!, adăugă Charlotte. Am scrise toate aceste nume!

— Spune-mi-le!, zise tribunul, pe când în ochii lui apăru un fulger. Numele lor, scrise de tine, le dă până într-o săptămână găzduire pe eşafod!, strigă iar monstrul.

Marat izbucni într-un râs groaznic, care înfioră pe Charlotte. Ea aruncă o privire de dezgust asupra

monstrului, care nu avea niciun sentiment omenesc într-Însul.

— Nici vorbă că vă voi spune aceste nume!, şopti ea.

Ea se apropie de baie. Apucă strâns cu mâna ei delicată mânerul cuţitului pe care-l ţinea ascuns.

— Scrie întâi pe lista dumitale funebră, numele MaJ'at!, urmă Charlotte.

— Marat, marmură tiranul care se pregătise de scris, privind surprins pe Charlotte. Hei fată drăcoasă, vrei să-ţi baţi joc de mine?

Scrieţi!, stărui Charlotte, cu ton poruncitor. Vă spun doar, că vă numesc pe unul din Caen. Crede-mă, cetăţene, numele dumitale se auzea şi pe la noi!

Fie! fie!, zise puternicul zilei, punând creionul la gură şi începu a scrie pe o hârtie murdară.

— Cumetre Marat, sau oricine vei fi, cu tine încep lista condamnaţilor!

În acest moment, Charlotte căzu în genunchi lângă cada de baie a monstrului. Cu repeziciunea fulgerului, ea scoase pumnalul din sân.

Pumnalul vâjâi prin aer şi intră în pieptul lui Marat, înainte ca acesta să poată şti ce i se întâmplă.

Lovitura fu dată aşa de puternic de mâna delicată a fecioarei, încât pumnalul străpunse inima.

Marat scoase un ţipăt îngrozitor.

Apoi căzu ca trăsnit, ochii i se dădură peste cap. O furie grozavă se arătă pe faţa lui bestială. Gura îi spumega.

Cu o privire mândră şi dispreţuitoare, Charlotte întoarse capul de la monstrul muribund.

— Du-te!, murmură ea cu un dispreţ.

Strigătul de moarte al lui Marat, răsunase prin toată casa.

La acest strigăt, un comisar anume Laurent Basse,

care îndoia jurnale într-o odaie de alături, năvăli în odaie.

De asemenea şi bătrâna îngrijitoare.

Charlotte Corday stătea nemişcată cu faţa întoarsă de la cada de baie. O privire făcu pe comisar să înţeleagă tot ce se întâmplase. El dădu un strigăt de furie şi de disperare.

— Ucigaşă! Ucigaşă!, urlă el.

Îngrijitoarea striga şi ea împreunând mâinile ei slabe şi murdare.

— Bănuiam eu că femeia asta aduce nenorocire!, strigă ea.

Cu puteri unite năvăliră asupra Charlottei Corday.

Comisarul o bătu cu pumnii în tâmple, făcând-o să cadă jos ameţită. Ea răbda toate aceste maltratări ca un miel fără apărare.

Fecioara căzu în genunchi pe când un geamăt slab îi ieşea din piept, dar se ridică iar. Spera, poate, să fugă.

Dar Laurent Basse o apucă cu putere de talie, o aruncă la pământ, călcând-o cu picioarele pe pieptul ei delicat şi cu mâini nervoase ţinea strâns gâtul de lebădă al fecioarei.

Îngrijitoarea ieşi strigând din odaie.

Vecinii veniră şi ei; între alţii şi un chirurg.

Marat fu aşezat pe pat.

Dar mina Charlottei, lovise bine inima monstrului.

Un singur strigăt scoase Marat, şi îndată căzu mort. pe când sufletul lui mergea să se prezinte la judecată în faţa Atotputernicului.

În acelaşi timp apăruseră mai mulţi gardişti municipali. Aceştia, smulseră de lângă Charlotte pe comisarul Laurent Basse, care de furie şi de spaimă era aproape nebun.

Fecioara se ridică palidă, cu părul încâlcit,

tremurând.

— Ce-i asta? Ce-ai făcut?, strigă unul din gardişti.

— Am omorât un monstru în numele eternităţii!

Cu o privire hotărâtă şi mândră se uită fecioara la soldaţi.

— Apucaţi-mă şi legaţi-mă, murmură tânăra fată. Ştiu bine că după legile ţării merit moartea şi o voi suporta bucuros. Dar va veni ziua când veţi putea înţelege şi preţui fapta mea!

Faţa tinerei fecioare arăta stăpânire de sine. Ea se lăsă de bunăvoie să fie legată. O singură privire lungă mai aruncă asupra mortului, care şi acuma era dezgustător de privit, apoi Charlotte Corday se lăsă dusă de soldaţi.

Capitolul 131 Charlotte corday – în închisoare

Peste câteva minute, vestea morţii lui Marat adună o mulţime imensă în jurul casei sale.

Erau mai cu seamă băieţi de stradă, vagabonzi.

Un urlet fioros se ridică. Cereau capul ucigaşei. Nu era posibil în acest moment, să o ducă pe Charlotte prin mulţime.

Nici chiar armata n-ar fi putut-o apăra pe fecioară de atacul miilor de oameni adunaţi în faţa casei lui Marat.

Ar fi slişiat în bucăţi corpul fetei.

De aceea. Charlotte fu dusă înapoi în locuinţa monstrului omorât.

Un comisar de poliţie, anume Mesnil, se pregăti să ia interogatoriul Charlottei Corday.

Aceasta răspundea cu o voce demnă şi liniştită.

Îngrozitor!, strigă comisarul după ce stabilise identitatea persoanei, ai venit cu intenţia de a răpi patriei pe unul din cei mai buni şi mai demni cetăţeni! 1 Charlotte

îl privi pe comisar cu dezgust.

Spune mai bine, că am omorât un monstru!, zise

Charlotte cu mândrie, mă bucur că fapta a reuşit. Cred că am făcut un serviciu bun cauzei libertăţii!

— Eşti orbită!, strigă comisarul pe când ochii lui străluceau de furie. Încă zece nebuni ca tine şi cauza libertăţii e pierdută. Nu ştiai că meritul lui Marat, era că ne-a scăpat de infamiile lui Ludovic Capetul?

Fecioara începu, a râde.

Fără frică, îl privi în ochi pe comisar.

— Să-ţi spun o poveste, cetăţene comisar, zise Charlotte cu o voce tunătoare, ascultă-mă poate o să mă înţelegi! Erau multe animale într-o pădure care sufeeau din cauza unui lup. Niciun animal nu era sigur de viaţa lui. Lupul mânca zilnic câte unul. Lupul era nesăţios, nici ziua nici noaptea nu-i lăsa în pace. Atunci unimalele începură a se văita în mizeria lor şi se adresară regelui animalelor, leului. Acesta veni şi mâncă pe lup. Dar leul nu era nobil. Gustase odată carnea unui animal şi-i plăcuse. Se puse deci pe mâncare cu suită lui şi măcelul deveni şi mai groaznic ca mai înainte. Lupul tot mai putea fi săturat. Când însă monstrul se puse pe mâncare, apoi nu mai erau animale destule în pădure.

— Gărgăuni! strigă comisarul, astfel de poveşti nu te vor apăra de ghilotină!

Ochii Charlottei se luminară.

— Vreau să mor bucuroasă. Moartea este binevenită pentru mine!, strigă tânăra fată. Ce poate să-mi mai ofere viaţa după această faptă săvârşită! Am vărsat sânge omenesc şi în evanghelie scrie: cine varsă sânge omenesc, sângele aceluia va fi vărsat! Duceţi-mă la eşafod! Der nu mor zadarnic! Ştiu şi sper că fapta mea va aduce serviciu inarii republici. Va veni vremea când fapta mea va fi

lăudată! Monştrii care au promis libertate pentru a încătuşa şi mai tare poporul, vor tremura. Guvernanţii Franţei vor şti că în această ţară sunt inimi hotărâte, care nu lasă cauza libertăţii să fie târâtă în noroi… O, ce fericită sunt că am omorât acel monstru! Faceţi cu mine ce vreţi, rupeţi-mă în bucăţi, tăiaţi-mi capul… Nimic din toate aceste mişelii nu va reînvia pe Marat. Am săvârşit ceea ce providenţa mi-a ordonat!… Acuma soarta mea, aşa cum a fost scrisă în stele de la începutul lumii, să se îndeplinească.

Entuziasmul se arătă pe faţa Charlottei. Ea nu mai răspunse la niciuna din întrebările comisarului.

Charlotte Corday nu băgă în seamă niciuna din înjurăturile pe care le primea de la cei ce o înconjurau.

Ea stătea mândră şi tăcută. Când se întunecă, Charlotte Corday fu pusă într-o trăsură închisă.

Mai mulţi membri ai comitetului de siguranţă îi luară de câteva ori interogatoriul, chiar în aceeaşi seară.

Ameninţări grozave fură pronunţate contra tinerei fecioare, dar statornicia acesteia nu se dezminţi niciun moment.

Peste două zile Charlotte fu transportată la Conciergerie. Un decret al Convenţiei însărcinase tribunalul revoluţionar să întreprindă instrucţia şi cercetările contra ucigaşei lui Marat şi a presupuşilor ei complici.

Capitolul 132 ultima scrisoare a charlottei

A doua zi înainte de prânz, Charlotte Corday fu dusă înaintea judecătorilor.

Cu o seară înainte, i se comunicase fetei că va primi a doua zi sentinţa.

Charlotte Corday nu se culcă în această noapte.

Ea ceru cele necesare pentru scris, şi scrise o sublimă scrisoare, care va rămâne veşnic neuitată şi care ar trebui să stea cu litere de bronz în analele istoriei universale.

Această scrisoare adresată cetăţeanului Barbaroux, deputat în Convenţia Naţională care fugise din Paris după moartea lui Ludovic al XVI-lea, pentru a se ascunde în Caen, spunea următoarele:

„Cetăţeanului Barbaroux, deputat al Convenţiei Naţionale, în Caen, strada Carmelitelor.

În închisoarea mănăstirii, a doua zi de pregătire pentru pace.

Ai dorit cetăţene, să-ţi comunic amănunţit călătoria mea, şi nu voi uita nici cea mai mică anecdotă.

Am plecat cu nişte călători, pe care i-am recunoscut a fi partizani ai lui Marat. Părerile şi personalităţile erau deopotrivă de stupide şi m-au plictisit grozav. I-am lăsat să vorbească şi am adormit.

Unul din aceşti domni, care iubeşte foarte mult probabil femeile adormite, vru să mă convingă, când m-am deşteptat, că eram fiica unui bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, şi că aş avea un nume pe care nu l-am auzit niciodată.

În sfârşit, îmi oferi mâna şi inima lui, zicând că vrea să plece imediat la tatăl meu, să-i ceară învoirea.

Aceşti domni întrebuinţară toate mijloacele pentru a afla numele şi adresa mea; eu însă, am refuzat să le spun, rămânând credincioasă principiului meu, că: Tiranilor nu trebuie să le spui adevărul.

Ajunsă în Paris, trăsei la hotelul „Providenţa” în strada Augustinelor, apoi căutai pe Duperr, prietenul dumitale. Nu ştiu cum a aflat comitetul de siguranţă

despre convorbirea pe care am avut-o cu dânsul. Cunoşti caracterul hotărât al acelui bărbat şi el v-a spus adevărul. Nu există nimic contra lui. Tăria de caracter nu este o crimă. L-am sfătuit să te viziteze, el însă este încăpăţânat.

Am fost interogată de către Chabot şi Legendre. Chabot părea nebun. Legendre spunea mereu că m-a văzut dimineaţă în casa lui, deşi nu m-am gândit niciodată la acest bărbat.

De altfel, nu sunt mulţumiţi că au de-a face numai cu o femeie şi că nu găsesc şi alţii, pe care să-i jertfească în memoria marelui bărbat. Iertare, oameni! Acest nume dezonorează specia voastră, era o bestie care ar fi pustiit toată Franţa cu focul războiului civii.

Acuma putem striga: Trăiască pacea! Mulţumesc cerului că nu era francez născut!

Cred că s-au tipărit ultimele cuvinte ale lui Marat, mă îndoiesc, însă, să le fi pronunţat deodată.

Iată ultimele cuvinte pe care mi le-a spus mie după ce aflase toate numele: „Peste puţine zile vă va ghilotina în Paris!”

Aceste ultime vorbe i-au hotărât soarta.

Nu vreau să-ţi povestesc amănuntele marilor evenimente; jurnalele vor spunetotul. Recunosc că m-am hotărât, când am văzut curajul cu care voluntarii noştri s-au înscris duminică 7 Iulie; îţi aduci aminte cât m-a”. entuziasmat aceasta.

„Mi-am promis să-l pedepsesc pe Petion, pentru că mi-a bănuit sentimentele., El mă întrebă: ai fi supărată e dacă n-ai merge?

În sfârşit, mă gândii că dacă mulţi oameni de treabă ar veni la Paris, pentru a căuta capul unui singur om, ar provoca, pierderea multor buni cetăţeni.

Nu merita el atâta cinste, mâna unei femei era de

ajuns.

Mărturisesc că am întrebuinţat şiretenia ca să mă primească.

Când am plecat din Caen, aveam de gând să-l jertfesc în mijlocul partidei muntene a Convenţiei Naţionale; dar el nu mai venea la Convenţie.

În Paris oamenii nu pot înţelege cum o femeie neînsemnată, a cărei viaţă nu foloseşte la nimic, se poate jertfi cu sânge rece pentru a scăpa patria.

Mă aşteptam să mor pe loc.

Bărbaţi curajoşi, mai presus de orice laudă, m-au apărat de furia acelora, pe care i-am nenorocit. Deşi aveam sânge i-ece, totuşi mi-au făcut rău strigătele câtorva femei, dar cine-şi scapă patria, nu trebuie să se gândească cât costă aceasta.

Să dea Dumnjszeu pacea, cum o doresc eu! Un mare criminal a căzut! Fără aceasta, n-am fi căpătat niciodată pace! Fericirea patriei mele, este fericirea mea! Nu cred că vor chinui pe tatăl meu, care suferă destul prin pierderea mea. I-am scris că de frica războiului civil voi pleca în Anglia. Aveam de gând să-l omor pe Marat, şi voiam să-i fac pe parizieni să cerceteze în zadar numele meu. Te rog pe dumneata Cetăţene şi pe colegii dumitale. să protejaţi pe rudele mele.

Am urât numai o singură fiinţă şi mi-am arătat sincer caracterul. Aceia care mă plâng, se vor bucura de a mii şti în grădinile Elisee cu Brutus şi alţi eroi ai antichi. tţii: ceilalţi nu mă irită fiindcă sunt prea josnici. Sunt puţini patrioţi adevăraţi care ştiu să moară pentru patria lor. Mai toţi sunt egoişti.

Pentru a trece vremea, mi-au adus doi jandarmi; ziua, mi se pare foarte plăcută, noaptea însă nu. M-am niins de această necuviinţă; comitetul nu m-a ascultat.

Acuma, m-au adus la Conciergerie, şi domnii din Juriu mi-au promis să-ţi trimită scrisorile.

Urmez aşadar!

Am avut un lung interogatoriu şi te rog să ţi-l procuri. ind va fi publicat.

La arestare aveam o cuvântare către prietenii păcii. Nu v-o pot trimite, voi grupune însă s-o publice, dar probabil în zadar.

Dacă câţiva prieteni vor cere să citească scrisoarea, te rog să le-o dai.

A trebuitsă-mi iau un apărător. L-am ales din partida muntenilor, anume pe Gustav Doulcet Pontecoulant; m-am gândit că va refuza această onoare, şi am vrut să-l cer şi pe Robespierre.

E de admirat că poporul m-a lăsat să fiu transportată de la închisoarea mânăslirii la Conciergerie. Povesteşte asta concetăţenilor mei din Caen! Aceştia îşi permit câteodată mici revolte care nu se pot astâmpăra aşa uşor.

Mâine la ora 8 voi fi judecată.

De acuma se va crede în curajul locuitorilor provinciei Calvados, căci şi femeile sunt în stare să ia hotărârimari.

De altfel, nu ştiu cum vor trece ultimele momente ale vieţii mele; numai sfârşitul încoronează opera. Nu trebuia să simulez indiferenţă în privinţa sorţii mele, căci până acum n-am cea mai mică frică de moarte.

Eu am respectat viaţa totdeauna, numai după folosul; pentru binele comun pe care-l aduce.

Rămâneţi cu bine! Cetăţeni! Rog pe iubitorii păcii să nu mă uite. Prizonierii din Conciergerie, departe de a mă insulta ca oamenii de pe stradă, din contra, mă deplâng. Nenorocirea te face totdeauna milos, asta-i ultima mea observaţie.

Capitolul 133

Charlotte corday în faţa judecaţii

Ochii tuturor se îndreptară, a doua azi la ora 8, asupra Charlottei Corday, care era adusă în faţa Tribunalului Revoluţionar.

Sala cea mare în care se jucau de obicei marile tragedii ale revoluţiei, era plină. O mulţime, aproape nebună de iritaţie, umplea localul.

Dar lucru ciudat; îndată ce Charlotte Corday condusă de gardişti, intră în sală, amuţiră urletele mulţimii.

Cu priviri fixe, se uitau cu toţii la figura graţioasă şi zveltă a fetei. Chiar şi cei mai abrutizaţi dintre spectatori, nu puteau înţelege cum o fiinţă curată a fost în stare să înfigă cuţitul în pieptul unui om.

Fără a pleca capul, cu privirea aţintită asupra judecătorilor, Charlotte veni foarte aproape de masa cea Verde.

O tăcere mormântală domnea în toată sala.

— Cine ţi-a insuflat o astfel de ură contra lui Marat?, întrebă preşedintele, după ce pusese întrebările obişnuite şi căpătase de la Charlotte mărturisirea faptei sale.

Ochii tinerei fecioare străluciră de mândrie.

— N-am avut nevoie de ura altora!, zise ea cu e voce hotărâtă, aveam destul pe a mea!

— Dar gândul de a-l omorî pe Marat, a trebuit să ţi-l dea cineva?, întrebă mai departe preşedintele.

Un surâs aproape copilăros se arătă pe buzele ciudatei fete.

— O nu, cetăţene preşedinte, răspunse Charlotte cu Voce blândă. Rău împlineşti ceea ce nu s-a născut în propriul tău creier!

— Nebuno!, strigă apoi preşedintele. Ce ai urât în persoana lui Marat, acest mare tribun?

— Ce-am urât? Ce-am urât în persoana lui?, întrebă Charlotte cu ochii fulgerători. Puteţi să mă întrebaţi aceasta fără a roşi? Crimele lui, cetăţene preşedinte!

Preşedintele o privi sumbru.

Ce înţelegi prin crimele marelui bărbat?, zise el.

— Pustiirea Franţei şi punerea ei în stare de asediu î, răspunse repede Charlotte.

Nebuno! strigă iar preşedintele. Ce speranţă ai avut omorând pe Marat?

O strălucire de entuziasm apăru pe faţa Charlottei, ea întinse mâinile ca pentru a binecuvânta.

Am vrut să redau pacea patriei mele, zise ea cu o nobilă demnitate.

Ei, asta-i, exclamă prezidentul; crezi că ai omorât pe toţi Marat?

Charlotte dădu din cap…

N-am iluzii, ştiu că mai sunt monştri în această ţară, dar fapta mea hotărâtă va ajunge pe ceilalţi, şi afară de asta, sper că mai sunt multe fecioare în ţară care gândesc ca mine.

La un semn al preşedintelui, un servitor aduse în faţa Charlottei, cuţitul de câte se servise pentru a săvârşi fapta.

— Cetăţeană, recunoşti arma?

Fără voie Charlotte deveni palidă. Faţa ei trăda o adâncă emoţie. Tânăra fată întoarse capul şi respinse cuţitul cu mâna.

Ea zise cu voce înăbuşită.

— Da, îl recunosc!

Fouquier-Tinville se ridică de pe scaun. Faţa lui urâtă, contractată de patimi, privea cu ură sălbatică spre Charlotte.

— Ai lovit bine pe marele Marat, ucigaşo!, strigă procurorul cu voce aspră şi dispreţuitoare. Da, tu asasină, ruşinea sexului feminin! Câte crime ai pe conştiinţă? Vai, mărturiseşte blestemato! Aşa uşor nu capătă cineva siguranţa în a omorî...

Un moment ai fi crezut că o grozavă iritaţie va face să cadă zdrobit capul tinerei fete, dar ea se ridică îndată şi mai mândră.

— O, monstrule!, strigă nenorocita fecioară, cu dispreţ. Îndrăzneşti să mă iei drept asasină!

— Pentru ce această comedie?, strigă Fouquier Tinville, cu vocea lui aspră şi antipatică. Eşti o asasină, cum nu se poate mai blestemată. E destul de rău că această blestemată, care a omorât cele mai frumoase speranţe în inimile francezilor, are numai un singur cap. Aş dori să aibă o mie de capete, pentru a putea tăia pe fiecare cu o lovitură. Dar destul! Cred că monstrul sângeros, numit Charlotte, merită moartea. Nu merită ca Tribunalul să se ocupe mai mult de dânsa! Cetăţeni judecători, arătaţi doliul vostru pentru marele tribun prin aceea că nu vă mai retrageţi spre a vă consulta. Un singur strigăt popular să condamne pe criminală. Ridicaţi-vă juraţi de pe băncile voastre şi pronunţaţi în unanimitate sentinţa că Charlotte Corday merită moartea!

Un murmur înăbuşit se ridică în sală.

„Juraţii se ridicară zgomotos, ţinând mâinile în sus.

— Da, da! Charlotte Corday merită moartea!

Atunci se ridică preşedintele şi declară cu voce în – diferenţă sentinţa de condamnare a tinerei feteai»

Preşedintele se uită pe ceas.

— Este ora două după amiază! ordon ca Charlotte să fie dusă la moarte peste două ceasuri!

Hotărârea preşedintelui provocă o veselie sălbatică.

Izbucneau acum, toate patimile bestiale care fuseseră înfrânte prin mândra înfăţişare a fetei.

— La piaţa Grevei!, strigau cu toţii.

Într-un minut toată sala era golită, j:

Mulţimea alerga spre piaţa Grevei.

Fiecare voia să găsească un loc bun, cât mai aproape de eşafod, pentru a vedea bine decapitarea asasinei.

Charlotte Corday primi sentinţa cu un surâs liniştit, senin.

Moartea n-o înspăimânta deloc.

Chiar în momentul când se născuse în inima Charlottei, hotărârea pentru această faptă sângeroasă, ea renunţase la viaţă.

Capitolul 134
executarea charlottei corday

Nenorocita fu dusă înapoi la Conciergerie.

Prea repede trecură cele două ceasuri pe care Charlotte le petrecu gândindu-se.

Cineva bătu la uşă.

Imediat intrară trei bărbaţi.

Unul avea nişte hârtii în mână, celălalt un foarfece şi cămaşa roşie a pariciziilor.

În Franţa era obiceiul ca ucigaşilor de părinţi să li se pună pentru drumul la eşafod o cămaşă roşie lungă până la pământ.

Nenorociţii trebuiau să primească moartea îmbrăcaţi astfel.

Cei trei bărbaţi stăteau în fundul odăii.

Erau doi servitori ai justiţiei şi Enric Sanson, Călăul din Paris.

Cu durere în suflet, privea Enric fecioara graţioasă

care trebuia să fie decapitată. Et urmărise cu emoţie condamnarea ucigaşei lui Marat.

Călăul din Paris era de acord cu tânăra fată, ştia că ea făcuse o faptă eroică şi nu o crimă mişelească.

Şi totuşi Enric Sanson, în calitatea lui de călău trebuia s-o ducă la eşafod. t

Pentru Enric funcţia lui îi devenea din zi în zi mai îngrozitoare. Dacă n-ar fi depus jurământ să execute sentinţele.de moarte, ar fi demisionat demult.

În acest moment privirea Charlottei căzu asupra lui Enric Sanson.

Tânăra fată deveni palidă; fără a-l cunoaşte pe Enric, simţea instinctiv că se afla în faţa călăului din Paris.

— Nu-i aşa, că dumneata eşti cetăţeanul Sanson?, întrebă Charlotte.

Enric se înclină şi se apropie de tânăra fată.

— Eu sunt, răspunse el scurt, cu vocea înăbuşită de emoţie.

— Eşti cunoscut şi în Caen; este o funcţie serioasă şi plină de răspundere!, zise Charlotte.

Unul din servitori dădu foarfecele lui Enric.

— Trebuie să-ţi tai frumosul dumitale păr castaniu!, murmură Enric Sanson. Iartă-mă, dacă te jignesc cu asta. O fac eu singur; de altfel este slujba calfelor mele, dar cred că-ţi fac un bine, scăpându-te de atingerea lor I

Ochii Charlottei străluciră de recunoştinţă.

Ea se aşează pe un scaun, îşi lăsă jos pălăria de pe cap, îşi despleti părul frumos şi lung de culoare castaniudesehis, şi făcu semn lui Sanson că este gata.

Când părul căzu, Charlotte se întoarse către Enric Sanson.

— Vrei să-mi faci un bine?, murmură tânăra fată.

— Dacă-mi va fi cu putinţă, cu mare plăcere,

răspunse Călăul.

— Atunci ia părul şi trimite-l surorii mele la Caen. Ca amintire, o să-l împartă prietenelor mele.

Enric se înclină mişcat.

— Dorinţa dumitale este poruncă pentru mine!, zise Enric, aplecându-se şi ridicându-L Poţi fi sigură că dorinţa dumitale va fi îndeplinită.

Apoi Enric, luă cămaşa roşie din mâna celui de al doilea servitor al justiţiei

Charlotte se sperie.

— Trebuie s-o îmbrac?

— Trebuie!, zise Enric blând. Este voinţa tribunalului.

Charlotte plecă capul cu supunere apoi îşi aruncă repede cămaşa cea roşie peste îmbrăcămintea ei.

Enric Sanson devenise foarte palid.

Din nou se apropie de fată.

— Niciodată slujba nu mi-a fost mai grea ca azi, când trebuie să nimicesc atâta. graţie şi nevinovăţie, murmură el.

— Ah, înţeleg!, acuma trebuie să mă legi?, întrebă Charlotte.

Enric plecă capul, el nu putu vorbi în acest moment.

— Pot să păstrez mănuşile?, întrebă Charlotte mi-au strâns mâinile aşa de tare la arestare, încât mai am cicatrice.

— Te voi lega fără să te doară!

— Într-adevăr oamenii aceia nu sunt atât de experimentaţi ca „dumneavoastră, răspunse Charlotte surâzând, şi întinse de bunăvoie mâinile către Călău…

Peste. zece minute, Enric Sanson era în trăsură cu nenorocita.

Enric o rugă pe Charlotte să se aşeze, dar tânăra fată refuză.

Ea rămase în picioare, mulţimea stătea grămadă lângă eşafod.

Strigăte şi înjurături fură pronunţate contra Charlottei: cu cât se apropiau de eşafod, deveneau mai slabe.

Înainte de Piaţa Grevei, Charlotte tresări; la o fereastră deschisă erau mai mulţi bărbaţi.

— Cine sunt aceştia?, întrebă Charlotte Corday pe Călău.

Enric Sanson ridică privirea.

— Sunt cetăţenii Robespierre, Danton şi Camille Desmoulins!

Charlotte Chordây îl privi gânditoare.

Robespierre părea foarte iritat şi vorbea animat cu colegii lui. Dar, aceştia, păreau a nu-l asculta şi priveau curioşi pe condamnată.

În acest moment, Charlotte Corday ridică mâna dreaptă spre fereastră, ca pentru a-i conjura şi în acelaşi timp amenințând.

Enric Sanson băgă de seamă că Robespierre şi colegii lui deveneau palizi şi se dădeau înapoi de la fereastră.

Înţeleseseră oare prevenirea misterioasă pe care le-o trimitea condamnata?

Enric Sanson nu mai putu să-şi ia privirea de la faţa nobilă a Charlottei.

Părea cu neputinţă ca tânăra fecioară să rămână aşa de blândă şi curajoasă în faţa morţii.

Din când în când, numai un suspin îi venea pe buze.

Enric şopti compătimitor:

— Drumul e lung, dar am ajuns repede la ţintă!

— Da, puteam fi siguri că vom ajunge!, răspunse Charlotte, surâzând liniştit!

Când ajunseră în Piaţa Grevei, Enric Sanson se aşeză în faţa Charlottei, pentru ca ea să nu vadă ghilotina.

Dar fata se plecă hotărâtă înainte.

— Am dreptul să fiu curioasă, zise surâzând Charlotte, căci n-am văzut niciodată ghilotina!

Peste câteva secunde trăsura se opri lângă eşafod.

Deşi legată, Charlotte sări sprintenă din trăsură, şi se urcă repede pe eşafod aruncându-se pe scândura de legat.

Enric Sanson mai era încă pe scară. Dar nu voi să prelungească chinul tinerei fete. De aceea făcu semn primei calfe să dea drumul cuţitului, ceea ce de obicei trebuia să facă el.

Într-o clipă, totul era săvârşit.

Nicola îşi făcuse slujba cu o repeziciune uimitoare.

Un oarecare Legros, cel din urmă ulenic al lui Enric, pe care-l primise abia de câteva zile, ridică capul Charlottei şi-l pălmui pe obraz.

Cu groază, Enric văzu faţa Charlottei înroşită de brutalitatea pe care o suferise.

— Mişelule, să nu mai dai pe la mine!, strigă el îngrozit. Pleacă, ţi-am spus!

Legros aruncă o privire răutăcioasă asupra meşterului său.

— Hai. cară-te!, strigă Enric cu o voce ascuţită şi se întoarse cu dispreţ.

— Stăpâne! Eu nu l-am putut împiedica!, murmură prima calfă.

— Îngrijeşte ca nenorocita să fie îngropată onorabil!, zise Enric Sanson, şoptind.

El mai aruncă o privire asupra capului fetei, care şi acuma era frumos, apoi părăsi eşafodul.

— Da, desigur, murmură Enric Sanson făcându-şi loc prin mulţime, sufletul Charlottei Corday s-a urcat la cer.

Era nevinovată ca un înger! Inima ei a bătut numai pentru patrie!

Martiră a libertăţii, ea s-a urcat la cer!

Capitolul 135
Înhumarea lui marat

Partizanii lui Marat spumegau de furie.

Moartea eroicei Charlotte Corday, li se părea o prea mică ispăşire.

Îndată după moartea tribunului, partizanii aruncaseră cele mai neruşinate bănuieli asupra celor mai aleşi ai naţiunii.

Revoluţionari însemnaţi fură acuzaţi de a fi aţâţat pe Charlotte Corday să-l omoare pe Marat.

Partizanii lui Marat strigau în gura mare, că nicio mare de sânge nu’era de ajuns pentru a spăla pata pe care uciderea lui Marat o aruncase asupra revoluţiei franceze.

Nenorocitul oraş Can, care trimisese din sânul lui pe Charlotte Corday, putea cu drept cuvânt să tremure.

Chiar în aceeaşi zi în care Charlotte Corday fu executată, Convenţia hotărî să trimită un delegat special al Comitetului Binelui Public, cu puteri nemărginite la Caen.

Cu alte cuvinte, asta însemna să predea eşafodului jumătate din locuitori.

Căci un delegat al Binelui Public, se făcea şi el suspect. dacă nu tăia zilnic vreo douăsprezece capete pe ghilotină.

Se hotărâse a i se face lui Marat o superbă înmormântare, ca unui martir al libertăţii.

Zi şi noapte, casa tribunului era înconjurată de mulţime.

Ai fi putut credo că murise unul din acele suflete

nobile, care se devotase toată viaţa pentru ajutorarea celor săraci şi fără apărare.

Era tragic să vezi femei, bărbaţi, copii şi bătrâni, plângând într-una moartea acelui monstru.

În seara zilei executării Charlottei, cadavrul lui Marat fu dus la biserica Franciscanilor.

Acolo, trebui să mai sleja două zile expus, după hotărârea Convenţiei.

În jurul sicriului, localul era prefăcut într-o dumbravă de lauri. Trandafiri, viorele, şi alte flori, acopereau cu totul cadavrul acoperit de o pânză albă.

— Numai faţa îi era descoperită. Pe frunte avea coroane de lauri.

Dar nici acest semn de glorie nu putea şterge expresia de bestialitate şi vulgaritate de pe faţa morţului.

„Cordelienii” – astfel erau numiţi partizanii lui Marat care îşi ţineau şedinţele în biserica Franciscanilor, hotărâseră ca Marat să fie îngropat în grădina bisericii.

În şiruri lungi, cordelienii erau adunaţi lângă sicriul tribunului, ziua şi noaptea.

Biserica era plină de curioşi.

În sfârşit venise ceasul înmormântării.

Întovărăşit de un cortegiu aşa de mare încât la ora şase seara, avea capătul în grădina bisericii, pe când celălalt capăt ajunsese la biserică-abia la miezul nopţii, sicriul fu aşezat în mormânt.

Toţi furioşii şi vagabonzii care au pătat revoluţia franceză şi al căror conducător fusese Marat, se strânseră în jurul tribunului.

Se ţinură cele mai grozave discursuri.

Urlete şi strigăte întovărăşeau vorbele fiecărui orator. Se jura răzbunare, de către partizanii lui Marat.

Locuitorii din Caen fură desemnaţi ca jertfe pentru

cel mort.

Fumul torţelor formase un nor des în jurul întregii grădini.

Feţele mulţimii, deja aţâţate de vin, erau sinistru luminate de torţe. Patimile cele mai brutale se arătau pe feţele lor.

Era un moment groaznic, umilitor, pentru mândra şi nobila Franţă, setoasă de libertate!

Pe altar era bustul lui Marat şi cămaşa plină de sânge în care fusese omorât.

La una din şedinţele următoare, Convenţia ordonă ca Marat să fie aşezat în Panteon.

Acolo erau toate spiritele mari ale Franţei, acolo trebuia să fie Marat!

Mulţimea mai pătimaşă ca oricând, făcu straşnice manifestaţii contra reginei, nenorocitei Maria Antoinetta. Zeci de mii de oameni înconjurau Templul.

Toţi urlau, strigau, şi cântau celebrul cântec: „Doamna Veto a jurat, ca tot Parisul să fie sugrumat”.

Nenorocita regină şedea în celula rece şi întunecoasă, cu copiii ei.

Copii plângeau şi strigau, se lipeau cu frică de mama lor.

Maria Antoinetta avea o privire fixă şi rătăcită.

Nu putea plânge, nu se putea văita, nici ruga, simţurile îi muriseră.

Inima ei sfâşiată de nenorocire se împietrise.

Capitolul 136 bandiţii urmăriţi

Trebuie ca în povestirea noastră, să ne întoarcem cu câteva luni înapoi, în noaptea grozavă când Antonio cu tovarăşii lui fugiseră pe acoperiş.

Cât de puternic era Antonio, totuşi greutatea lui Pippin, pe care îl purta pe spate, îl epuizase.

Antonio, alergând împreună cu al treilea tovarăş, strecurându-se pe lângă case, scotea înjurături sălbatice. Cei doi bandiţi căutau să ajungă cât se poate de repede la hotelul „Mizeria veselă”.

Du-te înainte, dă-ţi şi tu osteneală!, striga Antonio tovarăşului său, ciuma să te ia, măi băiete! Vrei să ne prindă gardiştii municipali?

Dar Cartrousse obosise. Şi apoi era necăjit de nereuşita întreprinderii de azi.

Dă-o dracului! Aş vrea să nu-l fi văzut niciodată pe artistul acesta!, strigă el către Antonio, aruncând o privire asupra negrului Pippin. Ce o să ne facem? N-avem niciun ban şi hotelierul de la „Mizeria veselă” nu ne dă pe datorie!

— Ei asta-i. va trebui să ne dea!, strigă Antonio necăjit. Îl silim noi pe pungaşul ăla bătrân!

Cartrousse râse. Avea şi el părerile lui în această privinţă.

Astfel ajunseseră pe străzile mai animate ale Parisului.

De mai multe ori, bandiţii întâlniseră lucrători care mergeau la lucru.

Aceştia se opriseră şi aruncaseră priviri uimite asupra cortegiului.

— Dă-l dracului!, strigă Antonio, dând un ghiont lui Pippin, scoală-te bre! E vreme acuma de leşin?

— Dacă băiatul ar putea să alerge!, strigă şi celălalt.

— Păcătosul ăsta cu leşinul lui, o să ne ducă pe toţi la eşafod!, zise Antonio. Pe cinstea mea, îi dau o împunsătură de cuţit în coastă!

— Desigur! Asta-i părerea mea!, murmură

Cartrousse. Atunci cel puţin n-o să poată spune palavre!

În ochii lui Antonio străluci bestialitatea. Dar îndată părăsi acest gând!

— Nu, nu merge!, murmură el. Nu trebuie să ne gândim la asta! Băiatul ştie prea multe, şi dacă scapă cu viaţă, poate să ne folosească şi mie şi celorlalţi! Apucă deci! Trebuie să-l ducem mai departe!

În acelaşi moment, banditul se întrerupse. Se auzi un strigăt.

Se dădură înapoi îngroziţi. La mică depărtare de ei. erau trei gardişti municipali. Aceştia se întorceau de la rondul de noapte.

— Hei! Ce-i acolo?, întrebă unul din soldaţi. Pe cine duceţi acolo?

— Tuleşte-o băiete!, strigă Cartrousse. Nu ţi-am spus că din pricina băiatului ăstuia o s-o păţim!

Cartrousse nu mai aşteptă răspunsul tovarăşului. Băiatul căruia îi tremurau membrele din pricina fricii de moarte, începu să alerge ca săgeata pe lângă case.

— Stai! Stai!, strigă Antonio scrâşnind din dinţi. Nu pot fugi aşa de tare cu greutate în spinare! Să vă ia dracu’ pe amândoi! Stai, îţi spun.

Dar Antonio striga în zadar, celălalt fugea şi mai tare.

Antonio înjura mereu. Cu plăcere l-ar fi aruncat pe Pippin pe asfalt. Dar acuma nu îndrăznea, căci îi era teamă ca negrul Pippin să cadă în mâna poliţiei.

Antonio însă nu prea avea încredere în bunătatea lui Pippin, care era în stare să trădeze totul din laşitate, la un interogatoriu aspru.

Asta însă nu trebuia să se întâmple cu niciun chip.

— Drace să-i fi implântat cuţitul în coaste! Acuma e prea târziu!

Cu ultimele lui puteri, Antonio se târî mai departe.

— Stai, ori te împuşcăm!, se auzi în acest moment îndărătul criminalului fugar.

— Să vă ia dracu'!, zise Antonio, fără a întoarce capul.

— Stai! Stai!, se auzi iar strigând. Un moment Antonio avu sentimentul că un glonţ îi trecuse pe la ureche.

Îndată se auzi a doua detunătură.

— Drace, drace!, strigă Antonio, care era fericit că scăpase neatins. Acuma toată vecinătatea o să sară pe voi! O împuşcătură dimineaţa pe străzile Parisului! Drace, o să deştepte pe toată lumea!

Deodată Antopio văzu că tovarăşul lui pare alergase, căzuse la pământ. Banditul era întins pe asfalt, nemişcat.

— Afurisit!, strigă Antonio, care ajunsese în acest moment pe cel căzut, l-a nimerit! Cartrousse!, strigă banditul trecând în fugă, nu spune nimic, rămâi tare! auzi?

Un vaiet dureros fu răspunsul; cele două gloanţe trebuie să-l fi rănit greu pe bandit, poate mortal.

Antonio nu se opri. El apucă şi mai bine capul negrului Pippin, şi cu ultimele puteri, fugi.

Sudoarea-i curgea în picături mari de pe frunte. Ochii ieşeau din orbite. Răsuflarea îi trecea fierbinte pe buze.

1 Gardiştii strigară din nou. Dar Antonio închise ochii. El ştia că totul atârna de repeziciunea lui, de o secundă.

— Stai, sau tragem iar!, strigară gardiştii.

În acest timp Antonio văzu ici şi colo oameni curioşi ieşind din case. Aceştia puteau să alerge şi ei după dânsul.

Criminalul, copleşit pe de o parte de greutatea corpului lui Pippin şi pe de alta obosit de fugă, zări o crăpătură de zid la stânga, prin care se strecură.

Abia făcu câţiva paşi şi văzu la dreapta iar o

ulicioară: în aceasta criminalul dispăru.

În acest timp cei doi gardişti ajunseră la Cartrousse.

— Aha! Pe ăsta l-am nimerit!, zise unul din ei. Să vedem ce fel de pasăre este.

— Merg înainte!, zise celălalt, trebuie să alerg după celălalt cu leşinatul în spate. Cine ştie ce crimă s-a făcut!

— Du-te!, zise cel dintâi.

Dar zadarnice fură ostenelile lui.

În încurcăturile de străzi şi stradele care apărură în faţa gardistului, cu greu putea să se orienteze şi mai cu, >camă să urmărească pe criminal.

Gardistul se întoarse la tovarăşul lui.

Îl găsi ocupat cu corpul lui Cartrousse.

O grămadă de curioşi speriaţi de împuşcături discutau cu animaţie despre cele întâmplate.

— Ei, cine eşti? De ce nu te-ai oprit când am strigat? întrebă gardistul pe cel rănit.

Acesta gemea dureros.

Sângele îi curgea dintr-o rană pe care o avea în spate.

— Drace! L-ai nimerit bine!, zise unul din gardişti e atre tovarăşul lui. Cred că ăsta n-o mai duce mult! Trebuie să aducem o targă şi să-l transportăm cât se poate de repede la spital!

Zis şi făcut. Unii din curioşi erau gata să-i ajute ne gardişti.

Peste un sfert de ceas, Cartrousse, rănit de moarte era întins pe targă.

Apoi tristul cortegiu se puse în mişcare spre spital.

La spital doctorul examină îndată pe rănit.

— Ai nimerit bine, cetăţene gardist!, zise doctorul Peste câteva ceasuri moare!

Capitolul 137

mărturisirile criminalului muribund

Îndată se anunţară cele întâmplate, autorităţilor judecătoreşti.

În săptămâna asta judecătorul de instrucţie, Fauvel era de serviciu pentru a cerceta denunţările zilnice.

Astfel că funcţionarul plecă imediat la spital întovărăşit de un comisar.

Acolo îl primi doctorul.

Acesta îi spuse îndată, că nu credea, ca acel criminal, să trăiască mai mult de câteva ceasuri.

— Glonţul l-a lovit bine!, zise doctorul. Orice ajutor omenesc, este de prisos.

Fauvel se îndreptă spre strâmta celulă, în care zăcea Cartrousse.

Criminalul simţea şi el că va muri.

Avea dureri groaznice.

Când intră judecătorul de instrucţie, întoarse puţin capul şi gemu.

— Ah, cum mă doare şi cum mă arde!, striga Cartrousse, zvârcolându-se pe pat. Nebun, nebun ce am fost! Dacă îmi asculta Antonio sfatul şi isprăvea cu negrul Pippin, n-aş zăcea aici!

Judecătorul ascultă atent vorbele banditului.

— Mi se pare c-ai umblat pe drumuri rele!, zise Fauvel aplecându-se asupra rănitului.

Cartrousse holbă ochii.

— Drumuri rele?, zise el cu vocea înăbuşită. Să mă ia dracu', dacă erau drumuri bune! Dar… dax…

Nu putu vorbi mai departe. Era vădit epuizat.

— Spune!, zise judecătorul de instrucţie, care vedea bine că trebuia să se folosească de fiecare minut, cum ai

ajuns să nu asculţi avertismentul gardiştilor?

Fauvel aflase deja întâmplările ultimei nopţi. El ştia despre spargerea încercată în căsuţa pe care o locuia Adella de Barry cu servitorul ei.

— Răspunde!, zise Fauvel cu voce stăruitoare. N-ai luat parte astă noapte la spargerea care…

— Ştii… ştiu deja 7, bâigui criminalul. Nu, nu! Zău nu neg, eu…

poţi susţine ce vrei! Este numai o presupunere a mea!, zise judecătorul. Dar te las să te gândeşti dacă în faţa morţii care va veni peste câteva ceasuri, nu e mai bine să spui adevărul. Minciuna nu-ţi poate folosi la nimic, din contră, spunând adevărul faci un serviciu justiţiei şi în acelaşi timp îţi uşurezi conştiinţa!

Aceste cuvinte făcură o adâncă impresie asupra lui Cartrousse care deveni palid. Un tremur violent îi trecu prin tot corpul.

— Să mor?, să mor?, murmură el. Nu, nu vreau să mor. Viaţa e aşa de frumoasă, eu sunt aşa de tânăr!, şi aşa de nepregătit… Ah!, e groaznic!

Doctorul care era şi el în odaie, luă îngrijorat pulsul rănitului.

— Trebuie să nu-l iritäm, căci astfel moare îndată! zise el către judecător.

Dar criminalul privise cu ochi strălucitori şi atenţi faţa doctorului. Evident, Cartrousse înţelese fiecare vorbă.

— Va să zică, totuşi! totuşi!, suspină el, căzând pe pernă. Ah, dacă n-aş fi luat parte, nebun ce sunt! Dar ştiam de mai înainte că o să aibă sfârşit rău! Măgarul ăla de Pippin, negrul Pippin.

— Ce nume e ăsta?, întrebă încordat judecătorul de instrucţie.

Enric Sanson încunoştinţase pe Fauvel de curioasa

întâlnire, pe care el, Călăul din Paris, o avusese cu negrul Pippin, după uşa telâlului Senac.

De altfel, numele negrului Pippin, deşteptă un mare interes judecătorului de instrucţie.

— Ei bine!, zise Cartrousse, pe când o vie antipatie se arătă pe faţa lui, negrul Pippin a pus toate la cale!, ne-a promis milioane, pungaşul!, şi ce sfârşit am ajuns? Acum am glonţul în mine… ah, cum mă arde, cum mă doare!

— Focul iadului va arde şi mai tare!, şopti la urechea muribundului, judecătorul.

Cartrousese holbă ochii.

— Ce spui?, murmură el cu buzele palide, focul iadului, zici?… Ah!, vă spun tot ce ştiu!

— Asta-i cuminte, din partea dumitale!, zise judecătorul.

— Ei bine, eram şi eu acolo, când am intrat cu toţii în casa aceea singuratică.

— Ah. ah!, îl întrerupse judecătorul, va să zică, dumneata erai acela, care a fost lovit de glonţul revolverului locuitoarei acelei case?

Cartrousse dădu din cap.

— S-o ia dracu'!, strigă el. Măcar dacă nimerea bine să fi rămas mort pe loc pungaşul ăla de Pippin! Aşa însă…

Cartrousse se întrerupse. Trebuia să-şi adune puterile pentru a putea vorbi. Apoi povesti toate întâmplările nopţii.

— Aşa!, zise judecătorul după ce criminalul sfârşise. Va să zică la hotelul „Mizeria veselă" l-a dus tovarăşul dumitale, Antonio, pe negrul Pippin leşinat!?

Cartrousse, scoase o teribilă înjurătură.

— Da, acolo l-a dus pe negrul Pippin!, suspină el.

Judecătorul de instrucţie făcu un semn comisarului.

Acesta pricepu foarte bine semnul. El ieşi din odaie şi

fără să piardă un moment, comisarul cu subalternii săi se întdreptară spre cârciuma binecunoscută „La mizeria veselă”.

— O, eu ştiu şi mai mult! izbucni Cartrousse. Siguranţa că va trebui să moară, a deşteptat în inima criminalului o furie nebună.

Cartrousse nutrea dintotdeauna oarecare aversiune contra negrului Pippin. Întâmplările acestei nopţi, la care nu numai că n-a câştigat nimic, dar era cât pe aci să-şi piardă şi viaţa, au completat aversiunea lui.

— Voiţi să mă ascultaţi, domnule judecător de instrucţie, atunci vă voi comunica şi mai multe!, zise Cartrousse cu voce aproape neînţeleasă.

— Te ascult!, răspunse judecătorul. El nu-şi închipuia ce viu interes va deştepta în el mărturisirea muribundului.

— Haide, dar!, murmură Cartrousse, trebuie să… ştiţi… domnule judecător, că e obicei printre criminali de a-şi povesti unii altora crimele lor mai de soi! Când stăteam împreună la un rachiu şi ne plictiseam, apoi ne mai povesteam câte ceva.

— O, ştiu asta! zise Fauvel, privind cu nerăbdare pe muribund. Aşadar Pippin cel negru pe care nu-l poţi suferi v-a povestit şi el ceva de soi?

— Drace! Nu-l pot suferi, aşa-i, aveţi dreptate domnule judecător de instrucţie!, izbucni Cartrousse pe când fata sa se contractă iar. plină de ură. Aş muri bucuros de a „«ti că-i pregătesc ticălosului o jucărie bună! C C C L Bine., bine!, zise Fâuvel, spune deci, ce ai de spus I

Ascultaţi, ascultaţi! izbucni muribundul. Ştiţi de-., j<Tur de dublul asasinat, care s-a comis în strada Bellevuie?

Cum? Ce?, izbucni la rândul său Fauvel uimit.

Ochii judecătorului de instrucţie se măriră. Plin de o

vie încordare se uita în ochii ucigaşului. Cum. ce ai spus? Vorbeşti de uciderea cetăţeanului Colmin şi a nepoatei sfale?

Cartrousse afirmă cu capul.

— Da desigur!, izbucni el, respirând cu greutate. Pe cât ştiu. s-a prins un altul, nevinovat, care stă acum în prevenţie.

— Foarte bine, foarte bine!, murmură Fauvel, care îngălbeni deodată, un mecanic numit Carol Tellier! Dosarul s-a încheiat şi a fost înaintat judecătorilor!

— Ha, ha, ha, puteţi să vă scutiţi de această osteneală!, izbucni Cartrousse cu vocea aproape stinsă. Dublul asasinat, nu l-a comis nimeni altul, decât… decât…

— Ei?. Îl întrebă judecătorul de instrucţie nerăbdător. Cartrousse făcu în zadar câteva sforţări pentru a-şi completa mărturisirea.

El duse mâna la inimă.

— Vai, cum mă arde!, cum mă arde, murmură întruna. Cum mi se întunecă înaintea ochilor! La dracu', oare trebuie să mor? Oare nu-i niciun doctor care să mă scape? Ajutor! Scăpare!, gemea nenorocitul.

Fauvel îl apucă de spate şi-l clătină.

— Nu te gândi la sfârşitul dumitale! îi zise judecătorul, gândeşte-te ce mare serviciu vei aduce justiţiei, dacă vei urma cu mărturisirile dumitale! Spune-mi, cine a comis, după părerea dumitale, dublul asasinat din strada Bellevue?

— Cine? Cine?, şopti el cu voce înăbuşită, în timp ce respira gâfâind. Pippin l-a comis! El mi-a povestit, nu udată, de mai multe ori!

— Pippin cel negru l-a comis?, strigă judecătorul de instrucţie.

— Da, da!, el şi nimeni altul!, murmură nenorocitul a

cărui respiraţie devenea tot mai scurtă şi mai neregulată. I s-a deschis uşa de… de… de femeia… de… de…

Criminalul tăcu iar.

— Vorbeşte! spune!, strigă judecătorul de instrucţie, fără a lăsa nenorocitului măcar un singur moment pentru a se odihni. Vrei să spui că Pippin cel negru, a comis asasinatul asupra cetăţeanului Colmin şi că nepoata acestuia…

— Ea… ea… l-a pus la cale, murmură muribundul, aşa mi-a spus ticălosul, dar eu nu cred!

— Şi Carol Tellier, mecanicul?, îl cerceta judecătorul de instrucţie cu o teribilă încordare.

— Vai, acela e un prost!… un prost!, murmură iar muribundul.

Ochii i se dilatară… Culoarea feţei sale deveni de o paloare cadaverică. Gâfâind, mai fluieră vreo două-trer respiraţii scurte. Apoi încă o zguduitură slabă dar decisivă, care-i străbătu tot corpul şi inima criminalului încetă de a mai bate.

Cartrousse dispăru în mijlocul păcatelor pentru a da socoteală înaintea tronului celui Atotputernic pentru, viaţa-i păcătoasă.

Capitolul 138
Îndoielile judecătorului de instrucţie

Judecătorul de instrucţie stătea lângă cadavrul criminalului, foarte mişcat. În zadar chemă el doctorul, în zadar încercă acesta toate mijloacele de reînsufleţire. Cartrousse era mort.

Judecătorul de instrucţie era foarte agitat. Ce era acum de făcut? Ce însemna această mărturisire?

Se înţelege că Fauvel pricepu îndată, că nu trebuia să

se bazeze pe cuvintele lui Cartrousse. Din spusele criminalului se vedea foarte bine că acesta avea o ură nebună împotriva lui Pippin cel negru. Pe lângă aceasta, mărturisirile lui, n-au fost dovedite cu nimic.

Cu toate acestea, erau un indicip. Să fie într-adevăr Carol Tellier nevinovat? Să fie oare cu putinţă ca astfel – «te înlănţuiască dovezile în jurul unui om nenorocit şi nevinovat. Încât să-l ducă la o pieire sigură?

Pentru întâia dată în viaţă, Fauvel simţi deşteptându-i-se în inimă îndoiala.

Dar nu! Aceasta e cu neputinţă! Vinovăţia lui Tellier e vădită ca lumina zilei! La aceasta, se mai adaugă toată atitudinea deţinutului.

Acum, îşi zise judecătorul de instrucţie, comisarul trebuie să fie norocos. Dacă reuşeşte să-l prindă pe numitul Pippin cel negru în cârciuma „La mizeria veselă” atunci afacerea e câştigată pe jumătate! Poate că, flăcăul speriat de arestarea neaşteptată, se va putea hotărî la o mărturisire.

Judecătorul de instrucţie, stătu câtva timp pe gânduri, ţinându-şi mâna stângă pe frunte.

— Râmi vine ameţeală când fără gândesc la urmările unei astfel de mărturisiri!, murmură Fauvel. Carol Tellier să fie nevinovat?! Nu, nu, e imposibil! Dar poate că nu-i atât de vinovat pe cât se crede! Eu presupuneam de mult că ucigaşul trebuie să aibă complici. În orice caz, Carol Tellier trebuie să fi luat parte la spargere şi la asasinat!

Judecătorul de instrucţie părăsi spitalul în care prezenţa sa era acum de prisos. Adâncit în gânduri se îndreptă spre cabinetul său de lucru.

Cu o încordată nerăbdare, judecătorul de instrucţie aşteptă întoarcerea comisarului.

Dar răbdarea lui Fauvel fu pusă la o grea încercare,

înserase deja şi nu se vedea nicio urmă de comisar.

În schimb, judecătorul de instrucţie primi o altă vizită. O femeie tânără, voalată, ceru să fie primită.

Uimit, judecătorul de instrucţie porunci să fie introdusă în cabinetul său.

— Cu cine am onoarea?, întrebă Fauvel, ridicându-se de pe scaun.

Tânăra femeie dădu la o parte voalul. Ea arătă o faţă de o frumuseţe orbitoare.

— Eu sunt Orfelia Sanson, sora călăului din Paris 1 începu fata.

— H!, zise judecătorul de instrucţie, înclinându-se puţin înaintea acestei fete frumoase. În ce împrejurare aţi venit la mine?

Am venit să vă cer o mare favoare, domnule judecător de instrucţie!, murmură Orfelia, ai cărei obraji se acoperiră deodată de un roşu aprins.

Plină de pudoare, tânăra fată plecă ochii în jos.

— Dacă voi putea să vă servesc cu ceva, bucuros, zise Fauvel. Cu toate că drept vorbind, nu pricep…

— Veţi afla îndată!, îl întrerupse Orfelia cu „ton ferm. Vă cer favoarea unei convorbiri cri. deţinutul Carol Tellier.

Fauvel se cutremură. Dădu la o parte ochelarii săi strălucitori şi privi uimit pe tânăra copilă.

— Vreţi să vorbiţi cu atestatul Carol Tellier. cetăţeană Sanson?, întrebă Fauvel. Dar aceasta nu-i permis! Tellier e un deţinut preventiv…

— O, aveţi bunătatea să nu-mi refuzaţi cererea!, zise Orfelia cu un ton pasionat.

— Dar ce motiv puteţi avea, să vă întâlniţi cu acest criminal?, întrebă Fauvel cu rezervă. Şi cam bănuitor, scrută din ochi pe aceea care stătea în faţa lui.

— Vai, el nu-i vinovat!, murmură Orfelia. Aş putea să

jur, că numai soarta-i nenorocită a putut să îngrămădească atâtea bănuieli împotriva lui! Carol Tellier, este desigur, incapabil de a comite o faptă atât de îngrozitoare!

Fauvel ridică din umeri.

— Prea vorbiţi cu Convingere!, zise el. Regret că nu pot împărtăşi părerea dumneavoastră!

Un moment domni în odaie o tăcere adâncă.

— Dar spuneţi-mi, zise iar Fauvel după ce se plimbă de câteva ori de-a lungul odăii, ce interes aveţi pentru Carol Ţellier? Pe cât ştiu nu-i înrudit cu dumneavoastră şi apoi e şi însurat…

— El a venit la mine după ajutor pentru femeia lui, care era bolnava pe moarte!, murmură Orfelia.

— Foarte Bine, foarte bine!, zise judecătorul de instrucţie. Femeia lui Tellier a fost bolnavă pe moarte! Acum, ea a şi murit!

— Da, din nenorocire n-am putut să o mai ajut! Dar am avut ocazia să observ adânca disperare de care era cuprins Carol Tellier, lângă patul de durere al nevestei sale. Un bărbat care simte atâta, nu poate să fie ucigaş!

— Acestea sunt păreri!, zise judecătorul de instrucţie dând din umeri. Şi acum desigur vă interesaţi de Carol Tellier?

— Da. Îi promisesem să mai trec să îngrijesc de asta lui! La insistenţa mea, s-a dus acolo şi fratele meu. Î>Vilarol Tellier a fost arestat şi săramana femeie, în urma unei ce i-a produs arestarea bărbatului ei, muri! Cadavrul nevinovatei fusese îngropat. Telalul Senac a încuiat locuinţa. Nu ne-a rămas altceva de făcut, decât să ne retragem.

Ei, aceasta a fost foarte frumos şi nobil din partea dumneavoastră!, zise judecătorul mai domol. Dar pentru care motiv cereţi o convorbire-cu Carol Tellier?

Eu singură nu cunosc motivul!, zise tânăra fată; Daţi-mi voie să vă spun totul cu încredere, domnule judecător de instrucţie! Nenorocitul a deşteptat în mine un viu interes… O!, se întrerupse Orfelia, zărind un zâmbet al judecătorului de instrucţie, n, a râdeţi de acest sentiment! Nu-i iubire în sensul obişnuit! Este o simpatie sufletească, pe care eu singură nu o pot explica! în orice caz, inima mea este sigură că acest bărbat nobil şi mândru, nu trebuie să lâncezească la închisoare! Nu, Carol Tellier nu-i criminal, el nu-i ucigaş!

— Va fi foarte greu să dovediţi aceasta!, zise ironic judecătorul de instrucţie.

Printr-o mişcare a mâinii, invită de câteva ori pe Orfelia să se aşeze. Tânăra fată rămase în picioare în faţa judecătorului de instrucţie, pe a cărui faţă îşi fixase ochii săi fulgerători.

— O. nu spuneţi aceasta!, murmură Orfelia, în timp ce o roşeaţă se ridică iar în obraji. Eu sunt convinsă că voi reuşi să dovedesc nevinovăţia lui Tellier! De aceea vă mai rog odată, lăsaţi-mă să vorbesc cu el, ca să-mi povestească adevărul despre tot ce ştie asupra întâmplărilor din acea noapte!

Judecătorul de instrucţie se gândi un moment.

— Ei bine!, zise el, e într-adevăr contra ordinii stabilite, dar mi se pare că sunteţi demnă de încredere, cetăţeană! Vreau să vă mărturisesc, că şi în mine s-au născut oarecare bănuieli în privinţa nevinovăţiei lui Carol Tellier – dar, nu jubilaţi înainte de vreme!, vă spun numai că unele bănuieli s-au născut. Cu toate acestea dovezile pe care le avem contra lui Carol Tellier, unt destul de puternice pentru a-l condamna. Voi fi foarte mulţumit dacă veţi reuşi să aduceţi lumină în acest caz atât de misterios.

Judecătorul de instrucţie se îndreptă spre biroul de

scris. Se aruncă pe scaunul din faţa acestuia şi scrise repede câteva rânduri pe o coală de hârtie. Apoi o întinse tinerei fete.

— Iată un permis de a intra în închisoare şi de a vorbi singură, fără martori, jumătate de ceas cu Carol Tellier! Sunt convins, mai adăugă el, că sora Călăului din Paris va face uz de permisia ce i s-a acordat 1

Orfelia se înroşi.

— Puteţi să vă încredeţi în mine, cetăţene judecător de instrucţie!, murmură ea. Nu un interes personal m-a adus aici, ci numai dorinţa fierbinte de a reda libertatea unui nevinovat! Fie ca Dumnezeu să-mi conducă paşii în această operă!

Cu un salut simplu, Orfelia se depărtă după ce ascunse cu grijă permisul. Judecătorul de instrucţie rămase multă vreme pe gânduri, uitându-se după dânsa.

— Ce coincidenţă curioasă!, murmură el. Tocmai în momentul în care aşteptam întoarcerea comisarului, a mai venit şi o altă persoană să se amestece în această afacere! Să fi spus oare adevărul criminalul care a murit astăzi dimineaţă?

Şi iar începu să se plimbe nerăbdător prin odaie aşteptând întoarcerea funcţionarului poliţienesc.

Capitolul 139 vizita orfeliei la Carol tellier

O dispoziţie tristă şi ciudaţă cuprinse pe Orfelia când se opri în faţa porţii de fier, care despărţea închisoarea de celelalte apartamente ale palatului de justiţie. Tonul piţigăiat al clopotului pus în mişcare de dânsa o sperie cu totul. I se părea că voieşte să-i strige, că-i în zadar să mai aducă speranţe în acest lăcaş de mizerie şi nenorocire.

Poarta se deschise cu zgomot.

Un controlor în uniformă o conduse pe Orfelia prin mai multe coridoare întunecoase până la celula treizec şi unu, pe care o descuie.

Orfelia zări figura slabă a lui Carol Fellier care zăcuse înghesuită pe salteaua de paie şi care acum se ridică cu greutate.

Aresiatul recunoscu la rândul sau pe vizitatoare.

O rază de bucurie alunecă pe faţa-i slăbită şi veştejită, ne care părea a fi imprimată şcoala sentimentală a suferinţei celei mai amare şi a durerii celei mai sfâşietoaie. Revederea între aceştia doi era foarte dureroasă.

Orfelia alergă spre deţinut şi foarte mişcată, îi strânse amândouă mâinile.

— În sfârşit, cetăţene Tellier, am căpătat permisiunea de a vorbi şi a mă sfătui cu dumneata!

— În sfârşit… în sfârşit, a venit la mine o fiinţă omenească!, murmură arestatul. Vai, nici nu-ţi poţi închipui cât de mult doream să vii!

Tonul vocii sale, mişcă adânc pe Orfelia. Trebuia să lupte mult ca să-şi poată stăpâni agitaţia.

— Mai întâi, urmă Tellier, dumneata ştii că nu pot comunica cu nimeni din afară. Paznicul nu vorbeşte niciun cuvânt cu mine. El este mut pentru toate întrebările mele. M-au răpit atunci de lângă soţia mea…

El se opri, căci o umbră apăru pe faţa Orfeliei.

Îndată un vaiet de durere scăpă de pe buzele lui Tellier.

— Vasăzică, am văzut eu bine atunci, bâigui. el, când m-au dus pe acolo cu trăsura! Am văzut scoţându-se o raclă din casă şi…

— Supune-te bărbăteşte sorţii, îl întrerupse Orfelia mişcată, îţi aduc ultimele salutări de la sărmana martiră.

Acuma îi este bine!

— Aşadar e adevărat, adevărat!, şopti Tellier cu voce sugrumată.

Apoi căzu pe saltea. Îşi ascunse faţa în amândouă mâinile şi plânse cu amărăciune.

Răbdătoare, neîndrăznind să tulbure durerea sfântă a nenorocitului, tânăra fată aşteptă.

În sfârşit, Tellier se ridică luându-şi mâinile de la ochi.

— Am devenit slab de inimă!, murmură el. Dar durerea mi-a luat-o înainte. Bănuiam dinainte ceea ce mi-ai spus; vestea dumitale nu m-a găsit nepregătit, şi totuşi…

El se lovi cu palma pe frunte.

— Să lăsăm aceasta. Acum am o întrebare pentru vii dumneata!, izbucni el cu violenţă. Mă crezi vinovat y Da sau nu?

Privirea sa pătrunse „adânc în ochii Orfeliei, părea că vrea să-i zărească orice frământare a gândurilor.

— Credeam că v-am răspuns deja, cetăţene Tellier i s-au credeţi, poate, că v-aş fi dat mâna dacă vă credeam 1 ucigaş?, o strângere de mână se schimbă numai cu un 1 om cinstit.

O rază de bucurie străluci pe faţa arestatului.

— Aşadar, mă credeţi scumpă copilă! Nici nu vă puteţi închipui cât de mult bine îmi face aceasta. Fiecare 1 cuvânt pe care-l spun judecătorului de instrucţie, e luat drept minciună sau viclenie infamă. Mimica acestui om exprimă un dispreţ vădit. Vai, nu pot să arăt cât de fe; ricit mă face gândul că sunt socotit un om cinstit, deşi stau aici în închisoare… fără cea mai mică speranţă…

— Nu, să nu deznădăjduiţi!, îl întrerupse Orfelia. Nu vreau deloc să trezesc în dumneavoastră iluzii – căci, după cât ştiu ne va fi foarte greu să nimicim toate I dovezile

care s-au strâns împotriva dumneavoastră – dar la urma urmei, dreptatea şi Dumnezeu e cu dumneavoastră, el vă va da curajul şi puterea de a învinge toate! Eu v-aş ruga, să-mi povestiţi totul în mod sincer fără să-mi ascundeţi ceva. De-aş fi putut presimţi întorsătura nenorocită pe care a luat-o poziţia dumneavoastră înaintea cercetării, v-aş fi. putut ajuta şi n-aţi fi ajuns să vindeţi uneltele dumneavoastră acelui mizerabil telal.

Tellier suspină adânc.

— Acest ticălos sperjur!, murmură el. Mi-a jurat în faţă că niciodată n-a cumpărat unelte de la mine.

— Şi eu sunt convinsă că Senac a jurat fals, cu toate acestea ne va fi foarte greu să dovedim aceasta!, adăugă Orfelia.

— O, cât despre această justiţie!, suspină adânc aresă tatul. În genunchi l-am rugat pe judecător să întreprindă o cercetare la casa lui Senac, i-am descris în amănunţime fiecare unealtă, pe care am vândut-o mizerabilului – n-am uitat să indic nici cea mai mică ştirbitură a ia-l r lor; Şi un e ar recunoaşte după descrierile mL>le Spusele mele au fost primite cu dispreţ suveran. A im însă. sper că nu mai sunt cu totul lipsit de ajutor. Vă rog. vă conjur, căutaţi să obţineţi să se facă o anchetă la Senac.

Dar cum aţi ajuns să vindeţi uneltele tocmai lui

Senac. care era proprietarul dumneavoastră?, îl întrebă Orfelia cu compătimire.

Ştiţi că nenorocita mea soţie era atunci pe patul de moarte. Am fost chemat la cetăţeanul Colmin să-i deschid casa de bani. În lipsa mea a fost doctorul şi a declarat că nu se va mai întoarce până nu-i voi plăti datoria din urmă. De asemenea mi-a tăiat şi farmacistul cel mai mic credit. În casă nu mai aveam nimic. Soţia mea gemea şi nu mă mai lăsa să plec de lângă dânsa, şi fiindcă ştiam că Senac

îmi cunoaşte nevoile, am apelat la dânsul; n-am presimţit ce nenorocire voi atrage prin aceasta asupra mea şi alor mei.

— N-a fost nimeni în prăvălia lui când ai tranşat cu dânsul afacerea?

— Nimeni!

— Aşadar, nu v-a văzut nimeni în acea după amiază în prăvălia lui?, întrebă din nou Orfelia. Ne-ar fi de mare folos, dacă am putea dovedi că aţi fost în prăvălie în acea după amiază.

Arestatul se gândi un moment.

— Am întâlnit lângă uşă, când am ieşit din prăvălie vesel cu cei cincizeci de franci primiţi, un tânăr înalt care probabil a intrat în prăvălie.

— Dar cum arăta?, îl întrebă Orfelia.

Tellier se gândi câteva secunde, apoi ridică din umeri plin de mâhnire.

— De mi-aş aduce aminte!, murmură el. La drept vorbind, nu m-am prea uitat la dânsul. Mi se pare că avea o mustaţă neagră „poate şi favoriţi. M-am mirat oarecum, că deşi era cald afară, el purta o manta neagră cu gulerul ridicat, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă faţa. Dar eu n-am luat în seamă aceasta. Am alergat să ajung mai iute la farmacie, pentru a lua medicamente pentru soţia mea bolnavă.

— Eu cred că fără să ştiţi, aţi trecut atunci pe lângă omul care era pe cale de a atrage teribila nenorocire asupra capului dumneavoastră!, zise Orfelia mişcată.

Eu nu mă îndoiesc deloc că bărbatul acela cu mantia neagră şi mizerabilul ucigaş, sunt una şi aceeaşi persoană. Credeţi că Senac a luat direct sau indirect parte la acest asasinat?

— Asta e aşa de clar ca lumina soarelui, o întrerupse

arestatul agitat. Desigur, mişelul a fost părtaş!

— Îl credeţi deci autorul acestei crime?

— Desigur!, afirmă Tellier, cum s-ar putea altfel, dacă s-a găsit dalta în pieptul victimei?

— Atunci este vorba de un asasinat premeditat! Totuşi, nu îmi explic cum a putut să ajungă telalul în casa bine închisă a cetăţeanului Colmin!, zise Orfelia pe gânduri. El nu avea nicio legătură cu locuitorii casei.

— Aşi, era de mult cunoscut cu domnişoara Lidia Gervier!, o întrerupse Tellier agitat. De multe ori am văzut pe domnişoara în prăvălia telaluhii. Cumpăra totdeauna de la dânsul dantele vechi şi alte lucruri.

— După împrejurări, poate să ne folosească şi aceasta, dacă spusele dumneavoastră vor fi confirmate de servitorii lui Colmin! După părerea mea, Sanac e prea laş pentru a putea comite singur o crimă ca aceasta. Pentru un astfel de asasinat, trebuie să ai nervi de oţel şi mână de fier, şi pe lângă aceasta pumnalele otrăvite se întrebuinţează rar.

— Acestea se pot găsi mai degrabă la un negustor de rarităţi!, o întrerupse Tellier. Senac cumpăra tot ce vedea; dar nu cred să fie el singur ucigaşul, pentru aşa ceva el este prea laş. El a spionat şi a ascuns lucrurile. Pentru această faptă a avut desigur complice.

— Acum, avem câteva puncte sigure, care după împrejurări, ne pot fi de mare folos!, zise Orfelia întrerupându-l. Eu voi comunica toate acestea fratelui meu. El are mare influenţa asupra poliţiştilor cei mai dibaci. Veţi vedea, prietene Tellier, că în scurtă vreme se va produce o schimbare în situaţia dumneavoastră.

Tellier se sculă de pe salteaua de paie. Lanţurile de la picioarele sale zăngăniră. Durerea se arătă pe buzele mult încercatului bărbat.

— Voiţi să plecaţi?, murmură Carol Tellier. Aşadar, soarele meu vrea să mă părăsească iar? Vai, nu puteţi şti mândră copilă, cât de mult m-a mişcat şi m-a umplut de fericire venirea dumneavoastră!

Orfelia puse dreapta-i delicată în mâna pe care i-o e nenorocitul bărbat. Ea nu se opuse când Tellier ţf aducă cu patimă mâna şi o duse la buze. 1 Mulţumesc, mii de mulţumiri!, murmură nenoro” tul Dumnezeu să vă binecuvânteze! Aţi răcorit un însetat, aţi sădit în inima unui nenorocit, curaj şi putere de a lupta cu soarta!

E adevărat?, strigă copila, mi-a reuşit aceasta?

O atunci sunt peste măsură răsplătită! Soarta dumneavoastră m-a atins drept la inimă! Zi şi noapte nu mă părăseşte durerea, de când vă ştiu nenorocit!

Oh, ce aţi spus?, murmură Carol Tellier, e oare cu putinţă să mai existe pe suprafaţa pământului, o fiinţă care să găsească în mine un om cinstit şi cu inimă? Da’ pentru ce mai întreb? Oare venirea dumneavoastră aici nu-mi dovedeşte îndeajuns compătimirea dumneavoastră neprefăcută?

Nenorocitul, adânc mişcat, acoperi mâna îngustă şi delicată a Orfeliei, cu numeroase sărutări.

— Numai curajul să nu-l pierdeţi!, murmură Orfelia, ţineţi-vă sus, fiţi fără grijă, dincolo de ceata numeroasă a stelelor trăieşte un tată, care vede toate misterele şi care conduce şi barca destinului dumneavoastră cu o mână puternică!

— Da, murmură Carol Tellier, în Atotputernicul Dumnezeu îmi pun şi eu speranţele! Acum poate să se întâmple orice, eu sunt mângâiat, ştiu că un înger înconjurat de lumină şi plin de blândeţe se gândeşte cu prietenie la mine!

Orfelia dădu din cap.

— Nu trebuie să vă gândiţi la moarte!, zise ea. trebuie să speraţi la o nouă şi fericită viaţă! În curând veţi putea părăsi aceste ziduri triste ale închisorii, în curând, veţi fi iar un bărbat fericit şi liber! Pentru rest, lăsaţi-mă să îngrijesc eu sau mai bine fratele meu!

Orfelia îşi întoarse ochii. Obrajii ei se înroşiră. Un foc blând străluci în ochii ei plini de viaţă.

Amândoi stătură un moment fără să vorbească.

Apoi Tellier încrucişându-şi mâinile se îndreptă din nou cu rugăminte spre Orfelia.

— Încă o întrebare îndrăznesc să vă pun!, murmură el e vorba de soţia mea, sărmana şi mult încercata martiră!

Orfelia deveni foarte serioasă.

— Vorbiţi! Ruga dumneavoastră va fi îndeplinită!, şopti tânăra fată.

— Nenorocita a primit cel puţin un mormânt venerabil, sau odihneşte în mijlocul masei mormintelor pe care Parisul îl oferă celor mai mizerabili dintre săracii săi?, întrebă Carol Tellier.

— În privinţa aceasta, puteţi fi liniştit! Fratele meu s-a îngrijit ca soţia dumneavoastră să capete un mormânt venerabil. Iedera sălbatică se agaţă deja în jurul mormântului său, apoi la anul o podoabă de flori va încorona lăcaşul unde odihneşte obosita şi mult încercata inimă a tovarăşei dumneavoastră!

O rază de lumină străluci în ochii nenorocitului bărbat.

— Mulţumesc! Mii de mulţumiri!, zise el cu buzele tremurătoare. Nici nu ştiţi ce balsam au vărsat în inima mea cuvintele dumneavoastră! Vedeţi, e atât detrist I când ai iubit o inimă, să o ştii uitată şi părăsită în mormântul rece! Nenorocita mea soţie n-a avut pe nimeni; altul decât pe mine şi eu abia i-am putut procura strictul necesar

pentru trai!

Se întrerupse. O slăbiciune cuprinse pe mult încercatul bărbat.

El se lovi cu pumnii peste frunte. Pierdut îşi ţinti un moment privirea înainte.

— Vai, Dumnezeul meu, este atât de dureros pentru un bărbat cinstit, urmă Tellier cu buzele tremurânde! să nu poată lupta pentru ce are mai scump pe pământ! Şi i-am jurat soţiei mele înaintea altarului, să-i fiu un sprijin puternic J3 înă la moarte. Dar cât am fost de nenorocit în îndeplinirea acestui jurământ! Dacă cerul nu i-ar fi trimis un înger care să-i aducă pace şi ajutor, nenorocita n-ar fi căpătat măcar un locaş propriu unde, să se odihnească după această viaţă presărată cu spini!

— Aveţi curaj! Liniştiţi-vă!, îl rugă Orfelia cu voce blândă. Soţiei dumneavoastră îi este bine, obosita martiră ţ a trecut prin poarta paradisului! Dumneavoastră însă, f Carol Tellier, veţi trăi! Mari speranţe vor pătrunde în inima dumneavoastră! Peste puţin se vor schimba toate 1 în mai bine.

Un suspin lung rădică pieptul lui Tellier. Privirile sale pline de recunoştinţă se opriră pe faţa delicată a Orfeliei.

Şi dacă voi ajunge mai bine, scumpă şi mândră copilă, bâigui Carol Tellier, numai dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc.

— Speră, speră!, atâta şopti vocea clară a Orfeliei.

Îndată după aceasta, tânăra copilă părăsi pe arestat.

Carol Tellier se aşează pe salteaua-i aspră. Plin de mâhnire privi lanţurile grele care zăngăneau la fiecare mişcare. Mecanicul îşi sprijini capul pe amândouă mâinile. Suspină adânc şi începu să plângă. Nu ştia pentru ce. Simţăminte noi îl cuprinseser; presimţea un viitor nou şi plin de fericire.

Capitolul 140

PIPPIN CEL NEGRU, în PERICOL DE MOARTE

Cu o sforţare supranaturală, Antonio reuşi, după cum au văzut cititorii, să ajungă încărcat cu sarcina negrului Pippin în labirintul de străzi şi stradele laterale.

Se rezemă de poarta unei case. Gâfâind cu greu abia putea să respire.

În acest moment îşi veni în simţiri Pippin cel negru.

— Apă, apă!, gemu el.

— Să te ia dracu'!, strigă Antonio, aruncând o privire plină de ură asupra rănitului.

Apoi Antonio, îl apucă pe Pippin cel negru cu o putere de o cruzime sălbatică şi îl aruncă pe pietrele de lângă poartă.

— Acum îmi e tot una!, spumegă Antonio. Eu trebuie să-mi păzesc pielea.

Se scotoci prin buzunare şi scoase un cuţit lat în formă de pumnal. El ridică în sus lama acestuia. Se aplecă; iPoi, cu priviri scânteietoare spre Pippin cel negru.

< Apă, apă!, murmură acesta cu voce slabă abia auzită.

Dureri teribile păreau a sfâşia pe mizerabil. Durerea şi pierderea de sânge au contribuit deopotrivă la zvârco linie nenorocitului.

Privirea aproape stinsă a lui Pippin, căzu în acest moment pe faţa lui Antonio. El zări lama care strălucea în mâna dreaptă a lui. Acum pricepu teribilul plan pe care camaradul său îl făcuse împotriva lui.

— Vai, vai!, bâigui Pippin cel negru. Şi ca şi cum ar fi vrut să se apere, el ridică mâinile spre Antonio.

Dar puterile lui erau cu totul sleite. Braţele

mizerabilului căzură înapoi la pământ. Nici măcar un ţipăt nu scăpă de pe buzele ticălosului.

Se părea că Nemesis îl va ajunge în sfârşit.

— Graţie Antonio, graţie!, bâigui Pippin cel negru, pentru ce vrei să mă omori? Eu… eu… nu ţi-am făcut nimic rău!…

— Da, tu trebuie să mori!, spumegă Antonio însetat de a ucide şi privind victima care zăcea înaintea lui. Altfel, ai să mă trădezi! Te cunosc eu bine, ticălos perfid şi necredincios! Cât timp trăieşti, eu şi toţi ai noştri suntem în pericol! Aşadar, te vei duce dracului, ticălos blestemat!

Cu aceste cuvinte, Antonio ridică pumnalul şi-l înfipse cu o cruzime teribilă în partea stângă a pieptului lui Pippin cel negru.

Un ţipăt slab, abia auzit, trecu pe buzele nenorocitului. Un şuvoi de sânge negricios se revărsă din rană.

Pippin cel negru, se zvârcoli încă o dată în convulsii teribile. O răsuflare înăbuşită trecu peste buzele sale. Acum zăcea nemişcat. Niciunul din membrele sale nu se mai mişcau.

Antonio îşi şterse cu răceală cuţitul plin de sânge de jiletca aceluia care zăcea în faţa lui. Apoi îl închise şi-l băgă în buzunar.

— Cred că-i ajunge!, îşi zise el, în timp ce un zâmbet drăcesc îi apăru pe buze. E păcat într-adevăr de el! Era un flăcău voinic, mai dibaci şi mai îndrăzneţ decât a îţi zece! Dar tot e ma bine că-i mort, decât să am un trădător lângă mine.

Cu multă băgare de seamă, Antonio păşi pe stradă. Privea spionind în dreapta şi în stânga. Era linişte.

Din depărtare se auzeau semnalele gărzii municipale.

Acela în care se rătăcise Antonio era cartierul cel mai

păcătos al Parisului.

Noi îl cunoaştem deja. O întâmplare ciudată a voit, ca gangul în care l-a depus Antonio pe Pippin cel negru, s fie acelaşi, în care cu o zi înainte, călăul a urmărit pe călugărită. În mansardele acestei locuinţe sărăcăcioase era refugiul cinstitului şi bătrânului călugăr şi al călugăriţelor sale.

Cum văzu Antonio că pentru moment nu-i niciun pericol pentru el, o luă la fugă. Nu se sinchisea de corpul tovarăşului său. El credea cu siguranţă că Pippin cel negru era mort, l-a lovit doar destul de bine cu cuţitul său.

Nicio urmă de remuşcare nu-l însoţi pe ucigaş. Numai un gând însufleţi pe Antonio: să scape cât mai curând din acest cartier şi de urmărirea gărzilor municipale.

După puţină gândire, Antonio se îndreptă spre cârciuma „La mizeria veselă”. Acolo putea să găsească adăpost.

După aventura nenorocită din noaptea trecută, era foarte nimerit pentru Antonio să se facă nevăzut pentru câtva timp. Fuga peste acoperişuri putea foarte uşor să devină un material de discuţie pentru tot Parisul. În orice caz, poliţia desfăşura acum o activitate febrilă şi Antonio trebuia să se pună la adăpost.

Zis şi făcut. Ticălosul păşea foarte îndemânatic în umbra caselor.

Peste puţin timp ajunse la cârciuma „La mizeria veselă”. Antonio sări cât mai repede posibil în coridorul casei şi dispăru înăuntru.

Mişelul, nu presimţea deloc cât de aproape era de dânsul ora judecăţii şi a răsplăţii. Câteva ceasuri după dispariţia lui Antonio în cârciuma „La mizeria veselă” sosi comisarul şi garda municipală, trimişi de judecătorul de

instrucţie Fauvel. Toate intrările acestui cuib al pungaşilor fură înconjurate. Comisarul însoţit de câţiva dintre cei mai hotărâţi, se îndreptară spre vizuina leului

Capitolul 141
FARMECELE FAKIRULUI BEN-ELD-DEL-SULAM

Începuse să se desprimăvăreze.

Pe înălţimile munţilor se topea zăpada şi se prăbuşea în vale, pustiind totul în drumul său. Furtuna primă, verii sufla peste dealuri şi văi şi-şi cânta cântecul său de redeşteptare după lungul somn.

Toate înfloreau şi îmboboceau cum nu s-a mai văzut vreodată în Franţa. O primăvară deosebit de frumoasă se revărsa peste sate şi oraşe. Soarele lucea plin de lumină şi căldură.

În curtea înconjurată de ziduri înalte a închisorii din Salpêtrière, se plimba o copilă slabă şi palidă. Era Lili.

Ea scăpase încă o dată de moarte sigură. Criza cea mare se sfârşise. Furia febrilă dispăruse şi fata era pe cale de a se însănătoşi.

Din fericire pentru dânsa. medicul închisorii era un om fără prejudecăţi. Acesta permise tinerei fete să se plimbe în fiecare zi, un ceas, sub razele calde ale soarelui de primăvară, în mica grădiniţă din curtea închisorii.

Vai, cât de bine se simţea acolo Lili, deşi marea lovitură a destinului atârna deasupra capului ei. Sufletul ei curat se bucura la vederea mesagerilor cu capul alb al primăverii, care ieşeau nerăbdători din pământ şi priveau cu ochi galeşi în jurul lor.

Mândra copilă – ea singură o floare omenească, stătea îngândurată în faţa micilor sale tovarăşe albe, albastre şi roşii.

Pentru prima oară, se furişa un zâmbet pe buzele delicate ale fetei.

Apoi privi spre cer, din care ea nu putea vedea decât o mică parte. Strălucirea albastră a ochilor săi minunaţi se ţesea cu luciul cerului.

Tânăra copilă parcă voia să trimită salutări într-o altă lume. Vai, acolo în imperiul ceresc era tatăl ei. Desigur că bunul bătrân, privea binecuvântând şi păzind pe copilul său, care pătimea sub nevoile şi greşelile pământeşti.

Instrucţia lui Lili, însă, îşi urma cursul său.

Zadarnice erau toate sforţările lui Enric Sanson de (obţine încă o dată permisiunea unei convorbiri cu mult iubita lui mireasă.

Nici nu trebuia să se mai gândească, în privinţa aceasta judecătorul de instrucţie Fauvel, era neînduplecat.

— Fata este ca şi condamnată!, zise Fauvel, Călăului deznădăjduit. Îmi pare rău pentru dumneata, maestre Sanson, dar nu pot să violez legile! îndată ce mireasa dumitale va avea destulă putere, va fi dusă înaintea judecătorului. Restul ţi-l poţi închipui singur!

Enric Sanson se întoarse acasă deznădăjduit. O durere teribilă îi umplu inimă.

Cum!, oare Dumnezeu a făcut o minune scăpând pe mult iubita-i mireasă de moarte, pentru a o da pradă sentinţei unor oameni! Oare această dulce floare omenească, va găsi un sfârşit prematur sub cuţitul ghilotinei?

Enric Sanson simţi cum la acest gând îi ieşeau pe frunte sudori reci. El, Călăul Parisului, obişnuit cu spaimele cele mai groaznice, tremura în faţa acestui gând.

Vai, teribile lupte sufleteşti sfâşiau zilnic inima lui Enric şi-i răpeau odihna nopţii.

Călăul se schimbase cu totul numai în câteva luni. El,

bărbatul vesel de altă dată, devenise un melancolic sumbru.

Călăul fugea de toată lumea şi chiar cu iubita-i soră Orfelia, nu schimba decât cuvinte absolut necesare.

Când trecea ziua cu durerile şi patimile ei, Enric se refugia în liniştea odăii sale de studii.

Acolo, înconjurat de singurătate, se gândea cu durere la nenorocita-i mireasă. Acolo îşi frământa mintea, asupra tuturor chestiunilor care ar putea mişca orice inimă simţitoare.

El dispunea de o mare bibliotecă ce-i rămăsese de la părinţi. Volume groase, legate în marochin, se aflau pe etajere înalte, de-a lungul pereţilor cabinetului de studiu al Călăului.

Enric Sanson citea când în una, când în alta din aceste cărţi vechi, pentru a găsi distracţie şi uitare. De multe ori era lumină toată noaptea în odaia lui de lucru. El căută distracţia şi uitarea cu orice preţ...

Şi în noaptea aceasta stătea cufundat în lectură.

Enric Sanson îşi luă de astă dată un volum vechi, prăfuit, legat în pergament, scris de unul din strămoşii săi, cel dintâi Călău din familia sa. Acest strămoş era bănuit a fi vrăjitor. El însă nu era decât un bărbat învăţat şi citit, a cărui pătrundere l-a ridicat mult deasupra contemporanilor săi. Acest strămoş şi-a notat observaţiile sale în această carte.

Enric Sanson deschise cartea la întâmplare.

Aceste însemnări ale unor vremuri, de mult trecute, îl atinseră într-un chip foarte ciudat. Alte păreri stăpâneau acuma lumea. Interesele, e «re cu secole în urmă au fost cauzele de fericire şi nenorocire ale popoarelor, au fost de mult învinse.

Fără să vrea, călăul zâmbi cu compătimire, citind

despre micile certuri dintre partide, care erau pe atunci la ordinea zilei. Dar strămoşul lui povestea şi despre revolte sângeroase.

Enric Sanson se înfioră fără să vrea gândindu-se în ce chip se executau pe atunci nenorociţii ce cădeau în mâinile călăului. Aici se vorbea de smoală-şi de pucioasă topită, care se turna în rănile arse ale condamnaţilor cu vergele de fier înfierbântate. Erau şi alte torturi, din cele mai oribile, descrise de strămoşul lui Enric.

Deodată Călăul se cutremură.

Privirea lui dădu de un pasaj atât de ciudat, încât Enric fu nevoit să citească de o mulţime de ori aceste notiţe ale strămoşului său. Acolo scria astfel:

„Era la 21 Ianuarie în anul domnului 1571. Atunci veni la regele nostru solia cea mare indiană. Aveau o mulţime de haine din cele mai scumpe, săbii şi teci din aur masiv, garnisite cu pietre preţioase. Erau cu dânşii şi câteva femei frumoase, una mai mândră decât cealaltă, îmbrăcate în haine frumoase, cum nu s-a mai văzut până atunci în Franţa. Au aţâţat o curiozitate deosebită, când au trecut prin străzile oraşului nostru.

Era în această solie şi un indian numit Fakir Beneld-Del-Sulam. Era un flăcău frumos, brun la faţă şi cu ochii plin de foc. Acest Ben-Eld-Del-Sulam, iubea una din aceste femei atât de mândru îmbrăcate.

Femeile însă trebuiau să rămână în proprietatea prea graţiosului nostru rege, care le primi cu multă plăcere, dându-le locuinţă în grădina cerbilor şi seara când luceau stelele, petrecea cu ele de minune. Acum acest Bened-Del-Sulam era gelos pe Ben-Zaire, poreclită fata cu ochii de gazelă. Această Zaire era o fiinţă frumoasă, mândră. Ea avea nişte ochi, că putea să înnebunească pe cel mai deştept flăcău. Ben-Eld-Del-Sulam era acum în flăcările

dragostei. El o iubea pe Zaire de când era în patria-i caldă. Graţiosul nostru săptân, regele, se îndrăgosti de frumoasa indiană. Acest fapt i s-a raportat lui Ben-Eld-Del-Sulam.

El însă nu voi să ţină seamă de faptul că nu e bine să mănânci din aceeaşi strachină cu puternicii pământului. Într-o seară pe când graţiosul nostru stăpân învăluit în manta se îndrepta spre grădina cerbilor, pentru a petrece acolo după obiceiul său, întâlni în drum pe indian. Norocul lui a fost că avea zale sub haină, altfel ar fi căzut, desigur, sub loviturile furiosului.

Aşa, însă, stăpânul nostru a putut să cheme ajutor.

Garda palatului veni îndată într-acolo, îl prinse pe Fakir Ben-Eld-Del-Sulam şi-l aruncară în închisoare, unde nu pătrundea nici soarele nici luna.

Sosi judecata chinuitoare şi au trebuit să-l tortureze pe Ben-Eld-Del-Sulam. Fakirul însă, avea curaj de leu. El nu striga, nu se cutremura, nu făcea nicio mină deosebită, aşa că bunii şi învăţaţii noştri judecători, crezură că e un vrăjitor. Atunci, s-au strâns judecătorii. Şi au hotărât să-l ardă cu foc şi pucioasă, ca să nu rămână nicio urmă din dânsul. Era printre dânşii magistratul Lucaus, un bărbat foarte deştept şi luminat, care a spus că de se va arde capul Fakirului, care este desigur un vrăjitor, atunci sufletul va rămâne liber. Astfel de suflete, sunt jucăriile dracului şi ale altor locuitori ai iadului şi pot rătăci prin lume, producând multe nenorociri în sufletele pioase şi superstiţioase ale poporului. Aşadar, sus-numitul magistrat a propus să-l îngroape de viu pe Fakir Ben-Eld-Del-Sulam. Atunci sufletul său păcătos va trebui să rămână în corpul său murdar şi nu va mai rătăci prin lume. Această propunere a învăţatului bărbat a fost primită de tot juriul.

Era 6 aprilie, în acelaşi an, şi am ieşit cu patru oameni din oraş pentru a săpa o groapă pe gunoişte. Şi-am

săpat acolo o groapă lungă de patru coţi. În această groapă trebuia să fie îngropat de viu Fakirul. Dar când am venit cu indianul Ben-Eld-Del-Sulam s-a întâmplat ceva îngrozitor. Suiam râdea şi rămase cam uimit. Mai întâi era îngrozit şi plin de frică. Dar când a auzit că-l vor îngropa de viu, atunci deveni vesel şi bine dispus şi când ne-am îndreptat spre locul de osândă", Fakirul Ben-Eld-Del-Sulam a rugat să i se acorde o ultimă dorinţă. I se acordă, a zis magistratul Lucaus. Fakirul s-a mai rugat încă o dată după datinile ţării sale.

Atunci ne-am aşezat cu toţii în jurul Fakirului ca să nu ne scape. Fakirul s-a ridicat în picioare. Era minunat de văzut cum Fakirul începu deodată să sufle tot aerul din plămâni. Era ca şi cum Fakirul nu voia să mai păstreze niciun pic de aer în interiorul său. În acelaşi timp am văzut pe Fakirul Ben-Eld-Del-Sulam întorcând ochii într-un chip ciudat şi privindu-şi fix vârful nasului. Aceasta ţinu multă vreme, foarte multă. Înainte însă de a face toate acestea, mi-a şoptit la ureche dacă nu sunt dispus să-i fac un mic serviciu. După ce i-am promis, m-a rugat să deschid peste un an mormântul în care va fi depus, să-i dau trei lovituri mari în piept şi să-i târâi într-o parte şi în alta membrele cadavrului său; după aceea va scăpa abia sufletul său de blestem. Eu nu credeam în astfel de hocus-pocus, dar i-am promis-o nenorocitului. Credeam că după un an nu va mai rămâne nimic din hoitul său. După ce Fakirul s-a rugat aşa misterios, a căzut deodată jos, ca un lemn. Ne-am năpustit cu toţii spre el.

Dar vai. orice semn de viaţă dispăruse din corpul Fakirului. El zăcea ţeapăn, întins pe pământ. Şi-au început a suspina cu toţii, căci s-ar fi bucurat dacă l-ar fi văzut zvârcolindu-se în groapă. Şi stăpânul nostru, regele, venise acolo călare ca să-l vadă pe criminalul care l-a pândit.

Acum însă, a trebuit să-l îngropăm pe Fakirul mort. L-am coborât în fundul gropii. Mie mi-a fost însă milă de nenorocit că a fost atât de puţin gătit. Aşadar am pus mantaua mea deasupra corpului său. După aceea am aruncat asupră-i ţărână, şase coţi înălţime, aşa că zăcea adânc sub pământ. Magistratul Lucaus porunci să se semene iarbă pe locul unde fusese îngropat Fakirul. Căci. a zis învăţatul Magistru, astfel se va închide bine pământul încât să nu mai scape diavolul de acolo. Şi s-a semănat iarba, şi a crescut peste un an atât de înaltă, că a ajuns până la genunchi. Eu uitasem deja demult de nenorocitul Fakir. Femeia pe care el a iubit-o atât de mult, a dispărut din grădina cerbilor chiar a doua zi după execuţia lui. Nimeni nu ştia unde se află. Dar, când se împlini anul, am auzit bătându-mi-se la uşă.

Am deschis uşa. Şi văd înaintea mea o femeie de o frumuseţe fermecătoare, tremura din tot trupul şi era îmbrăcată într-o haină veche. Mă uit bine la femeie şi mi se pare că am mai văzut cândva ochii şi faţa ei. Era aceeaşi amantă care n-a vrut să stea cu regele, şi pentru care Fakirul a trebuit să moară. Am dus-o îndată în odaie. Şi m-a întrebat dacă am uitat ceea ce am promis Fakirului Ben-Eld-Del-Sulam în ziua execuţiei. M-am gândit puţin şi am izbucnit într-un hohot de râs zicându-i că are să-i folosească foarte puţin Fakirului dacă îl voi lovi de trei ori pe piept, căci viermii or fi distrus deja o bună parte dintr-Însul. Femeia s-a uitat foarte ciudat la mine şi mi-a zis că trebuie să ţin jurământul şi că ea a îndurat multe lipsuri şi chinuri numai ca să ajungă să vadă ivindu-se ziua de azi. Am fost fermecat de acea femeie şi m-am furişat cu dânsa în noaptea întunecoasă spre gunoiştea unde a fost îngropat Fakirul. Pe drum am tot spus Tatăl Nostru, căci nu mă simţeam tocmai în apele mele, când mă gândeam că

trebuie să deranjez un mort, deşi i-o promisesem Fakirului. Am luat şi unelte de săpat. Am început a scormoni pământul. Era o muncă destul de obositoare.

Sudoarea îmi curgea pe frunte şi eram foarte obosit. Indiana îmi lumină cu o lampă ca să văd să sap. Chipul frumos al femeii era foarte agitat. Şi mie-mi bătea inima, fără să ştiu de ce. Am văzut eu dezgropându-se multe cadavre, dar Fakirul însemna pentru mine ceva groaznic, în sfârşit am dat de cadavru. Mantaua mea era deja atacată de umezeală. Şi mă gândeam eu înfiorat cum va arăta acela care zace sub manta. M-am întors către femeie, şi i-am zis să se întoarcă. Dar ea sări în groapă, rupse mantaua de pe Fakir. Atunci am văzut o mare minune! Fakirul zăcea aşa cum l-am pus acolo, cu ochii bine închişi, nu se vedea pe faţă nicio pată verde sau galbenă din viermişorii care distrug de obicei cadavrele. Am mai rostit un Tatăl Nostru şi m-am apucat să îndeplinesc toate câte mi le-a cerut decedatul... Credem că îndată ce-l voi lovi peste piept se va preface în praf. Aş fi fugit bucuros de acolo, dacă nu mi-ar fi fost ruşine de acea femeie. Era doar evident că diavolul era destul de puternic în corpul Fakirului. Altfel cum ar fi fost posibil să scape de putrezire timp de un an? Femeia indiană însă mă ajuta foarte mult, şi era mult mai instruită decât mine. Ea apasă de câteva ori pieptul mortului, apoi făcu astfel, ca şi cum ar fi voit să-i sufle aer curat în plămâni. Cu o mare putere ea-i descleştă dinţii, începu să facă diferite mişcări cu braţele Fakirului. Părea că acea femeie străină vrea să-i pompeze un aer proaspăt comorii sale moarte. Aceasta ţinu vreo jumătate de oră. Eu sunt bătrân şi aproape de mormânt. Ceea ce vreau să povestesc mai departe a fost atât de miraculos „încât niciun suflet omenesc n-are să o creadă. Acesta e însă purul adevăr, aşa să mă milostivească Dumnezeu în

ultimele momente!

Aşadar, voiam să-l părăsesc pe mort, când el scoase deodată un suspin. Credeam că n-am auzit bine, ştiam doar că Fakirul a zăcut un an în pământ şi noi l-am îngropat atunci ca pe un mort! Dar nu! nu m-am înşelat! Iată că suspină pentru a doua oară, apoi deschise ochii. Atunci am simţit ca şi cum mi s-ar fi sfâşiat toate membrele corpului. Am simţit cum un fior mi-a trecut prin tot corpul şi o sudoare rece a început să iasă prin toţi porii. Am văzut mai târziu că toate hainele erau aşa de ude ca şi când ar fi fost înmuiate în apă. Indiana însă începu să ţipe şi să strige într-o limbă necunoscută. Ea îşi plecase gura la urechea celui înviat şi-i vorbi întruna. El însă mă privi fix şi într-un chip ciudat. Atunci, n-am putut să fac altceva, deşi sunt un om curajos, decât am căzut în genunchi şi am strigat: toate spiritele bune laudă pe Dumnezeu stăpânul nostru. Am făcut de trei ori semnul crucii. Dar diavolul într-Însul era desigur vrăjit împotriva oricărui cuvânt sfânt. Flăcăul se mişcă, şi se întinse întocmai ca un om care se trezeşte din somn. Apoi mă prinse deodată de spate. Eu mă cutremurai. Pe viaţa mea! Aceasta n-aş fi crezut-o niciodată ca un executat să mă apuce după un an de la execuţia sa! „Ce s-o mai întâmpla de acum înainte!”, mă gândeam eu pe când îmi recomandam sufletul lui Dumnezeu. Dar nu mi s-a întâmplat niciun rău. Mortul, acum înviat, îmi sări de gât. Eu simţeam venind din gură-i o suflare caldă. Membrele îi erau încă reci şi umede, dar nu altfel decât la un om viu. Şi fără să mai am vreme să mă gândesc, mă trezesc singur în mijlocul mormântului dezgropat.

Fakirul cu femeia indiană plecaseră spre câmp. Eu îmi frecai mai întâi ochii şi mă uitai după dânşii. În acest moment sună din turn orele unu. Cele două fantome dispărură. De atunci n-a mai auzit nimeni de dânşii.

Ce s-a mai întâmplat cu dânşii o ştie numai Dumnezeu.

Eu cred însă că în cele din urmă i-o fi luat diavolul chiar pe câmp. Eu însă, am* fugit acasă, m-am trântit în pat şi mi-am tras plapuma peste cap. A doua zi s-a descoperit mormântul dezgropat.

M-am păzit însă bine de a destăinui că eu l-am săpat. Tot Parisul a venit să vadă groapa rămasă goală. Regele însuşi cu toată curtea veniră acolo! Magistratul Lucaus însă, prea învăţatul bărbat, a găsit şi de astă dată o portiţă de scăpare…

El a zis că diavolul a fost prea puternic încât a spart mormântul. Şase coţi sub pământ i-au fost prea puţin. Dacă ar fi îngropat-o pe Fakiră la douăzeci de coţi în pământ, atunci n-ar mai fi zărit niciodată lumina zilei. Şi aşa s-a împrăştiat că dracul l-a luat pe Fakir după trecerea unui an. Eu, desigur, am ştiut mai bine cum a fost cu dânsul, dar am tăcut.

Capitolul 142
O încercare nebuna

Enric Sanson citi acest raport şi devenea din ce în ce mai uimit. Cum a fost cu putinţă aceasta! Nu cumva a fost o glumă pe care strămoşul lui Enric şi-a permis-o asupra urmaşilor?

Fakirul indian a fost îngropat ca mort în mormânt. Un an întreg a zăcut el îngropot sub covorul de iarbă. După aceea însă, s-a trezit şi a înviat?

Enric citi de câteva ori această cronică veche. Un fior ciudat îi străbătea tot corpul. Să fie într-adevăr lucruri atât de misterioase de care oamenii să n-aibă cunoştinţă?

Astăzi, ştie cititorul, că sunt multe fenomene

curioase, care se pot totuşi exprima în chip natural.

Ceea ce a întrebuinţat Fakirul indian cu secole în urmă şi care a uimit într-atâta pe Enric Sanson la sfârşitul secolului trecut, nu era altceva decât un efect al Hipnotismului.

A hipnotiza înseamnă a produce sieşi sau altcuiva un semn artificial care după împrejurări poate să semene cu moartea…

După această întâmplare am aflat că în India au existat Fakiri (un fel de vrăjitori) care s-au hipnotizat astfel nu numai pe un an, ci au dus o astfel de viaţă ani întregi, revenind în cele din urmă la viaţă.

Acum nu mai este nimic miraculos pe lume. Toate se explică azi în chip natural şi simplu.

Ţinând seamă de adevărul celor povestite, cititorul va putea să-şi explice multe lucruri, care i-au părut până acum enigmatice.

Îi.

Somnul de o sută de ani al Domroschen care era socotit până acum drept poveste, poate să fi fost întrucâtva adevărat.

Enric Sanson era un bărbat deştept. Cu toate acestea rămase câtva timp înfiorat, gândindu-se la cele citite.

Era cu putinţă să se pregătească cineva astfel ca să – poată sta îngropat în pământ fără niciun pericol? Atunci va începe o vreme nouă, miraculoasă!

Enric rămase pe gânduri. Deci se poate ca omul să aibă puterea să stea un an întreg fără cea mai mică respiraţie. În acest caz desigur că mâncarea şi băutura sunt de prisos. Nutrirea se întrerupe, circulaţia sângelui se opreşte.

— Minunat! Ciuciat!, murmură Enric Sanson

Călăul se ridică foarte agitat şi se plimbă de câteva

ori prin odaie. Deodată se opri.

Dar dacă ar încerca pe pielea sa această minune pe care o povesteşte strămoşul său în cartea cea misterioasă!

Enric Sanson râse mai întâi de aceasta. Desigur că nu era decât o poveste ceea ce-i raportase acolo strămoşul său.

— Dar. nu, nu se poate!, strigă Enric după un moment. Strămoşul nostru a fost un om al adevărului. Din toate scrierile şi notiţele sale reiese că era chiar cu frica lui Dumnezeu şi că era cinstit. El n-ar fi lăsat urmaşilor săi o poveste, dacă n-ar fi invocat atotputernicia lui Dumnezeu ca martor de adevărul celor povestite!

Dar cum era posibil una ca aceasta, cum s-o explice?

Creierul Călăului, deşi deştept, nu găsea nicio explicaţie.

Era cu neputinţă ca strămoşul său să se fi înşelat. El a coborât, doar, singur pe pretinsul mort în groapă, doar el singur a semănat iarba pe pământ. După un an, însă, a fost găsit Fakirul de dânsul şi de femeia indiană, tot aşa cum a fost depus în groapă.

Nicio îndoială râu mai putea avea loc. Desigur că toate s-au petrecut aşa cum au fost povestite de strămoşul său în cronică.

Enric se opri deodată. O hotărâre îndrăzneaţă, se întipări pe faţa sa.

„Dacă m-aş servi eu de această împrejurare”, murmură călăul. Se poate doar afla, cu puţină osteneală, dacă povestea din cronica strămoşului meu e adevărată sau dacă acel Fakir misterios a avut într-adevăr puterea minunată de a-şi produce o moarte aparentă!

Ferm hotărât, Enric se aşează în faţa lămpii arzânde. Călăul luase abajurul de pe lampă, aşa că lumina cădea foarte clară pe faţa lui. Acum căută Enric Sanson să-şi

concentreze ideile într-un singur punct ca să se hipnotizeze.

Numai la puţine persoane le este dat să-şi poată stăpâni într-atâta voinţa, simţirea şi gândirile lor, încât să le poată îndrepta exclusiv într-un singur punct. Numai astfel de favorizaţi pot să se hipnotizeze pe ei înşişi şi pe alţii.

Enric Sonson, călăul din Paris, era un astfel de bărbat. El dispunea de o voinţă de fier.

Enric Sanson îşi fixă cu amândoi ochii vârful nasului.

Apoi începu să se gândească la un singur lucru. „Vreau să mă pun în aceiaşi stare în care Fakirul Suiam a stat viu un an întreg sub pământ”.

Trecură câteva momente. Enric Sanson stătea mereu nemişcat. Dar minune! Sentimente ciudate îl cuprinseră pe Enric.

Mai întâi se părea că aude sunete depărtate. Aceste sunete veneau tot mai clare şi mai puternice spre el, până ce în cele din urmă i-au umplut urechile de un zgomot asurzitor.

Călăul avea senzaţia că stă cu destulă putere pe scaun. I se părea că scaunul s-a prefăcut într-un nor. Acest nor se ridică, el ducea pe călău în zbor plăcut prin odaie. Pereţii odăii îi păreau că se mişcă. Într-un zbor fermecător îl ducea norul prin aer. Zborul se îndreptă tot mai mult spre cer. Nicio zguduire sufletească nu se observa, din contră, un fel de voluptate de nedescris cuprinse simţirea şi inima călăului. În acelaşi timp îi părea lui Enric Sanson ca şi cum toate legile naturii au încetat să mai existe pentru el şi în acelaşi timp el plutea fără trup prin nemărginirile Universului.

În dreapta şi-n stânga lui răsăreau într-una sori. Era

o mare de foc de o strălucire minunată, cum n-a mai văzut Enric vreodată în viaţa sa. Aerul” albastru etectric. se schimbase într-un roşu de amrg. La picioarele sale, Enric Sanson, vedea plutind un glob mare întunecos.

Era pământul din care se mutase. Enric Sanson se simţea atât de mult ridicat deasupra pământului, încât el nu-l mai vedea decât în mărime de un metru.

Toate acestea le-a simţit Enric Sanson în spirit, în timp ce corpul său stătea nemişcat în cabinetul său de lucru, privindu-şi vârful nasului.

Lumina roşiatică păli. În jurul supiritului se făcu tot mai mult întuneric. În fine ajunse călăul la o poartă mare. Părea făcută din voaluri de nori. Fulgere înflăcărate se plimbau prin aceste valuri de nori şi un înger cu

O faţă luminoasă şi cu o sabie lată strălucitoare plutea de veghe deasupra porţii. Deasupra porţii stătea gravat cu litere fulgerătoare: „— Intrarea în lumea uitării…

Cu multă atenţie observă călăul cum adormeau unul după altul fiecare din organele sale. El ştia foarte bine că va cădea acum în braţele mortului acest Dar această observaţie a lui Enric nu trezi în el niciun sentiment neplăcut.

I se părea chiar că nici nu-i pasă de corpul său.

Se făcu întuneric complet în jurul călăului. Norul prin care el plutea deasupra universului s-a îngroşat şi el. El crescu colosal deasupra corpului său şi ca un şarpe se încolăci în jurul capului călăulul

Capitolul 143 enric şanson e mort?

În acest moment Orfelia intră în cabinetul de studiu” al călăului. Tânăra fată nu putu să doarmă sus, în odaia ei.

Un sentiment ciudat de grijă o cuprinsese.

Orfeliei i se părea că ceva nu era în regulă. Spiritul îngrijit şi gânditor al fratelui ei, îi produse în ultima vreme multă grijă.

Cititorul ştie câtă iubire avea buna Orfelit pentru fratele ei Enric.

Există o putere de presimţire a sufletului care nu e legată nici de loc, nici de timp. De obicei o numim simpatie. Inimile prietenilor, deştul de departe unul de altul, simt în acelaşi moment, aceeaşi fericire, aceeaşi durere. Ei nu ştiu de ce şi de unde le vine acest sentiment. Dar ei se simt stăpâniţi de acest sentiment.

Tot aşa i s-a întâmplat şi Orfeliei.

Deodată puterea supranaturală o sili să se scoale din pat şi să se îmbrace.

Fata intră în camera fratelui ei. Ea-l găsi stând pe scaun nemişcat şi ţeapăn cu capul plecat puţin înainte. Lampa ardea încă. Orfeliei i se părea că lumina lămpii colqrase faţa lui Enric într-un mod ciudat. Cea din urmă picătură de sânge părea că dispăruse de pe faţa călăului. Trăsăturile lui Enric erau reci şi ţepene, ca şi cum moartea şi-ar fi întins aripile sale deasupra călăului.

Orfelia simţi deodată cum fu cuprinsă de fiori reci. Un moment rămase ca pierdută. Apoi duse mâna la fruntea fratelui său.

Dar în acelaşi moment ea scoase un ţipăt slab de spaimă. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Orfelia atinse din nou cu mâna tremurândă fruntea fratelui său. Aceasta era rece şi făcea o impresie ca de cadavru.

Orfelit atinse acum cu amândouă mâinile faţa fratelui său. Îndată scăpă de pe buzele copilei un ţipăt nebun:

— Nu, nu! Numai aceasta nu! Nu, strigă Orfelia, în timp ce trăsăturile ei arătau o deznădejde teribilă. Frate,

pentru numele lui Dumnezeu! Iubite, scumpe frate, tu nu poţi să fi doar mort, nu trebuie să fii mort!

Pierdută de durere Orfelia căzu în genunchi lângă fratele său. Ea îl apucă pe fratele său de haine şi începu să-l scuture.

Enric Sanson căzu deodată jos de pe scaun.

În aceiaşi poziţie în care stătu pe scaun, stătea el acum şi jos pe parchet.

Orfelia începu să plângă plină de durere şi disperare.

— Frate, iubite frate!, striga întruna tânăra copilă, dar trezeşte-te odată, vino-ţi iar în simţire! Nu, nu! Eu cu neputinţă. Tu nu trebuia să mă părăseşti!

E ceva imposibil ca moartea crudă să fi pus aşa de curând stăpânire pe tine, să te fi dus deja în imperiul necunoscut al umbrelor?! Vai, frate, iubite frate, trezeşte-te, te rog! Numai un cuvânt să-ţi mai vorbesc măcar.

Dar Enric Sonson părea într-adevăr mort.

Orfelia apucă o mână a fratelui şi o strânse într-ale sale. Dumnezeule, cât de tare şi de grea era acum această mână care luneca altă dată atât de moale şi cu atâta iubire pe capul surorii sale!

Înspăimântată Orfelia scăpă mâna fratelui său. Ea căzu cu greutate pe parchetul odăii.

Orfelia nu se mai putea stăpâni. Ea scoase un ţipăt ascuţit, deznădăjduit.

După aceasta, sări în sus, alergă la coridor şi deschise uşa.

— Ajutor, ajutor!, strigă nenorocita în gura mare. Poate nu mă aude nimeni? Dar veniţi odată! Fratele meu scumpul meu frate!…

Strigătul ei avu efectul dorit. De sus veni piticul Perkeo. Şi ucenicii călăului începură să se mişte.

Mai toţi veniră numai în cămaşa de noapte. Unii

aveau în mână pistoale sau pumnale. Ei credeau că s-a comis vreo crimă împotriva călăului.

Bărbaţii au rămas muţi de spaimă la vederea iubitului lor stăpân, întins pe jos într-o poziţie sucită.

Perkeo se ascunse la această privelişte în dosul rochei stăpânei sale.

Un vuiet de nedescris se ridică.

— Dumnezeule!, strigă în fine Nicolai, cel mai mare dintre calfe, e cu neputinţă. Bunul şi iubitul meu stăpân… mort?!

„Lacrimile curgeau pe obrajii arşi ai cinstitului ucenic. Plângând, el se aruncă în genunchi lângă corpul lui Enric Sanson. El îl apucă de frunte şi tâmple. Un ţipăt deznădăjduit ieşi atunci din gura ucenicului:

— E mort, de asta nu mai e nicio îndoială!, murmură calfa, bunul şi graţiosul meu stăpân e deja rece şi ţeapăn!

— Nu, nu! Nu e cu putinţă aceasta!, strigă în acest moment Orfelia. Copila se aruncă din nou pe fratele său! într-o deznădejde sălbatică ea – şi apăsă buzele pe gura pe jumătate deschisă a lui Enric.

— Scoală-te frate, trezeşte-te!, plângea ea. Am mai mare nevoie de tine decât de viaţă! Nu se poate să fi plecat aşa pe neaşteptate şi pe ascuns de lângă mine! Tu erai sănătos! Ce ţi s-o fi întâmplat?

Orfelia sări iar în sus. Privirea ei cutreieră odaia. În sfârşit ea – şi fixă ochii pe masa dinaintea căreia şezuse fratele său. O bănuială teribilă o cuprinse. Enric fusese în ultima vreme foarte trist. Să se fi întâmplat acum oare teribilul lucru, oare Enric să se fi sinucis?

Acest gând umplu pe Orfelia de fiori. Dumnezeule! Nici nu putea să-şi închipuie ceva aşa de teribil!

Dar imediat Orfelia alungă acest gând. Nu, Enric Sanson n-a putut să plece din viaţă şi de la ai săi într-un

chip atât de laş, el n-a putut să-şi lase pe ai săi fără niciun sprijin.

Enric Sanson ştia că el trebuie să trăiască ca s-o protejeze pe Lili! Ce s-ar face nenorocita, care lâncezea în lanţurile închisorii, dacă mirele ei, sprijinul ei natural, ar fi preferat să se furişeze pe ascuns din lume?

Dar ce alt nenorocit accident să se fi întâmplat? în zadar cercetă Orfelia cu privire întrebătoare masa.

Pe masă nu era decât lampa şi cronica strămoşească.

După porunca lui Nicolai se aduse apă şi săruri mirositoare. Se deschiseră hainele lui Enric. Îi frecară fruntea şi tâmplele. Dar nimic nu ajută.

Privirea Orfeliei căzu pe cronică rămasă deschisă.

Orfelia ghici îndată, cu delicatul ei instinct, că acea cronică trebuie să aibă legătură cu nenorocirea care a lovit pe fratele său.

Oricât era de agitată, Orfelia se sili totuşi să citească pasajul unde era deschis.

În timpul ce citea, ochii săi se măriră în chip supranatural. Orfelia se tot apuca de cap, ca şi cum nu şi-ar fi putut închipui că cele citite ar putea să fie adevărate.

Cu cât citea mai departe, cu atât se desluşea mai bine că Enric o fi încercat să vadă dacă cele povestite de strămoşul său sunt adevărate.

Un suspin de speranţă scăpă din pieptul frumoasei surori a călăului. În cuvinte scurte şi repezi Orfelia comunică uimiţilor ucenici cele citite.

Nicolai plângea de bucurie. Mulţumesc Domnului, murmură el, de ar fi în adevăr posibil ca bunul şi graţiosul stăpân să revie la viaţă!

El execută cu supunere ordinele Orfeliei. Ceilalţi ucenici luară şi ei parte la încercarea de a produce o respiraţie artificială lui Enric.

Orfelia însă se plecă spre fratele ei. Cu putere descleştă dinţii celui adormit. După aceea, Orfelia îşi apăsă buzele sale roşii pe gura fratelui său.

Într-adevăr, cronica strămoşească spusese adevărul, întocmai cum în noaptea aceea s-a produs învierea Fakirului, tot aşa deschise şi acum Enric Sanson ochii. Minunat! N-a durat mult şi Enric şi-a venit cu totul în fire.

— Cerule! Unde am fost?, strigă călăul. De ce aţi venit cu toţi aici? Doar am stat şi citeam la lampă.

Enric Sanson se uită în jurul său cam ameţit. Acum abia observă el că sora lui vărsa lacrimi de bucurie şi fericire.

— O Enric! Enric! Ce mi-ai făcut?, plângea tânăra fată.

Sprijinit pe braţul Orfeliei, Enric se sculă încet. El mai aruncă o dată în jurul său o privire rătăcită şi visătoare.

— Ce a fost, un vis care mi-a stăpânit simţirea, murmură el. Mi-a fost ca şi cum aş fi parcurs nemărginirea pe un nor colosal.

Acum i-a căzut privirea pe cronica veche.

Imediat pricepu totul. Genunchii îi tremurară.

— Deci e adevărat!… Adevărat!, zise el tremurând.

Enric Sanson se îndreptă clătinându-se sprecartea cronicelor.

Puse mâinile încrucişate pe foile îngălbenite.

Adevărat… Adevărat!, zise el încă o dată. O iubitul meu strămoş, de ai putea trăi şi tu acest ceas în care mi s-a deschis vederea unei lumi până acum necercetate!

O bucurie de victorie străluci în ochii lui Enric Sanson. Se îndreptă apoi spre sora lui care plângea într-una şi căzu în braţ-ele ei.

Nenorocitul nu presimţi că norul teribil plutea deja

deasupra capului său. Enric Sanson nu ştia că s-au ascuţit deja sapele care trebuiau să-i sape mormântul.

Capitolul 144 samaritenţi cei miloşi

De luni întregi preotul Edgevorth şi cele două călugăriţe bătrâne duceau o viaţă mizerabilă şi plină de temeri în casa aproape năruită. Acolo au găsit ei, în mansarde, un refugiu foarte puţin sigur. Dar încotro aveau să se îădrepte nenorociţii? în toată Franţa nu mai era de găsit niciun loc de scăpare.

Pe lângă acesta s-a mai adăugat şi înaltul sentiment de datorie al demnului şi bătrânului preot. Acesta era cu adevărat un om al lui Dumnezeu. El nu ştia de frica oamenilor şi se sforţa numai de a da cinstea cuvântată Dumnezeului său şi să-l servească în mod conştiincios.

Pentru bătrânul bărbat viaţa n-avea nicio altă valoare. Fără a clipi măcar ar fi îndurat moartea pe eşafod.

Dar mai presus de toate preotul ţinea la datorie. Era pe atunci lipsă de preoţi în Franţa. Speriaţi şi îngroziţi, au fugit cu toţii. Cei rămaşi însă, îndată ce au fost prinşi au trebuit să plătească rămânerea lor cu moartea pe eşafod. Aşa că era mare nevoie de un preot cinstit mai cu seamă în Paris. Câteodată cinstitul bătrân îşi făcea datoria pe ascuns.

Cu pericolul vieţii sale îşi îndeplinea cinstitul preot datoria. Până acum l-au păzit Îngerii Domnului. Deşi bătrânul bărbat umbla toată ziua travestit pe străzile Parisului, totuşi n-a recunoscut până acum încă nimeni în el pe preot.

Cu toate acestea era de temut să nu fie descoperit, căci ca şi toţi ceilalţi preoţi de mănăstire purta şi Edgevorth peruca tunsă în formă de platcă rotundă, care s-

a putut ascunde foarte greu prin pălăria-i cu borduri laţe.

În popor se numeau „tunşi” preoţii catolici. Vai de acela dintre dânşii care ar fi fost descoperit de către poporul care se găsea totdeauna pe stradă! El era ca şi pierdut. În triumf îl ducă îndată la închisoare pentru a urca peste câteva zile treptele eşafodului.

În acea dimineaţă când casa prinţesei de Barry a fost călcată de hoţi, adică puţin înainte de executarea regelui, ieşi ca de obicei şi bătrânul travestit în hainele sale.

Se întoarse curând acasă, doborât şi plin de durere. Prin oraş circulau nişte zvonuri îngrozitoare. Demnul bărbat al lui Dumnezeu nu putea să creadă, ceea ce totuşi s-a întâmplat mai târziu, că poporul se va atinge de capul cel uns al fostului său rege.

Cufundat în gânduri păşi pe coridorul întunecos al casei. Deodată se îngrozi. Auzi un murmur şi un suspin slab.

Preotul se cutremură. Se uită în toate părţile uimit şi încremenit. Fără îndoială, că zăcea aici un bărbat într-o stare disperată de pe ale cărui buze răsunau suspine slabe, abia auzite.

Atunci setrezi complimire în pieptul omului lui Dumnezeu. El se plecă spre nenorocitul care avea desigur nevoie de ajutor.

Nenorocitul zăcea într-un lac de sânge.

Compătimitor se plecă Edgevorth spre rănitul care respira foarte greu.

— Pentru Dumnezeu, ce ai, prietene, ce ţi s-a făcut?, îl întrebă preotul plin de milă.

Pippin cel negru – căci el era –, deschise puţin ochii.

— Vai ticălosul!… Mişelul!, mrmură Pipin cel negru gâfâind. El… el m-a străpuns… el a voit să mă ucidă… el… Antonio!

— Să te ucidă? Să te ucidă?, îngână preotul frecându-şi palmele. Vai, ce timpuri groaznice au venit pentru iubita noastră Franţa! Nu mai e nimeni sigur de viaţă pe străzile Parizului.

Mişcat, se aplecă din nou asupra rănitului.

— Voi să te ajut!, îi zise el, ai numai puţină răbdare! Nu poţi să rămâi mai mult aici.

Primul său gând fu să strige ajutor în gura mare.

Apoi însă se răzgândi. Vecinii dn casă nu trebuiau să-l bage de seamă. Până acum a reuşit să trăiască acolo necunoscut.

— Aşteaptă, aşteaptă, numai un moment! îţi aduc îndată ajutor!, murmură Edgevorth.

Cinstitul preot urcă treptele spre locuinţa sa. Ajuns icolo el chemă cele două călugăriţe şi le povesti descoperirea sa.

Surorile coborâră repede. După sfatul preotului au luat cu dânsele cele necesare pentru un pansament.

Întrebarea era acum, unde să-l ducă pe rănit.

Sora Marta dădu un sfat. Lângă mansardă era o mică cămăruţă.

Nimeni nu se servea de ea şi nu cunoştea această cămăruţă.

Ei nu se gândeau că de pe urma acestui nenorocit pot să se ivească o mulţime de greutăţi şi pentru dânşii.

Cât de uşor se putea întâmpla ca acest rănit să moară. Atunci le-ar fi fost imposibil să păstreze cadavrul în casă.

Cine ştie dacă la o astfel de împrejurare preotul n-ar fi fost recunoscut, dacă nişte mişei nu l-ar fi acuzat pe demnul bătrân de omorul acestui străin!

Dar ei nu se gândeau deloc la asta. Ei vedeau pe aproapele lor în pericol. Atunci s-au gândit numai la

povestea Samariteanului milos şi se hotărâră să facă ca şi dânsul.

L-au târât pe ticălos prin coridor în cămăruţa din ogradă.

Din fericire toate s-au petrecut în linişte. Nimeni nu se mişca în casă. Era prea de dimineaţă şi toţi locuitorii din acea casă dormeau.

Aci erau oarecum siguri de a nu fi descoperiţi. Preotul şi una din surori rămaseră lângă rănit pentru a-l lega, pe când sora Marta alerga spre coridor pentru a spăla lacul de sânge şi a nimici astfel orice urmă.

Dar rana nenorocitului era foarte mare.

— Numai cât un fir de păr trebuia să străbată pumnalul mai adânc, şi nenorocitul ar fi murit pe loc

— Dar ce facem acum?, murmură deznădăjduită sora care rămase lângă rănit.

— Nu putem face nimic decât să ne rugăm lui Dumnezeu!, şopti demnul preot. Eu nu cred că nenorocitul să rămână în viaţă! Să ne facem datoria şi să-i uşurăm durerile pe cât vom putea!

Într-adevăr, ce sfânt tablou de jertfire pentru aproapele său ne prezintă acest bătrân, aşa de aproape deja de mormânt! El nu se gândea la viaţa şi fericirea lui, nici nu-i venea prin minte că bunătatea lui poate să-l arunce într-un mare pericol. El nici nu se întreba măcar dacă nenorocitul merită în adevăr ajutorul ce i se dă. Edgevorth văzu în cel ce zăcea numai pe omul, chipul lui Dumnezeu, pe fratele său, pe care Dumnezeu i-a poruncit să-l iubească.

Cu inimă caldă şi compătimitoare se îndeletnicea preotul cu rănitul.

Pippin cel negru încetase să se mai vaite. Pierderea mare de sânge şi mai cu seamă durerile oribile îl

zdruncinară cu desăvârşire. În cele din urmă leşină.

Cei trei oameni hotărâră să vegheze pe rând lângă rănit, pentru a-i aplica într-una comprese reci pe rana imensă. Ei puteau să facă acest lucru fără să fie observaţi, căci, cum am spus, în ogradă nu ieşea nimeni.

Desigur că fiecare trebuia să-şi ocupe postul de veghe dimineaţa sau seara. Peste zi s-ar fi observat.

Capitolul 145 unde era adella.

Zilele următoare cinstiţii oameni îngrijiră cu bunătate pe Pippin cel negru. Ei nu ştiau ce criminal odios îngrijiseră.

Pippin cel negru încetase să se mai vaite. Pierderea din când în când scotea câte un vaiet dureros.

Una din surori era lângă rănit, iar cealaltă era în mansardă lângă preot, când se auzi bătându-se la uşa mansardei.

Preotul dispăru îndată în odaia de alături, pentru a se ascunde acolo într-un dulap. Sora deschise.

Ea rămase uimită când un ţăran intră în odaie salutând cu sfiiciune.

— Cine sunteţi domnule? Ce voiţi?, murmură sora agitată. Mi se pare că v-am mai văzut odată! îmi sunteţi aşa de cunoscut!

— Cred şi eu, soră!, murmură ţăranul închinându-s? cu stângăcie. După aceea, apucă marginile rochiei surorii şi le duse respectuos la buzele sale.

— Eu sunt doar bătrânul vasal Melac! Nu mă mai cunoaşteţi soră? Eu am tăiat doar totdeauna lemne la mănăstire, nu vă mai amintiţi...?

— Pst, pst! Nu vorbiţi aşa de tare!, murmură sora speriată. Trebuie să ştiţi că suntem aici la Paris şi trăim

ascunşi. Un cuvânt necugetat poate să ajungă la urechile spionului şi atunci suntem cu-toţii pierduţi.

— Pentru toţi sfinţii!

— Asta nu o vreau!, murmură bătrânul ţăran îngrozit. Eu vin însărcinat de graţioasa mea stăpână, principesa…

— Care principesă?, strigă călugăriţa îndată, doar nu de la Adella de Barry?

Melac dete mereu din cap.

— Da, da, aşa-i!, zise el, graţioasa principesă a aflat că v-aţi ascuns aici şi m-a trimis aici.

— O, cum mă bucură aceasta, cum mă bucură!, strigă călugăriţa.

Îndată ea alergă în odaia de alături şi chemă pe bătrânul preot.

I – Închipuiţi-vă, prea demnule părinte, că Adella de Barry, copilul dumneavoastră spiritual trăieşte încă. Degeaba am plâns-o noi ca moartă! Numai nobilul tată al Adellei a murit pe eşafod; ea, însă, buna noastră prinţesă, trăieşte încă!”

O rază de bucurie străluci pe faţa bătrânului preot.

— Adella trăieşte?!, zise în sfârşit demnul bătrân. Oh, acesta e un mesaj de bucurie, din cele care au venit rar la mine!

După aceasta, se întoarse bătrânul cu o nerăbdare febrilă la ţăran.

— Dar spune-mi. Melac, e adevărat, dumneata eşti? Bătrânul ţăran îi răspunse zâmbind;

— Desigur, prea venerate părinte! Dar cine altul să fie! O cât mă bucură, că văzui o dată pe bătrânul nostru preot!

Edgevorth, foarte mişcat, strânse mâna ţăranului.

— După cum îi voia Domnului, iubite Melac!, zise el apoi, poate vor veni o dată vremuri mai bune! Nu-i aşa? că

a fost frumos şi plăcut când puteam să lăudăm şi să mulţumim lui Dumnezeu fără frică înaintea altarului?

Bătrânul se uită trist înaintea sa.

— Vai ce vremuri au mai venit!, se tânguia el apoi. Pâine nu-i în casă, câmpurile sunt pustiite, vecinul îţi e duşman… nu mai poţi vorbi un cuvânt mai tare de frică să nu-ţi pierzi capul!

— Şezi, îi zise preotul. Dar acum spune-mi cum ţi-a fost posibil să mă găseşti.

Ţăranul zâmbi.

— Ei, asta-i foarte simplu!, răspunse el. Mai ţineţi minte, prea venerate părinte, că acum câteva zile aţi fost la hala de vechituri, unde aţi cumpărat ceva?

Preotul afirmă din cap.

— Desigur, îmi aduc aminte!, zise el. Surorile aveau nevoie de mantile pe care să le poarte când vor ieşi prin oraş. O astfel de mantilă am cumpărat acolo!

— Ei, vedeţi că vă aduceţi aminte!, zise Melac şi bătu din palme de bucurie. Şi eu eram atunci acolo, îmi trebuia o cămaşă şi trecusem tocmai după paravan ca să o îmbrac şi iată că v-am zărit pe când negociaţi preţul pentru mantilă. M-am gândit în mine că am auzit desigur această voce blândă undeva! Şi tocmai, cum m-am uitat mai de aproape v-am recunoscut îndată. Mai întâi am sărit în sus de bucurie şi-mi venea numai să ies de după paravan şi să vă sar de gât, prea venerate părinte şi să vă sărut! Dar m-am răzgândit la timp şi m-am stăpânit. M-am îmbrăcat iute şi v-am urmat până ce v-am văzut intrând aici!

— Minunat!, murmură preotul strângând mâna bunului ţăran. Eu n-am simţit deloc că cineva mă urmăreşte.

— Da, şi după aceea, venerate părinte, am spus-o desigur graţioasei prinţese!, murmură ţăranul. Şi tânăra şi

drăguţa femeie trece acum prin vremuri foarte grele!

— Cum?, întrebă preotul. Sper că ea se află acum în siguranţă!?

Ţăranul făcu o mină tristă.

El povesti nerăbdătorului preot prin ce pericol au trecut el şi Adella acum câteva zile când au fost ameninţaţi de către tâlhari.

Chiar a doua zi a părăsit graţioasa mea stăpână casa!, adăugă Melac. Eu a trebuit să-i cărăbănesc toate în satul nostru natal. Ne-a mers bine, Parisul era într-o agitaţie teribilă şi astfel a trecut echipajul nostru neobservat. Am ieşit fără pericol prin poarta oraşului. Acum însă nu ştie buna mea stăpână ce să facă. Chiar şi-n satul nostru natal nu te poţi încrede, sunt poate şi printre noi trădători, şi un singur cuvânt poate să o conducă la eşafod.

— Dar acum unde trăieşte prinţesa?, îl întrebă preotul cu compătimire.

— Într-o peşteră a unei stânci!, răspunse Melac misterios, ducând în acelaşi timp mâna la gură, ca şi cum ar fi vrut să arate cu asta că e nevoie de cea mai mare tăcere. Vai e îngrozitor cum e nevoită să trăiască acum prinţesa. Desigur că le-a scris toate aici!

Melac predă bătrânului preot scrisoarea, pe care o ţinuse până acum în mână.

Edgevorth se duse la fereastră, deschise scrisoarea şi o citi foarte mişcat.

— Aceasta-i trist, foarte trist!, murmură el în sine.

Apoi se întoarse către cele două călugăriţe.

— Prinţesa mă roagă foarte mult să vin la dânsa s-o sfătuiesc ce să facă!, zise demnul preot cu un zâmbet dureros. Dumnezeule, dar şi noi suntem proscrişi şi urmăriţi! Dar dacă e nevoie, îmi jertfesc bucuros viaţa. Cât

sunt deja de nerăbdător să ajut pe Adella cel puţin cu cuvinte de mângâiere!

Bunul preot nu. ştia cât de puţin se sinchiseşte sufletul stricat al prinţesei pentru mângâierea religiei.

Cum a aflat Adella că servitorul său credincios a găsit locuinţa vechiului preot al satului, şi hotărât să şi-l atragă spre dânsa. Adella încă nu-şi pierduse speranţa că Enric Sanson va fi al ei. Va trebui pe cât va fi posibil să-l aducă într-o astfel de poziţie să fie nevoit să se însoare cu dânsa. Şi de va fi legat de dânsa prin binecuvântarea preotului, atunci spera Adella, că va putea să înăbuşe în inima lui Enric vocea oricărui alt sentiment.

— Chiar azi mă voi duce la buna noastră prinţesă!, zise demnul bătrân plin de bucurie. Desigur că o să-i povestesc totul! Dar…

El se întrerupse deodată.

— Dar eu trebuie să stau azi de veghe lângă nenorocitul rănit!, zise el. Dar în sfârşit m-oi gândi eu, dacă…

— Prea venerate părinte, pot să-mi permit o observaţie?, zise sfioasă una din surori.

— Desigur, soră dragă! Ce este? vorbiţi, răspunse preotul.

Sora se întoarse către ţăran.

— Spune-mi dragă Melac, zise ea, când s-a făcut spargerea aceea în casa dumneavoastră?

Ţăranul se gândi un moment. Părea că numără pe degete.

— Să vedem!, zise el. Or fi cam vreo şase zile 1

— Ştii bine că-i atâta?, îl întrebă sora îndată, şi stăpâna dumitale a rănit cu pistolul pe unul din pungaşi?

— Da, da, aşa-i!, afirmă Melac.

Sora-l trase pe preot într-o parte.

— Venerate părinte!, îngână ea, acum şase zile aţi găsit pe nenorocitul rănit jos în coridor!

— Dumnezeule, să fie oare posibil?!, strigă preotul foarte mişcat. Atunci noi am compătimit şi ajutat pe un nedemn. Nu, nu, nu vreau să întreb!, zise el. Avem în faţa noastră pe un nenorocit pe care ni l-a trimis dumnezeu ca să-l ajutăm. Şi nu-i treaba noastră să cercetăm şi să bănuim!

După aceea bunul preot se întoarse spre Melac şi-i strânse mâna.

— Acum du-te prietene!, zise el ţăranului, spune stăpânei tale că vin azi la ora patru fix la plopul cel mare de la marginea satului, ştii doar unde-i?

— Desigur, desigur, zise ţăranul, plopul îl ştiu şi copii! El e cam singuratic.

— Cu atât mai bine, clătină preotul din cap, n-are să ne cunoască nimeni! Ştii, cred că trebuie să fac un mare înconjur în jurul satului!

— Vai, da! sunt mulţi oameni răi la noi în sat!, zise Malac trist.

Preotul zâmbi cu blândeţe.

— Cum o vrea Dumnezeu!, murmură el. Voi urma deci chemarea fostului meu copil sufletesc şi mă voi afla la ora fixată lângă plop pentru a spune iubitei mele Adella cuvinte de mângâiere! Şi acum du-te cu Domnul, iubite prietene!

Preotul concedie zâmbind pe Melac, care plecă după ce făcu mii de închinăciuni.

Capitolul 146 STÂNCILE MISTERIOASE

Cititorul trebuie să ştie că întâmplările povestite în capitolul precedent şi în cel care-l începem s-au petrecut

cu mult mai înainte decât cele povestite în urmă.

Pe vremea când veni la preot mesagerul Adellei, Enric Sanson încă nu venise acasă şi nu ordonase, încă citirea liturghiei pentru sufletul lui Ludovic al XVI-lea. În ziua aceea în care bătrânul şi demnul preot răspunseră chemării Adellei, Ludovic al XVI-lea trăia încă.

Edgevorth se sculă dis-de-dimineaţă. El se îmbrăcă cu haina-i obişnuită, îşi apăsă pe frunte pălăria cu boruri late şi-şi luă în mână un baston noduros.

Astfel gătit bătrânul preot parcurse cu paşi repezi străzile Parisului.

Nimeni nu se atinse de el pe drum. Poporul avea altceva mai serios de făcut decât să bage în seamă un bătrân fără vază.

Acum doar Franţa era ocupată cu doborârea unui vânat regal. Ce interes putea să aibă pentru popor un preot bătrân şi simplu!

Abia părăsi Edgevorth străzile Parisului că şi porni înainte singur singurel pe şoseaua naţională. Viaţa oraşului mare dispăruse. Preotul întorsese spatele zgomotoaselor străzi ale Parisului. O tăcere adâncă domnea în jurul său.

Preotul se uită în jurul său. „O! cât de frumoasă şi de liniştită e natura cea nemărginită! Aici nu-i nici ură, nici dor de răzbunare. Fiece floare, fiecare rază de lumină ce sclipeşte din soarele auriu al cerului arată pace şi iubire”.

Desigur că bătrânul şi demnul preot nu s-a gândit că mergea către un şarpe care medita şi ţesea mereu răzbunare.

Pentru Edgevorth, Adella de Barry era iubitul şi nevinovatul său copil sufletesc. Chiar dacă s-ar fi spus veneratului bătrân cât de rea şi de vicleană e Adella de Barry, el n-ar fi crezut-o.

Curatul şi nevinovatul suflet” copilăresc al demnului

bătrân nu putea pricepe, cu toată lunga viaţă prin care trecuse, că inima omenească e de natură rea. Edgevorth credea că toţi oamenii trebuie să fie aşa de cinstiţi, drepţi şi credincioşi ca şi dânsul.

Bătrânul îşi continuă drumul lung şi anevoios. Picături mari de sudoare îi stăteau pe frunte când ajunse în sfârşit la marginea pădurii care înconjoară satul Barry.

Aici trebuia desigur să se îndepărteze de şosea şi să-şi facă o cărare prin tufe şi desişuri. În micul şi paşnicul sat erau mulţi trădători. Veneratului îi veniră lacrimile în ochi când se gândea că trebuie să se păzească până şi de foştii evlavioşi ai parohiei sale.

— Doamne iartă-i că nu ştiu ce fac, murmură bătrânul preot.

El nutrea o convingere fermă şi sigură că după teribilele şi sângeroasele zile de persecuţie va veni iar un viitor de pace şi fericire pentru Franţa.

După vreo jumătate de ceas Edgevorth ajunse la plop. Melac era deja acolo. El alergă spre bătrânul preot pe care-l zărise încă de la marginea pădurii. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Acum fiul meu, îl întrebă Edgevorth, cu prietenie, vrei să mă conduci la iubita noastră prinţesă?

Melac afirmă din cap.

— E într-adevăr un drum foarte greu, prea venerate!, zise el în şoaptă. Ştiţi doar că o să mergem pe culmea cea stâncoasă şi de acolo coborâm în marea de stânci!

— Aşa, zise preotul dând din cap, niciodată n-aş fi crezut că prinţesa noastră va fi nevoită să-şi caute refugiul într-un loc atât de periculos! Dar spune te rog există pe acolo vreun drum bătut?

— Cred şi eu! zise Melac dând din cap, în timp ce ochii săi aruncau o privire vicleană. Într-adevăr sunt foarte

puţini care cunosc acest drum şi pot să-ţi spun că în satul nostru eu sunt singurul care-l cunosc. Trebuie să ştii, venerate părinte, acesta e un drum pentru u vânat pe furiş care înainte a fost mult bătut!

Zâmbind, bătrânul preot îl ameninţă cu degetul pe ţăran.

— Dar de unde le ştii aşa de bine pe toate, prietene Melac?, zise el. E bine că acum nu mai sunt decât un sărman om proscris şi un aspru duhovnic de altă dată! Cum crezi, prietene Melac, ar fi trebuit să faci multe mătănii!

Bătrânul ţăran zâmbi.

— Facem aşa cum putem, venerate!, zise el. Înainte pe când graţiosul nostru Duce era încă atotputernic, atunci nu m-am sinchisit deloc dacă mai ştergeam câte un vânat din când în când! Şi de ce nu? Mă gândeam aşa, dacă domnul Duce mănâncă în fiecare zi la masă friptură şi bea vinuri bune, atunci poate să-mi fie îngăduit şi mie să am măcar Duminică la masă o friptură de vânat. Iacă aşa sunt eu! Dar acum, când graţioasa prinţesă e în nevoie şi bătrânul Duce a trebuit chiar să-şi piardă capul, s-a făcut o schimbare întreagă în sufletul meu. Din acel moment m-am ataşat cu credinţă de stăpâna mea şi m-aş lăsa mai bine să fiu rupt în bucăţi decât să o părăsesc!

— Aceasta-i foarte frumos din partea ta, zise mişcat preotul, şi lovind pe Melac peste umăr, pentru aşa gânduri bune cerul nu-ţi va socoti de mare păcat vânaturile pe care le-ai ucis pe ascuns! Credinţa şi devotamentul pentru virtuţile inimilor omeneşti pe care se pune cel mai mare preţ în imperiul ceresc! Dar hai să mergem, ziua e deja aproape de declin şi după cum spui mai avem de străbătut o cale cam grea!

Melac afirmă din cap. După aceea păşi tăcut prin

pădure.

Era un colţ de pădure neumblat şi sălbatic acela în care intrară cei doi bărbaţi. Nicio urmă de drum nu se vedea.

— Drumul acesta nu l-am făcut încă niciodată, deşi am trăit atât amar de vreme în sat!, zise bătrânul om al bisericii. Aş minţi dacă aş vrea să spun unde ne găsim acum!

— Eu cunosc drumul după copaci, venerate!, zise Melac. Trebuie să ai şi un ochi bun pentru asta! Dar vezi venerate părinte, cu copacii e ca şi cu oamenii! Aici îşi are fiecare particularitatea sa şi niciunul nu seamănă cu celălalt. Dar când te pricepi într-asta şi bagi bine de seamă, apoi poţi să-i recunoşti uşor şi nu poţi greşi nicicdată!

Preotul îi zâmbi cu prietenie.

— Ia auzi, ce de virtuţi mai descopăr acum la tine, dar niciodată n-aş fi gândit să găsesc atâtea virtuţi în tine!, zâmbi preotul. Dar acum haidem înainte! Edgevorth îl urmă pe ţăran prin tufişuri şi desişuri sălbatice.

Cărarea neumblată devenea din ce în ce mai grea. Acum însă, începeau să dispară copăceii. Numai brazii înalţi se îndreptau spre cer. În schimb se iveau la tot pasul stânci colosale. Între aceste stânci, care se ridicau de la pământ, se afla o mulţime de frunziş. Se părea ca şi cum cu secole în urmă ar fi avut loc aici o erupţie, era ca şi cum pământul şi-ar fi aruncat afară măruntaiele sale care, cu vremea, s-au pietrificat.

Bătrânul preot simţea cum îi curgeau picături mari de sudoare de pe frunte. Respiraţia i se îngreunase foarte mult. Era în adevăr un drum prea obositor pentru bătrân. Nu putea să facă niciun pas fără să sară sau să se târâie.

Stâncile deveniră din ce în ce mai încurcate şi mai

periculoase. În faţa lor se ridicau nişte stânci colosale care ameninţau să se prăvălească din aer la cea mai mică atingere.

Melac şi bătrânul preot se agăţau de aceşti coloşi stâncoşi fără ca aceştia să-şi schimbe câtuşi de puţin poziţia.

Stâncile deveniră din ce în ce mai drepte şi mai ameninţătoare.

De multe ori îi părea bătrânului preot, care privea uimit în jurul său, că drumul trebuie să fie deja la sfârşitul său. Dar eroare! mai avea de mers foarte mult.

La o mare depărtare de aici nu se auzea nicio mişcare. Numai suspinele şi vaietele înăbuşite ale celor doi bărbaţi care păşeau atât de greu spintecau liniştea naturii. Inimile lor băteau să se rupă. Sus, însă, în înălţimile eterice ale cerului, îşi ducea zborul său neînlănţuit vulturul mândru al naturii sălbatice.

— Cine mai duce o viaţă aşa de bună, ca acela de colo, zise preotul privind în sus spre vultur. El are aripi şi n-are nevoie să se târâie şi să se agaţe ca noi! Dar aceasta e o dorinţă nesocotită!, adăugă îndată preotul bătrân. Noi căpătăm aripi abia după ce scăpăm de haina noastră pământească. Şi atunci căpătăm aripi îngereşti şi nu lopătari de aceştia, că ai vulturului!

Bunul bătrân îşi zâmbi mulţumit în barbă şi păşi înainte.

— Ei, acum unde suntem?, strigă el după un moment, acum cred că am ajuns deja la capătul drumului, prietene Melac!

Şi în adevăr se părea că preotul ar avea dreptate. De jur-Împrejur se înălţau stâncile formând un perete de fier. Şi în faţa lor se ridită o stâncă colosală. Preotul putesă caute mult şi bine că n-ar fi găsit nicio ieşire.

— Acum tot te-au părăsit cunoştinţele tale de orientare!, zise omul bisericii, fără însă să arate cea mai mică supărare. Acum va trebui să ne mai târâm încă odată pe acelaşi drum greoi!

Bătrânul ţăran strâmbă din nas.

— Da venerate, zise el cu viclenie, drumul nu duce mai departe decât până aici, şi un altul care să ne ducă mai departe nu ştiu nici eu!

— Eu nici atâta!, râse bătrânul preot şi uitându-se întrebător spre celălalt. Dar cum voi merge mai departe? Poate că este pe aici vreo poartă misterioasă, care ni se va deschide?

— Nu, asta desigur că nu-i!, zise Melac. Dar tot nu vom rămâne aici. Trebuie să ştii numai să te agăţi bine! Priveşte, venerate părinte, stânca aceasta din faţa noastră nu-i atât de înaltă ca să nu o putem urca.

Cu aceasta el indică cu degetul stânca din faţa lor, care putea să aibă o înălţime de un metru – un metru jumătate.

— Cum, să ne suim pe stânca aceasta, zise bătrânul preot dând din cap. Dar aceasta nu o crezi nici tu, aceasta nu-i cu putinţă!

— Cu toate acestea nu putem face altfel, zise Melac;

Cu aceasta el apucă pe preot cu braţele-i vânjoase şi şi-l puse pe spate.

— Aşa!, zise el, rezemându-şi pieptul şi genunchii de stâncă. Acum apucă-te de piatră, prea venerate, şi urcă-te cu picioarele pe spatele meu! Aţi înţeles?

— Da, da, desigur! Dar ce ne facem mai departe?, zise preotul, care executase indicaţiile ţăranului.

— Acum prindeţi-vă cu mâinile de marginea de sus a stâncii şi căutaţi să vă târâţi în sus! Eu o să vă ajut părinte şi aşa are să meargă!

Bunul bătrân încercă tot posibilul ca să ajungă sus. Melac îl împingea de jos. Îndată ce simţea că preotul s-a prins bine cu mâinile el îi împingea în sus picioarele.

Puţin după aceasta ajunseră în vârful stâncii.

Preotul se uită împrejurul său foarte uimit.

— Da ce-i asta?, strigă el uimit. Da cine ar fi crezut aşa ceva? Dar aici mergi cel puţin două minute pe o suprafaţă netedă şi întinsă, parcă am fi pe duşumeaua unei săli de dans! Şi acolo... acolo e doar o peşteră?

— Da, da! Acolo-i gaura ţiganilor!, zise bătrânul ţăran care stătea încă jos.

Cu o îndemânare de om tânăr, care uimi din nou pe bătrânul preot, se urcă şi Melac sus. El se servi de câteva trepte din stâncă, abia zărite, pentru a se prinde bine de ele cu picioarele. Astfel se agăţă el încet, dar sigur de stocă. Nu trecu mult şi fu şi el lângă preotul, care nu putea să-şi vină încă în fire de uimit ce era.

— Da. acolo e peştera ţiganilor!, zise acum Melac, şi ochii îi străluceau. Da, acolo e o bună ascunzătoare pentru graţioasa noastră prinţesă, acolo nu o mai găseşte niciunul dintre ticăloşii statului, oricât ar pândi şi ar căuta-o! Şi stă foarte bine acolo în peşteră graţioasa noastră prinţesă... adică bine pe cât poate să fie aici!, adăugă el îndată. Aşa o prinţesă nobilă e deprinsă desigur cu altceva!

— Aşadar, acolo în peşteră trăieşte copilul meu duhovnicesc!, strigă Edgevorth, mărind fără să vrea paşii.

Melac dădu din cap.

— Nu, nu! Tot mai avem de umblat vreo zece minute sub pământ!, zise Melac misterios.

— Ce spui?, strigă preotul.

— Şi acum ajungem la marea de stânci, zise Melac misterios.

Preotul îl urmă pe ţăran pe platoul cel stâncos, care

ducea spre peşteră.

Bătrânul preot credea că vede o minune. El care a umblat o viaţă de om printre oamenii satului şi a străbătut zilnic câmpii şi păduri, trebuia să-şi mărturisească acum că a cunoscut prea puţin aceste locuri minunate. Ştia el demult că sunt stânci prin pădure, dar le ştia neumblate. Nimeni nu ştia în sat nimic despre ele, pe cât îşi amintea preotul. Şi acum uite că exista un fel de drum prin această zonă stâncoasă!

În câteva minute ajunseră la peştera Ţigani or.

Câtevo trepte naturale conduceau în interiorul peşterei.

O văgăună stâncoasă şi tristă primi pe cei doi bărbaţi.

Ţăranul se îndepărtă puţin de bătrânul preot. Apoi se întoarse cu o făclie.

— Aici avem oarecare provizii de făclii, zise Melac. Trebuie să aprindem una din acestea, căci numai la lumina ei putem străbate drumul pe care trebuie să-l facem. Dar înainte de toate, încă ceva, venerate părinte, nu-ţi vin ameţeli?

— Doar ai văzut deja asta!, zise bătrânul preot. Dacă-mi vin ameţeli sau nu, de asta nu mă îngrijorez! Sufletul meu doreşte deja să salute pe copilul meu duhovnicesc, încolo Orâce griji şi necazuri mă lasă reci!

— Atunci să mergem înainte!, zise ţăranul care aprinse făclia.

El îi arătă preotului gaura stâncoasă, care era luminată acum de lumina făcliei.

— Trebuie să coborâm aici!, zise el. Preotul se uită întrucâtva înfiorat la o deschidere de vreun metru de lungă şi lată care părea să conducă într-o prăpastie deschisă

— Eu voi merge înainte!, zise Melac. Şi fără a mai sta

pe gânduri îşi dădu drumul în deschizătura unde se cufundă până la piept.

— Nu-i aşa de greu pe cât se pare, venerate părinte!, zise iar Melac.

Fără multă chibzuială preotul urmă pe ţăran.

Dar tot îi era oarecum curios, când simţi dispărându-i pământul de sub picioare. Abia după ce preotul dispăru în văgăună până la umeri, simţi că picioarele sale au atins vârful unei pietre:

Preotul se uită în jurul său uimit. Părea că se întindea înaintea lor o cale subterană, care ducea printre stânci.

Melac păşea înainte aplecat. Făclia o pusese foarte aproape de pământ. Fumul şi mirosul făcliei îl făcură pe preot să se înăbuşe.

Drumul devenea din ce în ce mai anevoios. Vreo cinci minute, care îi părură preotului o veşnicie, au umblat ei printre stâncile subterane. După aceea i se părea bătrânului preot, că lumina făcliei devine mai palidă şi din depărtare străbate spre dânşii o lumină. Această lumină deveni din ce în ce mai pronunţată.

Deodată preotul scoase un ţipăt de uimire. Era oare adevărat ceea ce vedea?

Ajunseră la capătul drumului subteran: Bătrânul preot trecuse într-o regiune pe care nu o văzuse încă niciodată în viaţă. O vale stâncoasă se desfăşura înaintea ochilor săi, ale cărei margini erau ocupate de pruni şi de brazi noduroşi.

Rădăcinile copacilor se întindeau pe stânci ca nişte ghiare ameninţătoare, un murmur ciudat se auzea din toate părţile.

Preotul, condus de bătrânul ţăran, făcu câţiva paşi înainte.

Acum văzu el că valea aceasta stâncoasă se întindea

pe o lungime cam de trei metri.

— Minunat, minunat!, strigă bătrânul preot, şi atras de murmur se plecă pe marginea prăpastiei.

Prăpastia putea să aibă o adâncime de o mie de metri, în fundul său însă, spumega un pârâiaş subteran.

— De-a lungul acestuia trebuie să mergem!, zise Melac arătându-i o cărare.

Bătrânul preot se înfioră pe moment.

— Şi crezi că vom reuşi?, zise el ezitând.

— Da, de asta v-am întrebat dacă nu vă vin ameţeli!, zise Melac. * De altfel, pot să chem aici pe graţioasa prinţesă. Poate-i şi mai bine aşa, ea vine bucuroasă încoace!

Bătrânul preot nici nu voia să audă de aşa ceva.

— Nu, nu! Dacă am ajuns până aici, vom străbate şi mai departe!, zies el. Du-te tu înainte. Eu îmi încrucişez mâinile pe piept şi te urmez pas cu pas!

Ţăranul se supuse. Cu paşi siguri porni pe cărarea strâmtă care părea lipită numai de stânci. Preotul însă îl urmă hotărât după ce mai aruncase o privire scurtă şi pioasă spre cer.

Capitolul 147 REFUGIUL PRINŢESEI

Edgevorth fu nevoit să se oprească de multe ori din îners. Ameţeala îl cuprinse într-adevăr.

Bătrânul bărbat, îngrozit, evita să se uite în adâncul teribilei prăpăstii din faţa sa.

Murmurul pârâiaşului din fundul văii ameţi şi sperie pe bătrânul preot.

Dar plin de curaj bătrânul bărbat îşi urma călăuza.

Deodată drumul se îngustă şi mai mult.

Aici era poziţia cea mai periculoasă.

Melac îi strigă bătrânului să se agaţe şi el cu amândouă mâinile de colţul stâncii, îmbrăţişând-o.

În acelaşi timp Melac scoasă un ţipăt ca de şoim.

Acest ţipăt fu urmat de un altul, asemănător. În vremea aceasta trecuse şi el nevătămat de porţiunea foarte îngustă.

Acum deschise ochii şi se uită înaintea sa.

Un ţipăt de surprindere scăpă de pe buzele sale.

Cărarea se mai întindea vreo douăzeci de paşi, apoi cobora iar într-o peşteră.

— Asta e ca în poveştile din „o mie şi una de nopţi”!, murmură bătrânul preot. Ai crede că sunt într-o ţară cu totul străină şi necunoscută şi cu toate astea nu suntem decât la o săritură de cal de Paris, marele, formidabilul oraş.

— Da!, zise Melac v-am spuseu venerate, că sunt multe lucruri minunate pe lume. Nimeni afară de mine şi de graţioasa prinţesă, şi acum şi de dumneata, prea venerate părinte, nu ştie de această vale misterioasă!

În acest moment se arătă figura înaltă a prinţesei la capătul superior al cărării.

Adella scoase un ţipăt scurt de bucurie. Ea întinse amândouă mâinile bătrânului său oaspete.

Bătrânul bărbat privea uimit frumuseţea cuceritoare şi fermecătoare a fostului său copil de duhovnicie.

Bătrânul preot nu ştia din ce primejdie a scăpat Adella de curând.

El nu ştia nimic din ceea ce s-a petrecut la Morgă.

Bătrânul preot privi cu uimire şi admiraţie pe fostul lui copil duhovnicesc în timp ce lacrimile îi lunecau într-una pe obraji.

— Vai, graţioasă şi scumpă prinţesă!, suigă bătrânul preot, cât îmi pare de bine că vă văd. Slavă lui Dumnezeu,

cerul v-a avut în paza sa, trăiţi şi respiraţi încă şi arătaţi atât de bine şi de gingaşă ca un trandafir!

Prinţesa răspunse la strângerile de mână ale bunului preot.

— Vă mulţumesc, prea venerate părinte, că nu te-ai dat înapoi pentru a face drumul până la mine!, zise ea tremurând. Permiteţi-mi să vă conduc în peştera mea! în lipsă de altă locuinţă sunt nevoită să o ţin pe aceasta.

Locuinţa stâncoasă a Adellei nu se putea deloc compara cu odăile confortabile ale palatului de Barry.

Într-un colţ-era nişte fân şi o plapumă de lână.

Acolo era patul prinţesei.

Preotul zări o mulţime de cufere şi lăzi foarte mari.

La un semn al prinţesei, Melac aduse dintr-o înfundătură a stâncii o sticlă cu vin roşu şi două pahare.

Prinţesa umplu un pahar din vinul cel tare şi-l oferi preotului.

Apoi se aşeză lângă bătrânul bărbat pe o ieşitură a stâncii.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu dumneavoastră asupra unor lucruri foarte importante!, începu Adella, după ce preotul îşi mai veni puţin în fire. Nu vă puteţi închipui bucuria şi surprinderea mea când am aflat de la credinciosul meu servitor Melac, că v-a văzut şi v-a urmărit până la locuinţa dumneavoastră.

— Vorbiţi, graţioasa mea prinţesă!, zise demnul preot care privea plin de bucurie pe Adella. Ştiţi prea bine că toată viaţa mea vă stă la dispoziţie! Nu-i vorbă, că nici mie nu-mi merge prea bine, asupra mea pluteşte sabia persecuţiei! Dumnezeu singur ştie dacă voi ajunge vremuri mai bune şi mai paşnice!

Adella abia băgă în seamă vorbele bătrânului preot. Creierul ei se afla într-o frământare teribilă.

Sosirea bătrânului preot a bucurat-o într-adevăr pe prinţesă. Dar nu persoana preotului, a învăţătorului tinereţii sale, a avut o aşa influenţă asupra ei.

Ce însemna o viaţă omenească pentru caracterul mân” dru al prinţesei! Inima Adellei nu cunoştea recunoştinţa.

Ea credea că a găsit în bătrânul preot un sprijin binevenit de care avea să se servească ca de o unealtă a pla

nurilor sale.

Inima Adellei ţinea cu aceeaşi patimă caldă, la Enric Sanson, călăul din Paris.

Adella credea că va putea trimite prin mijlocirea preotului scrisori lui Enric Sanson. Bătrânul bărbat nu trebuia să ştie pentru cine erau acele scrisori.

În afară de asta va avea acum o gazdă sigură la Paris unde va putea trage fără perieol.

Frumoasa prinţesă se arăta foarte amabilă faţă de bătrânul preot.

Acesta era foarte încântat de această amabilitate a fostului său copil spiritual. Raze de bucurie se iveau mereu în ochii săi.

— Nu, niciodată n-am mai nădăjduit să ajung şi această zi!, zise preotul. Ah, cât sunt de încântat îmi vine să plâng de bucurie! Dumneavoastră, graţioasă prinţesă, având dreptul prin naştere să aveţi atâtea pretenţii, să fiţi nevoită să vă ascundeţi de persecutorii dumneavoastră în această peşteră, de altfel atât de minunată!

— Vă mulţumesc din suflet pentru această compătimire!, răspunse prinţesa. Şi acum spuneţi-mi, vreţi să mă ajutaţi cu cuvinte şi cu fapte?

— Vă spun încă o dată, zise preotul, dispuneţi de mine! Chiar şi viaţa o jertfesc bucuros dacă pot prin

aceasta să pun baza fericirii dumneavoastră.

Adella dădu din cap mulţumită. Tocmai aşa îşi închipuise ea dinainte convorbirea cu fostul ei duhovnic.

Adella îi povesti preotului atacul nocturn.

Edgevorth îşi aminti de rănitul său şi comunică prinţesei cum l-a găsit şi cum l-a îngrijit şi ţinut ascuns până acum.

Ochii negri ai Adellei străluceau la această veste.

— Ciudat!, zise ea, cine ştie dacă n-aţi primit în casă tocmai pe unul din ticăloşii aceştia! Eu am fost nevoită să mă apăr şi să mă servesc de arma pe care o aveam. Pe unul din pungaşi l-am rănit, de asta sunt sigură

— Asta ar fi ceva grozav!, zise bătrânul preotrdând din cap. Noi l-am îngrijit foarte mult până acum pe acest necunoscut. Cred că are să scape cu viaţă dar mai are nevoie de o îngrijire bună de câteva săptămâni!

În timp ce preotul vorbea, în creierul Adellei se ivi un nou plan.

De unde au ştiut aceşti pungaşi că vor găsi atâtea bogăţii la dânsa? Neîncrezătoare cum era, Adella nu destăinuise nimănui nimic despre bogăţiile sale.

Spargerea aceea nu părea să fie ceva făcut la întâmplare, ci un plan bine premeditat. Asupra acestui plan trebuia să afle ea amănunte, de se va putea chiar din gura unuia dintre pungaşi.

Adella hotărî să meargă şi să-l recunoască pe acel rănit.

La lumina împuşcăturii a reuşit să vadă faţa omului pe care l-a rănit. Adella credea că-l va recunoaşte desigur chiar dintr-o mie.

Adella conveni deci cu bătrânul preot, că spre seară, când bătrânul bărbat va fi destul de odihnit, să plece împreună cu el la Paris.

Era lună plină, aşa că puteau să înainteze cu mai puţină greutate decât la venire. 4

Prinţesa mai avea şi un alt motiv ca să recunoască pe rănit. Figura aceluia pe care ea l-a rănit îi era foarte cunoscută. Încercă să-şi aducă aminte unde-l mai văzuse.

Pipin era de faţă, când Adella l-a scăpat pe călău din mâinile frăţiei de sânge în momentul când trebuia să fie sfâşiat cucleştele înfierbântat. Flăcăul nu avea mască pe obraji.

Îngrozit, el se dăduse câţiva paşi înapoi:

Da! El era… Acum Adella ştia unde-l mai văzuse.

După ce bătrânul preot se odihni, servi o gustare simplă pe care Melac o gătise pe cuptorul primitiv de acolo.

Adella se retrăsese pentru a se îmbrăca de plecare.

Când ea se întoarse înapoi la prot el rămase încremenit. Nu mai era femeia cea înaltă şi plină cu farmece, care a făcut până şi inima sa îmbătrânită să bată mai tare. O pocită şi după aparenţă bătrână femeie se afla în faţa preotului.

— Ei, sunt bine travestită?, întrebă Adella;

— Travestirea e admirabilă!, zise el. Dacă nu aş şti câtă gingăşie se află sub această mască, atunci aş putea să jur că o femeie bătrână mă conduce înapoi la Paris J

— Prea bine!, răspunse Adella. Să mergem 1

Coborârea, deşi grea, se făcu fără niciun accident. Bătrânul preot ei a desigur foarte obosit când după câteva ore de drum ajunseră, în fine, ia Paris.

Ei parcurseră străzile marelui oraş fără niciun pericol. Nimeni nu-i observase, până când ajunseră în sfârşit la casa care adăpostea pe bătrânul preot şi pe cele două călugăriţe.

Pioasele surori nu puteau să-şi vină în simţiri de

bucurie, când Adella le spuse că ea este.

Prinţesa răspunse cu o aparentă prietenie, manifestării de simpatie ce» i se făcea. Dar inima ei nu simţea nimic din toate acestea. Era nerăbdătoare să-l vadă pe r ănit.

Oare întâmplarea îşi joacă şi aici rolul ei şi pungaşul, pe care ea l-a rănit cu pistolul în noaptea aceea fatală va fi oare acelaşi cu protejatul bătrânului preot?

Nerăbdarea ei nu fu torturată multă vreme. Adella fu dusă îndată de către una din surori jos la rănit.

Mulţumită îngrijirii celor două surori şi ale preotului, dispărură cu totul frigurile care chinuiră pe Pippin. El era încă fără cunoştinţă, dar era deja sigur că va scăpa cu viaţă.

Prezenţa lui era încă necunoscută chiar şi locuitorilor casei, în care preotul şi cele două călugăriţe au găsit azil.

Cine îşi bătea capul în aceste vremuri agitate de ceea ce fac două femei bătrâne într-o cămară părăsită?

Prinţesa simţi cum îi bătea inima din ce în ce mai tare, când ajunse în faţa patului de suferinţă al lui Pippin cel negru.

O singură aruncătură de ochi i-a fost de ajuns pentru a recunoaşte îndată că cel care zăcea înaintea ei era în adevăr unul din spărgătorii din acea noapte. Dar prinţesa consideră că era mai bine să păstreze secretul acestei descoperiri.

Nu, nici preotul, nici cele două surori nu trebuie să ştie nimic de descoperirea Adellei. Mai mult încă, ea comunica preotul că bănuiala lui în privinţa rănitului e falsă.

Ea hotărî să-l ia pe Pippin cel negru cât mai curând la dânsa în peşteră.

Pippin era un membru al frăţiei de sânge. Fraţii de

sânge erau însă cei mai înverşunaţi duşmani ai lui Enric Sanson.

Aşa crezu Adella că printr-o întâmplare ciudată va avea de acum o sabie cu două tăişuri, de care după trebuinţă se va putea servi chiar şi contra călăului.

A convenit îndată în această privinţă cu preotul şi cu cele două surori.

După două săptămâni Pippin se mută în peştera din stâncile misterioase. Ciudat, acest flăcău totdeauna nedisciplinat şi încăpăţânat, executa de bunăvoie ordinile prinţesei!

Ea vorbi cu dânsul numai o jumătate de oră între patru ochi. Din acest moment Pippin cel negru s-a schimbat cu totul. Ca un câine supus el o urma pe prinţesă.

A ştiut această minunată femeie să insufle o scânteie de omenie şi supunere în inima acestui criminal sălbatic şi bestial?

Vom vedea mai departe ce roade au adus socotelile viclene ale prinţesei.

Capitolul 148 FRUCTELE CRIMEI

Execuţia regelui a avut un efect teribil asupra Franţei şi în afara acesteia.

În toată Europa se ridică un ţipăt general de scârbă contra acestui omor juridic. Mai cu seamă monarhii statelor mari ale Europei erau indignaţi la culme.

La Londra, ambasadorul Franţei primi avizul de a părăsi Anglia. Da, regele George al III-lea al Angliei, propuse parlamentului într-un chip foarte surprinzător procurarea de mijloace pentru întărirea armatei pe uscat şi pe mare.

Convenţia franceză răspunse acestei măsuri, care era o lovitură directă pentru dânsa, prin declararea imediată a războiului.

De asemenea şi Olanda şi Spania înapoiară ambasadorilor francezi paşapoartele, silindu-i prin aceasta să plece îndată spre Franţa.

Convenţia declară, imediat, război şi acestor două state.

La Roma se întâmplă o mişcare foarte îngrijorătoare. La ambasada franceză se înlocuise sigla regală cu cea republicană. Ambasadorul Franţei, Basseville, după un banchet dat în onoarea republicii, cutreieră străzile Romei cu strigăte de libertate.

O răscoală teribilă se produse. Într-o clipă se şi adună în jurul diplomatului neprevăzător o mulţime imensă. Cu mare greu a reuşit Basseville să scape de maltratările acestei mulţimi indignate. Dar nici casa ambasadei franceze n-a putut oferi un azil sigur acestui îndrăzneţ lăudător al republicii.

În zadar căutau soldaţii Papei să oprească năvălirea acestei mulţimi agitate. Mulţimea fanatică a luat casa cu asalt.

Nenorocitul ambasador francez a trebuit să plătească cu capul imprudenţa sa.

Capul său tăiat fu dus în triumf, înfipt într-o sluţă, pe străzile Romei.

Ca şi numitele state, şi Rusia rupse orice relaţie cu republica franceză.

În Rusia domnea atunci Ecaterina a II-a, o femeie mândră şi celebră.

Îndată ce s-a aflat de executarea regelui Ludovic al XVI-lea împărăteasa izgoni din Rusia pe toţi francezii cu sentimente republicane.

Pe atunci trăiau în Rusia o mulţime de francezi care făceau afaceri strălucite. Ordinul de expulzare îi lovi pe toţi fără milă şi executarea lui s-a făcut cu o asprime sălbatică.

În scurt timp o lume întreagă de arme se ridică împotriva Franţei ameţită de sânge.

Neobosită în ura sa contra republicii franceze a fost Anglia. O jumătate de an a încheiat Anglia tratate cu Germania, cu o mare parte din Italia, pe atunci încă neunită sub un singur rege, şi cu Portugalia.

O armată sub conducerea încercatului comandant, ducele de York, fu trimisă din Anglia în Ţările de Jos. Acestuia i se opuse cu multă tărie Demourieze, generalul Republicii franceze.

Succesul luptei a fost multă vreme schimbător. În cele din urmă, la lupta de la Nervinden, a trebuit să se retragă acest general al trupelor revoluţiei, până atunci totdeauna învingător.

La urma urmei îl urmări pe Demourieze şi neîncrederea. Cinci membri ai Convenţiei veniră din Paris în câmpul său pentru a-i înmâna ordinul de arestare.

Demourieze luă în scurt timp o hotărâre; el trecu cu armata sa în partea inamicului, după ce a pus mai întâi să fie prinşi cei cinci comisari ai Convenţiei de către nişte husari germani.

Trădarea comandantului produse desigur la Paris o mânie teribilă.

Demourieze era până atunci socotit ca sprijinul revoluţiei franceze. Deşi era un democrat mai moderat, totuşi a fost socotit drept partizan al republicii. Cu o mulţime din membrii Convenţiei el corespondase.

Montagnarzii şi înainte de toate şefii lor, Robespierre, Danton şi Camille Demoulins, începură a acuza cu multă

înverşunare pe aceşti membri ai Convenţiei nu numai de a fi favoxizat dar chiar de a fi luat parte la trădarea lui Demourieze.

În capitolele din urmă ne-am ocupat deja de partidul Girondinilor devenit atât de important mai cu seamă prin elocvenţa puternică a şefilor săi.

Aceşti Girondini erau acuzaţi de către Montagnarzi de faptele cele mai odioase.

Se produseseră o mulţime de tulburări în sânul Convenţiei. În jurul palatului se strânseseră reprezentanţii poporului.

Prieteni şi duşmani s-au adunat aici şi adesea se întâmplau aici încăierări în timp ce înăuntru se făceau cele mai teribile lupte oratorice.

Girondinii au recunoscut pericolul ce-i ameninţă prin acuzaţiile ce li s-au adus.

Astfel au bănuit ei pe Danton de a fi participat la trădarea lui Demourieze: ei râdeau de Robespierre arătând nesaţul de sânge şi imoralitatea adepţilor săi pentru mult lăudatul ideal al unui stat liber cuprins numai din familii de muncitori simpli, harnici, oneşti şi virtuoşi. Pe scurt l în loc să caute să se pună bine cu puternicii Convenţiei, Girondiştii, bazaţi pe conştiinţa lor curată şi pe puterea elocvenţei lor, au căutat să provoace toate celelalte partide contra lor.

Vai, parcă în vremurile acelea îngrozitoare şi atât de teribil de agitate era de ajuns ca să aibă o conştiinţă curată pentru a fi cruţat de cuţitul ghilotinei!

Mai întâi desigur lucrurile au rămas la stadiul de lupte oratorice.

Oricât urau Montagnarzii pe Girondini, tot se temeau conducătorii celor dintâi să meargă împotriva conducătorilor celor din urmă, care erau reprezentanţii

burgheziei culte, oraşelor bogate, ale provinciilor şi ale aristocraţiei financiare şi pe lângă acestea, ca deputaţi erau şi inviolabili.

Cititorul trebuie să ţină seama că, înainte de toate, revoluţia a fost provocată de aşa-numita „clasa a patra”.

Muncitorii cu mâinile lor aspre şi muncite, micii funcţionari rău plătiţi şi toată Qrmata acelor care trebuiau să lupte din greu pentru pâinea de toate zilele au fost aceia care s-au ridicat ca o furtună contra regalităţii.

La începutul revoluţiei s-au ridicat reprezentanţii da” sei a patra, adică muncitorii, contra duşmanilor lor naturali: „nobilii şi clerul”.

Când aceştia au fost înlăturaţi printr-un terorism neauzit, reprezentanţii clasei a patra au găsit de cuviinţă că nu pot încă ajunge la completa desfăşurare a puterii lor.

În Franţa mai exista o burghezie bogată şi în plină putere în mâinile căreia era conducerea statului.

Această burghezie era urâtă până în adâncul sufletului. Montagnarzii, care nu erau alţii decât reprezentanţii clasei a patra. Ţinta lui Robespierre. a lui Danton şi a tovarăşilor lor era de a înjosi, despuia şi nimici în favoarea muncitorilor „pentru pâinea de toate zilele” pe toţi negustorii, fabricanţii şi în sfârşit întreaga burghezie bogată.

Nu clasele culte ale poporului francez trebuiau să conducă în viitor destinele acestei ţări. Nu! Reprezentanţii muncitorilor; adică aceia care se hrănesc din munca manuală, să fie stăpânii marii şi frumoasei Franţe.

Existenţa burgheziei bogate era considerată ca fiind ultima piedică în calea libertăţii reale.

Iacobinii mai cu seamă, aceşti conducători dinstânga ai Montagnarzilor, cereau Convenţiei stabilirea absolutei egalităţi a poporului.

„E deja vremea, astfel vorbea conducătorul lor, Danton, cu gesturi teribile, e deja vremea ca Egalitatea să-şi plimbe casa sa deasupra capetelor tuturor! Legiuitori, faceţi ordine!”

Se începu cu executarea regelui Franţei. Lupta între Cetăţeni izbucni.

Ultimele urme de umanitate şi iubire frăţească fură înăbuşite în această luptă colosală, pe care o numim Revoluţia Franceză.

Istoria omenirii desigur că n-avea să se oprească din drumul său din cauza acestui tărăboi. Ea a păşit înainte fără să se sinchisească de corpurile celor căzuţi în drumul ei.

Dar spiritele unei mari părţi din conducătorii poporului francez deveniră confuze. În locul idealurilor mari şi al ţintelor însufleţite de un entuziasm înflăcărat se ivi discreditarea şi ura între partide. Ura personală şi dorul de răzbunare erau curând singurele motive care împingeau la acţiune diferitele partide ale convenţiei.

O mare parte din Girondini părăsiră Parisul. Ei s-au refugiat prin provincii. Acolo ei au convertit pe cinstiţii şi paşnicii burghezi şi pe patriarhalii ţărani şi muncitori la o rezistenţă îndărătnică împotriva acţiunilor Convenţiei şi a populaţiei vagabonde, care începuseră a teroriza Parisul:

Şi astfel n-a durat mult şi lupta dintre clasa a treia şi a patra s-a prefăcut în lupta provinciilor contra Parisului.

Se înţelege de la sine că prin aceasta a devenit şi mai grea şi mai ameninţată poziţia Girondinilor în Convenţie. Dar sentimentul datoriei era atât de mare la aceşti bărbaţi superiori, încât ei se hotărâră să aştepte.

Un proverb vechi zice: „Când zeii vor să piardă pe cineva, pe acela îl orbesc de obicei”.

Pieirea Girondinilor şi cu aceasta victoria teroriştilor

şi a Convenţiei era un fapt deja hotărât de soartă.

Ziua fatală se apropia cu paşi repezi şi paharul plin de duşmănii reciproce trebuia să se reverse. În fiecare zi în jurnale apăreau îndemnuri pentru înlăturarea Girondinilor. Zilnic se îngrămădeau mase enorme de oameni în faţa palatului Convenţiei.

Cu o pasiune fanatică cereau masele populare moartea conducătorilor Girondinilor.

În adunarea legiuitoare veneau mereu plângeri prin adrese şi deputaţiuni, şi în cele din urmă provocări ameninţătoare din partea poporului, de a expulza din Convenţie pe toţi „Trădătoriiadică pe toţi Girondinii şi ai preda în mâinile poporului pentru a-i judeca.

Dar Girondinii scăpară până acum de toate aceste furtuni. Cu o măiestrie admirabilă răspunseră conducătorii Girondei la toate acuzaţiile aduse împotriva lor.

Le era foarte uşor acestor bărbaţi cinstiţi şi fără de prihană să doboare aceste acuzaţii, înfăţişându-le drept năluciri. Aceasta ar fi servit însă mai mult pe montagnai zii şi pe partizanii lor, al căror număr creştea zilnic. Nu conducătorii trebuiau să cadă, indiferent dacă prin acest procedeu va dispărea şi ultima licărire de legalitate şi dreptate din Franţa.

Capitolul 140

„ASCULTAŢI!

— TUNARI, LA CANONE”.

Trecuse aproqpe un an de la începutul povestirii noastre şi iată că în una din zilele de la începutul lui iunie se produse pe străzile capitalei Franţei o mişcare şi un tumult din cele mai îngrozitoare.

Aţâţaţi de Iacobini poporul înconjură prin ridicarea

gărzii naţionale compusă din douăzeci de mii de oameni şi o sută şaizeci şi trei tunuri, palatul Tuileriilor unde îşi ţinea de câtva timp Convenţia şedinţele.

Toate intrările palatului fură închise. Marşul general răsuna neîncetat pe străzile Parisului. O agitaţie de nedescris cuprinsese pe toţi locuitorii capitalei.

Convenţia era adunată ca de obicei. Membrii cei mai însemnaţi ai Girondei, între aceştia scriitorul Brissot, renumitul orator Verguiaud şi nu mai puţinul cunoscutul Gensonne, s-au apărat cu obişnuita măiestrie împotriva tuturor acuzărilor şi incriminărilor ce li s-au adus.

Lupta oratorică se înfierbântase într-atâta, încât n-au auzit deloc zgomotele şi murmurele înăbuşite care străbăteau din stradă până şi-n sala adunării.

Numai în ochii Montagnarzilor strălucea vesela aşteptare că în sfârşit va izbucni catastrofa de atâta vreme pregătită pentru nimicirea Girondinilor.

Şedinţa fu deodată întreruptă.

Servitorii parlamentului năvăliră în sală – frângându-şi mâinile. Preşedintele Hierault de Sechelles se sculă palid de pe fotoliul său.

— Ce este? Dar ce se petrece aici?, strigă el cu voce tremurătoare către mesagerul parlamentului. Cine îndrăzneşte să întrerupă şedinţele noastre?

— Vai, cetăţene preşedinte! Poporul înconjoară palatul!, strigară servitorii în cor.

— S-au adus şi tunuri!

— Mii de soldaţi cu armele încărcate au asediat palatul!

— Au de gând să distrugă Convenţia!

— Scapă cine poate!

Preşedintele rămase un moment ca paralizat de spaimă.

— Nemaipomenit, murmură el apoi, aruncând o privire deznădăjduită asupra adunării.

Atunci se ridică Danton.

Îndreptându-şi privirile sale fulgerătoare spre partea aceea în care stăteau Girondinii, izbucni într-un râs ipocrit.

— O. ştiu trădători în popor!, strigă marele om al poporului cu vocea-i puternică. Eu pricep această manevră nedemnă care a fost plănuită desigur pentru a ne înspăimânta! Dar duşmanii poporului nu vor triumfa! Eu propun Convenţiei să ordone comandantului gărzii naţionale, Henriot, să se retragă imediat!

Această, propunere a fost cea mai teribilă ipocrizie politică, care s-a încercat vreodată în public, Henriot era doar înţeles cu Montagnarzii, şi cu conducătorii lor.

Dar Girondinii au căzut în cursă. Ei au cerut retragerea gărzii naţionale.

Propunerea a fost primită cu unanimitate.

S-a ales o comisie formată atât din Montagnarzi cât şi din Girondini. Li s-a dat deplină împuternicire şi li s-a poruncit să iasă imediat din palat şi să ordone comandantului gărzii naţionale, Henriot, să se retragă imediat.

O tăcere adâncă domnea în vasta şi luxoasa sală a Adunării. De afară pătrundea în sală un murmur înăbuşit.

Montagnarzii stăteau indiferenţi în fotoliile lor. Ei ştiau că nu li se va întâmpla nimic. După aerul Girondinilor se putea deja prevedea presimţirea catastrofei ce-i ameninţă.

Trecură câteva momente de o încordare teribilă.

După această, comisa se întoarse în sală.

Răspunsul la ordinul ei a fost respingerea ei, însoţită de ofensele cele mai triviale.

Un strigăt de furie se produse în sală. El scăpase de

pe buzele Girondinilor.

— Trădare! Trădare!, strigă Vergniaud. ridicându-se iute de pe fotoliul său. Eu Ticuz pe membrii Montagnarzilor de înţelegere cu răzvrătitorul Henriot. Ei vor să ne piardă printr-un atentat! Dar dreptatea mai trăieşte în Franţa!

— Aşi, cetăţene Vergniaud!, strigă Danton ridicându-se la rândul său şi arunpnd o privire dispreţuitoare rivalului său. Vorbeşti nişte bănuieli nefondate, la drept vorbind ele nici nu merită să fie respinse! Dar fie! Eu propun Convenţiei să iasă afară cu toţi membrii săi! Voi repeta ordinul nostru într-un mod solemn! Şi atunci nu va mai îndrăzni acest Henriot să se opună ordinelor noastre! El e doar sub ordinele Convenţiei şi deci trebuie să se supună!

Partizanii Montagnarzilor aplaudară frenetic pe conducătorul lor. Girondinii, deşi fără voie, au trebuit să se unească cu propunerea marelui şi neîmblânzitului lor duşman.

Convenţia se aranjă în procesiune solemnă şi ieşi din palat. Girondinii au luat şi ei loc alături de ceilalţi. Dar presimţirea că sfârşitul li se apropie, cuprinse din nou inimile lor.

Procesiunea ieşi în piaţa Coroussel. Acolo pe scările cele late se opri Convenţia compusă din mai multe sute de membrii.

O privelişte îngrozitoare li se înfăţişă membrilor Convenţiei.

Cât zăreai cu ochii, piaţa era ocupată de o masă imensă de oameni. În faţa Convenţiei stăteau peste o sută de tunuri cu gurile îndreptate spre palat. Cu fitilurile aprinse tunarii stăteau lângă tunuri, gata să dea foc în orice moment.

Comandantul gărzii naţionale, Henriot, stătea în dosul tunurilor cu sabia în mâna dreaptă şi nemişcat ca o statuie de marmură.

Toate privirile se îndreptară asupra membrilor Convenţiei. Zgomotul înăbuşit al masei populare amuţise.

Preşedintele Herault de Sechelles se despărţi de ceilalţi membri ai parlamentului. Se apropie comandantul Henriot, care stătea mereu nemişcat.

— Ce înseamnă această înscenare?, întreabă preşedintele. Ce vrea poporul? Convenţia Naţională se ocupă doar numai de dânsul şi de fericirea lui!

Henriot izbucni într-un râs turbat şi sălta întruna pe cal, făcând în acelaşi timp câteva gesturi cu sabia.

— Aşi!, strigă comandantul gărzii naţionale, poporul nu s-a răsculat pentru a asculta fraze pompoase, ci pentru a da porunci suverane! El are nevoie de jertfel Trebuie să i se predea treizeci şi patru de vinovaţi!

Un murmur înăbuşit se ridică din mijlocul membrilor Convenţiei.

— Jertfel, strigă Vergniaud ridicându-se indignat. Soldat obraznic! îndrăzneşti să vorbeşti astfel cu şefii tăi? Cere jertfe, şi vom fi cu toţii 1

Henriot rădică sabia în aer.

— La arme!, strigă el cu o voce răsunătoare. Tunari, la tunurile voastre!

Soldaţii se supuseră.

Tunarii ridicară fitilurile aprinse, husarii scoaseră săbiile, pedeştrii erau gata de atac.

O mişcare slabă se produse în rândurile membrilor Convenţiei, care văzură îndreptate asupra lor armele fulgerătoare. Partizanii Girondei mai rezistară un moment. Iacobinii însă fugiră imediat.

Desigur că această fugă a Iacobinilor era bine

premeditată.

O rezistenţă curajoasă împotriva tunurilor şi a soldaţilor gata să dea foc, ar fi deconcertat poate, planurile generalului Henriot. El n-ar fi îndrăznit să tragă focuri asupra reprezentanţilor marii şi sfintei Franţe.

Astfel, retragerea Convenţiei între zidurile palatului Tuileriilor a fost mai mult o fugă ruşinoasă.

Un zgomot tumultuos şi înspăimântător se ridică. Poporul se îngrămădea spre palatul Convenţiei.

Chiar şi rezistenţa gărzii naţionale nu putea să oprească invazia mulţimii furioase. Într-o clipă s-au umplut toate galeriile şi intrările palatului de mulţimea zgomotoasă şi furioasă care ţipa mereu.

Convenţia nu mai era stăpână nici chiar în sala ei de adunare. Fiecare cuvânt rostit de şefii partidelor era urmat de aplauze furtunoase sau de fluierături.

Acum au priceput membrii Girondei că le-a sunat ceasul din urmă.

Îndată ce membrii adunării s-au aşezat la locurile lor, Danton se şi ridică.

— Eu acuz pe unii dintre membrii acestei adunări, zise marele bărbat al poporului cu o voce răsunătoare, în timp ce-şi fixă privirea sa fără milă asupra membrilor Girondei. Se află între noi ucigaşi care nu sunt demni ca soarele să-i încălzească. Trădători ai poporului, vipere veninoase care s-au ridicat din munca poporului şi care şi-au demascat acum josnicia caracterului lor! Nu suntem francezi atât timp cât aceia de acolo sunt siguri de viaţa lor! Eu acuz pe aceia de acolo, care se numesc Girondini, de a fi împotriva binelui poporului! Ei stau în legătură cu străinătatea! Neruşinaţii, ticăloşii, trădătorii de patrie! Copilul lor, Dumouriez, ticălosul general sperjur, a trecut cu trupele sfintei noastre ţări la inamic! Reprezentanţi ai

poporului francez! Voiţi într-adevăr să ajungeţi iar să vedeţi cum vi se suge măduva din oase şi cum se stabileşte din nou în ţară o veche şi blestemată domnie?! Vreţi să ajungeţi iar acolo ca poporul să n-aibă pâine, ca ţăranul, muncitorul şi cetăţeanul să fie nevoiţi a-şi asqunde coaja de pâine mucegăită numai ca cei mari şi puternici să se poată desfăta în lux şi bogăţie?

Aplauze prelungite şi furtunoase întrerupseră pe orator.

Cu o privire mândră şi dispreţuitoare Verguiaud măsură pe marele său duşman.

Acesta însă îşi clătină coama-i de leu. El era sigur de victorie.

— Un singur strigăt mai există, urmă Danton, un strigăt care trebuie să iasă din pieptul fiecărui francez cinstit. Pe ghilotină cu mişeii!

— Pe ghilotină!, strigară îndată toţi ceilalţi membrii ai Convenţiei.

Privirile deznădăjduite ale Girondinilor întâlneau numai feţe pline de ironie şi dispreţ. Ei înţeleseră deja, pieirea lor era inevitabilă.

Într-un singur moment au năvălit în sală secţii ale gărzii naţionale. Au pus mâna pe cei douăzeci şi unu de membri prezenţi ai Girondei.

În zgomotul teribil al mulţimii duseră pe nenorociţi la închisoare. < Acum desigur era curăţită Convenţia, Ea se compunea acum exclusiv din Montagnarzi.

Dar nu era departe ziua când şi aceşti bărbaţi uniţi acum printr-o iubire frăţească se vor sfâşia între dânşii.

Capitolul 150
O COMEDIE JURIDICA

Chiar după câteva zile au fost conduşi capii Girondinilor înaintea tribunalului revoluţionar, al cărui preşedinte era acum Hebert.

Procedura tribunalului era mai mult o batjocură adusă justiţiei.

Se invitau exclusiv numai martorii acuzatori care să dovedească trădarea acuzatului. Aceşti martori nu erau alţii decât duşmanii politici ai acuzaţilor.

Însetaţi de sânge, aceşti martori îşi băteau joc de toate formele protectoare ale justiţiei.

Palatul de justiţie a fost transformat într-un câmp de luptă. Martorii puneau direct întrebări acuzaţilor, combăteau spusele acestora şi spuneau fără jenă părerea lor juraţilor.

Nu preşedintele tribunalului conducea dezbaterile. Acesta era redus mai mult la rolul unei păpuşi.

Robespierre, Danton şi Chaumette erau leii neînvinşi ai zilei.

Doi acuzaţi. Boileau şi Gordien, au avut slăbiciunea de a ceda spaimei şi să recunoască de adevărată pretinsa acuzaţie.

Au crezut se vede aceşti doi miopi, că printr-o mărturisire pocăită îşi vor atrage indulgenţa judecătorilor.

Dar nenorociţii au uitat că nu erau judecători ci oameni de partidă, care şi-au dat deja verdictul încă înainte de a se fi început dezbaterile înaintea juriului.

Cu toate acestea punctele de acuzare erau atât de slabe încât era de temut că şi juraţii cumpăraţi nu vor îndrăzni pe baza unor asemenea acuzări să dea un verdict de acuzare.

Cei ce deţineau puterea se temeau că puterea de elocvenţă a lui Verguiaud va scăpa pe acuzaţi şi îi va scoate astfel acoperiţi de glorie din sala de judecată.

Jacobinii cereau grăbirea judecăţii.

Fouquier – Tinville, acuzatorul public, comunică lui Robespierre îngrijorarea sa.

Acuzatorul public, după îndemnul acestuia din urmă, adresă o scrisoare Convenţiei în care mărturisi că el şi preşedintele Hebert nu sunt capabili să conducă mai departe dezbaterile procesului. El încheia prin observaţia, că ar fi bine să se dispenseze tribunalul revoluţionar de formele legale.

— Zăbava pe care o cer judecăţii ordinare în darea sentinţei în acest proces, zise crudul Fouquier, ne sileşte să vă comunicăm oarecare îngrijiri. Nimeni nu ne poate acuza de inactivitate. Noi suntem însă împiedicaţi de formele impuse de lege. Deja de cinci zile s-a început procesul membrilor Convenţiei trimişi de dumneavoastră în judecată şi s-au ascultat abia nouă mărturii. Fiecare vrea să povestească cu ocazia depoziţiei sale întreaga revoluţie. Acuzaţii repetă atunci martorilor, aceştia replică la rândul lor şi astfel se încinge o discuţie care se întinde la infinit fără niciun rezultat. Astfel se va tărăgăna acest proces la infinit. Afară, de aceasta mai e o întrebare: pentru ce mai avem nevoie de martori? Toată Franţa acuză pe aceia împotriva cărora s-a făcut procesul. Dovezile crimelor lor sunt clare ca lumina zilei. Fiecare poartă în inima sa convingerea vinovăţiei lor. E deci în puterea Convenţiei de a suprima toate formalităţile care împiedică cursul acţiunii.

Această scrisoare care s-a citit în public în Convenţie a produs o influenţă adâncă şi a avut răsunet asupra deputaţilor.

Această influenţă a fost întărită încă odată de Danton care sări în sus cu furia lui sălbatică şi scuturându-şi coama-i de leu, strigă:

— Aţi creat un tribunal revoluţionar, cu însărcinarea de a judeca pe conjuraţi. Noi credem că acesta va descoperi cu o mână crima, iar cu cealaltă o va lovi. El este însă supus unor forme care îl împiedică de la lucru. Dacă un criminal ar fi găsit asupra faptului pe care l-a comis, am mai avea nevoie să numărăm străzile prin care a trecut pentru a comite crima? Spuneţi-mi! Crimele deputaţilor daţi în judecată sunt mai greu de judecat? N-am văzut noi, cu ochii noştri, crimele comise de politica pe care au urmat-o? Cum? Nu cade în sarcina acestor blestemaţi Girondini uciderea cetăţenilor şi pustiirea de oraşe? Nu s-au înţeles ei cu duşmanul din afară pentru a lipsi frumoasa şi mândra noastră patrie de libertăţile căpătate prin revoluţia noastră glorioasă? Desigur, aceasta este crima lor! Pietrele vor striga aceasta către ceruri, dacă oamenii vor tăcea ca nişte laşi! Acuzaţii nu trebuie să mai apuce nicio zi pentru a comite noi crime de trădare! Cetăţeni francezi! Deputaţii sfântului popor! La spatele vostru stă puterea opiniei publice! Daţi lovitura, despărţiţi capetele acelor blestemaţi de trupurile lor!

Cu toate acestea Convenţia nu putea să se decidă încă. Se mai găsea între dânşii un număr de minţi sănătoase, care nu voiau să se supună orbeşte conducerii unor şefi terorişti.

Cum, se întrebau deputaţii, dacă vom începe să încălcăm legile, dacă-i vom lăsa pe acuzaţi la bunul plac al acuzatorilor lor, nu se va putea întoarce vârful pumnalului şi împotriva noastră? Oare aceleaşi mijloace de care ne vom servi noi acum pentru a scăpa de adversarii noştri, nu se vor putea întrebuinţa mai târziu şi înmotriva noastră?

Astfel, consfătuirea asupra scrisorii lui Fouquier a durat o zi întreagă.

Fiecare ceas care trecea fără să sosească hotărârea

Convenţiei, puneş pe Fouquier tot mai mult pe gânduri. Acuzatorul public se vedea deja în lupta subtilă, îndemânatică şi neobosită a Girondinilor.

Cuvintele pline de ironie îi găureau deja pielea. Fouquier îşi punea întrebarea, în ce chip va putea să scape de mreaja în care îl vor încâlci argumentele adevărate ale acuzaţilor.

Procurorul se gândea cu spaimă că el, sărmanul magistrat, care n-are alt spirit decât acela al răului, va avea să lupte peste câteva momente cu oamenii cei mai mari ai Franţei revoluţionare.

În sfârşit la ora opt seara sosi decretul Convenţiei. Preşedintele Hebert i-a înştiinţat pe acuzaţi de aceasta.

Cu toate acestea au renunţat de a-l aplica imediat. Astfel şedinţa s-a amânat pentru a doua zi.

În sfârşit în ziua următoare s-a dat sentinţa împotriva oamenilor celor mai mari ai Franţei republicane, împotriva acelor bărbaţi care cu toate cruzimile lor au păstrat totuşi pentru poporul lor o inimă caldă şi plină de grijă pentru binele său.

Din momentul în care nu s-au mai luat în consideraţie formalităţile cerute de lege, procesul împotriva nenorociţilor Girondini n-a mai fost decât o comedie. Juraţii au stat doar un sfert de oră în sala de chibzuire. Apoi sau şi întors cu verdictul lor, care confirma toate punctele de acuzare.

O mişcare adâncă şi răsunătoare se produse în sală la auzirea acestui verdict. Masele poporului jubilau. Poporului orb şi lipsit de judecată, îi era bine venită orice ocazie, care-i satisfăcea curiozitatea.

Nenorociţii miopi nu presimţeau că în curând vor roşi cu sângele lor acelaşi eşafod, care se pregătea acum să sugă cu lăcomie, sângele celor mai buni şi mai nobili

republicani ai Franţei.

Preşedintele a reuşit să facă linişte în sală ca să comunice acuzaţilor sentinţa de moarte.

Această veste produse o mişcare adâncă şi răsunătoare printre Girondini. Unii dintre ei îşi plecau capul pe piept. Alţii cereau cuvântul pentru a vorbi contra violării legilor. Unul dintre acuzaţi ridică pălăria în aer şi strigă: „Mor nevinovat!” Un alt acuzat, un paralitic, aruncă cârjele la o parte strigând: „Această zi este cea mai frumoasă din viaţa mea”. Alţi acuzaţi se îmbrăţişară.

Acest tumult, această confuzie generală pe care nici zbirii justiţiei n-au îndrăznit să o întrerupă, fu străbătută deodată de un vaiet de moarte.

Se auzise o voce gâfâitoare strigând: „Mor!”

O mişcare teribilă se produse în sală.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă preşedintele Hebert.

În acelaşi timp el se ridică de pe fotoliu. El se înălţă pe vârfuri pentru a putea vedea peste capetele acuzaţilor, dar nu văzu nimic.

Spectatorii ameninţau în acelaşi timp să spargă îngrădirile care-i despărţeau de sala de judecată.

— Curăţiţi sala! strigă preşedintele cu voce tare.

În sală năvăliră membrii gărzii naţionale. Ei se în dreptau împotriva poporului care a aplaudat puţin mai înainte sentinţa teribilă a juraţilor.

Poporul se retrase mârâind şi batjocorind. În câteva momente sala a fost evacuată.

— Să se aducă acuzaţii!, strigă preşedintele.

Jandarmii îi apucară cu sălbăticie pe acuzaţi.

Aceştia cu priviri mândre şi strălucitoare, cu capul sus păşeau zâmbind cu dispreţ spre judecătorii vânduţi şi; mituiţi.

— Călăi ce sunteţi!, „strigă Vergniand ridicând

pumnii spre preşedintele şi membrii tribunalului. Va fi vai de voi, vă spun! Ziua răsplăţii va veni pentru voi!

Condamnaţii intonară cântecul libertăţii cu un entuziasm de nedescris.

— Înainte copii, pentru patrie! A sosit ziua libertăţii! Contra noastră stă tirania cu urmele sale însângerate, să o doborâm!

Multă vreme a mai răsunat în sală ecoul acestui cântec solemn al bărbaţilor cuprinşi de focul libertăţii, condamnaţi de curând la moarte.

Dar ce-i asta? Unul din condamnaţi n-a părăsit banca acuzaţilor! Ţeapăn şi nemişcat stătea la locul său.

Era acela care strigase: „Mor!”

Era Dufriche-Balazee, un bărbat de vreo patruzeci de ani, care decât să moară ghilotinat, şi-a împlântat în stânga un pumnal pe care îl ţinuse ascuns găurindu-şi astfel inima.

Era o privelişte îngrozitoare aceea ce se înfăţişă judecătorilor încremeniţi şi puţinilor spectatori care mai erau în sală.

Camille Demoulins era şi el acolo. Teribila privelişte mişcă adânc pe entuziastul bărbat popular. Demoulins îşi ascunse faţa cu amândouă mâinile.

— Vai cerule, ce am făcut! Am ajutat şi eu la uciderea acestor nenorociţi! Sărmană şi iubită Leonora ai avut dreptate când ai strigat că ceasul răsplăţii va veni şi pentru noi!

Cu o indiferenţă uimitoare se uită Fouquier-Tinville la cadavrul plin de sânge.

— Păcat!, zise procurorul, care era foarte potrivit şi pentru funcţia de călău, păcat că acest flăcău a ştiut să scape din mâinile maestrului Sanson! Dar mi-e indiferent, eu propun ca Balazee să fie pus în carele în care vor fi

transportaţi tovarăşii săi la locul de osândă! După execuţia acestora să fie îngropat şi el în aceeaşi groapă cu ceilalţi osândiţi!

Senatorii tribunalului apucară corpul sinucisului şi executară porunca procurorului.

Fouquier-Tinville însă ieşi din sală cu capul sus şi cu un zâmbet crud şi sălbatic pe buzele sale palide şi fără pic de sânge.

Monstrul nu presimţea deloc, că ceasul răsplăţii teribile va suna curând şi pentru el!

Capitalul 151 EXECUTAREA GIRONDINILOR

Nenorociţii condamnaţi au fost conduşi înapoi la închisoare. Toţi erau liniştiţi. Condamnaţii s-au supus cu resemnare sorţii lor.

Ultima noapte înaintea execuţiei au petrecut-o capii Girondinilor împreună. Ei au petrecut încântări aceste ultime şi grozave ceasuri din viaţa lor.

Dacă se întrerupeau din când în când, apoi o făceau numai pentru a mai discuta asupra intereselor patriei.

Unul dintre condamnaţi mai făcu din când în când câte o observaţie glumeaţă şi plină de spirit. Atunci ceilalţi râdeau cu atâta veselie, ca şi cum spectacolul oribil al morţii nu-i aştepta a doua zi dimineaţa.

Era pentru prima oară când erau măcelăriţi atâţia oameni distinşi.

Tinereţe, frumuseţe, virtute, spirit, în sfârşit tot ce se găseşte mai distins şi mai nobil printre oameni, urma să fie nimicit printr-o singură lovitură.

Sărmana, nenorocita Franţa. Cât de amar avea să se răzbune această neauzită crimă asupra sângelui tău!

Fii Franţei sunt totdeauna gata.

Să prefere moartea înaintea sclaviei!

Cuvintele cântecului se spărgeau de zidurile groase

ale închisorii. Niciun sunet al celor condamnaţi la moarte nu putea ieşi afară în aerul liber al Parisului adormit.

şi totuşi va trebui ca entuziasmul nobil şi mândru cu care aceşti distinşi republicani se găteau, să întâmpine moartea, să aducă roadele dorite.

Ultima noapte a Girondinilor e notată în ambele istorii ale omenirii. Prieten sau duşman nu poate să rămână indiferent aţă de curajul mândru din acea noapte al nenorociţilor condamnaţi.

A doua zi dimineaţa Enric Sanson, Călăul, intră cu oamenii săi şi cu un număr de guarzi municipali în sala spaţioasă a Convenţiei. i

Condamnaţii erau deja adunaţi cu toţii acolo. Ei formau acolo diferite grupuri. Unii umblau de colo-colo, alţii stăteau strânşi grămadă şi discutau cu vioiciune, ca nişte prieteni, care urmau să facă o lungă călătorie.

Pe trei scaune s-a pus lângă fereastră cadavrul lui Balazee, ale cărui membre ţepene se cunoşteau sub cearşaful plin de sânge.

Fără voia lor, le-a scăpat câtorva dintre condamnaţi o exclamare de uimire la vederea feţei mândre şi minunate a tânărului Enric Sanson.

Un slujbaş al tribunalului, numit Napier făcu apelul nominal.

Fiecare condamnat răspunse:

— Aici!

Mulţi mai adăugau câte o glumă.

— Prezent!, a zis Verguiaud şi dacă sângele nostru ajunge pentru a întări libertatea, atunci fi binevenită moarte oribilă şi ucigătoare!

Slujbaşul tribunalului îl întrerupse cu cuvinte gro” solane.

Verguiaud râse în hohote.

— Bravo, amice, halal de zbierătură!, zise mândrul bărbat al poporului. Iată-mă aici, condu-mă la moarte! Ce altepra mai vrei?

Când apelul nominal se sfârşi toţi condamnaţii strigară cu un entuziasm de nedescris:

— Să trăiască republica!

Vederea acestor bărbaţi, al căror ultim strigăt a fost pentru republică, în numele căreia au fost trimişi la moarte, a fost ceva impunător şi măreţ.

După aceasta se începu nenorocita „toaletă” a execuţiei.

În timpul acestei pregătiri pentru execuţie aproape toţi condamnaţii păstrară o atitudine veselă şi liniştită.

Enric Sanson, serios şi plin de mâhnire aşeza perucă nenorociţilor. Calfele sale legară mâinile condamnaţilor.

Când toţi au fost gata călăul a dat semnalul de plecare.

O parte din gărzile municipale coborâseră deja scările spre poartă. Condamnaţii se îngrămădeau pe lângă Verguiand. Păreau că-i dau acestuia onoarea conducerii convoiului. Verguiaud însă, se întoarse şi arătă spre cadavrul lui Balazee pe care două calfe l-au pus pe o targă.

— Acesta e predecesorul nostru în moarte! zise el cu solemnitate. El să ne arate drumul!

— Aşa să fie, aşa să fie!, strigară în cor condamnaţii.

Toţi făcură loc. Plini de respect se plecau nenorociţii bărbaţi, când trecură printre rândurile lor cadavrul tovarăşului lor de nenorocire.

Afară cinci căruţe aşteptau pe cei destinaţi morţii. Condamnaţii se aşezară după plac în aceste căruţe.

Numai în căruţa din urmă se afla singur cadavrul lui Balazee. Pânza se luase de pe corpul înţepenit, astfel încât mulţimea curioasă a Parisului a putut să observe bine

cadavrul plin de sânge.

Cerul era posomorât. Un aer rece şi întunecos învăluia totul. Cu toate acestea străzile se umplură de o mulţime curioasă.

Dar pasiunea obişnuită a publicului de stradă nu prea domnea acum. Era mai mult o curiozitate stupidă şi tâmpită care se citea în trăsăturile mulţimii.

Unii dintre condamnaţi făceau rugăciuni. Alţi se uitau cu priviri strălucitoare spre mulţimea curioasă. Verguiaud dădu din cap surâzând cu amărăciune.

— Cu adevărat prieteni î, strigă marele om al poporului, eu vă spun că are să vină o vreme tristă şi nenorocită asupra Franţei! Drumul pe care-l facem noi astăzi, îl vor urma după noi şi aceia care ne-au condamnat!

După aceasta Verguiaud se întoarse spre mulţimea curioasă:

— Ascultaţi voi proştilor, care nu puteţi pricepe nelegiuirea ce se comite acum!, strigă el cu vocea-i pătrunzătoare, ascultaţi şi strigaţi după mine! Cei care mor salută republica! Să trăiască libertatea! Să trăiască omenirea curată şi sfântă! Tu vei fi destul de mare şi de nobila, încât nici ucigaşii să nu te poată nimici! Să trăiască republica!

— Să trăiască republica!, strigă într-un singur glas mulţimea. /

Nu mult după aceasta condamnaţii au ajuns la ghilotină.

Condamnaţii s-au îmbrăţişat. Se auzea cum se încurajau unii pe alţii, ca să moară fără frică, după cum au şi trăit. După aceasta au intonat cu toţii Marseillesa.

Era un cântec care te îngrozea. Bărbaţi care se pregăteau să părăsească această lume peste câteva momente, lăudau libertatea, lăudau fraternitatea în

numele cărora erau condamnaţi la moarte J Jertfirea începu!

a întâiul condamnat fu dus pe eşafod. Pe când suia scara cea îngustă, el cânta încă. Gura îi amuţi abia când securea ghilotinei îi căzu peste ceafă.

Când securea căzu răsună cu şi mai multă putere cântul condamnaţilor. Părea că speră să fie auziţi încă de sufletul care în acel moment îşi lua zborul.

Unul după altul urcau condamnaţii, scara fatală.

Execuţia aceasta în masă continua. Eşafodul se umpluse de sânge, încât atingerea acestui sânge de către condamnaţii care urmau, le producea mai multă groază decât moartea însăşi. 4

Enric Sanson porunci calfelor sale să toarne acolo câteva doniţe de apă. De asemenea punea să-i spele uneltele după fiecare execuţie.

Rândurile condamnaţilor începură a se rări.

În cele din urmă rămaseră numai doi. Sprijiniţi unul de altul, stăteau cu capetele sus şi cântau din toate puterile.

Ţi se sfâşia inima auzindu-i.

În sfârşit s-a dus. şi cel din urmă tovarăş. Verguiaud rămase singur pe platforma ghilotinei. Murmură pentru ultima dată:

„Fiii Franţei sunt totdeauna gata.

Să prefere moartea înaintea sclaviei!”

Verguiaud se arătă călăului cu mândria unui învingător. Legat pe scândură, cu gâtul prins deja cu frânghia, Vergiuaud nu încetă să cânte.

Când încetă cântecul, a fost mort şi cel din urmă Girondin.

Trei sferturi de oră au, fost de ajuns pentru a despuia republica de fondatorii săi şi a îmbrăca Franţa în doliu

după cei mai nobili dintre fii săi.

— Sărmana Franţa! Sărmana Patrie!, murmură Enric Sanson.

Capitolul 152 A TREIA CĂLUGĂRIŢĂ

Trecură câteva săptămâni de zadarnică aşteptare pentru sărmana Lili.

Enric Sanson deveni din zi în zi mai mâhnit şi mai posomorât. Meseria-i sângeroasă, pe eşafod, îi producea scârbă. Acum când nu trecea o zi fără ca bărbaţii entuziaşti pentru libertate să nu fie nevoiţi să-şi plece capul sub securea ghilotinei, lui Enric meseria-i sângeroasă îi părea mai grea şi mai scârboasă. Pe lângă aceasta se mai adăugau şi suferinţele prin care trecea Lili.

În zadar bătuse Enric la toate porţile, în zadar se muncea el din zori până în seară să convingă cercurile influente de nevinovăţia fetei.

Judecătorul de instrucţie Fauvel era acum convins de vinovăţia nenorocitei. El numea respingerea acuzaţiilor de către Lili drept minciună şi obrăznicie ipocrită.

Cu inima deznădăjduită se îndreptă Enric încă o dată spre locuinţa strâmtă şi ruinată a cărei mansardă era ocupată de demnul pieot şi de protejaţii săi.

Ca de obicei uşa i-a deschis-o sora Marta.

Călăul rămase foarte surprins când zări în odaie o a treia soră. Întrebător Enric se întoarse spre preot.

Acesta dădu din umeri zâmbind. După aceasta preotul duse degetul la buze, ca şi cum ar fi vrut să-i spună prin aceasta că mai târziu va putea să-i dea toate lămuririle dorite.

La intrarea călăului călugăriţa s-a întors cu spatele la Enric.

L-a cam surprins pe Enric statura înaltă şi mândră a necunoscutei.

O presimţire ciudată şi chinuitoare 51 cuprinse pe Enric, fără să-şi poată explica cauza.

Inima călăului începu să bată încă şi mai tare, când călugăriţa se întoarse deodată. O aruncătură de ochi i-a fost de ajuns lui Enric pentru a citi numele necunoscutei în trăsăturile în aparenţă îmbătrânite şi scârboase ale feţei sale.

Nimeni alta decât Prinţesa de Barry a fost aceea care astfel travestită stătea în faţa lui Enric.

Ca trăsnit călăul se dădu înapoi. Pentru această nouă întâlnire cu femeia pe care o ura atâta şi o dispreţuia, Efâric nu era deloc pregătit. Adella ştiuse foarte bine să se ţină ascunsă în ultimele săptămâni de Enric Sanson.

Numai prin scrisori a amintit ea călăului de existenţa ei! Subiectul acestor scrisori era totdeauna acelaşi. Prinţesa Adella era dispusă să redea libertatea şi nevinovăţia lui Lili, numai după supunerea necondiţionată a lui Enric.

Prinţesa simţi desigur că fusese recunoscută. Şi ochii ei negri ardeau pline de dor şi ameninţare.

Prinţesa duse degetul la buze. Ea nu voia probabil să aibă vreo explicaţie oarecare în faţa preotului şi a celor două călugăriţe.

Enric Sanson tăcu.

Îi era aproape de neînţeles cum se poate ca acest demn preot şi cele două surori pioase să aibă vreo relaţie cu intriganta şi vicleana Adella. Cum a putut să vină prinţesa aici în acest azil al virtuţii şi al moralei? Cum i-a fost cu putinţă să intre în relaţie cu bătrânul şi piosul bărbat?

Câte întrebări, atâtea enigme!

Enric nu ştia că preotul a fost educatorul şi duhovnicul mândrei prinţese.

Preotul după cum îi impunea funcţia sa, era discret şi tăcut.

Cu toată încrederea pe care o avea bătrânul pentru călău, nu i-a făcut totuşi nici cea mai mică destăinuire cu privire la ascunzătoarea prinţesei.

Nici preotul, nici cele două surori nu cunoşteau relaţiile dintre Enric şi prinţesă.

În inima lui Enric s-a trezit hotărârea de a se explica în sfârşit cu această mândră şi frumoasă viperă înveninată.

Întrebuinţând o minciună impusă de necesitate preotul a făcut prezentările. El zicea că Adella este o soră pioasă, care a venit de asemenea să caute azil la dânsul.

Enric n-a căutat să infirme cu niciun cuvânt această minciună, care părea să fi produs destulă scârbă bătrânului preot.

El se înclină tăcut, după aceasta s-a început discuţia asupra întâmplărilor zilei. Relaţiile statului republican se înteţiră tot mai mult, degenerând într-o catastrofă oribilă.

Cine mai era în siguranţă în Franţa. Părinţii j-epublicii începură să se sfâşie între dânşii. Toate avantajele dobândite păreau că se vor pierde în această viitoare tare cuprinsese spiritele cele mai alese ale Franţei. Acum nu mai era vorba de libertatea întregului popor, nu, acum fiecare dintre conducătorii poporului voia să întrebuinţeze cantitatea de libertate de care dispune, pentru a nimici sau a-şi subjuga rivalul.

Mâhnit şi plin de durere, vorbea bătrânul preot împotriva tuturor acestor lucruri. El prevedea o cădere neîntârziată pentru Republică şi pentru conducătorii ei.

Enric vedea Franţa înecată într-o mare de sânge.

Ghilotina lucra fără încetare nu numai în Paris, dar şi

în toate colţurile Franţei.

Enric Sanson trebuia să-şi caute zilnic noi ucenici. Aceia care au intrat la el abia ieri pentru a învăţa teribilul meş, ţesug, erau trimişi chiar a doua zi în provincie pentru a-şi exercita singuri oribila funcţie.

Adella abia lua parte la discuţie.

Ea părea cu totul surprinsă de această întâlnire neaşteptată. Probabil că nici bătrânul preot nici protejatele lui nu se aşteptau în această seară la vizita lui Enric.

Călăi: 1 venea de altfel la dânşii o dată pe săptămână. Abia de câteva zile fusese la bătrânul preot.

Vocea inimii însă l-a atras cu putere iar la bătrânul şi demnul bărbat. Astfel s-a făcut că a venit el acolo în acea seară neaşteptat şi la vreme nepotrivită.

Din când în când Enric observa că în timpul discuţiei privirea Adellei îl măsură cu o expresie ciudată şi pânditoare.

Lui Enric i se strângea inima. El ştia doar câte atârnau de hotărârea acestei femei mândre şi intrigante.

El nu îndrăznea să se gândească la urmările pe care ar fi în stare să le nască răzbunarea pretinsei călugăriţe.

Totuşi i se încreţea fruntea la gândul, că era silit să se supună cu umilinţă acestei femei mândre.

Pactul între dânşii era deja încheiat.

Sănătatea lui Lili devenea din zi în zi tot mai bună.» Era deja afară de orice pericol.

Privirile furişate şi fulgerătoare îi aminteau lui Enric Sanson promisiunea dată. Răgazul pe care-l ceruse el trecuse deja.

Da, el trebuia să aducă acum jertfa pentru libertatea lui Lili. Trebuia să renunţe la onoarea şi fericirea sa pentru a deveni sclavul unei femei pe care o ura de moarte.

Vai cât o ura şi o dispreţuia el în acest moment pe

prinţesă”.

Curios! Ori de câte ori Enric Sanson se afla în faţa acestei femei frumoase şi ipocrite, îl copleşea o dorinţă nebună de a-şi înfige unghiile în gâtul ei alb pentru a o sugruma.

Enric Sanson simţea că această faptă, deşi reprobabilă faţă de o femeie slabă, îl va mântui totuşi de un chin de nedescris.

Dar călăul era prea nobil pentru a acorda acestui gând mai mult decât o trecere fugitivă prin creierul său.

Prinţesa însă, parcă a ghicit gândurile care frământau mintea călăului. Enric Sanson observă cum se furişa din când în când câte un zâmbet pe buzele pretinsei călugăriţe.

O roşeaţă pudică, se ivi pe obrajii călăului, când se gândea că viaţa lui atârnă de acum înainte de capriciile unei femei pe care nu o iubea.

Enric plecă în această seară mai devreme decât altă dată. Bătrânul preot căuta totdeauna cu blândeţe să-l mai reţină un moment, astăzi însă l-au lăsat să plece. O dovadă sigură şi în acelaşi timp amară, că vizita călăului era neaşteptată.

— Cunoşti intrarea în catacombe?, îl întrebă prinţesa în şoaptă.

Enric Sanson întâlni privirea Adellei. Această privire era provocatoare şi întrebătoare.

— Da o ştiu, răspunse călău. Dar ce-i cu asta?

— Vă aştept acolo mâine seară la ora nouă, să fiţi exact la această oră acolo, căci viaţa lui Lili depinde de asta, îi şopti prinţesa.

Enric Sanson simţi că îi vine rău. Un tremur nesigur îl cuprinse. Momentul decisiv de care el se temea atâta şi pe care totuşi îl dorea, sosise. Prinţesa cerea acum să se

plătească preţul de răscumpărare a lui Lili.

Înainte ca soarele să apună, Lili putea să fie liberă, da; liberă, dar cu ce preţ!

El afirmă numai din cap, apoi întoarse spatele prinţesei şi-şi luă adio de la bătrânul preot şi de la cele două protejate ale sale.

Enric Sanson n-a ştiut cum a ajuns acasă în acea noapte. Mii de gânduri contradictorii îi frământau mintea. O stare de agitaţie bolnăvicioasă îl cuprinse pe călău şi nu-l părăsi nici a doua zi. Chiar şi Orfelia a trebuit să sufere din pricina acestei stări triste a fratelui său.

Ea-l întrebă pe iubitul ei frate, ce durere ascunsă îl apasă iar, dar Enric Sanson nu-i răspundea nimic. Întâi trebuia să treacă această convorbire decisivă cu prinţesa, şi după aceasta se va putea dpstăinui surorii sale.

Pentru întâia oară era Enric Sanson vesel că este multă treabă în această zi în piaţa Grevei, aşa încât va avea mai puţină vreme să se gândească la nenorocirea inevitabilă care-l aştepta.

Dar ciudat! Cu toate că Enric Sanson stătea pe eşafod şi-şi îndeplinea sângeroasa-i funcţie înconjurat de o mulţime imensă care făcea un zgomot infernal, el totuşi vedea în mijlocul acestei mulţimi un chip blând şi de o frumuseţe uimitoare. El vedea înaintea sa pe Lili în toată puterea frumuseţii sale, seducătoare şi totuşi atât de nevinovată. El vedea fixându-se asupra sa ochii albaştri şi plini de viaţă ai tinerei fete. El vedea plutind pe buzele roşiatice ale amantei sale un zâmbet atât de dulce cum nici nu s-ar putea descrie. Atunci îi venea lui Enric Sanson să scoată un ţipăt de teribilă deznădejde.

Vai! Singura lui fericire era în mâinile lui Lili”.

Dar vai! Imaculata şi nevinovata copilă era pierdută pentru el. Pentru a obţine libertatea lui Lili, Enric Sanson

trebuia să renunţe la aceea pe care o iubea cu atâta căldură, şi să-şi depună fericirea în mâinile unei femei pe care o dispreţuia.

Calfele au avut de suferit în această zi din cauza agitaţiei nervoase a lui Enric. Nimic nu era pe placul călăului. El îi dojenea şi-i batjocorea chiar cu cuvinte aspre. Prima sa calfă, Nicolai întoarse în cele din urmă cu supărare spatele tânărului său stăpân.

Vai! Bunul bătrân nu putea şti ce chin amar îl măcina pe Enric.

În sfârşit ziua trecuse. Stelele sclipeau pline de blândeţe şi promisiuni dulci pe bolta cerului. Un vânt dulce de primăvară dezmierdă, Parisul liniştit.

Execuţiile sângeroase din piaţa Grevei se sfârşiseră deja de câteva ceasuri şi Enric Eanson încă nu se întorsese acasă.

— Călăul simţea deja fixată asupra-i privirea pătrunzătoare a Orfeliei.

Vai! El nu putea răspunde încă nimic iubitei sale surori. Enric ştia dinainte că sora lui l-ar ruga să reziste tuturor ameninţărilor prinţesei, dar după judecata lui, aceasta era cu neputinţă.

El a încercat absolut orice pentru a o scăpa singur pe Lili. Nu-i rămânea decât să plătească prinţesei preţul cerut… Despre asta avea să afle Orfelia mult prea târziu.

Capitolul 153 LA INTRAREA în ORAŞUL MORŢILOR

v

Departe, afară de porţile Parisului, era intrarea la catacombe. Catacombele serveau cu secole în urmă drept morminte. Era un mare lanţ de galerii subterane, cunoscute sub numele de „catacombe”.

Nici ziua nu se apropia nimeni cu plăcere de intrarea aceasta părăsită care ducea spre locaşul morţilor.

În popor umbla legenda că sufletele celor ucişi, ai căror oseminte zăceau acolo, se plimbă neîncetat în jurul catacombelor.

Enric Sanson însă nu se gândea deloc la această legendă pe când se apropia tiptil de intrarea în catacombe.

Pe când mergea într-acolo, Enric Sanson se hotărî să întrebuinţeze toate mijloacele posibile şi toate rugăminţile cele mai calde pentru a o îndupleca pe prinţesă.

Enric voia să creadă că inima frumoasei şi mândrei prinţese mai păstrează o urmă de milă.

Enric Sanson trecu de cărarea strâmtă.

Acum se afla deja în apropierea turnului părăsit care forma intrarea spre oraşul morţilor.

Nenumărate păsări de noapte zburau în văzduh 4

De nenumărate ori Enric văzu în întuneric ochii strălucitori ai unei bufniţe fixaţi asupra sa. Ca o fantomă pasărea nopţii trecu pe lângă el scoţând un geamăt răguşit, prevestitor de nenorocire.

Fiori reci îl cuprinseră deodată pe călău. Era ca şi cum s-ar apropia de porţile iadului, era ca şi cum toată simţirea, speranţa şi iubirea lui vor trebui să-l părăsească pentru a nu le mai vedea niciodată.

Foarte aproape de dânsul.se ivi o siluetă îmbrăcată în negru care stătuse ascunsă până acum în dosul unui zid ruinat.

Tocmai atunci se arată pe cer şi luna cu lumina-i palidă, argintie. Razele sale palide cădeau pe figura înaltă şi neagră.

Enric Sanson recunoscu îndată pe prinţesă.

— Eşti punctual, se adresă Adella de Barry călăului.

— Nu trebuia oare să o fac?, răspunse Enric Sanson.

Ştiţi doar că sunt silit să-mi plec toată voinţa mea sub stăpânirea dumneavoastră, pentru a îmbunătăţi soarta lui Lili.

Un ţipăt plin de ură zbură de pe buzele prinţesei.

— Cât mai iubeşti tu pe această femeie?, murmură prinţesa. Nu-i cuminte din partea ta, că-mi arăţi la fiece moment neînfrânata ta pasiune pentru dânsa, s-ar putea să-ţi pun condiţii şi mai grele.

Enric Sanson simţea cum privirile prinţesei ardeau.

Cu o mişcare grăbită călăul se apropie de prinţesă. Ca şi cum ar fi voit să o conjure el apucă mâna dreaptă a prinţesei.

— Nu, prinţesă! Aşa de nemiloasă nu veţi putea fi!, murmură el. Sper că până acum m-am înşelat în privinţa dumneavoastră. V-am crezut crudă şi egoistă, dar spuneţi-mi numai un cuvânt că să-mi dovediţi că nu sunteţi astfel. Desigur că nu puteţi face să piară cea mai frumoasă şi mai drăguţă fiinţă pe care Domnul a creat-o vreodată, numai pentru că aşa e capriciul dumneavoastră. Gândiţi-vă Adella, că există o răsplată care vă poate ajunge mai devreme sau mai târziu. De aceea vă rog, fiţi mai miloasă!

— Ei, ai terminat o dată?, îl întrebă prinţesa după o lungă pauză, în timp ce privirea ei fulgerătoare era mereu fixată pe faţa lui Enric. Din toate vorbele tale am auzit numai pronunţarea numelui meu. M-ai numit Adella? Cât de dulce sună aceasta pe buzele tale!

Mă numeşti nemiloasă Enric dar şi eu îţi reproşez acelaşi lucru. S-a mai auzit vreodată ca o femeie mândră şi conştientă de valoarea ei să se fi înjosit atâta înaintea bărbatului ales din inima ei? Vai, Enric ce să mai fac ca să-ţi dovedesc iubirea mea, nemărginita mea iubire? Nu ţi-am dat eu totul?

— Tăceţi prinţesă, murmură Enric Sanson cu durere.

Poate că am făcut rău spunând asta, ani avut un moment de slăbiciune, dar cerul mi-a trimis deja o pedeapsă destul de mare. Vă mai spun încă odată prinţesă, iubirea nu e ceva supus voinţei omeneşti, nu o poţi chema şi alunga când vrei, pasiunea dumneavoastră mă mişcă şi înţelegeţi că în unele privinţe mă onorează şi mă face fericit. Oh, dacă n-aş fi iubit-o încă dinainte pe Lili cu atâta căldură, aş fi căzut desigur întins la picioarele dumneavoastră şi n-aş fi cunoscut vreo dorinţă mai mare decât aceea de a vă iubi şi a vă servi. Dar, prinţesă, ascultaţi-mă bine, ce fel de iubire e aceea care se schimbă de azi pe mâine? Ce pasiune e aceea care respinge azi, ceea ce a adorat ieri? Ce garanţie pentru fericire vă poate da un astfel de bărbat nestatornic? Nu prinţesă, daţi-mi voie să v-o mai spun o dată, aici unde stelele cerului privesc spre noi, unde nimeni altul nu mai stă aici lângă noi decât lumea adormită şi Dumnezeu care ţine în mâna-i puternică cerul şi pământul, aici sub bolta cerească înstelată, lăsaţi-mă să v-o mai jur o dată, o iubesc pe Lili şi o voi iubi până la moarte. Nimic nu va putea să-mi scoată această pasiune din inimă… Poate să mă doboare nenorocirile, poate să mă ducă zeiţa fericirii prin auritul e arc de triumf, poate să se aprindă focurile iadului deasupra capului meu, eu o iubesc. totuşi pe Lili şi-i voi rămâne fidel în fundul inimii până ce moartea îmi va închide ochii.

Enric Sanson se opri speriat. Privirea lui plină de spaimă se opri pe faţa prinţesei.

O schimbare teribilă se produse în urma acestor vorbe. Ochii prinţesei se deschiseră mari, aproape să-i iasă din orbite.

— Zadarnic! Totul e în zadar!, murmură ea. Acest om are o piatră în loc de inimă în piept. Degeaba m-am înjosit…

Ea nu sfârşi fraza, şi dinţii i se înfipseseră atât de tare în buza de jos, încât ţâşni o spumă roşiatică.

Pieptul prinţesei se ridica întrupa foarte agitat.

— Bine! Bine! izbucni în sfârşit Adela. Atunci facă soarta ce-o vrea şi meargă nenorocirea înainte pe drumul său?

Din nenorocire Enric Sanson n-a auzit aceste cuvinte pe care prinţesa le-a rostit încet şi aproape de neînţeles.

Enric Sanson, murmură ea, ţi-am spus-o şi dovedit-o deja de multe ori, că aş da bucuroasă mântuirea sufletului meu, ca să te posed pe tine. declaraţia ta de astăzi nu numai că ne desparte pentru totdeauna, nu, ea este şi piatra de mormânt a fericirii mele! Poţi să mă asculţi bine, bărbat mândru ce eşti! Aceea care te-a iubit cu atâta căldură nu mai poate aparţine unui alt bărbat! în linişte şi fără nicio bucurie se vor scurge de acum înainte zilele mele nenorocite.

Ea se opri pentru câteva secunde, ca şi cum ar fi înăbuşit-o mişcările sufletului.

Călăul abia îndrăzni să respire.

— Enric Sanson, urmă Adela de Barry, chiar şi preotul îi dă muribundului ultima mângâiere mai crud şi mai fără de milă?

Călăul rămase pe gânduri privind-o cu oarecare nesiguranţă pe frumoasa şi mândra femeie.

Da, Adela era într-adevăr foarte frumoasă!

Luna se ivise acum întreagă şi plină pe bolta cerească. Lumina-i argintie înconjura figura mândră a Adellei. Cât de frumoasă era prinţesa!

Da, aşa-i dacă Enric n-ar fi iubit cu atâta patimă pe Lili, atunci desigur că nicio femeie din lume afară de Adela de Barry, nu l-ar fi putut pasiona!

Mândra şi frumoasa femeie se putea compara cu o

regină a nopţii.

— Enric Sanson, murmură din nou prinţesa, vrei să fii mai fără milă! Iată, vreau să uit totul, vreau să-mi stăpânesc toate durerile şi chinurile pe care mi le-ai pricinuit. Inima mea călcată în picioare nu se va mai ridica ofensată împotriva ta. Lili va fi liberă, ea va trăi pentru tine!

Un strigăt de bucurie scăpă de pe buzele călăului.

— Adella, puteţi într-adevăr să vă stăpâniţi? întrebă călăul în culmea fericirii…

El căzu în genunchi şi ridică spre prinţesă mâinile împreunate. După aceea se aplecă deodată la pământ în faţa Adellei, apucă marginea rochiei ei şi o sărută plin de recunoştinţă.

Vai! Dacă Enric s-ar fi uitat mai bine în ochii pătimaşi şi aprinşi ai prinţesei.

O hotărâre nouă şi teribilă a fost luată în acest moment de intriganta şi ipocrita femeie.

— Da, zise prinţesa, vreau să renunţ, dar numai cu o singură condiţie.

— Şi anume?, întrebă Enric Sanson. Puneţi-mi orice condiţie vreţi, vă jur că o primesc, bineînţeles numai să nu-mi cereţi imposibilul!

Ochii prinţesei se aprinseră şi mai tare.

— Bine, bine! murmură Adella. Ascultă-mă deci Enric Sanson. Mâine seară pe vremea asta să fii iar aici. Doi bărbaţi te vor aştepta aici în locul meu. Urmează-i fără nicio grijă! Ţi-o jur că nu-ţi vor face nici cel mai mic rău. Te vor duce într-un loc unde mă vei găsi pe mine, şi atunci… atunci…

Vocea începu să-i tremure. A fost oare durere, a fost pasiune, ceea ce a redus la tăcere pe prinţesă?

— Atunci… atunci… zise la rândul său călăul

tremurând, oh, spuneţi cuvântul dulce, atunci Lili…

— Atunci îţi voi da scrisoarea către judecătorul de instrucţie care o va pune în libertate pe Lili.

— Mulţumesc, mii de mulţumiri prinţesă. Îmi redaţi viaţa şi mă desfaceţi de jurământul pe care l-am făcut, murmură Enric Sanson.

Ochii prinţesei se aprinseră îngrozitor.

— Vai, cum îmi rănesc sufletul cuvintele tale, îngână mândra femeie simţindu-se prea înjosită. Bărbat crud, nu simţi cât mă chinuiesc vorbele tale? Bine, bine!, zise ea îndată întorcându-şi ochii de la Enric, care stătea mereu în genunchi înaintea ei, ţi-oi da scrisoarea, dar mai întâi trebuie să fii cu totul al meu! Vrei, Enric Sanson? Spune te rog „da”.

Pieptul călăului începu să tremure, nu mai putea să-şi stăpânească gândurile.

Deodată i se arătă figura iubitei sale Lili în toată puritatea ei.

— Pentru Lili, fie şi asta!, murmură Enric Sanson în şoaptă. Dar cuvintele sale tot au putut fi auzite de prinţesă.

Da; primesc, murmură Enric Sanson ridicându-se

Mâine seară la ora aceasta voi fi aici, prinţesă.

Adella de Barry devenise cu totul alta.

Plină de mândrie ea se înclină spre Enric Sanson.

Să te ţii de cuvânt, călăule din Paris, îngână prin Lui Enric nu-i venea să-şi creadă urechilor. O răceală de gheaţă venea acum din vocea prinţesei.

Dar înainte de a-şi explipa asta, prinţesa deja plecase de lângă el. Ca pierdut într-un vis se uita Enric Sanson după aceea care fugi atât de grăbită.

Acum inima lui Enric ceva mai uşoară şi respiraţia îi deveni mai liberă. Călăului i se părea că odată cu plecarea

prinţesei a plecat şi nenorocirea care-l ameninţa.

Vai! Cât de curând va trebui să simtă şi să recunoască Enric Sanson, că nu-i nimic mai teribil pe lume decât răzbunarea, îmbibată de patimă, a unei femei stricate care se vede respinsă!

Capitolul 154 CONDUCĂTORII NOCTURNI

Se înserase deja. Nicio steluţă nu scânteia pe bolta cerească, nori cenuşii împânziră atmosfera, nici luna nu putea să-şi reverse pe pământul adormit lumina-i palidă şi tremurătoare. Sumbră şi întunecată era câmpia, un mister negru părea că o înconjoară.

Enric Sanson petrecu ziua într-o aşteptare chinuitoare. Dar i s-au ivit în inimă bănuieli asupra sincerităţii Adellei.

I se părea imposibil ca Adella să se fi schimbat aşa deodată şi să fi renunţat cu totul la dorinţele ei cele mai pasionate, în favoarea lui Lili. Călăul parcă presimţea că în această renunţare a prinţesei trebuie să fie ascuns ceva teribil şi foarte ameninţător. Dar Enric Sanson nu presimţea deloc până unde era hotărâtă să meargă această femeie perversă.

La ora convenită călăul ajunse la intrarea părăsită a catacombelor.

Cei doi bărbaţi, pe care Adella i-a desemnat în noaptea trecută ca mesageri ai săi, erau deja acolo. Ca nişte fantome, înveliţi în mantale negre şi lungi cei doi bărbaţi se arătară deodată în faţa călăului.

— Dumneavoastră sunteţi aceia care trebuie să mă duceţi la Adella de Barry?, întrebă Enric Sanson.

Cei doi bărbaţi răspunseră afirmativ.

— Urmează-ne fără. frică, zise unul a cărui voce îi

părea foarte cunoscută călăului, nu ţi se va întâmpla nimic.

— Mi se pare că te ştiu de undeva, necunoscutule!, începu Enric Sanson.

Fără voia lui călăul vorbea în şoaptă. Tăcerea adâncă şi înfiorătoare ce se lăsase impresionă adânc pe Enric.

— Mă cunoşti!, zise necunoscutul.

În acelaşi timp îl apucă pe Enric de braţ.

— Noi suntem chiar vechi cunoscuţi. Dar să mergem, stăpâna mea ne aşteaptă.

În acelaşi timp îl apucă şi al doilea necunoscut de celălalt braţ.

Călăul urmă fără voia sa pe cer doi travestiţi, care se îndreptară spre răsărit.

Enric dovedise deja de multe ori că-i un bărbat cu destul curaj, ca să nu se dea înapoi înaintea oricărui lucru. Călăul a privit cu destulă răceală moartea în faţă şi alte nenorociri mai mari chiar. Acum însă simţea totuşi Enric Sanson că inima începu să-i bată mai tare.

Încotro îl duceau oare cei doi tovarăşi?

A făcut el oare bine că dea crezare prinţesei care s-a arătat întotdeauna atât. de vicleană? Dacă s-ar fi pregătit acum un nou atentat împotriva vieţii sale?

Dar mai mult decât aceste gânduri îl neliniştea vocea atât de cunoscută a unuia dintre mascaţi.

El se întoarse către bărbatul travestit aflat în stânga să pentru a-l face. să vorbească.

Vocea ascuţită şi dezgustătoare a mascatului îi părea lui Enric Sanson tot mai cunoscută.

„Dumnezeule, murmură întruna în sine călăul, unde am auzit eu oare vocea aceasta? Nu trebuie să o fi auzit de mult şi mi se pare că-mi amintesc bine că era într-unul din momentele cele mai teribile din viaţa mea”.

Lui Enric i se părea că mascatul îi purta o ură

neîmpăcată.

Enric Sanson văzu că aceşti doi mascaţi se îndepărtau cu dânsul de împrejurimile Parisului.

Trecură peste o câmpie acoperită de o mulţime de tufişuri.

Acum intrară în pădurea cea deasă cu umbrele sale înspăimântătoare.

Era atât de întuneric încât nu se vedea nici la doi paşi.

În stânga clipocea puternic un pârâu.

Enric vedea că este dus spre misteriosul castel al ducilor de Barry.

Enric Sanson simţi cum un fior îi copleşeşte corpul. Amintirea care se lega în mintea lui de zidurile misterioase era destul de îngrozitoare. Momentele cele mai oribile din viaţă le petrecuse călăul între zidurile acestui castel.

Cu un blestem pe buze se opri deodată unul dintre conducătorii lui Enric.

— Nu-ţi mai vezi nici vârful picioarelor! zise el aspru şi înăbuşit. Ascultă Camarade n-ai un felinar la tine.

— A, da, răspunse celălalt, a cărui voce era aşa de cunoscută lui Enric, aşteaptă numai un moment.

Mascatul scoase un felinar de sub manta. Aprinse un chibrit şi dădu foc fitilului.

Enric aruncă o privire scrutătoare asupra celor doi bărbaţi. S-a înşelat însă în speranţele sale de a recunoaşte la lumina lămpii pe cei doi conducători. Ei erau mascaţi în cele două mantale negre până în vârful capului.

Enric nu credea nimic altceva decât că aceşti doi bărbaţi erau doi membri ai frăţiei de sânge.

O privire în jurul său a fost de ajuns ca Enric să vadă că nu s-a înşelat. Da, ei se apropiau desigur de palatul de Barry.

Pe cât ştia Enric, palatul era nelocuit şi pustiu.

Castelul fusese devastat de la pod şi până în pivniţă, ca urmare a tulburărilor ce avuseseră loc în Paris.

Dar de gangurile secrete nu ştia încă nimeni nimic. Enric Sanson ştia doar că sunt foarte greu de descopex-it.

Cei trei bărbaţi păşiră tăcuţi înainte prin pădure, care deja se rărea.

În sfârşit a ieşit şi luna, care se lupta cu pânza de nori să trimită câteva raze palide şi tremurătoare spre pământ.

fantome, înveliţi în mantale negre şi lungi cei doi bărbaţi se arătară deodată în faţa călăului.

— Dumneavoastră sunteţi aceia care trebuie să mă duceţi la Adella de Barry?, întrebă Enric Sanson.

Cei doi bărbaţi răspunseră afirmativ.

— Urmează-ne fără frică, zise unul a cărui voce îi părea foarte cunoscută călăului, nu ţi se va întâmpla nimic.

— Mi se pare că te ştiu de undeva, necunoscutule!, începu Enric Sanson.

Fără voia lui călăul vorbea în şoaptă. Tăcerea adâncă şi înfiorătoare ce se lăsase impresionă adânc pe Enric.

— Mă cunoşti!, zise necunoscutul.

În acelaşi timp îl apucă pe Enric de braţ.

— Noi suntem chiar vechi cunoscuţi. Dar să mergem, stăpâna mea ne aşteaptă.

În acelaşi timp îl apucă şi al doilea necunoscut de celălalt braţ.

Călăul urmă fără voia sa pe cer doi travestiţi, care se îndreptară spre răsărit.

Enric dovedise deja de multe ori că-i un bărbat cu destul curaj, ca să nu se dea înapoi înaintea oricărui lucru. Călăul a privit cu destulă răceală moartea în faţă şi alte nenorociri mai mari chiar. Acum însă simţea totuşi Enric

Sanson că inima începu să-i bată mai tare.

Încotro îl duceau oare cei doi tovarăşi?

A făcut el oare bine că dea crezare prinţesei care s-a arătat întotdeauna atât de vicleană? Dacă s-ar fi pregătit acum un nou atentat împotriva vieţii sale?

Dar mai mult decât aceste gânduri îl neliniştea vocea atât de cunoscută a unuia dintre mascaţi.

El se întoarse către bărbatul travestit aflat în stânga sa, pentru a-l face. să vorbească.

Vocea ascuţită şi dezgustătoare a mascatului îi părea lui Enric Sanson tot mai cunoscută.

„Dumnezeule, murmură întruna în sine călăul, unde am auzit eu oare vocea aceasta? Nu trebuie să o fi auzit de mult şi mi se pare că-mi amintesc bine că era într-unul din momentele cele mai teribile din viaţa mea”.

Lui Enric i se părea că mascatul îi purta o ură neîmpăcată.

Enric Sanson văzu că aceşti doi mascaţi se îndepărtau cu dânsul de împrejurimile Parisului.

Trecură peste o câmpie acoperită de o mulţime de tufişuri.

Acum intrară în pădurea cea deasă cu umbrele sale înspăimântătoare.

Era atât de întuneric încât nu se vedea nici la doi paşi.

În stânga clipocea puternic un pârâu.

Enric vedea că este dus spre misteriosul castel al ducilor de Barry.

Enric Sanson simţi cum un fior îi copleşeşte corpul. Amintirea care se lega în mintea lui de zidurile misterioase era destul de îngrozitoare. Momentele cele mai oribile din viaţă le petrecuse călăul între zidurile acestui castel.

Cu un blestem pe buze se opri deodată unul dintre

conducătorii lui Enric.

— Nu-ţi mai vezi nici vârful picioarelor! zise el aspru şi înăbuşit. Ascultă Camarade n-ai un felinar la tine.

— A, da, răspunse celălalt, a cărui voce era aşa de cunoscută lui Enric, aşteaptă numai un moment.

Mascatul scoase un felinar de sub manta. Aprinse un chibrit şi dădu foc fitilului.

Enric aruncă o privire scrutătoare asupra celor doi bărbaţi. S-a înşelat însă în speranţele sale de a recunoaşte la lumina lămpii pe cei doi conducători. Ei erau mascaţi în cele două mantale negre până în vârful capului.

Enric nu credea nimic altceva decât că aceşti doi bărbaţi erau doi membri ai frăţiei de sânge.

O privire în jurul său a fost de ajuns ca Enric să vadă că nu s-a înşelat. Da, ei se apropiau desigur de palatul de Barry.

Pe cât ştia Enric, palatul era nelocuit şi pustiu.

Castelul fusese devastat de la pod şi până în pivniţă, ca urmare a tulburărilor ce avuseseră loc în Paris.

Dar de gangurile secrete nu ştia încă nimeni nimic. Enric Sanson ştia doar că sunt foarte greu de descoperit

Cei trei bărbaţi păşiră tăcuţi înainte prin pădure, care deja se rărea.

În sfârşit a ieşit şi luna, care se lupta cu pânza de nori să trimită câteva raze palide şi tremurătoare spre pământ.

În depărtare se ivi deja din noianul de copaci misteriosul castel. La lumina palidă a lunii Enric a recunoscut îndată turnurile castelului.

Sufletul lui Enric se îngreuna, ca şi cum i s-ar fi pus o piatră pe inimă.

Abia acum îi veni în minte lui Enric, că nimeni nu ştia de această cursă nocturnă, nici chiar Orfeliei nu-i spusese

niciun cuvânt de intenţiile sale.

Dacă acum bănuiala nenorocită care creştea tot mai mult în spiritul călăului ar fi adevărată, dacă Adella de Barry plănuia ceva rău!?

Enric nu se lăsa înşelat. El ştia doar din experienţă, că din momentul în care se va afla în odăile tăinuite ale castelului de Barry, va fi cu trup şi suflet în puterea frumoasei prinţese.

Necunoscând mecanismul tăinuit care lega odăile secrete ale castelului, nu putea să facă absolut nimic, chiar dacă prinţesa ajunsă la culmea cruzimii l-ar lăsa să moară.

Un moment Enric Sanson se gândi să se lupte cu cei doi conducători. Dar imediat se răzgândi.

Nu, el voia să ajunge din inimă toate bănuielile. Un scop mândru şi frumos era acela care îi surâdea în acest moment lui Enric, era în joc libertatea lui Lili, onoarea lui Lili!

Adella nu putea să fie atât de rea încât să se joace iar în chip aşa de dezgustător cu inima lui Enric. Cuvintele ei au sunat în noaptea trecută blânde şi pline de sinceritate.

Călăul nu voia să se facă de râs în faţa Adellei. Ea nu trebuia să-l găsească disperat într-un moment atât de decisiv.

Hotărât şi plin de curaj, stăpânindu-şi cu toate puterile bătăile tulburate ale inimii, Enric păşea înainte între cei doi conducători.

În curând au ajuns la castel.

Prin aceiaşi poartă, pe care înainte o păzeau zi şi noapte membrii frăţiei de sânge, trecură cei trei bărbaţi în grădină.

Nimic nu se mişca în jur, liniştea nopţii domnea peste copacii grădinii.

Au ajuns la poarta castelului.

Enric ştia că prin această intrare putea să ajungă în cel mai scurt timp la odăile secrete.

Călăul aruncă o privire lungă şi întrebătoare pe bolta cerească.

În acelaşi moment se îngrămădiră însă nori negrii în faţa lunii.

Palida strălucire argintie a lumi nu mai putu ajunge pe faţa călăului.

Înainte! zise unul dintre mascaţi.

Enric nu ştia că mergea spre cea mai mare nenorocire din viaţa sa.

Capitolul 155 inc a odată în castelul barrî

În curând au ajuns în pivniţa subterană, în care se adunau altă dată membrii frăţiei de sânge.

— Trebuie să-ţi legăm ochii, zise unul din cei doi.

Enric se uită mândru la cei doi mascaţi.

— Eu cunosc poate mai bine decât voi misterele acestei case, răspunse el încreţind cu dispreţ buzele.

— Stăpâna a poruncit aşa, trebuie să ne supunem ordinului, zise unul dintr-Înşii.

Enric lovi încet cu piciorul în duşumea.

— Bine, fie şi asta, murmură el. Daţi-mi legătura încoace!

Aproape cu furie smuci el unuia dintre travestiţi legătura de mătase neagră deja pregătită şi-şi legă singur ochii. După aceasta simţi cum cei doi l-au apucat iar pe sub braţe.

Au coborât în subteran.

Neobservat de călău, desigur, unul dintre conducători a pus în mişcare un mecanism secret.

Enric Sanson se gândi deodată la acel moment

îngrozitor în care a fost scăpat de o moarte crudă din mâinile fraţilor de sânge, de către Adella.

Da, era aceeaşi cameră şi aceeaşi deschidere ca şi atunci. Plin de presimţiri Enric Sanson vedea momentul apropiindu-se, în care îl va înconjura lumina fermecătoare a odăii misterioase tapetată cu roşu şi murmurul monoton al cişmelei cu apă argintie care îi va dezmierda fiinţa.

Enric se simţea târât înainte de conducătorii săi.

Deodată se opriră. Cei doi mascaţi îl lăsară liber.

Plin de a chinuitoare aşteptare, călăul îşi smuci legătura care-i acoperea ochii.

Din cauza luminii puternice a trebuit să-i închidă îndată. El nu s-a înşelat, aceeaşi odaie frumoasă îl înconjura ca şi atunci când l-a eliberat prinţesa.

Dar i se părea lui Enric că de astă dată lumina ajungea la el mai orbitoare, şi că murmurul argintiu al cişmelei îi vorbea încă mai seducător şi mai insinuant.

Înainte ca Enric să-şi revină în fire din prima surpriză, auzi iar cântecele dulci şi pline de armonie ale orchestrei misterioase. Aceleaşi melodii dezmierdătoare care au fermecat atunci inima şi sufletul călăului răsunau şi acum.

Enric Sanson ţinea încă ochii închişi. El îşi acoperi acum faţa cu amândouă mâinile.

Nu, el nu voia să mai fie încă odată sclavul pasiunii prinţesei. Adella de Barry nu va avea ocazia să-l vadă învins la picioarele sale.

Ce-o fi să se întâmple, întâmplă-se. Dar Enric nu voia să uite niciun moment că e numai vorba de a plăti preţul de răscumpărare pentru Lili.

Acum când urechile călăului se mai deprinseră cu sunetul orchestrei misterioase, a îndrăznit Enric să deschidă ochii.

Lumina roşiatică care pătrundea înăuntru tot îl mai orbea.

Dar el se deprinsese încetul cu încetul cu aceasta, şi băgă de seamă că se află singur în camera subterană.

Călăul privi mirat camera pe care o mai văzuse odată, încotro îşi îndrepta privirea, vedea numai strălucire şi lux.

Tapete de mătase pe pereţi, canapelele moi de catifea înflorată, masa acoperită cu tacâmuri de aur şi argint, totul era făcut să-l ameţească pe călău. Călăul căuta să-şi aducă dinaintea ochilor portretul lui Lili. Lili, scumpa şi mult iubita lui logodnică, trebuia să-l apere de ispitele care-l aşteptau aici!

Dar Enric Sanson simţeascâ acum, pentru prima oară în viaţa lui, farmecul lui Cili pierduse mult din puterea lui.

Era de vină oare muzica senzuală şi pătimaşă care se auzea mereu în camera subterană, sau erau mirosurile ameţitoare ale fântânii arteziene? Enric Sanson se simţea căzând iar fără apărare în vechea robie.

În acest moment se deschise o uşă secretă din perete.

Enric Sanson văzu apărând în cadrul uşii figura impunătoare şi mândră a prinţesei.

Adella intră în camera subterană.

Enric Sanson privi cu ochii aprinşi frumosul chip al prinţesei.

Dar ciudat, din momentul în care o vedea pe Adella înaintea lui, muzica şi fântâna arteziană pierdeau mult din vraja lor.

Enric se aplecă în faţa prinţesei.

— După cum am promis, am şi venit aici, zise călăul, bazându-mă pe bunătatea dumitale, pe inima dumitale nobilă, prinţesă, am îndrăznit să vin aici fără frică. Acuma,

te rog, îndeplineşte-ţi promisiunea, fă ca soarele fericirii să strălucească din nou pentru sărmana şi mult chinuita Lili.

Ochii Adellei străluciră ciudat.

— Da, zise frumoasa femeie, invitând printr-o mişcare graţioasă pe Enric să ia loc lângă dânsa pe pernele moi. Pentru ultima oară ne întâlnim. O explicaţie hotărâtoare trebuie să aibă loc între noi.

Suspinând seducător, frumoasa femeie se lăsă şi mai adânc în pernele moi ale divanului.

Enric Sanson se opri în faţa prinţesei încrucişându-şi mâinile pe piept. Cu ochii jumătate trişti jumătate rugători, el o privi pe frumoasa femeie.

— Elibereaz-o pe Lili, murmură Enric Sanson, ia de pe nevinovata copilă ruşinea care o aco Deră acuma în faţa lumii. Ai milă!

Prinţesa nu răspunse imediat.

Ea privi gânditoare pe călăul din Paris, a cărui faţă mândră şi nobilă era şi mai frumoasă acum, luminată de lumina trandafirie din odaie.

— Enric Sanson, începu iar prinţesa, ce ai zice dacă nu te-aş dezlega de promisiunea ta, dacă ţi-aş spune acuma: Îngenunchează la picioarele mele sclavule, abia când te voi avea cu totul în puterea mea, Lili va fi liberă!

O spaimă cumplită se arătă pe faţa lui Enric.

— Prinţesă, nu o vei spune, nu trebuie s-o spui!, murmură călăul

— Şi dacă totuşi aş face-o?

— Nu, nu, nu m-ai atras aici pentru a mă duce la pierzanie, răspunse Enric, devenind palid ca moartea. Gândeşte-te că mi-ai promis, prinţesă, să te arăţi nobilă, ziceai că vrei să o eliberezi pe Lili.

Cu o mişcare bruscă prinţesa îl întrerupse.

— Mereu Lili!, exclamă ea aprinsă de mânie. Nu ştii

Enric Sanson că cea mai mare insultă pentru o femeie, este să-i vorbeşti mereu de rivala ei?

— Nu, nu, nu spune asta!, strigă călăul căzând deodată în genunchi la picioarele ei, nu te arăta mai puţin nobilă decât eşti. Nu m-ai adus aici pentru a începe din nou jocul cel vechi. Gândeşte-te că totul e în joc pentru mine, pentru Lili.

Enric se întrerupse un moment. Se vedea că spera să facă impresie asupra prinţesei.

Dar curând se şi văzu decepţionat.

O singură privire îi era de ajuns pentru a recunoaşte că Adella de Barry era cea mai înfocată duşmană a lui, în cazul când nu era dispus să-i îndeplinească toate dorinţele.

Un surâs flutura pe buzele frumoasei femei.

Prinţesa se legăna pe pernele moi în ritmul muzicii. În mână avea un evantai preţios plin de diamante, cu care îşi făcea vânt.

— Prinţesă, strigă iar Enric Sanson, ştiu că ai puterea să mă ţii pentru totdeauna la picioarele Dumitale. Dar o repet încă odată. Nicio putere din lume nu mă va face să-mi smulgă din inimă iubirea ce-o am pentru Lili. Când iubirea îţi cucereşte inima, nu poate fi alungată dintr-Însa. Ea este acolo ca însăşi viaţa. Pe dumneata însă, prinţesă nu te pot iubi, numai ură şi antipatie vei turna în inima mea în caz că mă vei sili să-ţi stau totdeauna la picioare. O iubesc pe Lili, şi ea este cea mai mare şi singura mea fericire. Acuma ştii totul şi acuma fac apel la inimă, la nobleţea Dumitale. Nu o lăsa pe Lili să se piardă, dă-i cinstea înapoi! Gândeşte-te că altfel cerul te va pedepsi!

Prinţesa se ridică deodată. Orice veselie dispăruse de pe chipul ei.

— Bine, zise ea cu o voce aspră, aproape dispreţuitoare. bine Enric Sanson. Tu ai vorbit. Acum să

mă auzi şi pe mine.

Înainte ca Enric Sanson să fii putu răspunde, prinţesa bătu din palme de trei ori.

Capitolul 156 şcolarul fachirului indian

Îndată uşa secretă se deschise. În cameră intrară cei doi bărbaţi mascaţi.

Cu mâinile încrucişate pe piept, cei doi se uitau ameninţători prin măşti la Enric Sanson.

Călăul devenise palid. Când prinţesa bătuse din palme, Enric înţelesese că era vorba de o perfidie a femeii ranchiunoase.

Enric Sanson încă mai spera că perversitatea Adellei nu putea trece dincolo de orice limită.

— Ei, Enric Sanson, acum vei înţelege că nu e bine să-mi vorbeşti mult de Lili a dumitale?, începu prinţesa. Nu vreau s-aud nimic de asta, m-ai înţeles Enric Sanson? Priveşte-i pe aceşti doi bărbaţi!

Călăul privi spre cei doi mascaţi. / – Voi însă, spuse prinţesa, luaţi-vă măştile de pe obraz!

Un strigăt de groază şi furie ieşi din pieptul lui Enric după ce privise o secundă cele două feţe.

— Nemaipomenit!, strigă Enric Sanson cu o voce tremurândă, Pippin este acela care m-a condus! Şi pe celălalt îl cunosc de asemenea. Da, cum nu! Este ţăranul care-mi aducea câteodată scrisori de la dumneata prinţesă.

Călăul făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se arunce asupra lui Pippin.

— Banditule, asasinule!, strigă furios Enric Sanson. Tu care eşti pricina tuturor suferinţelor iubitei mele logodnice! Acum s-a apropiat pentru tine momentul de ispăşire.

La un semn al prinţesei, Pippin scoase un revolver pe care-l îndreptă, surâzând, către Enric Sanson.

— Să nu faci un singur pas!, strigă tare prinţesa, nu îndrăzni Enric Sanson să te atingi de servitorii mei, vei ispăşi cu moartea orice încercare de acest fel!

Tremurând de furie Enric Sanson se opri.

Corpul îi tremura, faţa i se contractase şi era de nerecunoscut.

— Ah, ah, asta-i infamie! Ruşinos!, strigă Enric Sanson cu o voce înăbuşită. E posibilă o astfel de perversitate?

Aruncă o privire dispreţuitoare asupra Adellei.

— Nu-ţi rămâne altceva de făcut, decât să te împaci cu faptele care nu se-pot schimba, zise pe ton ironic prinţesa.

— Şi acum?. Ce ai de gând să faci?, strigă călăul.

Adella ridică din umeri.

— Asta depinde numai şi numai de tine, zise ea cu o voce mai blândă, aruncând o privire plină de înţeles asupra lui Enric Sanson. Nu-mi plac bărbaţii care au voinţa lor proprie. Lângă mine poate sta numai un bărbat care ştie că locul lui este la picioarele mele. M-ai înţeles, Enric Sanson?

Călăul nu răspunse. Pieptul lui se ridică zgomotos, iar răsuflarea îi trecea fierbinte pe buze.

Deodată călăul se lovi cu pumnul în frunte.

— Nebun, naiv ce sunt!, strigă el cu o nespusă amărăciune în voce, ca o pasăre nevinovată am intrat în cursă! N-am putut bănui că în inima Adellei de Barry nu mai este nici cinste, nici credinţă!

Prinţesa începu să râdă.

— Eşti sincer, Enric Sanson, zise ea jucându-se cochet cu evantaiul. Dar tocmai asta-mi place. Cu atât mai

mult am dreptul să-ţi răspund în acelaşi mod. Ei bine, ascultă-mă! Aceşti doi bărbaţi sunt gata să te culce la pământ la un semn al meu.

Ea se întoarse către cei doi servitori ai ei.

— Aşa este, spuneţi?, le strigă ea.

Oamenii răspunseră afirmativ.

— Vezi, Enric Sanson? Acum eşti fără scăpare în mâinile mele, strigă prinţesa apropiindu-se de călău. Vai ţie, dacă vei fi încăpăţânat! Mânia mea te va zdrobi!

Enric o privi rece şi dispreţuitof.

— Ei bine! Viaţa mea este în mâinile Dumitale, zise Enric Sanson înăbuşindu-şi pe cât posibil iritaţia, fă cu mine ce vrei. Dar, zău, cinstit nu e să ataci viaţa unui om care a avut încredere în Dumneata.

Lasă vorbele, strigă prinţesa, vremea trece în zadar. Pentru ultima oară te întreb! Vrei să fii sclavul meu pentru toată viaţa? Vrei să-mi spui că nu vei iubi niciodată pe altcineva decât pe mine?, zise ea cu o voce mai înceată şi tremurândă de emoţie.

Se apropiase aşa de mult de Enric Sanson încât îi ardea obrajii cu răsuflarea ei.

Privirile ei păreau că vor să străpungă pe călău.

Dar dacă mai înainte mirosurile bălsămice care umpleau odaia şi muzica dulce îl ameţiseră puţin pe Enric, făcându-l nehotărât, acum însă, corectul şi mândrul bărbat îşi recăpătase toată puterea.

Cu o mişcare dispreţuitoare, ca şi cum ar fi îndepărtat o viperă, Enric Sanson o respinse pe prinţesa care se lipise de dânsul.

— Fugi, femeie coruptă!, strigă el cu o voce dureroasă. Da, odată ai reuşit să mă înşeli, dar nu mai spera nimic de la mine! Acuma când te cunosc atât de bine, m-aş jertfi mai degrabă pe mine însumi decât pe

preţioasa mea Lili. Ordonă oamenilor să mă omoare! Am văzut de multe ori moartea în faţă. Călăul care zilnic trebuie să ia viaţa altora, are într-adevăr destul curaj pentru a-şi risca viaţa!

Cu pumnii încleştaţi, prinţesa se uită timp de mai multe secunde la călău, cu ochii plini de ură.

Apoi, un strigăt îi ieşi din piept.

— Mă dispreţureşti, mă respingi! Vrei mai bine să mori decât să te supui, om în? ndru ce eşti!, strigă Adella. Ei bine, voinţa ta să se împlinească! Până acum ai călcat în picioare o femeie care te iubeşte! în zadar ţi-am jurat iubire, în zadar ţi-am arătat dorul meu pătimaş!...

Ea se apropie de Enric Sanson.

— Da, înarmează-te cu răbdare, o să ai nevoie, îl şopti la ureche călăului. În zadar m-am umilit în faţa ta, în zadar am sperat să-ţi îndulcesc inima. Du-te deci, vis frumos! Acuma m-aş dispreţui eu singură dacă aş mai cerşi o singură secundă iubirea ta! Mizerabilule!

Cu privirea aproape rătăcită, ea se uită la divanul d «tifp, roşie brodată cu trandafiri, care se afla în colţul odăii.

— Uite, acolo!, strigă prinţesa tremurând de frică şi decepţie, uite, acolo, Enric Sanson, acolo, am stat lângă pieptul tău şi cu vocea plină de lacrimi am cerut iubirea ta. Ai fi putut să mă opreşti de la pierzanie, dacă mi-ai fi spus cuvântul iubire. O să mă răzbun, să mă răzbun!, strigă ea de mai multe ori ca o nebună.

Prinţesa se apucă de părul plin de diademe. Din ochi îi ţâşneau fulgere de ură.

— Acum vei cunoaşte în mine pe femeia insultată şi călcată în picioare. Păzeşte-te Enric Sanson, căci momentul răzbunării a venit.

Prinţesa se dădu câţiva paşi înapoi.

— Luaţi-l, strigă ea poruncitor către cei doi bărbaţi; culcaţi-l la pământ!

Cei doi bărbaţi se apropiară de călău, dar acesta scoase un pumnal.

— Am să-mi vând scump viaţa, strigă Enric cu ochi fulgerători. Vino, Pippin pungaşule, asasinule, îmi e dor de sângele tău.

Enric Sanson strânse pumnalul în mână.

Nehotărâţi, cei doi pungaşi stăteau în faţa călăului. Ei cunoşteau şi se temeau de puterea călăului.

Enric Sanson avea ochi numai pentru cei doi adversari ai lui, uitase de perfida prinţesă. Încă tot nu o credea pe aceasta capabilă de o mişelie.

Dar, în acelaşi moment, se simţi strâns de gât pe la spate.

Prinţesa cuprinsese cu amândouă mâinile gâtul călăului.

Enric se dădu un pas înapoi şi făcu o mişcare pentru a se elibera, dar era prea târziu! În acelaşi moment, cei doi zbiri, se năpustiră asupra lui. Cu toată opunerea lui, reuşiră să-i smulgă pumnalul din mână. Peste un moment Enric căzu în genunchi, horcăind. Amândoi bandiţii îl culcară la pământ. Pippin ţinea pumnalul asupra lui gata să-l împlânte în pieptul călăului.

Enric ridică o privire rugătoare spre prinţesă.

Dar prinţesa rămase împietrită. Pieptul i se ridică zgomotos.

Cerea oare căinţa sau era speranţa că Enric Sanson în faţa morţii va cere iertare?

Se făcuse atâta linişte încât se auzea numai horcăitul călăului şi bătăile de inimă ale tuturor celor aflaţi în odaie. kegaţi i! (porunci prinţesa. Să nu spună că l-am trimis nepregătit pe lumea cealaltă.

Porunca fu îndeplinită. Cei doi bărbaţi scoaseră o frânghie.

Cu toată opunerea călăului, îl legară de picioare, pe urmă îi legară şi mâinile la spate.

Enric stătea fără apărare, legat fedeleş.

Prinţesa se apropie de dânsul.

Ei bine, Enric Sanson, murmură Adella, îţi dau răgaz un sfert de ceas. În vremea asta poţi să te rogi, poţi să blestemi, puţin îmi pasă. Soarta ta e hotărâtă. Ai ceva să-mi spui? Atunci nu pierde vremea!

Enric Sanson o privea cu un dispreţ nimicitor.

— Mizerabilă femeie!, strigă el cu ultimele lui puteri. Dumnezeu să te blesteme! Să te usuci, să-ţi vadă toată lumea inima cea neagră!

Prinţesa îl privi cu o expresie de furie.

— Un sfert de ceas, repetă ea, pe urmă vei muri, mizerabilule!

Ea se întoarse către cei doi bandiţi.

— Voi retrageţi-vă până la uşă, zise ea, peste un sfert de ceas voi apărea, şi atunci la lucru!

Enric Sanson închisese ochii. Foşnetul rochiei de mătase îl anunţă că prinţesa părăsise odaia.

Deodată se făcu întuneric în odaie.

Enric Sanson întoarse puţin capul. Abia putu să zărească pe cei doi bărbaţi care se retrăseseră până la uşă.

Muzica subterană amuţise, fântâna arteziană încetase să mai curgă. Toată strălucirea odăii dispăruse.

Lui Enric Sanson i se păru că este deja în groapă. Acesta era doar efectul dorit de acei oameni groaznici.

Îndată după ieşirea ei din odaie, prinţesa apăsase pe un resort şi făcuse întuneric în odaie.

Spera că Enric Sanson. de frica morţii, se va supune!

Enric Sanson simţea că trece vremea pe care-o mai

avea de trăit, dar totuşi nu putea să se roage, abia putea să cugete.

Inima lui neprefăcută, nu putuse să creadă că există atâta corupţie. Suferise într-adevăr o mare decepţie.

Acuma totul era pierdut.

— Sărmană Lili, sărmană Lili!, acestea erau cuvintele pe care le murmura mereu Enric Sanson.

Nu se gândea la el, la sfârşitul lui tragic, toată mintea lui zbura spre logodnica lui iubită.

Deodată o idee îi trecu prin minte.

Călăul se văzu iar în odaia lui de lucru, aplecat peste cronica strămoşilor.

Se gândi la întâmplările minunate ale fakirului indian Ben-Eld-Del-Sulam.

Multă spaimă şi întristare produsese el surorii lui Orfelia, prin încercarea pe care îndrăznise s-o facă pentru a se convinge de adevărul celor scrise în cronică.

Deodată sângele începu să-i clocotească în vine. Dumnezeule mare! Putea acea încercare să-l scape de la moarte?

Enric Sanson era un om care se hotăra repede.

Fără a se mai gândi la urmările acţiunii lui, începu să repete experimentul primejdios, care speriase atunci atât de mult pe sora lui.

Cei doi bandiţi stăteau lângă uşa întredeschisă.

Enric Sanson stătea nemişcat în întuneife.

Părea că umbrele morţii coborâseră deja asupra călăului.

Din ce în ce mai scurt deveni timpul pe care-l mai avea de trăit Enric Sanson.

Deodată se făcu iar lumină în odaie.

Capitolul 157

ÎNGROPAREA CĂLĂULUI

Cei doi păzitori închiseră ochii orbiţi de această lumină, apoi se uitară la Enric Sanson.

Acesta era întins la pământ nemişcat.

Negrul Pippin se apropie de cel ce zăcea legat pe jos şi-l atinse cu piciorul.

— Vremea a trecut, călăule, zise ironic pungaşul. Acum a venit vremea să ne socotim. M-ai înjurat, ţi-ai bătut joc de mine, tu eşti de vină că a trebrit să mă ascund în Paris ca o pasăre de pradă. Ei, răspunde, adăugă Pippin.

11 lovi cu piciorul pe călău, dar Enric Sanson nu scoase niciun sunet.

Fără voie, negrul Pippin se aplecă asupra celui ce zăcea legat.

În acelaşi moment însă, Pippin se dădu înapoi cu un strigăt.

Hei, tovarăşe, se întoarse el către celălalt păzitor, ia uite ce s-a întâmplat?

Celălalt veni şi se dădu şi el speriat înapoi.

Acest om e mort, ochii ăştia sunt de cadavru!, murmură Melac…

Bărbatul se cruci.

— Asta nu-i posibil!, strigă Pippin. Acum câteva minute era sănătos şi l-am auzit înjurând pe prinţesă.

— Da, da. e mort, murmură din nou Melac. Cunosc eu faţa asta. Bunica mea în sicriu tot aşa avea ochii.

În acelaşi moment se auzi un foşnet de mătase şi prinţesa intră.

Adella de Barry apăru pe prag, ea aruncă o lungă privire în odaie.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă ea pe cei doi servitori.

— Uită-te şi dumneata, stăpână, murmură Pippin

palid şi speriat. Călăul a păţit ceva, dar fără voia noastră. E mort!”

Un strigăt slab ieşi din pieptul prinţesei.

— V-am poruncit să aşteptaţi până voi…

Ea nu sfârşi.

Se apropiase repede de corpul lui Enric Sanson.

— Stăpână îţi jurăm, că nu ne-am mişcat din loc, murmură Melac tremurând de frică şi groază.

— Tăcere!, porunci prinţesa.

Ea se lăsase deja în genunchi lângă Enric Sanson.

Apoi se uită atent la faţa călăului. Cu un strigăt de groază prinţesa se dădu şi ea înapoi.

— Fără nicio îndoială, e mort, mort!, murmură Adella frângându-şi mâinile.

Da, altă expresie avea el acum, ochii erau deschişi ps jumătate şi sticloşi, păreau a exprima un reproş grozav Adellei.

Ciudat! Corupta femeie nu putu suferi privirea acestui presupus mort.

Tremurând, Adella întoarse capul.

— Nu staţi împietriţi ca muţii, murmură prinţesa. Trebuie să fie o glumă. Aduceţi repede apă! Repede, repede! A leşinat numai!

Servitorii îndepliniră cât se poate de repede poruncile prinţesei.

Peste câteva secunde se întoarseră cu apă.

Chiar şi încăpăţânatul şi nesupusul Pippin, care îndrăznea de altfel să contrazică pe toată lumea, se supunea îndată ca o oaie, la poruncile prinţesei.

Toţi trei îl îngrijiră pe Enric Sanson.

Dar acesta rămase mereu nemişcat.

Pippin ridică mâna călăului, dar abia îi dădu drumul şi ea căzu la loc, grea ca de plumb.

Un fior de groază trecu prin tot corpul prinţesei.

— Enric, Enric!, strigă ea cu durere. N-am vrut asta, jur pe Dumnezeu că n-am vrut asta!

Ea se aruncă plângând peste corpul călăului.

— Enric, iubitule!, se văita nenorocita. Am vrut să te sperii numai. N-aş fi putut să te omor, te iubesc. Ah, Enric, Enric de ce n-ai vrut să-mi aparţii?

Ea tăcu, căci plânsul o înăbuşea.

Chiar şi crudul Pippin nu putu să nu simtă o uşoară emoţie când văzu vaietele femeii de obicei mândră şi dominatoare.

Cu cele mai mişcătoare vorbe căuta Adella să reînvie pe cel mort, dar totul era în zadar.

Enric Sanson rămase nemişcat.

— Frica l-a omorât!, murmură Adella. Şi eu, eu sunt ucigaşa lui. O! Enric, Enric! strigă ea în culmea disperării, aruncându-se mereu peste corpul călăului. Nu poţi înţelege cât de mult te-am iubit!

Deodată se ridică.

— Visul meu frumos s-a risipit!, murmură ea cu inima strânsă, aruncând o privire înfiorată asupra corpului călăului.

Faţa i se împietri, o rază de bucurie sălbatică se arătă deodată în ochii ei.

— Triumf!, strigă ea. Dacă acest bărbat nu mi-a putut aparţine în viaţă, îmi va aparţine mort. Tot ca triumfătoare am ieşit din luptă. Frumoasa Lili va aştepta şi se va văita după iubitul ei până în ultimul moment

Nu va şti niciodată ce sfârşit a avut Enric Sanson. Dar, eu sunt învingătoare!, strigă prinţesa după un moment.

Totuşi cu ce preţ am cumpărat victoria!”, gândi ea.

Îni iorându-se, Adella căzu din nou lângă presupusul

cadavru al iubitului ei.

Apoi se ridică.

Faţa ei luase cu totul altă expresie.

Nu ne rămâne decât să-l îngropăm!, zise ea către Pippin.

Ea se gândi un moment, apoi se întoarse către Melac.

Ascultă-mă!, zise ea. Cunoşti locul meu preferat din parc?

— Vrei să zici, chioşcul de trandafiri, prinţesă? zise el cu o voce tremurândă, aruncând o privire înspăimântată asupra presupusului mort.

— Da, acolo să-l îngropaţi!, şopti nenorocita. Luaţi instrumentele înainte de a merge. Grăbiţi-vă! înainte de răsăritul soarelui trebuie să fie sfârşit lucrul!

Cei doi bandiţi se îndepărtară. Prinţesa rămase lângă presupusul mort”.

Ea căzu din nou în genunchi lângă Enric Sanson.

Fără voie îşi puse mâinile pe piept.

— O! Enric, nefericitule, suspină apoi prinţesa, de ce a trebuit să ai un sfârşit aşa de groaznic! De ce n-ai vrut să asculţi jurămintele mele de iubire. Nu mă puteai iubi deloc? Eram aşa de nedemnă de a fi a ta? Nu merita pasiunea mea nemărginită de a fi ascultată de tine?

Lacrimi grele ţâşniră din ochii acestei ciudate femei.

Nici Lili n-ar fi plâns mai sincer la moartea iubitului ei!

— Da, acuma nu-mi rămâne de la tine decât o amintire, murmură prinţesa.

„O Enric, Enric iartă-mă că te-am omorât, dar într-adevăr n-am vrut să ajung aşa departe, voiam numai să te câştig. În disperarea mea de a fi respinsă de tine, nu mă puteam stăpâni. Acum groaznica faptă s-a întâmplat”.

Ea se ridică.

Cu paşi neliniştiţi ea măsură de câteva ori odaia, apoi se opri iar lângă Enric Sanson.

Întinse mâinile asupra presupusului mort ca pentru a-l binecuvânta.

— Da, numai mormântul tău va fi în curând singurul meu refugiu pe această lume, se văită prinţesa. Ah, eu nenorocita, de ce am fost astfel persecutată de soartă! De ce n-am putut fi fericită cu acest bărbat! O! Enric, mormântul tău va fi sfânt pentru mine! Cu trandafiri am să-l împodobesc, privighetorile vor cânta deasupra, soarele răsărind te va saluta. Dar toată strălucirea naturii, toate cântecele păsărilor, toate miresmele florilor nu pot înlocui iubirea pe care am simţit-o eu pentru tine.

Vocea ei se stinse.

Izbucni într-un plâns pătimaş.

Pentru prima oară în viaţa ei Adella plângea cu adevărat.

Acum, în faţa cadavrului iubitului ei, ea nu se mai putea preface. Suferea cu adevărat.

Întoarcerea servitorilor o deşteptă din visare.

— Porunca la e îndeplinită, murmură Melac aruncând o privire sfioasă asupra presupusului mort.

Prinţesa se ridică.

— Nu-i vreme de pierdut, la lucru”!

Adella de Barry porunci celor doi bărbaţi să aducă pânze preţioase pentru a acoperi cadavrul călăului.

— Să nu vină în contact direct cu pământul aspru, murmură Adella. Faţa lui să fie apărată pe cât se poate.

Enric. Sanson a fost stropit cu esenţe frumos mirositoare.

Melac şi Pippin apucară corpul şi-l duseră afară.

Se crăpa de ziuă şi nimic nu se mişca în grădina cea mare.

Niciunul din aceşti trei oameni nu bănuiau măcar că erau pe cale de a face o crimă, de a îngropa un om viu.

Ajunseră la chioşcul de trandafiri.

Făcuseră o groapă adâncă de vreo două picioare.

Îl puseră pe călău în groapă şi la un semn al prinţesei împrăştiară pământul peste corpul nenorocitului bărbat.

Peste o jumătate de ceas groapa a fost astupată.

Nimeni nu ar fi bănuit că acolo fusese îngropat călăul din Paris.

Când cei doi servitori se îndepărtară, prinţesa căzu plângând pe mormântul iubitului său.

Prinţesa încercă să se r-oage, dar vorbele de rugăciune îi erau străine.

Capitolul 158 O REVELAŢIE DE COŞMAR

Se lumină de ziuă.

Orfelia dormea, păzită de piticul ei credincios Perkeo. Părea că visează lucruri plăcute. Lumina palidă a lămpii îi înfrumuseţa faţa graţioasă şi nobilă.

Deodată tânăra fată se mişcă cu gesturi sălbatice, rătăcite. Orfelia deschise ochii”.

Cu o privire rătăcită se uită prin odaie, apoi îşi apăsă mâinile pe piept.

— Cerule, îţi mulţumesc!, murmură, tânăra fată. Ce vis groaznic!

Ea se întrerupse. Frica, Îi cuprinse întreaga fiinţă. Piticul se trezise şi el şi privea întrebător pe stăpână lui.

— Încă nu e ziuă, zise Perkeo., Dormi stăpână, mâi este până se va face dimineaţă.

Orfelia clătină din cap.

— Nu, Perkeo, murmură tânăra fată. Nu mai pot dormi. Am avut un vis ciudat.

Tânăra fată se apropie de fereastră şi o deschise, dând şi perdelele la o parte. Apoi respiră cu nesaţ aerul răcoros al dimineţii.

— Ah ce plăcut!, murmură Orfelia.

În acelaşi timp îşi apăsă mâna pe frunte.

— Mulţumită cerului, noaptea a trecut şi odată cu dânsa şi groaznicul meu vis. Fratele meu se odihneşte desigur jos în odaia de culcare şi nu în…

Tânăra fată se întrerupse.

Buzele ei se mişcară încet dar ea nu putea să spună tare ceea ce văzuse în vis.

Perkeo se apropie de tânăra lui stăpână şi-i apucă umil poala rochiei.

— Dragă stăpână!, murmură piticul, culcă-te iar. Trebuie să mai dormi. Mâine te aşteaptă mulţi săraci şi nevoiaşi ca să-i ajuţi. Cruţă-te pentru dânşii. Culcă-te stăpână!

— Ştiu bine, îmi vrei binele, zise gânditoare Orfelia. dar nu pot dormi. O nelinişte ciudată m-a apucat deodată. Tânăra fată tăcu şi-şi apăsă iar mâna pe frunte.

— Ceva îmi spune că nu e numai un vis, ceea ce m-a speriat, murmură Orfelia. Aş vrea să întreb oglinda mea, poate că ea îmi va da un răspuns.

Deja tânăra fată făcuse câţiva paşi spre trepiedul pe care ardeau încă şi acum cărbuni. Dar se opri.

— Nu, nu aş putea vedea vreun tablou groaznic, şopti ea cu buzele tremurânde. Mă tem aproape de propria mea oglindă. N-aş putea să o suport, dacă acel vis groaznic ar fi realitate.

Apoi se întoarse spre Perkeo”.

— Fă-mi un serviciu, piticule!, murmură tânăra fată.

— Spune stăpână ce vrei?, zise Perkeo, şi în foc mă duc dacă îmi porunceşti.

— Nu, asta nu-ţi cer, căută să surâdă Orfelia, să te duci jos şi să te strecori până în odaia fratelui meu. Acolo ascultă bine. Dacă-l auzi respirând adânc şi regulat, întoarce-te şi am să-ţi mulţumesc.

Orfelia se plimba în sus şi în jos prin odaie cu braţele încrucişate pe piept.

O aşteptare grea o chinuia.

În sfârşit se auziră iar paşii piticului.

Orfelia se uită cu frică la faţa lui.

— Ei?, întrebă ea cu buzele tremurânde.

Piticul avea o expresie tristă pe faţă.

— Stăpână, fratele Dumitale nu-i acasă, zise el.

Un strigăt de groază ieşi din pieptul Orfeliei.

— Visul meu, visul meu e adevărat, suspină fecioara.

Apoi se aplecă spre pitic.

— Spune ce ştii! Fratele meu nu-i acasă?

Perkeo clătină din cap cu tristeţe.

— După porunca Dumitale, m-am strecurat până la zise piticul, dar oricât am ascultat n-am auzit nicio răsuflare. Atunci mi-am luat curaj şi am deschis încetişor uşa. Patul fratelui Dumitale era neatins.

Orfelia se înspăimântă.

— Ce spui? Neatins?, murmură tânăra fată. Deci fratele meu nici n-a fost acasă azi-noapte!

Piticul dădu din cap.

— Asta-i şi credinţa mea!, murmură el.

Orfelia se plimbă câtva timp prin odaie, apoi se opri cu frică în faţa trepiedului cu cărbuni aprinşi.

— Aprinde mai bine cărbunii, Perkeo, murmură Orffr; lia cu o voce nesigură.

Cu mâna tremurătoare, piticul răscoli cărbunii şi aruncă praful gălbui peste dânşii.

Îndată vapori deşi se ridicară până la tavan. Trecură

în vârtejuri prin toată odaia şi se aşezară ca un nor în jurul oglinzii fermecate.

Dar Orfelia încă tot nu îndrăznea să se apropie”.

Niciodată n-am fost aşa de fricoasă ca acum!, murmură ea…

Secundele trecură. Din ce în ce mai deşi ieşeau vaporii din trepied.

Perkeo o apucă de poala rochiei pe stăpână lui şi zise rugător:

— Nu o face, dragă stăpână!

Dar tânăra fată îşi făcu curaj, ridică capul şi se apropie de oglindă murmurând cuvinte misterioase.

O viaţă ciudată începu să se mişte pe placa de metal.

Orfelia văzu cum cei doi bărbaţi târau printr-un parc corpul unui mort, văzu cum îl îngropară. Orfelia văzu cum o femeie mândră se văita pe mormânt.

— Este prinţesa Adella, murmură Orfelia în culmea iritaţiei şi mortul este iubitul meu frate Enric.

Piticul scoase un strigăt răguşit.

— Nu, nu dragă stăpână, te înşeli!

Cu un gest trist, Orfelia îi făcu semn să tacă.

— Lasă-mă, lasă-mă, strigă tânăra fată a cărei faţă deveni de o culoare cadaverică, trebuie să fiu sigură.

Iritată, Orfelia îşi frângea mâinile.

— Dă-mi siguranţă, soartă, lasă-mă să văd clar, murmură Orfelia. Vreau să-l văd pe fratele meu, unde este şi cum este. Arată-mi-l soartă!

Aproape sinistre sunau vorbele fecioarei, deşteptând un ecou ici şi colo.

Cu o încordare febrilă Orfelia privea în oglindă. Dar nu văzu nimic altceva.

Ca şi mai înainte Orfelia vedea un mormânt şi deasupra figura plângătoare a prinţesei.

Dar Orfelia ştia destul.

Un strigăt îngrozitor îi ieşi din piept.

— Stăpână! Dragă stăpână!, şopti piticul.

Piticul alerga prin odaie aducând stăpânei sale apă şi esenţe mirositoare.

Dar multă vreme osteneala lui a fost zadarnică.

Mânios, Perkeo strânse pumnii şi-i arătă oglinzii de metal.

— O, obiect nefericit! Ar trebui să te fărâm, strigă el bătând din picior. Ai să o omori pe iubita mea stăpână 1

El ieşi din odaie. Cu o voce răguşită îi deşteptă pe toţi locuitorii casei.

Somnoroşi şi întrebători, calfele Călăului veniră în camera Orfeliei. Încercară cu toţii să o readucă la viaţă.

În sfârşit Orfelia îşi reveni în simţire. Tânăra fată deschise ochii şi îndată întrebă de fratele ei.

Îndată totul îi fu clar, izbucni într-un plâns înăbuşit.

Aceasta însă dură numai puţin, căci Orfelia îşi regăsi îndată curajul.

Ea se ridică de pe pat.

— Trebuie să-l căutăm pe fratele meu, strigă tânăra fată tremurând din tot corpul. Ascultaţi! stăpânul vostru a dat peste o mare nenorocire, mă tem că n-am spl mai văd niciodată viu.

Orfelia se întrerupse şi începu din nou să plângă.

— Spune, unde-l putem găsi pe stăpânul nostru, zise în sfârşit Nicolai adânc emoţionat. Îţi jurăm că nu vom fi liniştiţi până nu-l vom fi găsit.

— Unde, unde. este fratele meu?, strigă Orfelia.

Faţa-i exprima groaza.

— Dumnezeule! întrebarea asta încă nu mi-am pus-o nici eu. Aţâţă focul, Perkeo!

Ea alergă la oglindă şi-i adresă cuvinte imploratoare,

dar aceasta rămase neînduplecată.

Acum ca şi mai înainte nu se vedea decât acelaşi mormânt cu prinţesa care suspina mereu.

Zadarnice fură toate încercările Orfeliei.

Ea se adresă calfelor.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc. Fratele meu nu va spus unde vrea să meargă?

— Nu şi chiar mă miră faptul acesta, zise Nicolai. De luni de zile îl însoţeam oriunde mergea. Ştiţi doar, că se plănuia un asasinat împotriva lui.

Orfelia dădu din cap.

— Şi niciunul nu l-aţi văzut plecând?

Toate calfele clătinară din cap.

— Ah, Enric n-are niciodată încredere în mine! Totdeauna e aşa de tăcut 1 Unde să-l căutăm acum?

Disperată ea îşi frângea mâinile. Deodată o idee o însufleţi.

— Pregătiţi-vă de plecare!, se adresă ea poruncitor aue calfe. Înarmaţi-vă bine. Căci Dumnezeu ştie încotro v, în merge. Eu mă duc în odaia fratelui meu pentru a căuta acolo vreun indiciu.

Orfelia ieşi repede din odaie.

Capitolul 159 IUBIRE DE SORA

Ajunsă jos în odaia fratelui ei, Orfelia aprinse o lampă.

Apoi începu să caute.

Toate erau în cea mai perfectă ordine. Fiecare obiect era la locul său.

Părea că Enric Sanson ieşise numai pentru un moment.

Găsi mantaua pe care Enric o purta ziua când

mergea la piaţa Grevei.

Orfelia, deznădăjduită începu iar să plângă, se lăsă pe un scăunel şi-şi ascunse faţa în mâini.

Dar în curând se ridică iar.

— Nu, nu, nu trebuie să fiu slabă, nu acum în acest moment, zise ea. Pot să plâng mai târziu de se va fi întâmplat o nenorocire. Acum însă trebuie să fiu tare.

Îşi împreună iar mâinile plângând.

— Ah, Enric, scumpul meu frate!, murmură ea disperată. De ce mi-ai făcut asta, de ce n-ai încredere în mine. Te iubesc doar mai presus decât orice pe lume. De ce ai secrete faţă de mine?

Orfelia începu să caute din nou.

Ea cercetă toate hârtiile de pe biroul lui Enric.

Erau numai ordine de executare din partea Convenţiei. socoteli, lucruri care îi măreau încă şi mai mult durerea Orfeliei.

Apoi Orfelia puse mâna pe cartea îngălbenită. Iesată în piele.

Voia s-o arunce, când îşi aduse aminte că aceasta era cronica căreia îi datora cea mai mare spaimă a vieţii sale.

În această carte erau notele fakirului indian Ben-EldDel-Sulam.

Îşi aduse aminte întâmplarea de acum câteva săptămâni.

O mângâiere îi umplu deodată sufletul. Presimţea că şi acum, era vorba de o întâmplare asemănătoare?

Orfelia nu-şi dădu răspunsul la această întrebare şi căută mai departe printre hârtii, dar nu găsi nimic.

Orfelia căzu în genunchi şi-şi puse mâinile pe piept.

— Atotştiutorule, şi atotputernicule!, strigă plină de durere tânăra fată. Dă-mi un semn ce trebuie să fac, unde e scumpul meu frate Enric?

Dar numai ecoul îi răspunse. Nimic nu se mişcă în odaie.

Disperată ea se ridică repede.

— Şi totuşi trebuie să-l găsesc, şi-l voi găsi, suspină ea.

Începu din nou să caute. Dar cu toate căutările ei amănunţite nu găsi nimic.

Voia să renunţe.

Mecanic puse mâna pe mantaua pe care o purta ziua Enric.

Deodată simţi într-unul din buzunare ceva.

Scoase din buzunar un caiet subţire.

Enric Sanson avea obiceiul să însemneze îndată după execuţie numele şi rangul celor executaţi.

Orfelia altă dată ar fi avut inima sfâşiată citind aceasta, dar acum răsfoi nerăbdătoare micul caiet al fratelui ei.

Ajunsese la ultima pagină. Dar aici nu văzu nimic altceva decât numele ultimului executat.

Voia să arunce caietul dar privirea îi căzu pe trei vorbe scrise între numele executanţilor. „Seara – prinţesă – catacombe”.

Orfelia tresări.

Ea cunoştea bine catacombele. Cunoştea şi intrarea în catacombe.

Prinţesa fusese pusă în legătură cu acest oraş de morminte.

Însă tot prinţesa apăruse mai înainte pe oglinda fermecată.

— Am găsit, am găsit! jubila tânăra fată.

Cu o mişcare bruscă ea întina amândouă mâinile spre cer.

— Dumnezeule milos, lasă-mă să-l regăsesc pe fratele

meu suspină ea. Lasă-mă să-l regăsesc viu, el este singura mea speranţă.

Orfelia nu mai pierdu niciun moment.

Ea alergă la uşă şi strigă spre calfele călăului.

— Luaţi şi sape, hârleţuri şi alte unelte pentru morminte, le spuse Orfelia, nu se ştie dacă nu vom avea nevoie. Şi mai presus de toate fiţi curajoşi, hotărâţi, căci sper că vom putea scăpa pe stăpânul vostru.

Un murmur trecu printre calfe.

Nicolai ieşi dintre ei şi-şi puse mâna pe piept.

— Şi sângele de va trebui să-l dăm, zise bravul bărbat adânc mişcat, îl vom da cu plăcere pentru bunul nostru stăpân. Nicio jertfă nu e prea mare pentru noi.

Ochii Orfeliei străluciră.

— Acum ştiu că-l vom găsi pe fratele meu, murmură tânăra fată.

Apoi se pregătiră cu toţii de plecare.

Nu părăsiră casa înainte de a o fi zăvorât bine.

Era spre ziuă. Un vânt rece, sufla pe câmp.

Iarna se lupta mereu cu primăvara. Vârfurile copacilor erau albe.

Dar ei nu simţiră răci vântul, nici frigul.

— La răsăritul soarelui ajunseră la catacombe.

Nimic nu arăta că Enric Sanson fusese pe acolo.

De multe ori strigară numele călăului dar nu căpătară niciun răspuns.

Mirosul de cadavru îi irită îngrozitor.

Perkeo care nu coborâse în catacombe, se apropie de stăpână sa.

— Stăpână, cred că am găsit o urmă, murmură piticul. Pe când voi eraţi jos, am cercetat toate prin împrejurime. Am găsit o pană care seamănă cu aceea pe care o purta fratele Dumitale la pălărie.

Piticul arătă pana. Fata scoase un strigăt de surprindere.

— Într-adevăr, ai dreptate, zise ea după o scurtă tăcere. Fără îndoială, această pană este de la pălăria fratelui meu. Dar unde ai găsit-o? x Piticul arătă spre intrarea în pădure.

rr Acolo, acolo, aproape de pădure.

— Asta se potriveşte, strigă Nicolai, prin pădure este numai un singur drum, care dă pe şoseaua ce trece pe la castelul Barry.

Ochii Orfeliei străluciră.

— Castelul Barry, murmură ea! Un parc am văzut mai înainte în oglindă, o groapă şi deasupra pe prinţesă plâr. gând. Ea a fost mai înainte stăpână castelului. Înainte, strigă ea cu o voce înăbuşită. Să mergem drept spre pădure. O presimţire îmi spune că acolo vom găsi pe fratele meu.

Capitolul 160 O NĂVĂLIRE PE ASCUNS

După un drum de vreun ceas, Orfelia şi însoţitorii ei ajunseră la parcul castelului de Barry.

Mergeau cu băgare de seamă pe lângă zid pentru a descoperi o intrare ascunsă.

Orfelia îşi aduse aminte de portiţa pe care o întrebuinţase de curând, când a trebuit pentru prima oară să-l scape pe Enric Sanson din primejdiile castelului de Barry.

După mai multe cercetări portiţa a fost găsită.

Era încuiată, dar era aşa de stricată de ploaie şi vânt încât Nicolai o putu uşor scoate din ţâţâni.

Cu băgare de seamă intrară cu toţi în parc.

Se făcuse ziuă. Orfelia mergea înainte.

Ea se uita când în dreapta, când în stânga, apoi se oprea iar. Asculta, ţinându-şi răsuflarea, dar nu auzi nimic.

Un suspin ieşi din pieptul Orfeliei.

— Unde, unde-l vom găsi pe fratele meu?, mur –, mură ea.

— Curaj stăpână, zise Nicolai, care stătea foarte aproape de Orfelia. Am o presimţire că-l vom găsi pe stăpânul meu.

— Mulţumesc Nicolai pentru vorbele tale, şopti Orfelia, dar mă tem, mă tem.

Se întrerupse deodată”.

Apoi strigă cât putu de tare.

— Enric! Enric 1

Nimic, niciun răspuns:

Apoi strigă cât putu de tare.

Doar ecoul îngâna vocea delicată a fetei.

Orfelia merse mai departe.

Încotro?

O nesiguranţă cumplită îi umplea sufletul.

— Ce să fac! Ce să fac!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ah! iubitul meu frate!, murmură ea plângând şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Unde te voi găsi?

Dar nimic nu-i răspunse.

Ajunseră la zidurile castelului.

Orfelia şi bărbaţii ceilalţi rămaseră pe loc. Nicolai se furişă încet şi cu băgare de seamă pentru a vedea dacă nu-i vreo primejdie în opropiere. i

Dar curând se întoarse.

— Castelul e ca şi mort, stăpână!, zise Nicolai, Am strigat de mai multe ori numele stăpânului meu’, dar în zadar. Dumnezeule, cum se va mai sfârşi asta!

Orfelia devenise palidă. O sudoare rece îi acoperea fruntea. Ochii aveau o expresie disperată, rătăcită.

— Fratele meu, fratele meu! 1

— Ah stăpână, inima mi-e şi mie aşa de îndurerată încât aş vrea să mor!, zise Nicolai. Ştii doar cât ţin la fratele dumitale.

În acest moment se auzi” un zgomot suspect.

Orfelia şi ceilalţi se întoarseră.

Imediat văzură mai mulţi bărbaţi mascaţi venind de prin tufişuri.

În mină aveau cuţite şi pumnale.

Tovarăşii Orfeliei scoaseră şi ei armele.

— Pentru Dumnezeu, ce-i asta?, murmură Orfelia speriată, uitându-se la cei ce se apropiau.

— Fii fără grijă, stăpână!, murmură Nicolai. Mă tem că un atac neaşteptat ne va surprinde. Dar nu te teme. Îi vom alunga noi.

Necunoscuţii se apropiau de ei cu repeziciune. Trebuie să fi spionat de undeva din apropiere sosirea Orfeliei şi a tovarăşilor ei, fuseseră aşa de bine ascunşi încât să nu poată fi zăriţi de nimeni.

Tovarăşii Orfeliei erau curajoşi şi hotărâţi.

Se aruncară cu îndrăzneală asupra năvălitorilor.

O luptă furioasă începu.

Timp de mai multe, minute pacea din parc fu întreruptă de blesteme furioase şi zăngănit de săbii.

Se auzeau strigătele aţâţătoare ale unei femei înalte îmbrăcată în negru care purta şi ea o mască.

— Pe ei! Culeaţi-i la pământ. Nimeni nu trebuie să cunoască secretul acestui parc!, striga mereu necunoscuta.

Străina părea a fi foarte furioasă împotriva Orfeliei.

Ea arătă de mai multe ori spre sora călăului, făcând

semn oamenilor săi să se arunce asupra ei.

Asta însă era greu de făcut.

Ca nişte lei se luptară calfele călăului, apărându-şi stăpână.

După câteva minute lupta era hotărâtă.

Aceia care năvăliră din tufişuri cu atâta mişelie, fugiră cu frunţile sângerânde spre câmp, iar doamna necunoscută care dorea atât de mult sângele Orfeliei, împreună cu unul din partizanii ei mascaţi au fost prinşi de oamenii Orfeliei.

Capitolul 161 SCOALĂ-TE ŞI UMBLA!

Cu o mână puternică Nicolai apucase pe bărbatul mascat de umăr, în momentul când acesta voia s-o ia la fugă ca un laş.

Peste un moment îl culcase la pământ cu faţa în sus.

— Ha! Pe cine avem aici, strigă Nicolai.

El îi smulse masca de pe figură.

— Drace!! Pe ăsta îl cunosc… ăsta e negrul Pippin.

Ceilalţi luaseră masca femeii.

Orfelia scoase un ţipăt.

— Prinţesa de Barry!, strigă tânăra fată. Cum, tu, viperă nerecunoscătoare, tu ai vrut să mă omori!

Era într-adevăr Adella de Barry.

Spionii ei văzuseră sosirea Orfeliei şi a tovarăşilor ei.

Prinţesa fusese îndată anunţată.

Adella ordonase să înconjoare pe Orfelia şi pe însoţitorii ei şi dacă era posibil să-i măcelărească. Nimeni nu trebuia să afle despre mormântul din chioşcul de trandafiri!

Prilejul de a suprima pe sora călăului pe care o ura „sa de mult, păruse foarte potrivit Adellei.

Acum. după ce năvălitorii fuseseră învinşi, prinţesa zăcea în genunchi, tremurând de frică în faţa duşmanei ei de moarte.

Câteva din calfe îi legaseră cu îndemânare mâinile.

— Nefericito!, strigă Orfelia apropiindu-se de dânsa. Nefericito, ce ţi-am făcut de vrei să mă omori?

Numai o privire de ură nemărginită fulgeră din ochii prinţesei care strânse buzele”.

Un strigăt de durere ieşi din pieptul Orfeliei.

— De aceea te-am scăpat de la moarte, viperă nerecunoscătoare, ca să muşti!, strigă sora călăului. O, af şi fost mai bine să te las să mori, căci tu nu eşti ca noi. N-ai inimă omenească în tine. Eşti trimisă de diavol pentru pierzania oamenilor.

— Ai să sfârşeşti odată?. strigă prinţesa. Ce-i comedia asta? Spune calfelor de călău să mă dezlege!

— Eşti prizoniera mea şi vei rămâne astfel, răspunse Orfelia. Răspunde unde e fratele meu Enric?

Această întrebare neaşteptată avu un efect grozav asupra prinţesei.

Ea începu să tremure, îşi schimbă mereu culoarea feţei, nu putu suporta privirea Orfeliei, şi coborî ochii strângând şi mai tare buzele, fără a răspunde.

— Vorbeşte!, stărui Orfelia bătând din picior. Unde e fratele, meu Enric? Ştiu că e în primejdie. Nu minţi, că plăteşti minciuna cu viaţa, mă înţelegi? Spune ce-ai făcut cu fratele meu Enric? Spune, unde este acum?

O furie demonică se arătă pe faţa prinţesei, descompunând-o până a nu mai putea fi recunoscută.

Ea încercă să se ridice.

Începu iar să tremure.

Orfelia se apropie de dânsa.

Cu mâna dreaptă apucă gâtul prinţesei, şi cu stânga

ridică un pumnal ameninţând-o.

— Pe viaţa mea, strigă Orfelia în culmea mâniei, pe amintirea sfântă a părinţilor mei îţi jur că dacă tu viperă nerecunoscătoare* vei mai şovăi un moment să-mi spui tot adevărul, atunci acest pumnal îţi va străpunge inima ta neagră.

Privirile celor două femei ardeau.

Prinţesa căută să sfideze din nou pe sora călăului dar cu cât se uita în ochii acesteia, cu atât recunoştea că n-avea să aştepte nicio milă de la dânsa.

O ironie demonică se arătă deodată pe faţa prinţesei.

— Ei bine, strigă Adella, făcând din nou o zadarnică încercare de a se ridica, vreau să-ţi Spun tot adevărul, dar atunci îmi dăruieşti viaţa?

Orfelia o privi surprinsă.

Tot adevărul, murmură sora călăului chinuită de rele presimţiri. Este aşa de grozav adevărul, încât vrei să te asiguri de viaţa ta?

— Spune, îmi dăruieşti viaţa, îmi promiţi să mă liberezi după ce voi vorbi?, strigă prinţesa.

Nu şi iar nu, strigă cu patimă Orfelia.

Din nou ea cuprinse gâtul priţesei, din nou o ameninţă cu pumnalul.

Atunci sfidarea străluci în ochii prinţesei.

— Atunci omoară-mă, loveşte!, strigă corupta femeie. Viaţa tot n-are farmec pentru mine! Nu-ţi spun nicio vorbă. Poţi să-ţi cauţi fratele până la judecata de apoi.

Adella sfârşi cu un râs dezgustător.

Fără voie braţul Orfeliei căzu, arma îi scăpă din mână.

— Coruptă femeie, strigă sora călăului, nu mai ai simţire omenească în pieptul tău? Ce ţi-am făcut ca să ai atâta ură împotriva noastră! Nu ţi-am făcut nimic!

— Spune ce vrei, omoară-mă sau lasă-mă să trăiesc, nu mai vorbesc de acuma niciun cuvânt, strigă prinţesa eu o voce aspră.

Faţa ei părea în acest moment sculptată în marmură.

Cu un gest disperat Orfelia îşi întoarse faţa de la dânsa.

Nu, nu voia să se păteze cu sângele acestei mizerabile.

— Nu vei scăpa de marele judecător, strigă din nou Orfelia. Durerea pe care mi-o produci acum o să ţi se răsplăteascăinsutit!

Privirea ei căzu asupra negrului Pippin, care ţinut de două din calfele călăului, zăcea la pământ.

Îndată un strigăt ieşi din pieptul Orfeliei.

— Ei bine, poate voi afla de la ăsta ceea ce nu vrei să spui tu!

— Taci, taci Pippin! Ţi-o poruncesc, strigă îndată prinţesa.

Dar Orfelia îngenunchease deja lângă bandit.

— Vorbeşte!, strigă ea luând sabia din mâna unei calfe şi apăsând vârful ei pe pieptul banditului…

pe viaţa mea, vorbeşti sau te omor? Ce ştii de fratele meu? Ei, spui?

Iarăşi se auzi vocea poruncitoare a prinţesei, dar Pippin vedea numai vârful sabielde pe pieptul lui.

Da. da, am să mărturisesc, strigă laşul. Lăsaţi numai sabia, că vă spun tot.

Un dispreţ nemărginit se „arătă pe faţa nobilă a Orfeliei.

— Laşule, nu se putu ea opri să-i spună.

Din prudenţă, ţinea mereu sabia scoasă.

— Fratele dumitale e mort, l-am îngropat, zise întrerupându-se mereu negrul Pippin.

Cu un strigăt de groază „sora călăului se dădu înapoi acoperindu-şi cu amândouă mâinile faţa albă ca varul.

— Ah! Presimţirea mea!, Presimţirea mea suspină Orfelia. Am văzut deci bine în oglindă. Enric, scumpul meu frate, soarta te-a ajuns acum!

Ea şovăi un moment.

Nicolai adânc mişcat şi el, o apucă cu braţul lui puternic.

— Curaj! stăpână, murmură Nicolai. Nu arăta acelei drăcoaice care te priveşte cu atâta ironie, ce grozav te-a lovit această veste!

Privirea Orfeliei căzu pe faţa descompusă a prinţesei.

Un strigăt ieşi din pieptul Orfeliei şi se năpusti asupra prinţesei.

O apucă de păr şi o aruncă la pământ.

— Ei, vorbeşte!, strigă Orfelia cu o voce care nu mai avea nimic omenesc, dacă viaţa ţi-e scumpă, dacă nu vrei s-o pierzi în chinuri nemaiauzite, atunci spune adevărul, tot adevărul. M-ai înţeles?

Ajutor! Vrea să mă omoare! strigă prinţesa înfricoşată.

— Adevărul îl vreau, tot adevărul! Unde e înmormântat fratele meu?, strigă iar Orfelia.

pin nou o trase de păr pe prinţesă.

Fot sângele dispăruse din faţa Adellei, toată puterea şi înverşunarea îi dispărură.

77 Da da. Îţi voi spune, acolo în chioşcul de tranaaiiri, acolo l-am îngropat, strigă prinţesa abia ştiind ce vorbea.

— În chioşcul de trandafiri? Unde este chioşcul de trandafiri?, striga mereu Orfelia fără a da drumul duşmanei sale.

Prinţesa scoase un strigăt de durere…

— Mă doare, mă doare, se văită ea. Jur pe Dumnezeu! Nu sunt vinovată de moartea lui, n-am vrut să-l omor, ţi-o jur.

— Mai departe, mai departe, striga Orfelia. Unde l-aţi îngropat? O ridică în picioare pe prinţesă.

Sora călăului o sili pe prinţesa părăsită de orice curaj şi mândrie să-i arate drumul.

Tăcând, urmate de calfele călăului care-l târau pe Pippin, cele două femei străbătură parcul.

În curând ajunseră la chioşcul de trandafiri.

Nicolai cu privirea lui pătrunzătoare zări imediat o porţiune de pământ de pe care iarba fusese ridicată.

— Aici, aici trebuie să zacă sărmanul meu stăpân, murmură calfa de călău, ce bine stăpână că ne-ai poruncit să aducem şi uneltele.

La un semn al lui Nicolai ceilalţi îl legară aşa de strâns pe Pippin încât să nu poată face nicio mişcare.

Şi pe prinţesă voiau s-o lege, dar Orfelia făcu semn nerăbdătoare să se înceapă lucrul.

— Săpaţi, strigă sora călăului. Această femeie îmi aparţine. Pe Dumnezeu, n-o să-mi scape. Păzeşte-te bine, în cazul în care vei îndrăzni să te atingi de viaţa fratelui meu, mânia mea va fi atât de mare încât te voi zdrobi!

Prinţesa nu răspunse, dar un fior rece îi trecu prin tot corpul.

Bărbaţii începură să sape cu foarte mare grijă.

După un sfert de ceas dădură peste corpul călăului, care după cum ştim era înfăşurat bine.

La vederea acestuia, Orfelia scoase un strigăt groaznic.

— Enric, Enric, scumpul meu frate, te-au omorât, dar vai de ei, răzbunarea mea va fi groaznică!

Ea aruncă o privire nimicitoare prinţesei.

Cu un gest de nebună apucă din nou de umeri pe duşmanca ei.

— Vai ţie, strigă sora călăului. Nu mai ai niciun sentiment omenesc în tine! O! fratele meu, fratele meu!, izbucni iar Orfelia, plângând disperată.

Ea se aruncă peste corpul care între timp fusese dezvelit din pânzele scumpe ce-l acoperiră până atunci.

Enric părea că doarme.

Prinţesa îşi aruncase şi ea privirea asupra lui Enric. Acum începu să tremure.

Pe Dumnezeul veşnic, strigă Adella, îţi jur femeie nemiloasă că nu sunt vinovată de moarte fratelui tău. Da, să-ţi spun totul. L-am înspăimântat cu moartea, l-am amenințat cu o crimă dar… dar a murit singur, în ce mod nu-ţi pot spune. Pe mine „Însămi vestea morţii lui m-a lovit, ca un glonte. A, cum aş fi putut pune vreodată mâna pe dânsul, suspină prinţesa, căci s-o ştii, femeie mândră şi fără milă, l-am iubit pe fratele tău mai presus de orice şi mai degrabă mi-aş fi străpuns inima decât să mă fi atins de viaţa lui!

Vorbele prinţesei păreau sincere şi provocară o adâncă impresie Orfeliei.

— Te cred că ai spus adevărul, zise Orfelia, dar Dumnezeule, cum e cu putinţă ca fratele meu să moară aşa deodată?

Apoi se întoarse spre corpul lui Enric.

Căzu iar în genunchi. Pipăi corpul. Nu se vedea nicio rană externă.

Deodată Orfelia tresări.

Da, desigur, nu se putea înşela.

În aceeaşi stare îl găsise nu de mult pe fratele ei.

Atunci, ce-i drept, nu fusese îngropat, dar părea mort ca şi acum.

Aceeaşi idee părea să o aibă şi Nicolai.

El se aplecă spre sora stăpânului său şi o apucă de braţ.

— Stăpână, şopti calfa încet. Îţi aduci aminte? L-aţi deşteptat pe stăpânul nostru din aceeaşi stare acum câtva timp. Nu îndrăznesc să spun, dar o presimţire îmi spune…

El nu sfârşi.

Ochii Orfeliei străluciră.

Ea dădu repede ordine calfelor spunându-le ce trebuie să facă.

Adella de Barry era împietrită de uimire. Ea nu-şi credea ochilor când văzu ce făceau cu presupusul cadavru.

Prinţesa n-avea idee de minunatul somn hipnotic.

Prinţesa era superstiţioasă ca un copil.

— Sunteţi nebuni?, nu se putu împiedica să le strige după un timp. Ce vreţi cu acest bărbat? Nu profanaţi mortul, dar vocea i se înecă deodată.

O spaimă nebună o cuprinse, ea privea rătăcită spre corpul călăului…

— Nu. nu, nu-i posibil, murmură prinţesa, devenind livid, şi tremurând din tot corpul, nu poate să învie!

Adella se uită la faţa călăului.

Ea—, găsise mort, ajutase să-l înfăşure şi să-l îngroape, de atunci trecuseră ceasuri.

— Nu, nu se înşelase.

Adella se dădu câţiva paşi înapoi, îngrozită.

O uşoară, imperceptibilă mişcare a muşchilor se vedea pe faţa călăului, buzele se întredeschiseră, în acelaşi timp mortul deschise şi ochii.

Prinţesa se sperie îngrozitor şi o luă la fugă.

— Iadul se scoală, iadul se scoală!, striga nenorocita.

Ea credea că Dumnezeu pentru a o pedepsi silise sufletul călăului să intre în corpul celui mort.

Un râs nebun puse stăpânire pe ea.

Ea nu băgă de seamă că-şi rupea hainele şi mâinile de spini. Singura ei ţintă era să fugă cât mai departe de mort.

— Ai milă, Dumnezeule, murmură mereu femeia speriată, am să mă căiesc. Ah, spiritul e deja pe urmele mele. O simt. Dumnezeule ai milă, strigă iar nenorocita.

Prinţesa nu ştia încotro merge.

Când la dreapta, când la stânga, fugea la întâmplare şi se întorcea în acelaşi loc groaznic pentru dânsa.

Deodată zări iar chioşcul de trandafiri.

Privirea ei căzu asupra grupului de oameni.

Din nou un strigăt nebun ieşi (lin pieptul Adellei.

Nenorocita îl văzuse pe Enric Sanson sănătos şi zdravăn îmbrăţişându-se cu iubita lui soră.

— Morţii se scoală, morţii se scoală, a venit ziua judecăţii din urmă. murmură prinţesa înnebunită.

Un nou strigăt de groază ieşi din pieptul ei.

Din nou începu să fugă prin parc.

Ea fugi, fugi, până nu mai putu răsufla şi până căzu lovindu-se cu fruntea de un copac.

Atunci leşină, spre binele ei, pe iarbă.

Capitolul 162 VULPEA în L-AI

Orfelia nu putu crede mult timp în minunile sorţii.

Ea-l ţinea în braţe pe fratele reînviat, şi totuşi i se părea că era numai un vis.

— Se întreba mereu cum de putuse Enric trăi fără aer sub pământ; mai multe ceasurj? Nu cumva va muri din oii

Dar nu! Fratele ei era sănătos şi zdravăn. O roşeaţă vie îi colora faţa, ochii îi străluceau iar... îţi mulţumesc de

o mie de ori, dragă soră, murmură călăul adânc emoţionat după ce îi povestise Orfelia totul. Ţie îţi datorez viaţa!

Dar spune Enric, cum e posibil aceasta? Eşti în legătură cu diavolii sau cu îngerii? Poţi face lucruri supranaturale?, strigă Orfelia cuprinzând gâtul fratelui său.

— Nimic din toate acestea, dragă soră!, murmură călăul. Dar ascultă-mă să-ţi spun cum s-au întâmplat toate.

Enric Sanson îi povesti deci şiretlicurile prin care îl făcuse prinţesa să vină la castel şi cum îl ameninţase aici cu moartea.

— Dar nu pot s-o blestem, urmă Enric, sărmana şi nefericita prinţesă are dreptul să fie supărată pe mine. Mă iubeşte şi eu nu pot răspunde la iubirea ei.

— O nu, nu este o femeie coruptă, strigă Orieiia, încreţind fruntea, numai patima senzuală vorbeşte din faptele şi vorbele ei.

— Oricum, murmură Enric, eu am crezut-o capabilă de a-mi face orice. De aceea în momentul când am simţit că se apropie primejdia de moarte mi-au venit în minte spusele bătrânului fakir şi m-am hotărât să fac pentru a doua oară acea primejdioasă încercare. Împotriva tuturor isteptărilor mele am reuşit. Mi-am pierdut cunoştinţa.

— Am mai văzut şi n-am mai auzit nimic. Într-un cuvânj, eram cu totul în puterea morţii.

— 7 Dumnezeule, ce frică am tras pentru tine, Enric! spina Orfelia, cuprinzându-l din nou cu dragoste. Dar acum încolo trebuie să-mi promiţi că n-o să mai faci nimic fără ştirea mea. Enric, te am numai pe tine pe lume şi am dreptul să ştiu ce te frământă.

— Fii fără grijă dragă soră, nu voi pune la încercare pentru a treia oară inima ta iubitoare şi îngrijită. Simt că-ţi datorez tot adevărul. N-am vrut să te supăr, tocmai fiindcă

ştiam câtă grijă îmi porţi.

— Ah, câte ţi-ai fi cruţat dacă erai sincer cu mine. suspină Orfelia.

Apoi îl îmbrăţişă pătimaş pe călăul din Paris.

— Tot mi se pare că visez, că te am fericit lângă mine. O, ce puteri misterioase sunt în natură! Omul crede că poate înţelege totul!

Enric Sanson o strânse şi mai tare la piept pe iubita lui soră.

Privirea lui Enric căzu asupra negrului Pippin.

Acesta, mai mult mort decât viu, zăcea legat, în iarbă.

O frică de moarte se vedea pe faţa lui.

— Aveţi milă, aveţi milă, se văită el, fără a putea suporta privirea călăului.

La vederea duşmanului său de moarte, ultima amorţeală din membrele lui Sanson, dispăru.

El scoase un strigăt şi se repezi la negrul Pippin.

— Ce văd?, strigă el cu o voce puternică, acest mizerabil este în puterea noastră!

Enric ridică cu mulţumire mâinile spre cer.

— Acum o să se facă ziuă, să dispară umbrele nopţii, murmură Enric Sanson.

— Ce spui?, îl întrebă sora sa neînţelegând vorbele lui.

Ea se apropie de Enric Sanson şi-i puse mâna după gât, mângâindu-l.

Enric Sanson se smulse cu o blândă violenţă.

Împreună mâinile şi le ridică spre cer.

Părea a trimite o rugă fierbinte celui atotputernic.

— Ah, dragăsoră, murmură Enric, ce mare fericire a dat peste noi. Află că acest mizerabil este omul care a comis acel asasinat pentru care e închisă draga mea Lili.

Acum. acum toate se vor îndrepta. Acum vor dispărea ultimele umbre ale nopţii.

— E posibil Enric, murmură drăguţa Orfelia, oare chiar acest mizerabil…

Ea nu sfârşi.

Cu o privire rătăcită se uită când la negrul Pippin; când la fratele ei Enric.

Da, strigă entuziasmată fecioara, recunosc mâna lui Dumnezeu. El a lăsat să se întâmple toate grozăviile acestea.

— Aşa este, murmură Enric Sanson. Apoi se întoarse spre Pippin.

— Nenorocitule, murmură călăul, să mărturiseşti tot ce-ai făptuit. Tovarăşul tău de crime a mărturisit de mult totul! Haide, spune!

Negrul Pippin tremura de frică.

— Vrei să mărturiseşti?, strigă încă o dată călăul.

Negrul Pippin îl privi cu o căutătură hoţească, pe când o spumă albă i se arătă în colţurile gurii.

— Minciuni, minciuni, ai, milă, n-am nimic de mărturisit, sunt nevinovat.

O mânie grozavă îl cuprinse pe Enric Sanson.

— N-ai nimic de mărturisit?, strigă călăul, lăsându-se în genunuchi lângă Pippin.

Negrul Pippin nu putu suporta privirea adversarului său.

— Nu, sunt nevinovat, jur pe toţi sfinţii, este o calomnie, nu ştiu nimic de omoruri. Eu… eu…

— Mărturiseşte!, strigă Enric Sanson cu o voce tunătoare.

Negrul Pippin holbă ochii ca de frica morţii.

— Nu, n-am nimic de mărturisit, nu ştiu nimic. Fiţi miloşi, lăsaţi-mă liber. Aveţi milă, se văita mizerabilul.

Faţa lui Enric Sanson deveni albă de furie.

— Nu-mi mai pierd timpul cu tine, zise călăul.

Se ridică de lângă Pippin şi se îndreptă spre calfele sale.

— Voi amândoi, se adresă el către două din calfele lui, luaţi pe acest pungaş şi dezlegaţi-l puţin la picioare ca să poată merge până la noi acasă. Acolo, adăugă Enric, aruncând o privire sinistră asupra negrului Pippin, acolo o să vedem dacă n-ai să spui tu adevărul.

Negrul Pippin încercă să se împotrivească, dar calfele călăului îl târâră spre ieşirea din parc.

Cu faţa serioasă, cu capul ridicat Enric părăsi locul unde petrecuse cple mai grozave ceasuri din viaţa lui.

Speranţa îi licărea în ochi.

Capitolul 163 împrejurări fatale

Vremuri din ce în ce mai sumbre veniră pentru sărmana Franţă.

Dacă poporul suspinase sub domnia regelui, acum însă plângea sub tirania celor câţiva guvernanţi cari călcau Franţa în picioare.

De la moartea lui Marat orice scopuri dispărură din mintea puternicilor zilei.

Deşi duşmanul din afară era la graniţă, totuşi, în cadrul Convenţiei se pierdeau multe zile cu întrebarea în ce mod trebuie mai bine răzbunată moartea lui Marat.

Moartea acestui tribun fusese aproape binevenită pentru tovarăşii lui. Ea le dăduse prilej pentru noi vărsări de sânge.

Guvernanţii nu voiau să creadă că aceasta. era opera unei femei slabe, ci din contră susţineau că o mare

conjuraţie se formase împotriva membrilor guvernului.

Comisia binelui public trimise trupe în toate oraşele de provincie.

În acelaşi timp însă. pe când ghilotina vărsa pretutindeni râuri de sânge, oamenii terorii făcură un pas şi mai grozav.

Aşa numită partidă a muntenilor, în cap cu Robespierre, Danton şi Camille Desmoulins, dominau atât Convenţia cât şi întreaga Franţă.

Tot ce doreau aceşti oameni ai terorii se îndeplinea fără milă.

Danton, cel mai nobil dintre ei, era adesea redus la tăcere atunci când se ridica vocea unui Saint-Just, Santerre şi a altora ea ei.

Convenţia inventă o lege împotriva suspecţilor, o legt teribilă pe care nu a mai avusese niciun popor până acum.

Dreptul uman şi libertatea fură deopotrivă călcate în picioare de această lege.

Cele mai mari crime din istoria omenirii nu erau nimic faţă de această lege.

Nici măcar Nero n-a făcut grozăvii mai mari.

Această nemaiauzită lege dădea tutyiror „cetăţenilor buni”. dreptul de a aresta ei singuri sau prin procurori P: tocite persoanele suspecte din Franţa şi de ai trimite la meritata pedeapsă.

Aşadar în viitor orice pungaş putea să predea morţii pe duşmanul lui sau pe un om care nu-i convenea.

De acum înainte nu mai existau judecători în Franţa.

Cele mai grozave patimi se dezlănţuiră.

Se ajunse aşa de departe în Franţa încât o faţă sobră, o expresie jenată sau o figură suspectă era de ajuns pentru a-l preda pe nenorocitul respectiv eşafodului.

Urmarea acestei legi nebune a fost umplerea tuturor

închisorilor. În câteva zile se făcură peste trei sute de mii de denunţări.

Orice om care se deosebea puţin de vagabonzii de pe stradă era arestat.

Odată o mamă mergea pe străzile Parisului cu copiii săi.

Un iacobin beat trece şi-l loveşte pe unul din aceşti copii.

Mama, indignată, îl ocărăşte.

Iacobinul începe să strige că e trădătoare a poporului.

Lumea se strânge.

Peste-câteva ceasuri copii emu orfani.

Logodnicul era astfel răpit logodnicei, în cazul în care aceasta nu îndeplinea poftele vreunei brute.

Toate legăturile se desfăcură.

Părea că însuşi Dumnezeu se răzbuna împotriva acestei nefericite ţări.

Într-un cuvânt fiecare era suspect.

Nici măcar partizanii terorii nu mai erau siguri de viaţa lor.

Ciudat însă! Pe când astfel siguranţa poporului era ameninţată la culme, justiţia criminală îşi urma cursul ei liniştit ca şi până acum.

Ghilotina lucra de dimineaţă până seara.

Peste şase sute de mii de capete căzură în câteva săptămâni.

Cei mai culţi oameni, cele mai alese spirite ale Franţei, au fost executaţi.»

Jurişti eminenţi, doctori, naturalişti, filosofi, artişti îi scriitori, într-un cuvânt tot ce avea Franţa mai ales, fu decapitat.

Unul din cei mai mari chimişti, celebrul Savoisier, fu

smuls cercetărilor lui ştiinţifice.

Pătrunseră în laboratorul acestui mare bărbat.

El se ridică încet de pe scaun.

— Ce vreţi de la mine?, întrebă el fără frică pe furioşii iacobini.

— Capul tău, aristocratule, i se răspunse.

— N-aveţi nevoie să mi-l cereţi, răspunse savantul. Viaţa mea o datorez Franţei.

— Ei, astea-s fraze? Duceţi-l la ghilotină!

Marele chimist ridică mâna dreaptă.

— Lăsaţi-mă să trăiesc pentru Franţa! Numai câteva ceasuri! Sunt pe cale de a face o descoperire mare, însemnată, pentru binele Franţei voastre…

Dar vorbele au fost întrerupte de strigătele plebei.

Năvăliră asupra nenorocitului om de ştiinţă.

Nebunii stricară laboratorul şi-l târâră pe marele bărbat înaintea tribunalului revoluţionar.

Peste câteva ceasuri Savoisier era mort.

Oare ce descoperise marele savant? Nimeni nu ştia.

Marele cercetător a dus secretul cu dânsul în mormânt.

Dar nu se mulţumeau să verse numai râuri de sânge. Încercau chiar să şteargă toate amintirile care îi legau pe oameni de trecut.

Nici măcar calendarul de până acum nu a fost păstrat. Nu, Convenţia hotărî să-l înlocuiască.

De acum înainte anul începea cu data de 22 Septembrie…

El fu împărţit în douăsprezece luni de câte treizeci de zile, şi la urmă încă cinci zile de întregire.

Aceste cinci zi-le erau sărbătorile principale ale poporului francez, anume sărbătoarea virtuţii, a geniului, a muncii etc.

Lunile au fost rebotezate. * înainte cele trei luni de toamnă erau Vendemare, Brumaire, Frimaire, cele trei luni de iarnă erau Vivose, Ventose, Pluviose, cele de primăvară Germinal, Floreal, Bainal, cele de vară Messidor, Thermidor, Fructidor.

Zilele purtau numele produselor naturale, ale animalelor sau plantelor.

Aşa de pildă, primul, Vendemare însemna strugure, al doilea sofran, al treilea castan, celelalte cartof, cal, pământ, granit, marmură, fier, plumb etc.

În locul săptămânilor erau decadele de câte zece zile fiecare.

Acest calendar a rămas în vigoare până în anul 1805.

Dar guvernul a mers şi mai departe.

Îndată după moartea regelui un terorist fanatic din cadrul Convenţiei propuse:

— Opera voastră s-a ynplinit numai pe jumătate, a-ţi tăiat capul şarpelui regalităţii, dar a mai rămas şarpele cu trei capete. Să-l nimicim şi pe acela! Vorbesc de biserică, de altar.

Aplauze zgemotoase răsplătiră această propunere.

Biserica veni şi ea în dezbatere. Se ţinură şedinţe furtunoase în cadrul Convenţiei!”

Religia fu suprimată.

Capitolul 184 ENRIC şanson în faţa justiţiei

Nici Enric Sanson nu putu scăpa de duşmani.

Într-o dimneaţă pe când călăul se pregăti să iasă din casă pentru a merge spre piaţa Grevei, intrară la dânsul soldaţii Convenţiei.

Ofiţerul care comanda trupa dădu lui Enric Sanson un ordin din partea comitetului binelui public de a apărea

imediat în faţa acestei autorităţi.

— Mi-e permis să-mi iau rămas sub de la sora mea?, întrebă el.

— Nu cetăţene!, răspunse repede ofiţerul. Trebuie să vii imediat la comitet. Asta e stricta poruncă pe care trebuie s-o îndeplinesc. Mă ţin de vorbele legii.

Un surâs de durere flutură pe buzele călăului.

— Ei bine! Sunt gata. Să mergem!, zise călăul cu o voce hotărâtă.

Soldaţii îl urmară.

În acelaşi moment se deschise o fereastră la etajul de sus.

Orfelia apăru palidă şi îngrozită.

— Pentru Dumnezeu!, Enric, fratele meu, ce-i cu tine?, strigă Orfelia.

Enric se întoarse. Plin de durere ridică mâna dreaptă spre cer.

Peste un ceas Enric stătea în faţa comitetului.

Danton era preşedinte.

— Cetăţene Sanson, se adresă teroristul călăului, eşti acuzat de a fi partizan a lui Ludovic Capetul, care se dădea drept rege al acestei ţări.

Enric Sanson ridică capul cu mândrie.

— Cum pot fi acuzat de a fi partizanulregelui când eu singur l-am executat?, răspunse călăul cu demnitate. Trebuie să recunoşti tu însuţi cetăţene Danton că este o prostie ceea ce spui.

— Eşti îndrăzneţ, cetăţene călău, îl întrerupse Danton cu o voce tunătoare. Sunt martori care vor dovedi adevărul spuselor mele.

Enric rămase liniştit. Ştia el bine că Danton era duşmanul lui neîmpăcat.

— Să se aducă martorii, zise iar Enric Sanson.

Fouquier. unul din membrii, se ridică. Ochii acuzatorului public fulgerau de răutate.

— Te acuz de înţelegere cu partida lui Ludovic Capetul, strigă Fouquier. Eşti acuzat de a fi ajutat încercarera de scăpare a Mariei Antoinetţa.

— Bine ai vorbit, preşedinte al fraţilor sângeroşi, răspunse Enric Sanson cu un surâs dispreţuitor. Dar ai spus Convenţiei şi comitetului de aici că eşti de mult în înţelegere cu partizanii regelui?

Fouquier deveni roşu de mânie.

— Minciună! Calomnie!, strigă tribunul. Propun condamnarea la moarte a lui Enric Sanson.

— Atunci e minciună şi calomnie, răspunse rece călăul, că ăi luat parte pe ascuns la întrunirile din camerele secrete ale castelului Barry?

— Să i se ia cuvântul! Să-l ducă!, strigă Fouquier sărind în sus de pe scaun şi spumegând de furie.

Dar Danton; care el însuşi nu avea o părere prea na despre Fouquier, înţelese cum stăteau lucrurile.

CV aud?, strigă Danton cu o voce tunătoare. Ce ’nvini în se aduc împotriva ta, cetăţene Fouquier? 3 Calomnii infame, strigă Fouquier tremurând de frică din tot corpul.

Calomnii pe care am să le dovedesc, zise Enric, pe care am să le dovedesc îndată, dacă e nevoie.

Danton păru a se gândi un moment.

El nu putea suporta privirea întrebătoare şi sinceră a călăului, căci lăsă în jos ochii.

Bine!, bine!, exclamă el. Avem şi alte dovezi

Împotriva ta, Enric Sanson.

— Să le aducă, răspunse liniştit călăul. Toate cânt minciuni şi calomnii. Viaţa mea e curată în faţa voastră. Pentru binele poporului, credincios funcţiei mele, lucrez zilnic.

Este o funcţie grozavă aceea pe care mi-aţi dat-o. Puteţi să mi-o luaţi, „puteţi să-mi luaţi şi capul. Viaţa mea nu este prea scumpă când e vorba s-o jertfesc libertăţii şi binelui public.

Vorbele lui avură o adâncă influenţă asupra celorlalţi membri.

Nici Fouquier nu îndrăzni să mai propună pedeapsa cu moartea.

— Cer dreptate şi apărare împotriva stupidelor învinovăţiri ale acestui mizerabil, strigă acuzatorul public. Trebuie să mi se dea aceasta.

— Bine, ţi se va face dreptate, cetăţene Fouquier. răspunse rece Danton. Tu însă, cetăţene Sanson, vei rămâne suspect. Îţi dăm opt zile ca să te dezvinovăţeşti. Apoi te voi chema. Du-te!

Enric. Sanson era foarte surprins.

El s-aşteptase să fie trimis neascultat, ca şi ceilalţi, la eşafod.

Dar cu toată grozăvenia lui, Danton era un adversar cinstit.

El citise în ochii lui Enric acea mândrie bărbătească, statornică şi hotărâtă pe care o respecta el însuşi aşa de mult.

Deşi era duşmanul lui Enric Sanson şi se străduia fân toate puterile să-l predea eşafodului, totuşi Danton nu voia să abuzeze de influenţa lui pentru a provoca o condamnare imediată a călăului.

— Du-te şi păzeşte-te!, strigă încă o dată tribunul. Peste opt zile ne vedem iar. Păzeşte-ţi capul, călăule din Paris!

Enric vru să răspundă ceva. Dar un fulger de mânie din ochii lui Danton îl făcu să tacă.

Enric Sanson se retrase.

Ca în vis făcu drumul până acasă.

Abia când îl înconjurară calfele felicitându-l, se deşteptă el din visare.

Orfelia văzuse întoarcerea lui. Ea zbură pe scări pentru a-i ieşi în întâmpinare.

Cu un strigăt de veselie ea se aruncă la pieptul lui.

— Scumpul meu Enric!, jubilă tânăra fată. Ştiam doar că Cerul te va apăra.

— A fost un semn al sorţii, zise călăul melancolic, cine ştie cât de curând îmi va veni ceasul. Azi am văzut că am duşmani grozavi. Vor să mă nimicească şi vor găsi mijloaee s-o facă.

Orfelia cuprinse plângând gâtul fratelui ei.

— Ah, scapă-te iubite frate cât mai este vreme!, se rugă graţioasa fecioară. Scapă-te, pentru noi toţi. Gândeşte-te că datorezi aceasta scumpei tale Lili.

Enric Sanson îşi încreţi fruntea.

— Încă nu-mi este destul de limpede, dar simt că sub interogatorul de azi se ascunde iar acel şarpe diabolic, acea Adella de Barry. De aceea, înainte de toate, trebuie să o prevenim pe Lili. Ai dreptate soră dragă, prudenţa îi stă bine celui curajos. Chiar azi mă duc la Lili. Înainte de toate trebuie s-o punem în siguranţă.

Călăul îşi puse mâna la ochi.

— Ce se va întâmpla însă cu tine!, stărui Orfelia. Nu trebuie să mai rămâi aici nicio zi.

Enric Sanson dădu din cap.

— Vreau să-mi fac datoria până la capăt. Soarta m-a pus pe locul acesta. În vremuri bune sau rele am jurat să rămân la postul meu şi voi rămâne.

— Frate, gândeşte-te la fericirea noastră a tuturor, se rugă din nou sora călăului.

— Nu stărui soră dragă, zise el cu o voce solemnă.

Cum o vrea Cerul aşa se va sfârşi. Aici sunt, aici rămân, credincios slujbei mele până la moarte.

În ochii lui era o astfel de hotărâre nestrămutată încât Orfelia nu mai stărui.

Dar căzu plângând pe pieptul scumpului ei frate.

Capitolul 165 ÎNCERCARE ASPRA

Calfele îl duseră pe Pippin la casa călăului.

Enric Sanson dacă scosese un cuvânt tot drumul. Nu întâlniseră pe nimeni tot drumul.

După ce închiseseră poarta în urma lui Pippin, care tremura din tot corpul, Enric Sanson se apropie de dânsul.

— Duceţi-l în odaia mea de lucru, porunci călăul.

Ajunşi acolo, Enric Sanson se aşează pe un fotoliu.

Pippin abia se mai ţinea pe picioare.

— Vei recunoaşte, căci acum eşti în puterea mea!, începu Enric Sanson. Un semn al meu ajunge pentru a te preda morţii. Dar eu nu vreau decât mărturisirea faptei tale criminale. Răspunde, vrei să mărturiseşti totul, imediat?

Negrul Pippin îl privea cu frică. El începu să se vaite şi să verse lacrimi de crocodil.

— N-am nimic de mărturisit!, strigă mişelul. Tot ce s-a spus împotriva mea e minciună. Iau cerul martor că sunt om cinstit.

— Îndrăzneşti să chemi cerul în ajutor?, strigă Enric apropiindu-se de dânsul. Tu, neruşinatule, care ai comis cele mai grozave crime din câte există?

— Dar eu nu ştiu nimic, nu pot mărturisi nimic, sunt nevinovat!, strigă iar negrul Pippin.

— Atunci să-ţi ajut memoria, zise Enric Sanson liniştit. Cine a comis omorul din strada Bellevue? Ilai

răspunde! Cine l-a omorât pe cetăţeanul Colmin şi pe neooata lui în modul cel mai groaznic? Vorbeşte! Cine e suspectat de acest omor asupra unui om sărac şi nevinovat?

Ochii călăului aruncau flăcări.

Negrul Pippin nu se mai putu tine pe picioare şi căzu în genunchi.

— Sunt nevinovat, sunt nevinovat, nu ştiu nimic! striga mereu mişelul.

Sudoarea rece îi acoperea fruntea, fata i se contractase, ochii lui nu îndrăzneau să suporte privirea călăului.

Enric Sanson se aplecă la el şi-l ridică apucându-l de piept cu o mişcare brutală.

— Vorbeşte! Apără-te!, strigă călăul tremurând de furie şi indignare.

Călăul îl zguduia pe Pippin de-i clănţăneau dinţii în gură, dar tot nu voia să mărturisească.

— Vrei să mărturiseşti? Te întreb „pentru ultima dată, murmură Enric cu o voce stinsă.

— N-am nimic de mărturisit, Dumnezeu să mă alb; ţin paza lui!, urlă negrul Pippin.

Atunci Enric Sanson îi dădu un pumn în piept şi-l doborî la pământ.

În acelaşi moment Enric Sanson merse la uşă şi o deschise.

— Hei, veniţi!, strigă călăul.

Calfele veniră şi-l priviră întrebător pe stăpânul lor.

Enric Sanson arătă spre negrul Pippin.

„— Luaţi-l! porunci Enric Sanson. Duceţi-l jos! Nicolai, zise călăul către prima calfă, deschide camera de tortură, pregăteşte totul!

Negrul Pippin începu să strige.

— Aveţi milă! Iertare!, se văita mişelul. Mă îndrept, mă fac om de treabă, numai nu mă duceţi în camera de tortură! Ah. ce groaznic!

Părea că frica îl zăpăcise. Nu puteai distinge dacă râdea sau plângea, astfel de nearticulate ieşeau sunetele din gura lui.

Dar Enric Sanson nu cunoştea milă.

El nu băgă de seamă că palidă şi speriată, soră sa Orfelia cobora scările.

Abia când graţioasa fată îl atinse o observă Enric Sanson.

— Ei, ce este?, întrebă călăul cu o voce aspră.

— Enric, te conjur, nu fii fără milă!, murmură drăta fiinţa Nu trebuie să fii crud nici cu un bandit. Gân He iteie că este tot seamănul tău.

— Ţ;, ci o întrerupse Sanson cu o voce teribilă.

Încă nu ştiu totul, acest bandit este pricina nenorocirii care a lovit-o pe Lili. Da, el este acela care. l-a ucis pe Colmin.

Orfelia cobora scările.

— Crezi asta Enric?, murmură tânăra fată pe când b roşeaţă ciudată îi colora obrajii.

În ivelaşi timp ea aruncă o privire de dezgust asupra miseililui care trecea pe lângă ei târât de calfe.

— O ştiu sigur, atâta să-ţi fie de ajuns, îi tăie vorba Enric Sanson Orfeliei, acest bandit nu vrea să mărtuiisi. ască de bunăvoie. Dar prilejul pe care-l avem acum nu tt... ouie să-l pierdem. Deasupra, capului lui Lili planează cuţitul ghilotinei. Să stau pe gânduri când e vorba de acest pungaş? Du-te în odaia ta te rog, ce se întâmplă. acum noi nu-i pentru nervii delicaţi ai unei femei. Dar jur p Dumnezeu, ori banditul moare prin – tortură, ori mărturiseşte.

Enric Sanson strigă ultimele cuvinte cu o voce teribilă, încât putură ajunge şi la urechea negrului Pippin Cai”; i, It de calfe, cobora scara pivniţei.

Pi ngaşul scoase un strigăt de groază.

— Aveţi milă!, se văită negrul Pippin, căutând să jse smulgă din mâinile păzitorilor lui. N-aveţi dreptul să mă chinuiţi. Ajutor, ajutor, mă omoară!

Enric Sanson cu braţele încrucişate se apropie de „intrarea în pivniţă.

— Strigă banditule până răguşeşti, zise ironic călăul, nimeni nu poate să te audă, nimeni nu poate să te elibereze.

Enric Sanson coborî în pivniţă cu paşi siguri.

Nicolai mergea înainte.

El st întoarse cu o luminare şi conduse pe celelalte calfe: a negrul Pippin, într-o cameră subterană lungă.

Era sinistră această încăpere., Pânze de păianjen atârnau de la plafon până la păn ni n această odaie fără ferestre şi fără lumină.

Pereţii vor fi fost albi odată, acum erau înnegriţi de vreme.

Pe jos erau pete de sânge.

Toate instrumentele de tortură erau în această odaie.

Era cizma spaniolă, erau cleşti de fier pentru ruperea membrelor şi diferite scripete pentru tragerea corpului. Până şi grozava fecioară de fier era într-un colţ, gata să strângă pe condamnat într-o teribilă îmbrăţişare.

Negrul Pippin începu din nou să strige când zări toate aceste instrumente de tortură.

Enric Sanson se apropiase de negrul Pippin, după ce mai întâi închisese uşa şi băgase cheia în buzunar.

— Acum dezlegaţi-l, nu ne mai scapă!, zise Enric Sanson.

Nicolai îi tăie legăturile negrului Pippin.

— Pippin, pentru ultima oară te sfătuiesc să spui adevărul!, zise Enric Sanson. Dumnezeu mi-e martor că nu sunt pentru cruzime. Deşi ai merita de o mie de ori moartea, totuşi nu vreau să mă pătez cu sângele tău. Mărturiseşte, îţi zic!

Negrul Pippin căscase gura. Cu o privire sticloasă se uită el la călău.

— Nu ştiu nimic, n-am nimic de mărturisit, murmură nefericitul.

— Pippin, adu-ţi aminte!, stărui Enric Sanson. Ori mărturiseşti, ori te chinuiesc până la moarte. E vorba de viaţa logodnicei mele, află aceasta mizerabile. Ai tăcut PQ când biata nevinovată zăcea în temniţă. Hotărăşte-te 1

I, Enric Sanson se opri.

Privirea lui străpungătoare era aţintită pe faţa negrului Pippin.

Acesta căzuse în genunchi.

— Nu pot mărturisi nimic, nu ştiu nimic, se văita banditul cu o voce abia perceptabilă. Faci o crimă cu mine, meştere Sanson. Dumnezeu ţi-o va răsplăti!

— Să o facă!, strigă Enric Sanson cu ochii fulgerători. Dacă fac o nedreptate, atunci Cerul să mă pedepsească! Va să zică cu binele nu mărturiseşti întrebă Enric Sanson.

Negrul Pippin murmură ceva de neînţeles, dar negă puternic din cap.

Luaţi-l!, strigă Enric Sanson. Calfele călăului se apropiară de negrul Pippin.

Acesta scoase un ţipăt nebun.

Cu toată puterea lui sări în sus, alergă la uşă şi începu a o zgudui, dar toate încercările lui au fost zadarnice.

În acelaşi moment calfele de călău îl apucară şi-l

trântiră la pământ.

La scripete!, porunci Enric Sanson.

Negrul Pippin părea mai mult mort decât viu.

El lăsă capul pe piept” limba îi ieşea afară din gură, o spumă albă i se vedea pe buze, ochii îi ieşeau din orbite.

— Aveţi milă!, suspină nefericitul.

Enric Sanson nu răspunse.

Calfele îl legară de scripete pe negrul Pippin.

La mâini îi puseră inele care îl strânseră aşa de tare încât nu se putu împiedica să nu ţipe. Aceste inele erau legate cu lanţuri care treceau peste un scripete. I-au legat de asemenea şi picioarele cu aceste lanţuri.

Aceste scripete care mergeau în direcţii opuse, au fost puse în mişcare în acelaşi timp.

Astfel corpul era tras în sus, pe când picioarele erau bine ţinute jos.

— Începeţi!, porunci Enric Sanson.

Calfele puseră scripetele în mişcare.

Corpul lui Pippin fu ridicat în sus, braţele întinse deasupra corpului.

— Staţi!, porunci călăul, când îl văzu pe Pippin întins de mâini şi de picioare, încă o dată te întreb Pippin, vrei să mărturiseşti că ai comis omorul din strada Bellevue?

Dar negrul Pippin nu răspunse, aruncă doar o privire de ură asupra călăului.

— Înainte!, porunci Enric Sanson.

Din nou calfele începură să învârtească scripetele.

Deodată se auzi un strigăt aşa de grozav, încât părea că va sparge zidurile.

— Aveţi milă! Opriţi-vă! îmi rupeţi corpul, strigă negrul Pippin.”]

Era groaznic de privit în acest moment. Orice expresie omenească dispăruse de pe faţa lui. Durerea,

furia, frica, se arătau în acelaşi timp pe faţa congestionată a negrului Pippin. Părul i se zburlise, corpul devenise de o lungime extraordinară, muşchii erau la culme încordaţi, încă o mică apăsare şi trebuia să se rupă.

— Staţi!, strigă Enric Sanson apropiindu-se de bandit.

— Dacă ţi-e scumpă viaţa, mărturiseşte acum!

— Ah. cum mă arde, cum mă arde, nu pot suporta!, se văita mişelul. Aveţi milă! Dezlegaţi-mă! Mărturisesc totul! Ah, Dumnezeule! Dezlegaţi-mă!

Dar Enric Sanson dădu din cap.

El se apropie de Pippin.

— Chinurile pe care le suferi acum sunt plăceri faţă de chinurile pe care mi le pregăteşti tu mie mizerabile, începu Enric Sanson cu o voce adâncă. Din pricina ta o fiinţă nevinovată, timp de multe săptămâni, ameninţată de cuţitul ghilotinei îşi petrece viaţa între zidurile întunecoase. Pe Dumnezeul cel veşnic, mărturiseşte sau îţi pierzi viaţa!

— Nu pot, nu pot.

— Înainte!, porunci călăul.

Dar în acelaşi moment negrul Pippin începu iar să strige.

— Atunci mărturisesc, mărturisesc! Dezlegaţi-mă!, strigă nenorocitul.

— Vei rămâne legat până vei mărturisii, adăugă călăul.

Durerea banditului trebuia să fi ajuns deja insuportabilă.

Muşchii păreau gata a se rupe în fiece moment.

— Mărturiseşte, zise încă o dată Enric Sanson cu o tvoce adâncă. Ai comis tu omorul din strada Bellevue?

— Da, da, dar dezlegaţi-mă!, urlă negrul Pippin.

— Aţi auzit?, se întoarse Enric Sanson către calfelefe lui. Ai avut şi complici?

Da, pe Senac. urlă iar negrul Pippin, Dezlegaţi-mă! Ah, Dumnezeule, durerile astea! Nu mai pot! Aveţi milă! Dezlegaţi-mă…

— Tăcere!, îl întrerupse călăul cu o voce tunătoare. De ce ai comis acest omor?

— Fiindcă… Dezlegaţi-mă.: durerile astea,.:

O… O… O.

— Mărturiseşte!, îl întrerupse Enric Sanson mânios, dacă nu, poruncesc iar să învârtească scripetele.

— Nu nu ţ. strigă îngrozit negrul Pippin. opriţi-vă! tăcut-o din lăcomie de bani. Mai întâi l-am omorât pe dânsul apoi pe nepoata lui… Dezlegaţi-mă… nu mai pot.

vorbi… eu…

Enric Sanson se simţi cuprins de milă.

— Nu vreau să te chinuiesc zadarnic!, murmură el.

Făcu apoi semn calfelor să învârtească scripetele

Înapoi…

Calfele îndepliniră porunca.

Corpul negrului Pippin se „micşoră încetul cu încetul, se coborî şi în sfârşit căzu la pământ.

— Daţi-i puţin vin!, porunci Enric Sanson. Una din calfe îi apropie un pahar de buze. Banditul bău cu lăcomie apoi închise ochii.

Timp de vreo zece minute stătu astfel văitându-se de durerile pe care le simţea.

Enric Sanson, cu braţele încrucişate, se uita la mizerabilul bandit.

Inima aşa de simţitoare a lui Sanson, de astă dată nu simţea nicio durere cu acest mizerabil care pricinuise atâtea chinuri scumpei sale Lili.

— E timpul, începu iar călăul, să-ţi sfârşeşti

mărturisirea. Negrul Pippin deschise ochii.

Un moment îl privi pe călău, apoi izbucni deodată într-un râs nebun.

— Este o prostie… tot… ce am… spus, zise întrerupându-se mereu încercând în zadar să se scoale în picioare. Nu ştiu… de nimic… nu pot… mărturisi… nimic… nimic… Totul era… minciună. Durerea… m-a făcut să vorbesc… lucruri despre care nu ştiu nimic.

El se târî în genunchi până la călău.

— Sanson, fii milos şi cuminte. Poţi să mă sileşti să mărturisesc tot ce vrei, dar nu-i adevărat. Dar n-ai inimă de marmură? Ai milă, ai milă…

Vorbele negrului Pippin păreau sincere astfel ineit Enric Sanson se îndoi un moment.

Cum V Toate presupunerile lui fuseseră false oare? Oare banditul Cartrousse spusese minciuni şi pe patul de moarte?

asta nu se poate presupune.

Negrul Pippin era într-adevăr un criminal.

— Va să zică n-ai nimic de mărturisit?, murmu Enric Sanson cu ochii fulgerători. Îţi retragi mărturisi 1 făcută?

— Da… da… numai durerea mi-a smuls-o, murmur – negrul Pippin.

Enric Sanson începu să râdă sarcastic.

— Ei bine, indulgenţa mea pentru tine s-a sfârşit zise el. Prost am fost că te-am dezlegat. Dar încă n-arrî pierdut nimic. Totul poate începe din nou.

Capitolul 166 „FECIOARA DE FIER

Enric Sanson se întoarse către calfe.

— Luaţi-l iar!

— Ce vreţi?, strigă negrul Pippin. O să mă omorâţi.

Sângele meu cadă asupra voastră! Aveţi milă, milă!

— Nicio milă pentru tine, bandit mizerabil!, îl întrerupse Enric Sanson.

Apoi călăul arătă spre „fecioara de fier”.

— Într-acolo!, porunci călăul cu voce ciudă.

Îndată calfele îl târâră într-acolo. ¥

— Aduceţi torţe!, porunci Enric Sanson.

O lumină roşie se răspândi imediat în încăpere.

Ochii lui Pippin îi ieşiră din orbite când văzu că Enric Sanson deschise fecioara de fier, care de altfel avea într-adevăr înfăţişarea unei fete nobile îmbrăcată ca în Evul Mediu.

— Au, strigă negrul Pipin cu o voce neomenească.

Fecioara de fier era pusă în funcţiune printr-un mecanism secret.

Interiorul era gol şi destul de mare ca să poată încăpea un om.

Cât timp fecioara era deschisă, cel din interiorul ci nu păţea nimic.

Îndată ce era închisă partea din faţă printr-un mecanism ascuns. Începea să se mişte. O moarte groaznică îl aştepta pe cel condamnat la „Sărutarea fecioarei”.

Înăuntrul ei erau cuţite lungi cu două ascuţişuri.

Cuţitele intrau în corpul celui aflat înăuntru.

T dită ce Enric Sanson deschisese fecioara, se auzi

Îffomot ciudat sub pământ. un Auzj alel zgomot?, întrebă Enric Sanson pe Pippin o voce aspră.

Acesta fără să răspundă privea rătăcit fata călăului.

Sena trece pe sub pivniţă, zise călăul accentuând f ecare vorbă. Fecioara de fier rupe în bucăţi corpul ce e încredinţează şi îndată ce şi-a săvârşit opera, se des hide o uşă jos, aici pe locul unde stai, şi cadavrul cade n api Nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat cu omul

încredinţat fecioarei de fier.

Aceste vorbe au avut o influenţă covârşitoare asupra negrului Pippin.

Gândul de a fi omorât într-o subterană, în cele mai mari chinuri, fără să se afle vreodată despre aceasta, era ceva groaznic pentru bandif.

Dar acesta nu putea spune o vorbă.

Pippin, murmură Enric Sanson, nu mă scoate din sărite. N-am să fac cu plăcere treaba aceasta.

— Să mărturisesc? Să mă predai ghilotinei? Nu, nu, nu, sunt nevinovat, strigă negrul Pippin.

Mizerabilul spera mereu în indulgenţa călăului. Nu credea că Enric Sanson îl va omorî.

Dacă mărturisea – atunci era pierdut pentru totdeauna atunci Sanson îl preda judecătorului de instrucţie şi peste câteva săptămâni mergea la ghilotină; dacă nu mărturisea, dacă minţea mereu, atunci desigur călăul nu va îndrăzni să-l omoare.

Dar socoteala negrului Pippin era falsă.

El uită torturile pe care le suferise atâta timp Enric Sanson. Uită că Enric Sanson a vrut deja de mai multe ori să-şi jertfească viaţa pentru a o scăpa pe Lili.

Enric Sanson împreună mâinile pe piept, apoi se uită la cer cu o privire tristă.

Dumnezeule, ştii bine că nu sunt un om crud şi sângeros, zise el adânc emoţionat. Ştii bine că nu mă bucur de chinurile semenilor mei, dar n-am alt mijloc. Dacă tac o nedreptate în acest moment, atunci fă să cadă sân Kţ le lui asupra capului meu, dar nu asupra capului nevinovat al lui Lili!

Enric Sanson mai rămase câteva secunde nemişcat, aPoi se întoarse.

— Băgaţi-l în fecioara de fier!, porunci călăul cal I

felor sale.

Calfele îl apucară pe negrul Pippin, îl puseră în fel cioara de fier şi în acelaşi timp îi puseră cercuri la mâini şi la picioare, cercuri care nu-i permiteau tâlharului să facă nicio mişcare.

— Mărturiseşte, Pippin!, murmură încă o dată Enric Sanson, mărturiseşte.

Negrul Pippin nu răspunse. O frică grozavă de moarte se citea pe faţa lui, dar şi încăpăţânare în privire.

Văzând că nu capătă niciun răspuns, Enric Sanson puse mâna pe pieptul fecioarei.

Acolo era ascuns mecanismul pentru închiderea fecioarei.

În acest moment începură să se audă zgomote sinistre…

Jumătăţile fecioarei începură să se închidă.

Negrul Pippin deveni când galben, când verde de frică.

— Pippin mărturiseşte!, murmură Enric Sanson care stătea lângă dânsul.

Negrul Pippin tot nu răspundea.

Leşinase sau tăcea crezând că o să scape?

Zadarnică speranţă!

Jumătăţile se închideau din ce în ce mai mult.

La lumina torţelor cuţitele pătate de sânge străluceau strângându-se din ce în ce mai mult în jurul negrului Pippin.

În acest moment. Pippin scoase un strigăt. Unul din cuţitele mai lungi trebuia să-l fi ajuns deja.

Desigur durerea nu era mai mare decât o împunsătură de ac, dar în acelaşi moment. urmă un al doilea şi un al treilea strigăt al nenorocitului.

Acesta realiză deodată toată primejdia.

— Călăule, eşti un asasin! Asasin! Asasin!, strigă nenorocitul.

— Sângele tău cadă asupra mea!, strigă Enric Sanson.

— Ai milă!, strigă iar negrul Pippin.

— Îţi jur pe Sfânta Fecioară, mai ai o jumătate de minut! Dacă mai aştepţi, nu te măi pot scăpa nici cu Mărturiseşte!

Vârfurile cuţitelor se apropiau din ce în ce mai mult de Pippin.

— Da, da, mărturisesc, opreşte!, strigă el.

Enric Sanson apucă repede, nasturele mecanismului

St U îndată angrenajul se opri.

Nu, nu, eliberează-mă, vârfurile cuţitelor sunt deja

În carnea mea!, murmură negrul Pippin pe când ochii îi ieşeau din orbite.

Enric Sanson clătină din cap.

Nu, zise el, m-ai înşelat cija o dată, a doua oară n-o să-ţi mai reuşească. Aici rămâi până la moarte. Îţi jur pe Dumnezeu să nu te mişti de aici până ce nu mărturiseşti totul.

Calfele de călău se grupaseră respectuoşi în jurul stăpânului lor.

Enric Sanson se întoarse către ei.

— Ascultaţi cu toţii cu atenţie, ce va mărturisi acest bandit va fi de cea mai mare importanţă pentru mine şi logodnica mea.

— O stăpâne! Ascultăm cu o mie de urechi!, strigă Nicolai.

Enric Sanson începu să-l interogheze pe negrul Pippin.

Încăpăţânarea lui era învinsă.

Realizase că numai o completă mărturisire a

adevărului putea să-l scape de la o moarte groaznică.

— Şi de aceea mărturisi absolut totul.

Da, el săvârşise omorul difi strada Bellevue.

Acesta fusese plănuit cu mult timp înainte.

Mai întâi Senac căutase prilejul favorabil.

El mijlocise şi întrevederea dintre negrul Pippin şi nepoata bătrână a cetăţeanului Colmin.

Bătrâna fată îl plăcuse pe negrul Pippin, căci el se prefăcuse că o iubeşte, şi astfel devenise în curând confidentul ei.

Bătrâna fată găsea că unchiul ei trăia prea mult.

Şi ricată cum era plănuise moartea bătrânului.

Pippin era de acord cu aceasta.

La un prilej favorabil se înfăptuise crima.

Pippin se gândise că e mai bine să scape şi de complicea lui.

Ea căzuse jertfă otrăvii pe care Pippin o cumpătase de la telalul Senac.

Senac o cumpărase la o licitaţie a moştenirii unui indian excentric.

După înfăptuirea crimei, negrul Pippin jefuise toate” casa.

Dar aici se întâmplase ceva care era cât pe ce să-l pună într-o mare primejdie.

Uşa care ducea în curte avea o aşa numită broască Schnepper.

Din casă se putea deschide apăsând pe clanţă, de afară însă se descuia numai cu cheia. Când Pippin o închisese pe dinafară îşi aduse aminte că cheia era la nepoata lui Colmin.

Acum Pippin nu putea să intre înapoi în casă şi nici prin portiţa din zid nu putea să iasă căci era încuiată.

În zadar strigase el pe tovarăşul lui, Senac.

Neştiind ce să facă, Pippin se plimbă o vreme prin curte.

În sfârşit se hotărâse. Cu o abilitate de pisică se suise pe zid.

De acolo până la balconul de lemn al lui Carol Tellier era un drum foarte scurt.

Pippin se urcă în balcon cu gândul să coboare pe cealaltă parte.

Dar deodată Pippin se opri.

Văzuse lumină.

Aceasta venea prin fereastra locuinţei lui Carol Tellier.

Pippin văzuse că mecanicul adormise cu capul pe birou.

Atunci un gând diabolic îi trecuse prin minte.

Se gândea ce uşor era să îndrepte în altă parte atenţia justiţiei.

Pippin scoase la întâmplare câteva bancnote şi bucăţi de colier din buzunar şi le puse cu îndemânare pe masa de lucru a mecanicului.

Apoi plecase mai departe şi coborî de pe balcon în stradă.

Asta era mărturisirea lui Pippin. Călăul era încântat.

— Bine, bine! murmură în sfârşit Enric Sanson. Dezlegaţi-l! Să nu-l mai chinuim degeaba. Aţi auzit ce-a spus? Acuma nu poate nega nimic. La judecătorul de instrucţie cu dânsul!

— Nu, nu, mărturisirea mea îţi va ajunge. Să mă duci la judecătorul de instrucţie înseamnă să mă predai ghilotinei.

Enric Sanson dădu din cap. Asta meriţi, zise călăul. El întoarse spatele banditului. Ridică mâinile la cer”.

— Dumnezeule, îţi mulţumesc, şopti călăul. Acum se

face lumină. Ah, draga mea Lili, ziua liberării vine sf pentru tine! După o grea şi lungă încercare ne surâde norocul!

Capitolul 167 O DECEPŢIE GROZAVA

Orfelia petrecuse câteva ceasuri de groază.

Ea se îngrozea când auzea de torturi şi brutalităţi.

Totuşi trebuia să-i dea dreptate lui Enric.

Bucuria Orfeliei fu nemăsurată când îşi văzu fratele intrând în odaie.

Orfelia alergă la el şi-l îmbrăţişă.

Apoi îl privi întrebătoare.

— Ei, murmură Orfelia, a mărturisit? Va scăpa Lili?

— Da, mulţumită cerului, dragă surioară!, strigă emoţionat călăul. A fost învins de energia mea. Îl duc acum la judecătorul de instrucţie.

Orfelia începu să plângă de bucurie.

— Dar cum s-a întâmplat aceasta?, murmură fecioara

— S-a întâmplat o minune, o adevărată minune, strigă Enric Sanson. Încă nu înţeleg totul, dar oricum nenorocirea a început să plece de pe capetele noastre.

Enric Sanson nu ştia că ceea ce suferise el până acum nu era nimic faţă de aceea ce avea să sufere în continuare.

Dar fericirea cea mai mare a omului este că nu cunoaşte viitorul.

Enric o sărută pe sora lui, apoi începu să-i povestească mărturisirea lui Pippin.

— Dumnezeule! Ce grozăvie!, strigă fata înspăimântată. E posibil să existe atâta răutate în lume?

— Ei, acum o să-şi ia pedeapsa meritată, strigă Enric. Sermana mea Lili însă va fi purificată în faţa lumii.

Adânc emoţionat, călăul o cuprinse în braţe pe sora sa 1

— Ah, Orfelia, răsare iar soarele?!, strigă puternicul bărbat suspinând de emoţie. În sfârşit se face lumină i

El răsuflă adânc.

— Acum însă ce trebuie să se întâmple, întâmplă-Se repede!, zise el. Lili nu trebuie să mai fie mult timp expusă singură atâtor primejdii. Vrei să-ţi destăinuiesc un secret, dragă soră, pe care nu l-am spus încă nimănui?

Enric se aplecă la urechea Orfelia.

— Am găsit un bătrân preot foarte demn. i

— Ce spui?, întrerupse Orfelia cu ochi strălucitori. Un preot catolic?

Enric dădu din cap.

— Acum când se caută mereu victime, el este în mare primejdie. Locuieşte pe o stradă retrasă împreună cu două călugăriţe. Dacă ar intra două persoane necunoscute la ei, imediat ar deveni suspecţi.

— Dar m-aş duce eu noaptea, zise Orfelia. Trebuie să înţelegi câtă nevoie am de sfaturile şi mângâierile unui preot.

Enric surâse.

— Iartă-mă dragă soră, zise el, dacă am fost cam egoist. Dar am vrut să-mi păstrez pe bătrânul preot pentru a-mi da binecuvântarea mie şi scumpei mele Lili.

Ochii Orfeliei străluciră.

— Atunci cu plăcere mă voi înfăţişa, preotului după ce căsătoria voastră va fi avut loc. Îndată ce Lili va fi liberă, nimic nu te mai opreşte.

— Să dea Dumnezeu!, răspunse Enric. De trei ori binecuvântat fie ceasul în care voi intra în această casă cu iubita mea.

— Şi eu mă bucur de aceasta, zise Orfelia, căci am

găsit în Lili o inimă femeiască capabilă de a mă înţelege, o adevărată prietenă.

— Ce fericit mă fac vorbele tale, zise Enric, sărutând cu tandreţe fruntea surorii sale. Mă duc imediat la judecătorul de instrucţie. Trebuie să mă primească imediat, să asculte spovedania mizerabilului şi Lili va fi liberă

chiar azi.

Enric îşi îmbrăţişă sora.

Cu mâinile împreunate Orfelia se apropie de fereastră. 1

Ea privi cu ochii umezi cum fratele ei pleca însoţit I de două calfe şi de negrul Pippin spre palatul justiţiei.

Enric se temea ca nu cumva să aibă vreo scenă nercută pe drum. deoarece negrul Pippin era foarte popufar printre vagabonzi.

Câteva vorbe atrţatoare din partea acestui bandit erau te de ajuns să producă o revoltă populară împotriva călăului şi a calfelor lui.

Difericire câţiva gardişti municipali 1 se alăturară.

Aceştia aflară ce pungaş prinsese călăul şi-l şi luară în mijlocul lor pe negrul Pippin.

Negrul Pippin încercă de mai multe ori să provoace gtfjlă trecătorilor cu vaiete dureroase.

Dar frica de moarte la care fusese expus îi paralizase limba. Nimeni nu înţelegea ce spune.

Enric răsuflă uşurat când ajunse cu banditul la palatul justiţiei.

Imediat se anunţă la judecătorul de instrucţie Fauvel.

Din fericire funcţionarul se afla în odaia lui de lucru şi-l primi imediat pe călău.

— Cum meştere Sanson, ai reuşit să-l prinzi pe negrul Pippin?, strigă animat Fauvel îndreptându-şi

ochelarii di aur. Te felicit! Şi pungaşul a mărturisit, zici?

— În faţa tuturor calfelor mele, răspunse Enric. El a descris crima cu atâta lux de amănunte, încât nu mai există nici cea mai mică îndoială despre nevinovăţia lui.

Fauvel clătină capul gânditor.

— Hm, hm, va să zică m-am înşelat. Logodnica dumitale este într-adevăr nevinovată! Ei, a greşi e omenesc. Mă bucur de fericirea care te aşteaptă.

Fauvel se ridică.

— Totuşi va fi nevoie, zise el după un moment, să-l ascultăm mai întâi pe banditul prins.

El porunci să fie adus negrul Pippin împreună cu tovarăşii lui.

Negrul Pippin îşi mai revenise.

Frica de moarte dispăruse de pe faţa lui.

Acuma figura lui exprima iar viclenie şi sfidare.

Fauvel îl privi pătrunzător.

— Te cheamă Pippin Lerot?, îl întrebă acesta.

…

— Da, eu sunt, adăugă arestatul cu obrăznicie apropiindu-se de biroul judecătorului.

În acelaşi timp însă sunt un om cinstit, nu un asasin S1 un pungaş cum susţine domnul călău.

Enric Sanson deveni palid.

Se bucurase oare prea devreme? Avea într-adevăr banditul îndrăzneala să nege spovedania lui?

Dar nu, nu era cu putinţă, erau prea mulţi martori i

Fauvel îşi mişcă ochelarii şi se aşează confortabil în fotoliu.

— Ce înseamnă asta?, începu judecătorul de instrucţie cu o voce severă. Va să zică negi crimele de care eşti acuzat? Susţii că eşti nevinovat?

Pippin dădu din cap:

— Aşa este, zise el repede, îl acuz pe meşterul Sanson că şi-a luat un drept pe care nu-l are. M-a torturat silindu-mă prin aceasta la mărturisiri false.

Fauvel dădu din cap. Apoi îşi duse mâna la bărbie.

— Nu, nu! tocmai drept n-ai lucrat meştere Sanson, murmură judecătorul. Însă aceasta este o altă chestiune. Dar totuşi, ce-ai de răspuns la asta?

— Sunt gata să recunosc că l-am maltratat, zise călăul cu mândrie. Rog însă să asculţi ca martori pe calfele mele.

Negrul Pippin începu să râdă ironic şi obraznic.

— Nu-i nevoie de martori, strigă el în sală. Ce le-am zis îepet şi aici. E tocmai aşa cum a raportat călăul.

— Ei bine?, întrebă judecătorul.

— Lasă-mă să vorbesc, urmă negrul Pippin. Dar cine spune că toate acelea trebuie să fie adevărate?

În ochii verzui ai obrazniculuipungaş străluci un fulger.

El se baza evident pe tăcerea lui Senac.

— Instrucţia va descoperi totul, zise iar Enric, surprins de atitudinea pungaşului.

— N-ai să afli nimic, zise negrul Pippin. Prea te-ai bucurat!

Judecătorul se ridică indignat.

— Poartă-te cuviincios! Te rog!!, zise Fauvel aprinzându-se. Oricum, rămâi deocamdată arestat, Pippin Lerot. Vom aresta imediat pe complicele dumitale şi pe urmă vom vedea.

Negrul Pippin tresări puţin şi deveni palid.

— Nu veţi afla nimic, murmură el din nou.

Apoi fu dus la închisoare. Enric Sanson rămase în camera lui Fauvel şi-l privi întrebător.

jmi Vei permite acum să mă duc la Lili?, întrebă”.

călăul cu o voce rugătoare.

Fauvel şovăi un moment.

Vreau să-ţi spun numai atât, răspunse judecătorul chestia asta tot nu va fi clară până ce negrul Pippin va face o nouă mărturisire. Sau poate va fi dovedit vinovat de către complicele lui, Senac.

Dar pentru Dumnezeu, răspunse călăul, e doar clar că numai banditul ăsta a comis crima.

Judecătorul dădu din umeri.

Încă tot nu văd motivul, zise el apoi. Omorul din strada Bellevue n-o să-l poată nega. Dar cum a comis în acelaşi timp omorul de la operă?

Enric Sanson deveni deodată livid la faţă.

— Omorul de la operă?, murmură el. Dumnezeule, Dumnezeule!, strigă el. Daf da, prea devreme m-am bucurat! Ah, ce amară înşelare! Banditul n-a mărturisit de omorul de la operă! Ah, Lili, dragă Lili!

Călăul începu să tremure.

Emoţia lui Enric era aşa de puternică încât trebui să se aşeze pe un scaun.

— Nici măcar nu-i vorba de omorul din strada Bellevue. Sărmana mea Lili e acuzată de altă crimă!

— Mă tem prietene că te-ai bucurat degeaba, zise Fauvel dând din cap. Sincer vorbind n-am înţeles purtarea de până acum a dumitale. În loc să o dezvinovăţeşti pe logodnica dumitale, o încarci şi mai greu, şi eu n-am ştiut să mă folosesc de un moment favorabil.

— Cum asta?, întrebă Enric surprins.

— Ei, urmă judele, prin faptul că dovedeşti că negrul Pippin a făcut omorul din strada Bellevue, dovedeşti în acelaşi timp că n-a putut tot el să facă omorul de la operă, care s-a întâmplat în acelaşi timp. Aste foloseşte sărmanului Tellier, pe care evident l-am acuzat degeaba,

dar logodnica dumitale…?

Judecătorul se întrerupse dând din umeri.

Lui Enric Sanson i se păru că toate i se învârtesc înaintea ochilor.

Acuma abia îşi aduna gândurile.

Mărturisirea banditului n-avea nicio influenţă asupra soarlei scumpei sale Lili.

Nici nu putuse să se gândească la toate astea.

Abia scăpai şi el din primejdie de moarte, procedase la interogatoriul lui Pippin, încă având nervii aţâţaţi.

El nu putuse deci cântări cu răceală vorbele lui Pippin

Şi afară de asta, bucuria că l-a făcut pe bandit să mărturisească, îl ameţise.

— Dumnezeule, de Pippin doar nici nu-i vorba. Numai „Adella de Barry ar fi putut-o elibera pe Lili. Şi eu nici nu m-am gândit să-l întreb pe Pippin ce ştie despre crima de la operă.

Enric se lovi cu mâna peste frunte, nebun de durere.

Judecătorul, de altfel un bărbat rece la scenele cele mai mişcătoare, se ridică de pe scaun şi se apropie de Călău.

— Linişteşte-te!, îi zise el. Încă nu s-a sfârşit totul. Nici eu nu mai cred în vinovăţia logodnicei. Purtarea negrului Pippin mi s-a părut în orice caz suspectă. Am să fac totul pentru a întârzia momentul venirii logodnicei dumitale înaintea curţii cu juraţi.

— Şi pe logodnica mea o pot vedea?, zise trist Călăul.

— Peste câteva zile vino pe aici, răspunse judecătorul evaziv. Mai întâi trebuie să sfârşesc interogatoriul lui Pippin şi al complicelui său. Pe urmă dacă vă voi putea permite aceasta o voi face cu siguranţă.

Judecătorul îi strânse cordial mâna.

Enric Sanson ieşi zdrobit.

Capitolul 168 URME ŞTERSE

Orfelia era decepţionată.

După primul avânt de bucurie, începuse să cântărească şi ea vorbele fratelui. Da, era vădit că mărturisirea. lui Pippin nu va aduce eliberarea lui Lili. ci a unui alt bărbat.

Carol Tellier, care a suferit atâta timp, va fi îndată liber.

Ciudat! De ce-i bătea inima Orfeliei aşa de tare la acest gând?

„Ce mă interesează acest bărbat?, murmură ca apăsându-şi mâinile pe piept. Denaturată ce sunt, cum pot să mă bucur, când bunul meu frate Enric va suferi atâta. u rritată. tânăra fecioară se plimbă de câteva ori prin Hmie apoi se opri şi căzu în visare.

Carol Tellier liber, murmură inconştient fecioara, t'pind obrajii se colorau, cât mă bucur pentru acest pendru şi curajos bărbat. Ca un erou a suferit el ruşinea, mizei ia şi dezonoarea. Şi acum? şi acum?, murmură ea fericită. respirând puternic, Carol Tellier îşi recapătă onoasi reintră în viaţă în floarea vârstei. Un nou viitor îl aşteaptă! Cum mă bucur!, cât l-am compătimit în mizeria şi suferinţele lui!"

Înric Sanson apăru în prag. Dar vai!, în ce stare!

Zdrobit moralmente, cu faţa îndurerată, părea cu zece ani mai bătrân.

Oiilia alergă înaintea lui şi-l apucă de mână:

— Dumnezeule! Ce figură ai! Ce s-a întâmplat?

— Lili nu va fi eliberată; căci mărturisirea lui Pippin foloseşte numai lui Carol Tellier.

Vocea i se înecă. Cu greu se ţinea să nu leşine.

Orfelia îl mângâia. Dar în zadar. Pentru inima îndurerată a lui Enric nu mai era mângâiere.

— Am să cer un sfat de la cineva, murmură deodată Enric Sanson, pe când o rază de speranţă îi strălucea în privire. Poate voi găsi acest sfat la preotul cel bătrân.

— Ce vrei să faci?, întrebă Orfelia.

— Încă nu ţi-am spus totul, dragă soră, zise călăul deşteptându-se ca dintr-un vis. Gândeşte-te că am văzut alaltăieri la bătrânul preot, o a treia călugăriţă. Aceasta nu era alta decât Adella de Barry.

— Dumnezeule! Ce tot spui!, 51 întrerupse Orfelia.

— Aşadar, bătrânul trebuie să cunoască bine pe prinţesă, urmă Enric, el este un om de onoare în toată puterea cuvântului. Eu am de gând să-i spun totul. Sunt sigur că el va putea convinge pe Adella să spună adevărul şi să elibereze pe nenorocita Lili.

— Ai dreptate!, şopti Orfelia. Grăbeşte-te Enric, nu pierde vremea. Totul atârnă de acest demers.

Enric plecă imediat. Din nefericire el întâlni pe drum cunoscuţi. Zgomote surde se răspândiseră despre ultimele aventuri prin care trecuse Călăul din Paris. Ici şi colo, curioşii se adunau în jurul lui şi-l copleşeau cu întrebări.

Prin aceasta, el pierdu multă vreme.

Nu putea să scape lesne de toţi aceşti cunoscuţi care 51 plictiseau cu întrebările lor, în sfârşit, Enric Sanson ajunse la strada întunecoasă în care era casa cea veche ce servea preotului de refugiu.

Cu inima strânsă Enric urca scările. Avea o presimţire rea.

Ce tăcere era în casă! Ce sinistru sunau paşii lui pe scară!

Enric îşi auzi inima bătând.

Ajunsese la etajul de sus. Cu paşi înceţi se apropie de uşă. Făcu semnul convenit. Nimeni nu răspunse, nimeni nu deschise uşa.

Bătu şi a treia oară. Nimic nu se mişca. Totul rămase în tăcere.

El deschise uşa şi intră în odaia care servea de refugiu preotului şi călugăriţelor. Odaia era goală.

Ideea că preotul plecase din acest loc, fu o lovitură de trăsnet pentru Enric.

Fără voie, rămase sprijinit de uşă şi privi odaia goală.

„Au plecat, au plecat!, murmură el. Şi în aceasta, văd opera prinţesei. Ce să fac acuma?”

Enric Sanson ridică mâinile la cer apoi îşi acoperi faţa.

„Lili, sărmana mea Lili!, suspină Enric. Mă tem că soarta e contra noastră. Acuma nu mai văd nicio scăpare”.

Capitolul 169 ÎNGERUL în CELULA

Judecătorul Fauvel avea de lucru cu negrul Pippin.

Banditul nega totul.

De aceea, cu toată bănuiala zdrobitoare a judecătorului, instrucţia contra lui Pippin mergea foarte încet”.

Poliţia însă luGra foarte activ pentru a găsi dovezi împotriva negrului Pippin.

Dar deşi poliţiştii aveau ca fir conducător mărturisirea sub tortură a criminalului, totuşi cercetarea lor prezenta multe greutăţi.

Multe persoane care trebuiau interogate, îşi schimbaseră domiciliul, alţii căzuseră sub cuţitul ghilotinei, într-un cuvânt, o mulţime de amănunte întârziau instrucţia.

În cele din urmă, judecătorul cu zelul pe care-l avea găsi dovezi zdrobitoare contra lui Pippin.

Negrul Pippin urlă şi strigă în cabinetul judecătorului, oi ceru iertare când văzu că protestele lui de nevinovăţie nu-i mai foloseau.

Pippin fu acuzat prin raport de judecător pentru dublul asasinat din strada Bellevue şi în aceeaşi zi, Carol Tellier fu eliberat.

În tot acest timp Enric şi Orfelia veniseră în fiecare zi la palatul de justiţie.

Orfelia lua parte din ce în ce mai mult la soarta lui Tellier.

Cu o mare nerăbdare aştepta ea momentul când, conform promisiunii, va putea anunţa mecanicului că e liber.

Pentru nimic în lume n-ar fi renunţat la această sarcină.

Ea făcuse deja de mult j-judecătorului această cerere.

— Desigur, cetăţeană, dorinţa dumitale mi-e poruncă, zise Fauvel cu un surâs fin. Profesia mea serioasă mă expune la atâtea lucruri neplăcute încât mă simt de două ori fericit când pot răspândi bucuria în jurul meu.

Orfelia roşi la aceste vorbe.

Fauvel o privi cu atâta bunătate, încât ea prinsese curaj şi-l întrebă şi pe viitor de momentul eliberării lui Carol Tellier.

Acum venise acest moment solemn.

Oi felia era cu fratele ei la palatul de justiţie.

Fauvel îi primise cu o faţă prietenească şi mulţumită.

— Ei cetăţeană, văd că eşti totdeauna exactă, zise judecătorul. Ia uite aici ce am, zise el arătând o hârtie pecetluită.

Tremurând de emoţie Orfelia luă hârtia din mâna

funcţionarului.

Ea aruncă o privire asupra documentului.

— În sfârşit! în sfârşit!, murmură Orfelia adânc mişcată. În sfârşit a venit ziua eliberării pentru nenorocitul bărbat care a suferit atât. Ah, cât îţi mulţumesc, domnule judecător!

Enric se bucură şi el, dar totuşi se gândi la nenorocita lui logodnică.

Judecătorul înţelese această asociaţie de idei.

Privirile amândurora se întâlniră, apoi Fauvel dădu u? or din umeri.

— 1 Ştiu ce vrei să spui meştere Sanson, zise judecătorul l compătimitor. Ai fi fericit dacă ai putea căpăta şi dumneata un asemenea document. Dar trebuie să ai răbdare. Afacerea stă ca şi mai înainte. Mie însă trebuie să-mi mulţumeşti că Lili Miranda nu apare încă înaintea juraţilor, deşi lucrul acesta trebuia să se întâmple demult.

— Dumnezeule! Dumnezeule! Cum se va sfârşi asta?, murmură Enric Sanson. E nevinovată de acea crimă cum sunt şi eu.

El nu văzu uşoara îndoială de pe faţa judecătorului.

— Mult însă nu voi putea prelungi instrucţia, zise iar judecătorul. Aproape în fiecare zi primim ordin de la comitetul binelui public să eliberăm închisorile pentru a face loc arestaţilor politici!

— Dumnezeule! Dumnezeule! Dacă Lili ar fi osândită!, murmură Enric Sanson cu buzele tremurânde.

Orfelia puse mâna cu blândeţe pe umărul lui Enric.

— Ai curaj, dragă Enric! Dumnezeu nu ne va lăsa!, şopti ea.

— Da, numai să nu fie prea târziu, murmură Enric. Mă tem, mă tem însă, biata Lili nici aşa nu-i tocmai tare. Ah, dacă aş putea s-o văd măcar!

El se uită rugător la judecătorul de instrucţie dar acesta dădu din umeri.

— Ştii prietene că-ţi fac totul cu plăcere, dar nu. pot lucra contra instrucţiunilor slujbei mele.

— Trebuie să mă supun, văd bine, dar inima mi-e zdrobită de durere.

El se stăpâni cu greu şi se întoarse către sora sa.

— 1 Du-te cu Dumnezeu, Orfelia!, murmură călăul. Judecătorul îţi permite să anunţi tu însăţi eliberarea protejatului tău. Pe mine trista mea slujbă mă cheamă pe piaţa Grevei. La revedere!

Judecătorul se fiită după ei.

— Un om cinstit şi nobil, călăul ăsta!, murmură el întorcându-se spre actele lui. Păcat că are atâta de suferiti Ar fi meritat o soartă mai bună!

Apoi judecătorul citi încă o dată ordinul comitetului de a sfârşi instrucţia tuturor femeilor care se mai aflau în închisoare, pentru ca acestea să apară înaintea curţii cu juraţi.

Deci Lili trebuia ca peste cincisprezece zile să-şi primească osânda.

1 us i cabinetului judecătorului de instrucţie, Orfelia inArtt de fratele ei. s – ai. lja se îndreptă spre închisoarea preventiva.

ILV a să zică s-a aflat că Tellier e nevinovat!, zise – îl funcţionar al închisorii primind prin mâinilervelici decretul judecătorului. Cum se poate înşela, N-aş fi crezut că Tellier e nevinovat! Dacă cineva nsă este aşa. Îi urez noroc!

zicând acestea el petrecu pe sora călăului prin lungi coridoare până la celula în care zăcea Tellier de luni

Cheia zăngăni în broască. Temnicerul deschise uşa şi Orfelia intră în odaia întunecoasă.

Carol Tellier stătea gânditor pe bancă.

El nu bănuia ce bucurie îl aştepta.

Abia când un pas repede şi Elastic şi o mână moale şi delicată se aşează cu blândeţe pe umărul lui. TellieF sări în sus.

Faţa lui chinuită, se înveseli când o zări pe sora călăului.

— Dumnezeule? Visez? E posibil? Dumneata, dumneata Orfelia?, murmură nenorocitul apucând mâinile tinerei fete.

Cu respect duse mâna delicată a fetei de mai multe ori la gură.

— Mulţumesc, mulţumesc pentru această vizită!, murmură Carol Tellier adânc mişcat. Drept să-ţi spun şi acum mă gândeam la vizita dumitale de atunci. Acea. jumătate de ceas a însemnat o mare fericire pentru mine. Acum desigur ai venit pentru a-ţi lua rămas bun pentru totdeauna. Soarta mea trebuie desigur să se împlinească.

— Carol Tellier, îl întrerupse Orfelia cu o voce liniştită şi blândă. eşti destul de tare pentru a primi o veste mare?

I 1 runtlii mecanicului se încreţi.

Spune toiul! strigă mecanicul, cu o voce aproape sălbatică. E tot o binefacere din partea oamenilor jusţ iei ca n-au venit ei, cu mutra lor rece şi nemiloasă, să-mi anunţe sentinţa de moarte. Desigur că te-au ales Pe dumneata pentru a-mi anunţa aceasta sub o formă n-ai frumoasă.

Bar un surâs blând şi vesel se „arătă pe faţa Orfeliei

Prizonierul o privi zăpăcit.

— Ce înseamnă asta?, murmură el uimit. Nu este veste grozavă aceea pe care mi-o aduci?… Dumnezeule.

Doar nu vei fi…?

— Să vă anunţ eliberarea, Carol Tellier, strigă Orfelia.

Curaj! Citeşte asta!

Dar Carol Tellier se dădu câţiva paşi înapoi ca şi cunj ar fi primit o lovitură. Fericirea era prea mare pentru puterile lui slăbite de închisoare.

Carol Tellier căzu deodată în genunchi şi-şi ascunse faţa în mâini. Tot corpul îi tremura.

— Liber, liber, strigă nenorocitul cu o voce abia de înţeles, liber… după luni de chinuri… cum să… mai spun”. liber… liber… nu… nu… e un vis… nu poate-ţi… realitate…

Carol Tellier se ridică tremurând.

Cu paşi şovăitori se apropie de Orfelia care îi întinse radioasă amândouă mâinile.

— Nu, nu-i un vis, zise Orfelia. Ce fericită sunt că sunt cea dintâi care te felicit. Te întorci la viaţă. Să dea Dumnezeu ca în viitor să fii apărat de asemenea încercări ca acelea pe care le-ai suferit.

— Cât îţi mulţumesc pentru aceste vorbe, Orfelia!, murmură Tellier cu o faţă descompusă. Visez sau sunt treaz?, strigă el cu o voce aspră. Sunt liber? Nu trebuie să merg la eşafod?

Orfelia îl privi cu lacrimi în ochi. Nu se aştept; e ca norocul să-l zdrobească atât.

— Te miri că sunt atât de zdrobit, zise mecanicul. Dar nu ştii cât am suferit în închisoare. Şi acum când mă văd deodată liber, mă tem să nu înnebunesc!

Orfelia îi strânse mâinile.

— Mai bine să vorbim de viitorul dumitale, Carol Tellier…

Faţa mecanicului deveni serioasă.

— Da, murmură el, am uitat cu totul de asta. Ce-mi va oferi viaţa în viitor?

El tăcu câteva minute.

— Nu te ocupa de mine, zise el cu o voce aspră. Mi-ai

arătat deja atâta compătimire şi bunătate încât ar fi urât din partea mea acum când sunt liber să mai uzez. Fii sigură că voi ştii să lupt împotriva mizeriei şi f sorţii fără să-mi pătez cinstea sau mândria bărbătească.

Ai vorbit ca un om curajos şi nobil!, răspunse fi dar mândria dumitale nu trebuie să devină orgoliu ci trebuie să-mi dai voie să te mai ajut şi în viitor!

Tellier o privi confuz.

— Dar spune-mi, Orfelia, prin ce am meritat atâta interes din partea dumitale, eu care ca vârstă aş putea să-ţi fiu tată?

Orfelia roşi, apoi îl privi în ochi cu sinceritate pe

„Lasă-mă să fiu sinceră!, zise ea. Eu sunt cu totul altfel decât celelalte femei. Când te-am văzut plângând astfel pentru sărmana dumitale nevastă, când am văzut lacrimi în ochii dumitale, am simţit pentru dumneata o mare simpatie.

Soră!, strigă mecanicul.

Da. soră, zise ea. Atâtaysă-ţi ajungă Carol Tellier, căci află că mai mult decât soră nu pot fi nimănui pe această lume. t

— Înseamnă că te leagă un jurământ, murmură Tellier.

Orfelia dădu din cap.

— Niciun jurământ, adăugă ea, doar conştiinţa de a fi altfel decât celelalte femei.

— Nu te înţeleg, eşti o fată ciudată!, murmură şi mai confuz Carol Tellier.

— O să mă înţelegi, zise Orfelia cu un surâs blând. Cine are atâtea relaţii cu puteri supranaturale cum am eu, acela nu poate lua parte la suferinţele şi bucuriile pământeşt cum se cuvine. Dar să lăsăm asta, adăugă ea repede. Sunt veselă că ţi-am spus că nu trebuie să mă

consideri decât ca pe o soră, şi de aceia să-mi dai voie să te ajut în viitor până îţi vei putea câştiga singur existenţa.

Mecanicul plin de recunoştinţă, sărută mâna tinerei fete.

— Fă cu mine ce vrei, Orfelia, zise el cu buzele tremurânde. Simt prea multă recunoştinţă pentru dumneata!

E! se aplecă spre Orfelia şi-i sărută de mai multe °n mâna.

— Vino, vino, zise Orfelia cu voce blândă. Să fugim? în această celulă întunecoasă. Lasă-mă să te duc înapoi n viaţa liberă şi frumoasă! Avem o mică proprietate u foarte departe de Paris, urmă tânăra fată peste un moment, acolo poţi să stai deocamdată! Ah, nu ve” trăi din pomană, adăugă ea văzând mirarea şi surprinde rea pe faţa lui Tellier, e acolo mult de lucru. Vei fi auzit în ce împrejurări grozave este Franţa acum. Fratele meu. nu-şi poate părăsi slujba şi de aceea niciodată nu. poate ocupa de această proprietate. De aceea e foarte neglijată şi un om capabil. ne-ar putea fi de folos.

— Porunceşte-mi!, strigă Tellier cu un adevărat, zel T sigur, Orfelig, voi căuta cu toată puterea să-mi achit d toi lă către dumneata!

— Ei bine, atunci vino!, zise Orfelia cu un surâs şi întinzându-i mâna, ieşi cu dânsul din celulă la aer liber, la soare.

Capitolul 170
NEBUNĂ! J

Castelul Barry era cufundat în ceaţă…

Deodată, în mijlocul nopţii, apare o femeie tânără, înaltă, Îmbrăcată în negru.

Ca nebună umblă nenorocita prin parcul cel mare al castelului. 3

Ea se întoarce mereu la chioşcul de trandafiri unde fusese îngropat Enric Sanson şi unde acum era o groapă deschisă.

Este Adella de Barry, care după un lung leşin s-a sculat şi rătăceşte prin pădure.

Strigătele stridente ieşeau din când în când din pieptul prinţesei nenorocite.

Acum Adella de Barry ajunse iar la chioşcul de trandafiri.

Luna ieşi de sub nori şi lumină mormântul.

Adella de Barry căzu în genunchi şi se uită în groapă.

— Deşert... deşert... totul deşert, murmură prinţesa cu o voce stinsă... L-au scos... pe iubitul inimii melenu pot să-l plâng... mi l-au răpit...

Enric... unde eşti? Enric... iubitule... vino la mine... vino...

— Prinţesa pipăi pământul. părând a căuta corpul lui

En Apoi începu să plângă.

J pni ic... te iubesc prea mult. nu te pot lasa... vino mi le nu te ascunde de mine... mai bine te vreau ca să te pot plânge. decât în posesia alteia. Enric, S>a ea sculându-se repede. Nu te juca cu mine... pe II de fierbinte pot iubi, pe atâta pot urî... Nu vei aparţine niciodată alteia decât mie!

Sinistru răsunau prin noapte vorbele nebunei...

lA plecat!, strigă prinţesa deodată. Mi l-au răpit... punoasii... pungaşi mizerabili ce sunteţi! Unde e iubitul meu?... Enric al meu?...

Căzu iar în genunchi.

— Dar nu-i posibil... zise prinţesa pipăind iar prin Ţoapă, eu singură, l-am aşteţnut... cu mâinile mele l-am pus înăuntru... e mort... mort...! Unde e acum?, murmură

ea deodată.

Deodată îşi aduse aminte de toate cele petrecute.

Un strigăt grozav îi ieşi din piept.

— Morţii se scoală!, strigă prinţesa cu buzele tremurânde şi ochii holbaţi… Enric… nu mă privi aşa… Nu eu te-am omorât… n-am vrut să te omor… am vrut să te sperii numai… om nemilos care nu înţelegi cât te iubesc!… înapoi… strigă prinţesa.

Ea se lovi de o buturugă şi căzu.

— Vai mie… Sunt pierdută!

Fiinţesa leşină.

După un ceas deschise ochii. Îşi duse mâna la frunte şi se ridică.

— Unde sunt?, murmură Adella. Unde sunt?… Aici. În pădure… aici în pădure…

Ea părea a nu înţelege cum ajunsese în pădure.

Îşi duse mâinile la ceafă.

— Ah, cum mă doare… cum mă arde…

Iot şovăind şi ţinându-se de copaci ajunse la marginea parcului.

Nu departe era castelul Barry.

Lumina lunii se oglindea în ferestrele castelului.

f –,) ada… îmi aduc aminte… murmură Adella cu s° descompusă. Mi-am serbat victoria asupra lui Enric anson, credeam că-mi va cere iertare… şi acum… sunt singură… părăsită…

Făcu câţiva paşi, apoi căzu gemând, în genunchi.

Îşi duse mâinile la frunte.

— Cum mă doare… ah… cum mă arde… murmuri ea. E noapte… luna luminează… dimineaţa se apropie ca şi atunci când l-am îngropat… şi când l-am văzut deodată în braţele surorii sale…

Prinţesa se opri zăpăcită.

Apoi scoase un strigăt.

— Trădată… înşelată… în momentul când visam învingerea… strigă ea. Ah! cum mă doare… cum mă arde… Enric ce mi-ai făcut?… Ai fugit de mine… Mi-ai respins iubirea cu o mână brutală şi totuşi ai murit… eşti mort… eu singură te-am pus în groapă…

Creierul ei refuza să înţeleagă întâmplările care avuseseră loc în ultima vreme.

— Dar mi se pare că am înnebunit… Ah, cum mă arde… cum mă doare… parcă am foc în cap! Desigur l-am văzut. Era sănătos şi-şi săruta sora… şi eu singură l-am pun în mormânt.

Ea clătină capul.

— Nu există minuni… şi farmece!… murmură ea. L-am văzut mort şi pe urmă viu…

Ochii ei străluceau.

— Am fost înşelată. Chiar aceia pe care îi ţineam drept credincioşi m-au înşelat. Enric Sanson nu putea fi mort şi apoi viu! Mi s-a jucat o ruşinoasă comedie!

Ea sări în sus.

— Răzbunare, de trei ori răzbunare pentru această noapte!, strigă prinţesa furioasă. De acum încolo voi trăi numai pentru răzbunare. Vai ţie”, Enric! Mi-ai jefuit inima, mi-ai nimicit viaţa. Ah, mai crudă decât chinurile iadului va fi răzbunarea mea! Nu voi fi liniştită decât atunci când te voi vedea pus în mormânt.

Această izbucnire părea a mai fi liniştit pe prinţesă.

Ea se ridică din genunchi şi păşi încet prin parc.

— Da, murmură ea, numai pentru răzbunare mai trăiesc! Am fost o femeie proastă. De „cum înainte nu-n» voi permite nici cea mai mică slăbiciune. N-aţi vrut prietenia mea, ei bine veţi avea nenor.cu e de la mine!

Pierdută în gânduri, prinţesa se opri.

— Şi acum? Ce voi face?, murmură ea.

Adella tăcu câteva secunde apoi un gând sălbatic îi sus tu creierul.

s A.m găsit! Am găsit! Singura mea locuinţă poate mai în Paris Dar în plin centrul Parisului, vreau fi n 1. jliucesc! Da. trăieşte unul în Paris, care poate Snă ajute. Vreau să mă destăinuiesc lui. Dacă nu mă Sasel Danton va fi în curând singur stăpân în Franţa. Pe dânsul vreau să-l câştig ca prieten. Va fi greu desigur, ci am auzit că Danton nu s-a arătat încă niciodată slab fată de o femeie. Ştiu destule lucruri însemnate pentru a mă putea prezenta în faţa kii Danton. Vreau să-i spun sincer că eu şi acea americană nebună suntem una şi aceeaşi persoană. Dacă voi ajunge să-l cunosc bine pe Danton, acesta o să râdă ca nebun de farsa pe care i-am jucat-o prietenului său Marat. Cunosc istorii frumoase atât despre guvernanţii de acum cât şi despre Enric Sanson, zise ea, începând să râdă.

Hei! Cine strigă acolo?, se auzi deodată o voce.

Râsul Adellei sunase sinistru în puterea nopţii.

Adella tresări, îşi opri răsuflarea şi ascultă.

Se auzeau paşi.

— Cine strigă?, se auzi din nou vocea.

Adella de Barry devenise palidă. Cine umbla la acest ceas din noapte prin împrejurimle castelului Barry.

Inima i se strânse de frică.

Se gândea dacă trebuia să fugă sau să răspundă străinului.

Atunci prinţesa se gândi deodată că poate era vreurrservitor al ei care o căuta.

Ea se hotărî să mai aştepte un pic.

În acest moment auzi din nou vocea. Fără nicio îndoială! Era Melac, bătrânul servitor.

— Hei, tu eşti Melac?, strigă ea.

— Mulţumită cerului, dumneata eşti prinţesă?, răspunse vocea.

— Desigur! Unde eşti Melac?, răspunse prinţesa cu o voce mândră, dominatoare, care-şi recăpătase răceala mai înainte.

— Aici, aici, prinţesă, murmură bătrânul.

să tremurând de bucurie Melac căzu în genunchi şi ula umil poalele rochiei prinţesei.

— Ah. stăpână, cât te-am căutat!, murmură Melac plin de bucurie. Gândeşte te că sunt aproape douăzeci şi patru de ore de când a avut loc grozava întâmplare!

Prinţesa răsuflă adânc.

— Nu vorbi de asta! Sprijină-mă, sunt obosită Mergem la castel. Acolo vom vorbi pe îndelete.

Prinţesa se lăsă cu greutate pe umărul lui Melac. f

Servitorul era bucuros de aş fi găsit stăpână şi ţie a-i putea face un serviciu.

Dar Adella nu băgă în seamă devotamentul servitorului.

Adella avea de gând să plece chiar în acea zi spre Paris.

Nenorocita nu bănuia că avea de gând să facă primul pas spre pieire.

Capitolul 171 PĂZITORI, SĂRIŢI!

Timpurile mari creează caractere mari. k

Niciodată acest adevăr nu a fost mai crud ca în timpul revoluţiei franceze.

Cu toate vărsările de sânge şi excesele fanaticilor, era. O vreme măreaţă.

Lupta unui popor mult timp subjugat contra despoţi” lor, deşteptase admiraţie în vechiul şi noul continent.

Chiar şi cel mai mare poet al Germaniei, Friedrich Schiler, sărbătorea în versuri solemne tânăra republică franceză.

Americanii, care de curând printr-o grea luptă se dezlipiseră de Anglia, trimiseră salutări entuziaste fraţilor francezi.

Într-un cuvânt, pretutindeni unde existau oameni inteligenţi şi simţitori, se dezaprobau vărsările de sânge, excesele revoluţiei, dar se admira marea operă a revoluţiei franceze.

Unul din cele mai mari caractere ale Franţei era desigur George Danton.

Ca o stâncă uriaşă care stă neclintită şi tine piept tuturor valurilor furioase ale mării, tot astfel era Danton marele tribun al poporului.

I Da era un bărbat mare, dezinteresat, care trăia numai pentru binele public.

Danton rămase toată viaţa lui sărac.

Nu a voit să adune bogăţii pe cale necinstită.

Nun îi pentru binele patriei bătea inima lui.

Dar to: n; i din pricină că Danton iubea Franţa mai; s de toate, el nu simţea nicio compătimire pentru Individul posibil trimis la eşafod.

Fură a clipi din ochi tribunul trimitea la moarte fete Hgg care n-aveau altă vină decât aceea de fi nobile.

Ti eh; t dezrădăcinăm această rasă! Nici măcar minţi; ea nobililor nu trebuie să rămână în Franţa!

Cu aceste vorbe, Danton ştiuse să înduplece Conventră să adopte măcelărirea suspecţilor.

Nu-i deci de mirare că Adella de Barry, urcă cu inima’s însă scara casei tribunului.

George Danton locuia singur. Se spunea despre dânsul că în viaţa lui nu atinsese o femeie.

Avea o alură de atlet.

O coamă de leu îi înconjura capul.

Privirea lui era ascuţită şi pătrunzătoare.

Fa’a lui era sculptată ca în marmură, iar când se înfuria i se contractau muşchii ca valurile furioase ale mării.

Danton era singur în odaie.

El căzuse pe un scaun, epuizat de o lungă cuvântare pe care tocmai o ţinuse în Convenţie.

Marele tribun simţea că nu mai putea împăca spiritele şi că nule. mai putea ţine sub dominaţia sa.

Deşi se recunoştea mereu supremaţia lui, ici şi colo se arătaseră câţiva nemulţumiţi care nu mai voiau să se supună lui Danton pentru superioritatea lui intelectuală, ba chiar îl urau din această pricină.

În special, Robespierre, tovarăşul de odinioară şi partizanul entuziast al lui Danton intrase în rândul duşmanilor marelui tribun.

Azi Danton avusese o luptă oratorică aprinsă cu adversarii lui.

Deodată cineva bătu la uşă.

Dan ion se ridică repede.

— Intră, strigă tribunul.

În acelaşi timp fruntea i se încreţi.

Cine putea veni să-l întrerupă în mijlocul gânduri… lor lui?

Danton rămase uimit când uşa se deschise şi o femeie tânără şi frumoasă intră la dânsul, duşmanul declarat al femeilor.

Danton încreţi fruntea şi se uită mai multe secunde tăcând la aceea care intrase.

Danton cercetă figura prinţesei Adella.

El trebui să recunoască în gând că nu văzuse

niciodată o faţă aşa de frumoasă şi atrăgătoare.

— Ce doriţi, cetăţeană? începu în sfârşit Danton. Ce doriţi de la mine? Cine sunteţi şi ce voiţi?

Adella făcu un pas către Danton.

— Cine sunt şi ce vreau?, zise ea, accentuând fiecare vorbă. Vei afla imediat cetăţene Danton. Sunt Adella de Barry, fiica celui ce-a fost ducele de Barry. Dar sunt cunoscută şi sub numele de Eugenia Webb. Am fost prietena scumpului Dumitale Marat.

Efectul asupra lui Danton a fost enorm.

— Va să zică eşti o aristocrată, o duşmană a statului!, strigă marele patriot. Ştii că vorbele tale sunt de ajuns pentru a te duce la eşafod?

Dar surâsul triumfător nu dispăru de pe faţa frumoasei femei.

— Ştiu bine că ajunge să deschizi uşa pentru a chema paznicii şi a mă preda, zise Adella cu mândrie, dar totuşi cu o uşoară nuanţă de linguşire în voce. Dar aş fi îndrăznit eu să vin la Dumneata dacă eram într-adevăr o duşmancă a republicii?

— Eşti fiica unui aristocrat şi asta ajunge, zise mânios tribunul.

Privirile mândrei femei căutară ochii tribunului.

Astfel, se priviră mai multe secunde.

Apoi Danton ridică mâna ameninţător şi voi să o dea la o parte pe prinţesă.

— Dă-te la o parte!, strigă el aspru.

— Nu, rămân! mai întâi trebuie să mă asculţi, zise cu hotărâre prinţesa.

Tribunul bătu din picior cu violenţă.

Îşi dacă nu vreau?, strigă el cu o voce sălbatică.

— Taci, se rugă ea, căci am venit să-ţi predau duşmanii. Vrei să scapi o răzbunare desăvârşită?

Danton nu putea răspunde. Dar şi Adella se uită acum la dânsul. Danton o privi ferm.

— ce vreţi?, strigă gardiştilor care intraseră atraşi fiind de strigătele lui. Să nu mai veniţi niciodată până nu vă voi chema eu!

Un surâs de triumf apăru pe buzei Adellei.

Capitolul 172 PRINŢESA „ROŞIE”.

Adella se întoarse către tribun.

Acesta îşi încrucişă braţele şi o privi fix.

Acum vorbeşte!, porunci Danton cu vocea lui tunătoare. Ascult. Îţi acord doar cinci minute, aristocrate!

— Bine!, zise indiferentă Adella. Văd bine că graţiile femeieşti n-au niciun efet asupra Dumitale. Eşti într-adevăr aşa de barbar cum spune lumea.

Danton râse amar.

— Poate că ai dreptate, zise el. Nicio femeie nu va putea subjuga vreodată inima lui Danton. Eu am o singură iubire, şi aceasta este pentru onoarea, mărirea şi norocul Franţei!

El ridică fruntea. Privirea lui străluci.

Dar îndată îşi reluă înfăţişarea lui severă.

— Vorbeşte!, zise el aruncând o privire asupra orniculuі din odaie. Mai ai patru minute. Vorbeşte cât mai e timp!

— Ei bine!, începu Adella, apropiindu-se cu familiaritate de Danton, fără a lua în seamă fruntea lui încreţită. Ce crezi despre acuzatorul public Fouquier Tinviile!

Danton o privi cu ochii mari.

— Înceţii tocmai bine cu adevăratul pungaş, zise el sobru. Şi ăsta-i unul care are republica mereu în gură şi

nimic în inimă, unul din acei câini care îşi urmăresc numai interesele lor. Ah, cum aş vrea să pot zdrobi aceste canalii şi să dovedesc mişelia lor. As simţi o adevărată voluptate să-i nimicesc.

Danton bătu din picior.

Pieptul lui se ridică zgomotos.

— Ei bine. cetăţene Danton, eu sunt în stare să vi-l predau pe acest Fouquier. zise Adella.

— Spui adevărul?, strigă Danton.

— Judecă dumneata singur, răspunse orintesa. Fouquier nu este numai acuzator public la comitetul binelui public, nu, el mai are o altă funcţie înaltă. El este şeful aşa numitei confrăţii de sânge, o bandă de exeroci, de tâlhari neruşinaţi care îşi au locul de întâlnire în castelul de plăcere de odinioară, al nefericitului meu tată. Acolo primea acuzatorul public încă pe vremea când trăia regele, pe demnitarii fostei curţi regale. El era în tratative cu partida regalistă care urmarea să-l pună din nou pe tron pe Ludovic al XVI-lea. Pe urmă avea de gând bineînţeles să joace ca prim-ministru rolul unui nou Richelieu.

Ochii lui Danton fulgerau de mânie.

E! o privi ţintă pe Adella.

— Poţi să dovedeşti asta, cetăţeană?, întrebă tribunul cu o voce răguşită. Ciudat! Aceleaşi vorbe mi le-a spus de curând Enric Sanson în faţa comitetului binelui public.

Ochii prinţesei străluciră.

— Enric Sanson!, strigă ea. Da, şi ăsta este unul dintre aceia care sunt nemulţumiţi cu republica.

Danton dădu din cap.

— Nu-mi spui nimic nou, răspunse el. Îl cunosc bine pe călău. El ne urăşte în ascuns şi-şi face slujba mai mult în silă. Dar să se păzească de noi!

— Ei bine. şi pe dânsul am să vi-l predau, răspunse

prinţesa pe când răzbunarea şi răutatea străluceau în ochii ei. Ah, va fi o plăcere pentru mine să văd curgând sângele lui.

— Se pare că nu-l prea iubeşti, zise Danton cu un surâs crud.

— Nu, într-adevăr!, strigă prinţesa. Vocea ei devenea sălbatică. Nu se mai putea stăpâni.

— Îl urăsc mai mult decât urăsc moartea.

— Probabil pentru ca să-l pierzi ai venit la mine?, întrebă Danton cu indiferenţă.

— Ai ghicit, răspunse Adella. Da, mi-am primejduit şi viaţa pentru asta. Sau voi triumfa, sau dacă nu, prefer să mor mâine pe eşafod.

— Alai bănuieşti de a fi un rău republican şi pe un alt membru al Convenţiei?, începu iar Danton. Vi; ai dovezi în mână? f

prinţesa dădu din cap.

p, ntru azi ajung aceştia, zise ea cu o privire ho

& ască dar în curând. chiar peşte câteva zile îţi pot aduce Livezi neîndoielnice, e: „ăţene Danton! Trădători ai poftebrului. sunt şi Iacob Hebert, Carol Philipp Rosin, sefreiruri ral & armatei revoluţionare, comisarul exe Hgyv prânz Mc-mero, s’elarul general de la ministerul l & zbor Nicoaă Vir. e – v T). lţii.

Dani Cât holbă ochii. O iritaţie grozavă pusese stăpânire pe dătisul.

a)! Ah Ce trebuie să aud? zise tribunul. Ai

BS & Îdevă> „îi va fceătoi bărbaţi? Ei bine, ai it;… inemaţ nu sântr-prietenii mei. r. paşi pun e dar e.

B-pci s-e, i; în f; ţa prinţesei şi o privi ţintă.

— C i în spus pot să dovedesc, zise prinţesa după 6 pau… a asculţi d vezile cetăţene Danton?

— D i vreau? exclamă Danton cu o voce crudă.: El

strânse pumnul.

— Y> i de ei!, scrâşni el plin de furie. Apoi se apropie iar de Adella.

— Ia spune-mi atotştiutoare, murmură tribunul, nu Feţi cumva o piedică cu „dovezile tale unui prieten; 1 meu. Hai? Cum stă Maximilian Robespierre?

Prinţesa stătea liniştită.

— Poate că voi fi în stare să te servesc şi cu „ăsta ducă-mi laşi mai multă vreme, cetăţene Danton, răspunse Adella.

— Ciudat, ciudat!, zise el încet, o femeie cu atâta curaj şi hotărâre să se arunce în peştera leului.

El o privi pe Adella.

Ea părea a nu fi auzit vorbele lui.

Danton se opri iar în faţa ei.

Dt ce vii la mine, femeie răzbunătoare?, strigă f; plin de mânie. Nu ştii că eu-sânt renumit când e vorba să-mi nimicesc adversarii? Şi tu ca aristocrată, eşti de asemenea adversară mea.

— Dumneata nu eşti numai tribun, ci încă şi mai mult, eşti om de stat!, răspunse prinţesa. Diplomaţii însă trebuie să fie oameni cu care să se poată trata. Vă dau material preţios şi cer o răsplată pentru asta.

— Şi care este această răsplată?, întrebă Danton.

Prinţesa ridică din umeri.

— Cer libertatea şi siguranţa mea şi capul lui Enric Sanson, călăul din Paris.

— Bine!, zise Danton. Primesc condiţiile şi Cer să-mi dai dovezi. Cât timp îţi trebuie pentru asta?

Adella se gândi un moment.

— Ţi le voi aduce peste trei zile, răspunse ea.

Danton dădu din cap mulţumit.

— Atunci poţi să pleci liberă şi neatinsă, zise el

venind foarte aproape de dânsa. Dar să ştii că din acest moment, spionii mei vor fi mereu lângă dumneata. Păzeşte-te deci cetăţeană şi nu te juca cu George Danton.

Adella a vrut să-i răspundă ceva dar Danton întinse mâna spre uşă poruncitor.

— Du-te! zise el. Am pierdut deja prea mult timp cu dumneata. Peste trei zile te aştept.

Adella se înclină şi ieşi surâzând.

Danton apucă repede de un mâner şi sună.

Un bărbat mic şi cocoşat intră în odaie şi se pleca umilit în faţa lui Danton.

— Ascultă Ştefan, zise Danton bătându-l familiar pe umăr. Ai văzut-o pe tânăra femeie care tocmai a plecat de la mine?

Ştefan, răspunse afirmativ.

— Vreau să fie spionată!, zise acesta către secretarul lui. Cu niciun chip nu trebuie să i se piardă urma. Ai înţeles?

Secretarul se înclină.

— Lasă-mă singur, porunci Danton.

Secretarul ieşi imediat. Danton se apropie de fereastră.

Adella de Barry tocmai trecea stradaj

Danton privi după dânsa.

— Frumoasă drăcoaică, nimic mai mult, murmură el, dar pare că providenţa a vrut ca ea să vină tocmai la mine. Acum să dovedească ce a susţinut şi va fi h nevenită. De altfel în Franţa se prezintă acum pn rol uperb pentru o femeie răzbunătoare, cuminte şi frum Oga se opri şi o privi ca pierdut în visări pe prinţesa care se îndepărta.

Capitolul 173 SECRETARUL CEL GHEBOS

Un surâs triumfător flutură pe buzele Adellei.

Adella trăsese acum la alt hotel, aşa că nu se temea că va fi recunoscută. Ea părea acum sigură de răzbunarea ei.

Abia ajunse la hotel că şi porunci un prânz bun şi-l mâncă cu o deosebită poftă.

Ea nu-şi strică buna dispoziţie nici când apropiindu-se de fereastră văzu un om mititel care se plimba ca din întâmplare în sus şi în jos pe trotuarul opus.

Adella îşi aduse aminte că-l mai văzuse o dată pe acest om.

Şi lucru ciudat! Când Adella se pregătea să se culce observă că omul acela se mai afla încă în faţa hotelului.

Părea că avea o adevărată patimă pentru promenade.

Adella se culcă.

A doua zi de dimineaţă ea se apropie de fereastră îndată ce se deşteptă.

Necunoscutul se plimba deja prin faţa hotelului.

Şi când Adella ieşi din hotel, micul bărbat o urmă.

Dar asta n-o supără pe Adella. Din contră!

Un surâs triumfător îi flutură pe buze. Răutatea şi plăcerea răzbunării îi străluceau în privire.

— „Mi-am atins scopul!, gândi prinţesa. Enric Sanson păzeşte-te! Capul îţi este în primejdie, Ai executat mulţi oameni, acum îţi va veni şi ţie rândul, ultima ta privire disperată va cădea pe faţa mea”.

A doua zi prinţesa veni iar la Danton. v-Acesta trebuia să fie foarte satisfăcut de conversaţia cu dânsa. căci se întâmplă ceva deosebit. Danton, puritanul, se încuie pentru multă vreme cu frumoasa princiar ce-i drept nu vorbe de iubire se schimbau între ei. Danton privi mult timp nişte acte pe care le avea în faţă.

Aceste acte erau scrise de prinţesă. Erau raporturi

exacte despre convorbirile care avuseseră loc în camerele subterane ale castelului de Barry între reprezentanţii partidei regaliste şi reprezentanţii frăţiei de sânge.

Ochii lui Danton fulgerară de mai multe ori în cursul acestei convorbiri.

Pe urmă apucă mâna prinţesei şi o strânse cu căldură.

— Mă îndatorezi, cetăţeană, şi-ţi promit că-ţi voi îndeplini cele două condiţii cât voi putea de repede, zise Danton cu căldură.

— Va să zică va cădea capul călăului?, întrebă curioasă Adella.

— Da, în curând, zise Danton, dar încă n-avem dovezi împotriva lui. Trebuie să-mi mai dai, dovezi, înţelegi aristocrata?

— Nu-mi va fi greu!, îl asigură prinţesa.

În aceeaşi zi Adella de Barry plecă la castelul ei.

Era bineînţeles urmărită de secretarul lui Danton.

Adella îl purtă pe însoţitorul ei pe drumuri false ceasuri întregi, până intră în curtea castelului de Barry.

Apoi deodată prinţesa dispăruse. Ea intrase prin grota din stâncă în coridorul subteran care o ducea spre boitele ascunse ale castelului Barry.

Micul secretar al lui Danton umblă disperat prin parcul de Barry căutând-o în zadar pe prinţesă.

Apoi se întoarse ruşinat la Paris.

Capitolul 174 CONDAMNAREA LUI LILI

Decretul împotriva suspecţilor bântuia Franţa.

Judecătorul de instrucţie o anunţase pe Lili că va vent în curând în faţa judecăţii.

Totuşi această veste care altă dată ar fi înspăimântat-

o, acum îi dădu curaj.

Tânăra fată nu mai rezista. Puteau s-o condamne judecătorii, tot era mai bine decât să iincezească în închisoare.

pk toacele din închisori fuseseră înlocuite cu iacobini insultau şi îi brutalizau pe condamnaţi, car –, putea răspunde un singur cuvânt la toate mă” 1! i<, 1 număra zilele şi ceasurile pe care le mai aveui oină la judecată.

P în sfârşit ziua judecaţii veni.

I în sperase în zadar că-l va mai vedea vreodată pe cnson Ea nu putea să ştie că iubitul ei încercase toate mijloacele pentru a ajunge la dânsa.

În fiecare dimineaţă veneau gardiştii municipali şi duceau pe nenorocite la Conciergerie, unde după o noapte de veghere erau duse în faţa tribunalului revoluţionar pentru a merge peste câteva ceasuri la eşafod.

Abia la Conciergerie începea slujba sângeroasă a lut

Sanson.

În celelalte închisori n-avea ce căuta. Lili nu ştia ce să creadă de tăcerea iubitului ei de la care nu primea nicio veste.

Şi totuşi călăul mituise mai mulţi păzitori la Salpe – triere, dar nu ştia că aceştia luau banii şi ascundeau serisorile.

Danton, tribunul. Începuse deja cu lucrarea de nimicire împotriva lui Enric Sanson. Păzitorii de la Salpêtrière erau cu toţii creaturile oarbe ale lui Danton. Ei dădeau tribunului toate scrisorile călăului. Astfel, părăsită de toată lumea, Lili apăru în faţa: judecăţii.

I se dăduse un apărător, dar acesta o văzu la judecată pentru întâia oară şi nu cunoştea cazul ei decât din auzite.

De aceea el roşi când tânăra fată îl întrebă dacă credea că dânsa ar putea să scape.

Văzând faţa nevinovată a copilei îi păru rău că nu studiase cazul.

Dar acum era prea târziu.

Cele câteva bănci din sală erau goale. Se vorbise de omorul de la operă, dar acum această lma era deja uitată.

Enric Sanson era printre martori.

Se aşezase Pe banca din faţă. Era o revedere dureroasa. pentru amândoi.

miiv h pvleau V01 bi. nici măcar nu puteau să-şi strângă a numai o bancă de lemn îi despărţea.

Gardiştii municipali stăteau în jurul băncii acu? ţilor şi împiedicau orice contact.

Orfelia voise să asiste şi dânsa la judecată.

Enric o convinsese să rămână acasă. Era el însuşi pe îndurerat pentru a putea privi faţa surorii sale.

Judecata începu. Mai întâi au fost traşi la sorţi decătorii.

Nici acuzatorul public, un om binevoitor de altfe] care nu amintea prin nimic pe mizerabilul Fouquief Tinville, nici apărătorul lui Lili nu protestară împotriva vreunuia din cei aleşi.

Martorii fuseseră chemaţi în sală. Toţi martorii aduceau fără voie dovezi pentru vinovăţia lui Lili.

Tânăra fată mărturisi că fusese în loja englezoaicei. De asemenea ea mărturisi că părăsise loja foarte iritată dar totuşi ea jură cu lacrimi în ochi că era nevinovată!

Niciodată, zicea ea, nu s-a atins măcar de englezoaică.

Pe feţele juraţilor se vedea că nu credeau ceea ce spunea Lili. Lucru uşor de înţeles... dovezile împotriva ei erau prea zdrobitoare.

La aceasta mai contribui faptul că servitorul lojei susţinea acum că Lili fusese ultima dintre cele trei măşti.

În astfel de împrejurări nu se dădu importanţă celor spuse de avocat. Preşedintele susţinea că era de ajuns „mărturisirea lui Lili că fusese în loja englezoaicei.

— Acuzată, zise el către Lili, cu o voce părintească. Vezi că e de prisos să minţi! Nu cred că ai vrut să o omori pe Eugenia Webb. Ce motiv aveai? Te-ai certat cu nenorocita. În culmea mâniei ai lovit-o cu pumnalul care după cum s-a dovedit este al Dumitale.

Enric Sanson sr-oas” un suspin.

Cum ar fi vrut să nege aceasta. Dar nu putea.

El însuşi îi dăruise lui Lili pumnalul otrăvit.

— De aceea, spune, te rog, adevărul, acuzată. Nu abuza de bunăvoinţa judecătorilor care vor să ţină seamă de tinereţea şi nvânovă + ia t)” în tq-le de mai înainte. Nu ne sili cu încăpăţânarea Dumitale să întrebuinţăm toată asprimea legii.

Dar Lili ridică mâinile.

— Jur pe Dumnezeu Atotputernicul că sunt nevinovată!, murmură ea disperată. Nu ştiu nimic de omorul făptuit. Am suferit deja mult timp pentru o crimă pe care f cut-o Ah, Domnii mei, aveţi mila de mine I n-emmânapoi libertatea şi cinstea! Enric Sanson nu se mai putu stăpâni. FI se ridică imediat.

— Cetăţene preşedinte, zise el, am şi eu de spus ceva a avea o mare influenţă asupra sorţii acelei necare n° Toată lumea rămase uimită. Preşedintele vorbi ceva cu acuzatorul public

Apoi i se dădu cuvântul lui Enric Sanson.

Acum el începu să istorisească întâmplările lui cu Adella de Barry. Nu se sfii să spună că numai ura acelei femei o adusese pe Lili pe banca acuzaţilor. Descrise apoi întâmplările nocturne de la morgă şi rugă să se dezgroape mormântul englezoaicei pentru a se constata că e gol.

Enric Sanson vorbise cu duţere şi sinceritate.

Dar cuvintele lui nu” avură niciun efect. Acuzatorul public se ridică.

Am ascultat povestea cetăţeanului călău!, zise el cu răceală. Nu uitaţi, cetăţeni juraţi că acuzata este logodnica meşterului Sanson. Pe acesta îl consider un om de onoare. Dar nu pot să nu bănuiesc că a inventat povestea pentru a-şi scăpa iubita. Să presupunem că mormântul Eugeniei Webb este într-adevăr gol. Ce dovedeşte asta? Că moarta a fost dezgropată chiar de călău sau de altcineva. În orice caz e dovedit pe cale medicală că Eugenia Webb este moartă, că a fost omorâtă de pumnalul acuzatei care mărturiseşte ea însăşi că a fost în loja de la operă. Nu vă rămâne deci decât s-o declaraţi vinovată.

— Se va omorî o nevinovată!, strigă Enric Sanson sărind în sus.

„Aruncă o privire disperată asupra logodnicei sale care stătea palidă şi resemnată pe banca acuzaţilor.

Preşedintele îi făcu semn să tacă.

Numai Lili îi mulţumi cu privirea.

Juraţii se retraseră să delibereze.

În curând veniră înapoi şi declarară că Lili Mâranda era vinovată de a fi omorât pe englezoaica Eugenia Webbntr-un acces de mânie şi fără premeditare.

Enric Sanson scoase un strigăt de groază şi durere. Lih aştepta.

După o scurtă deliberare, preşedintele declară că Lili Miranda era condamnată la cinci ani închisoare.

Tânăra fată tresări şi. aruncă o privire disperată iJj Enric Sanson. Acum înţelegea ce nenorocire o lovise. J

Sanson scoase un strigăt. El sări la logodnica lui şi

O cuprinse în braţe.

— O Lili!, strigă el plin de durere. Sper că Dumnezeul

atotputernic din cer va face ca toate să se sfârşească! cu bine.

Lili nu putea vorbi. Şiroaie de lacrimi îi curgeau din ochi.

Păzitorii voiau să-i despartă, dar preşedintele îi opri.

Mişcat de disperarea călăului, el îi permise acestuia să aibă o convorbire cu logodnica, lui.

1 Numai un singur păzitor rămase în odaia în care cei doi puteau să stea de vorbă.

— Curaj, iubită!, zise Enric, ru timpul se vor rezolva, toate. Eşti condamnată dar judecătorii s-au înşelat. Acum îmi rămâne mie datoria să dovedesc că eşti nevinovată!

— Ah, Enric!, suspină tânăra fată, ce trist mi se arată viitorul. Acuma va trebui să stau cinci ani în închisoare, dispreţuită de toată lumea ca o criminală!

— Să zică lumea ce-o vrea despre tine, răspunse călăul, eu ştiu că eşti nevinovată şi o voi dovedi!

Buzele celor doi se împreunară într-un sărut suprem.

Capitolul 175 SOSIREA ÎN ÎNCHISOARE

Astfel, soarta nefericitei Lili era hotărâtă.

La drept vorbind ar fi putut fi condamnată la moarte, şi era o fericire că juraţii fuseseră înduioşaţi de figura ei nevinovată.

Dar oricum pentru Enric Sanson pedeapsa era groaznică. Când se despărţi de logodnica lui se simţi zdrobit.

— Cum, îşi zicea el în drumul spre casăv e posibil ca Dumnezeu să permită o astfel de nelegiuire?

Dar o singură privire aruncată pe stradă îi arătă că în Franţa erau acum posibile lucruri mult mai grave.

Orfelia află cu groază de condamnarea lui Lili. Sora

călăului îl cuprinse cu dragoste căutând să-l mângâie.

Mulţumeşte lui Dumnezeu că cel puţin nenorocita mai groaznică s-a înlăturat de pe capul lui Lili!

— I or mură sora călăului.

„Cum cel puţin putea spera că nevinovăţia lui Lili va lltea fi dovedită cumva.

Enric Sanson râse cu amărăciune.

Aproape cu violenţă îşi respinse sora. Aş vrea să am credinţa ta copilărească, zise el o voce dură, dar în pieptul meu totul e pustiu şi C” Oi t! Ah. dragă soră. multe-nedreptăţi se fac acum în frumoasa Franţă. Străzile sunt pline de sânge nevinovat, cum vrei ca cerul să protejeze o sărmană fată? Orfelia îl îmbrăţişă din nou.

Nu te îndoi de puterea cerului, frate!, murmură tânăra fată, te-a protejat deja de multe ori în mod minunat.

Nu. nu!, o întrerupse călăul, smulgându-se blând din braţele ei şi ridicând capul cu mândrie, cu hotărâre. Va trebui de astă dată să o ajut eu singur pe Lili, zise el. Să aflu în ce închisoare este. Probabil că va fi dusă în provincie unde închisorile nu sunt aşa de pline, şi apoi, apoi…

El se întrerupse gânditor.

Fruntea i se încreţi. Ochii îi străluciră.

Orfelia îl privi neliniştită”.

— Enric, ce vrei să faci?, bâigui tânăra fată, gândeşte-te că eşti singurul meu sprijin pe lume. Nu te arunca din nou în primejdie; Promite-mi, Enric! Dumnezeule. de câte ori a trebuit să tremur pentru viaţa ta.

Enric o privi adânc mişcat.

— Dragă soră, ştiu bine, că ţi-am făcut multe supărări, murmură călăul sărutând-o pe frunte. Dar fii liniştită, încă nu ştiu nici eu ce-am să întreprind pentru

salvarea lui Lili. Îndată ce voi afla unde au dus-o pe

1, 1 îl voi spune. Mă voi sfătui cu tine ce să fac. Ştiu în o iubeşti pe Lili tot atât cât o iubesc şi eu. Faţa Orfeliei se înseninã. Ea surâse fratelui ei.

Ci <7 Asta a fost° vorbă bună Enric, zise tânăra fată. ană Tr” 1, dumnezeu mai trăieşte. De multe ori te-j „Paiat de nenorociri.

Enric Sanson nu răspunse.

Nu voia să o întristeze pe sora lui, dar el abia dacă mai putea crede în amestecul providenţei în afacerii oamenilor.

Călăul deveni pentru o perioadă de timp taciturn

La câteva zile după condamnare, Lili Miranda fusese transportată din Paris într-o altă închisoare împreună cu alţi condamnaţi.

Propriu-zis nu era o închisoare clădirea de pe vârful unui munte în care fusese dusă Lili. Chiar şi în provincie închisorile erau pline de condamnaţi politici.

Fosta mănăstire a Câmpului Sfânt era un castel medieval care se ridica pe vârful unui munte.

Deja de la începutul revoluţiei, mănăstirea fusese părăsită de către călugăriţele din ordinul Sfântului Vincenţiu.

Această mănăstire era foarte izolată şi nu putuse fi aranjată pentru primirea condamnaţilor politici.

De aceea erau acolo nebuni şi femei osândite pentru crime.

Era o seară frumoasă de mai, când Lili Miranda ajunse la mănăstire.

În timpul călătoriei, Lili stătuse retrasă.

Mulţumită lui Enric Sanson care avea mare influenţă asupra funcţionarilor, Lili fusese tot timpul bine tratată de aceştia. J

Pe când ceilalţi prizonieri erau legaţi cu lanţuri unii de alţii, Lili umblase liberă printre gardişti.

Tânăra fată căpătase chiar şi un pat mai bun decât celelalte tovarăşe ale ei.

La intrarea în mănăstire Lili se despărţi plină de recunoştinţă de paznicii ei.

Directorul închisorii îi primi pe prizonieri.

Lili îl privi neliniştită pe bărbatul care trebuia să-i hotărască soarta.

Era un bărbat în vârstă cu o faţă serioasă, dar blândă.

El întrebă pe fiecare prizonieră cum se numeşte şi pentru ce a fost pedepsită.

Apoi aceste femei au fost predate paznicilor, care aşteptau în curte, şi duse fiecare la locul ei.

În momentul când directorul se apropie de Lili, PaZ” nicul care însoţise cortegiul, îi predă acestuia o scrisoare.

Directorul deschise scrisoarea şi o citi cu atenţie.

Apoi o privi pe Lili clătinând capul gânditor.

Apropie-te copilă!, zie directorul. Mi se scrie aici T 1 la urmă ai jurat că eşti nevinovată. Am cunoştinţă pin: ceea ce s-a petrecut la operă. Am fost atunci la oHssi am luat parte la acea serbare.

Lili se aPr°Pie de el.ro? ndloborâse privirea, dar uta ei mândră arăta că şi condamnată, ea se simţea lotuşi nevinovată.

— Ei. bine. nu vreau să mi te spovedeşti mie, zise H-eetorul după o scurtă tăcere. Asta o vei încheia cu conştiinţa ta în orice caz eşti condamnată şi-ţi vei ispăşi pedeap aş putea să-ţi fac o rugăminte, murmură Lili.

— Vorbeşte fără sfială, ce este?, zise directorul.

— Ah, fii milos cu mine, nu mă lăsa împreună cu acele femei, murmură Lili. Sin/ altfel decât ele.

— Oricum intenţia mea nu era să te trimit în secţia femeiască, zise funcţionarul. Cum ştii, avem aici de ani de zile mulţi nebuni. Aceştia au nevoie de îngrijitoare blâr.deşi energice. Ei bine una din îngrijitoarele noastre a murit. Vrei să iei acest post?

Ochii lui Lili străluciră de bucurie.

— Ah. cât îţi sunt de recunoscătoare, nicio muncă nu va fi prea grea pentru mine. De dimineaţă până seara voi lucra neobosită.

Directorul o privi cu bunăvoinţă.

— Ei bine, cred că noi doi o să ne înţelegem bine, zise funcţionarul. Va să zică, de mâine îţi iei slujba în primire. Nevastă-mea te va introduce. Oricum vei locui în casa noastră. În orele libere o vei ajuta în gospodărie pe nevasta mea.

— Cu plăcere, cu plăcere, şopti Lili care abia putea înţe. ege această neaşteptată întorsătură fericită în soarta ei.

Directorul îi făcu semn să-l urmeze.

Intăl trfcu printr” un 5 ir de coridoare până ajunse în tei: t”-ul mănăstirii.

Era deja seară.

b; n? elt Orul deschise o u? a Lili intră într-o grădină – îngrijită, care-i aminti de casa şi grădina părând unde petrecuse atâtea ceasuri fericite.

Capitolul 176
O NOUĂ CASĂ PĂRINTEASCĂ

Lili era aşa de emoţionată încât îşi acoperi faţa mâinile şi începu să plângă încet.

Directorul bănuia desigur pricina acestei emoţii.

El închise poarta, o luă de mână şi o duse prin An

dină.

Dincolo de grădină era o casă mare şi frumoasă.

— Acolo este casa mea, acolo vei locui, Lili Miranc a zise directorul blând.

Lili credea că visează.

Ea urcă scările şi se pomeni într-o cameră mare şi bine luminată în care nişte copii se jucau.

— O femeie înaltă cu o faţă prietenoasă le ieşi în întâm-3 pinare.

Lili auzi ca prin vis explicaţiile pe care bătrânul le dădu nevestei sale.

Apoi se simţi apucată de mâini şi silită să privească în ochii bunei femei.

Ea nu se mai putu stăpâni şi începu să plângă.

I se păru că nu mai era prizonieră şi că-şi găsise o nouă casă părintească.

— Bărbatul meu mi-a povestit totul, zise femeia. Nici eu, copila mea, nu vreau să te spovedeşti, am văzut în ochii tăi albaştri şi limpezi că eşti nevinovată, jj Dacă vrei să mă ajuţi o să-ţi fiu recunoscătoare. De altfel mâine îţi voi arăta ce trebuie să faci.

— Îţi mulţumesc, de o mie de ori, suspină tânăra fală. Eram aşa de nenorocită şi acum sunt ca în rai. Ah Doamne! E mai mult decât am meritat!

Seara trecu repede.

Lili mâncă cu copiii. Se simţea fericită.

Abia după ce copiii se culcaseră şi Lili îi ajutase să se dezbrace, ea fu dusă de nevasta directorului în camera ei.

Camera era mică, dar curată. Directoarea plecă f „1 1* să încuie uşa. Lili era liberă, nu prizonieră.

Ah, cât de fericită o făcea acest sentiment.

Lili îngenunche în faţa icoanei şi se rugă mult timp

Capitolul 177 VAPORUL AERIAN

r în îşi începu munca.

Bunăvoinţa directorului şi a nevestei sale, faţă de T... prea nemăsurată.

Din” ce în ce mai mult aceştia capătaseră convingerea – r în era nevinovată.

„L Tevasta directorului o trata pe Lili ca pe o fiică a ei.

Lili se interesa mult şi de nebunii pe care îi avea sub

Mai toţi erau inofensivi.

Ea trebuia să cureţe celulele, să le aducă apă şi mân Cm într-un cuvânt, toată ziua avea de lucru.

În scurt timp căpătase o adevărată simpatie pentru unii dintre nebuni, şi căuta pe cât putea să le îmbunătăţească soarta.

În special un bărbat bătrân, care i se părea lui Lili un cfjnt din legendă, avea toată simpatia ei.

Bătrânul avea barba şi părul alb, nişte ochi vioi care nu arătau deloc că ar fi nebun.

Vocea bătrânului era de asemenea foarte simpatică şi totdeauna când cerea câte ceva era de o politeţe ieşită din comun.

Montgolfier, aşa se numea bătrânul, părea a se fi ataşat şi el foarte tare de Lili.

Lili îi povesti directoarei despre nebunii pe care-i avea în îngrijire.

— Da, bătrânul Montgolfier este un om foarte de treabă şi este inofensiv după câte îmi dau eu seama, zise femeia. E închis deja de foarte mult timp. Se zice că a plictisit odinioară curtea regală cu nişte descoperiri pe care voia să le experimenteze numaidecât. Din acest motiv a fost închis în casa de nebuni. Acum ar fi o cruzime să i se

redea libertatea care oricum nu-i mai poate pervi la nimic! De aceea bărbatul meu s-a gândit că e mai wne să-şi sfârşească zilele aici fără griji.

După aceste detalii, interesul lui Lili pentru acest bătrân crescu şi mai mult.

Chiar de a doua zi, Lili cercetă cu foarte mare atenţie ula bătrânului.

Montgolfier observă curiozitatea tinerei fete şi-j 1 semn să se apropie. câlţl

— Aşa, dragă, te interesează ce vezi pe aici?

Bătrânul arătă spre o masă mare pe care erau sfn. J bucăţi de mătase, greutăţi şi alte lucruri.

— Ce sunt toate astea?, întrebă tânăra fată.

Bătrânul îşi luă o faţă misterioasă şi se aplecă la ure. chea fetei.

— Din astea o să iasă o maşină de zburat, zise Montgolfier.

Lili privi mirată şi-l întrebă uimită.

— O maşină de zburat? O maşină cu care vor zbura oamenii?

Bătrânul afirmă dând din cap.

— Desigur, zise el. N-ai auzit că în timpuri străvechi a existat un giuvaiergiu care şi-a făcut aripi?

— Ah, ce spui?, zise Lili privindu-l uimită pe bătrânul care nu arăta deloc a fi maniac. A fost în vechime un bărbat care ştia să zboare?

Montgolfier clătină misterios din cap.

— Da, acel meşter şi-a făcut aripi pentru el şi pentru fiul său, şi le-a lipit cu ceară. Apoi s-au ridicat în aer. Însă fiul a zburat prea aproape de soare, ceara s-a topit şi nenorocitul a căzut frângându-şi oasele.

— Ah, îngrozitor!, strigă Lili. Şi dumneata vrei să faci o maşină de zburat? Dar nu văd ceară, văd numai mătase,

sfori, sârme…

— St! Nu vorbi aşa de tare, nu-mi trăda secretul!, murmură Montgolfier misterios.

Eli o luă de mână pe Lili şi-i arătă toate lucrurile de pe masă.

— Sunt aproape de ţintă!, murmură Montgolfier. Vezi copilă, mai piuit de o viaţă omenească mi-a trebuit să pregătesc toate astea.

El suspină adânc.

— Mult timp înainte ca tu să te fi născut, aveam deja planul gata în minte. Din nefericire m-am adresat curţii regale cerând mijloace pentru a-mi pune planul în aplicaţie. Dar vai, nu m-au înţeles şi m-au închis în casa de nebuni. Nu totdeauna am dus-o aşa de bine ca aici. adăugă el cu durere. M-au închis într-o celulă umedă, întunecoasă, sinistră, în care am petrecut ani de zile şi asta pentru că am vrut să fac un bine omenirii.

Bătrânul se linişti după câteva minute.

e dăduse câţiva paşi înapoi. Să fi avut dreptate să zică de bătrân că e nebun? lumea e lr (buie să te temi de mine, dragă copilă, urmă lfier care ghicise gândurile lui Lili. Au vrut să aţă nebun, dar nu sunt. Cu stăruinţa unei furnici, râia.

— S°d an cu an. am căutat să-mi ajung scopul pe care-l UC” în minte. O maşină de zburat vreau să fac şi e avCoape gata. Dar nu semăna cu aripile păsărilor, ci apifi un balon de mătase plin cu aer. Dedesubt va fi w un cu frânghii un fel de barcă în care vor sta oamenii, care astfel vor putea călători prin aer.

Şi o astfel de maşină vrei să construieşti din toate astea?, întrebă fata arătând lucrurile de pe masă.

Nu te îndoi, zise el deodată aproape ameninţător.

N-am trăit toată viaţa în zadăr. Nu sunt nebun, deşi

de multe ori aş fi putut înnebuni când aproape de ţintă fiind, a trebuit să încetez din pricina lipsei de mijloace.

Faţa bătrânului trăda un entuziasm indescriptibil.

— Uite, dragă copilă, tot ce vezi aici pe masă a trebuit să cumpăr făcând economii.

— Dumnezeule, ce spui?!, strigă Lili privindu-l uimită şi plină de admiraţie pe bătrân.

Un surâs mândru se arată pe faţa bătrânului care-şi netezi barba lui albă.

— Da copilă, zise apoi Montgolfier ridicând capul cu mândrie, pot spune că douăzeci şi cinci de ani am flămânzit pentru a ajunge la scop.

— Cum te compătimesc!, strigă Lili apucând mâna bătrânului.

— N-ai nevoie să mă compătimeşti copilă, n-am nevoie de milă. Oare nu e ceva frumos să-ţi jertfeşti viaţa pentru binele omenirii? Dacă voi reuşi să-mi realizez descoperirea, se va face o adevărată revoluţie în mijloac de comunicaţie ale lumii. Poate că acum când o bân6 n0U a a venit desco Pcrirea mea va fi primită mai

”.

— Da, dar nu pot pricepe cum ai să faci din toate «isiea…

gataşa că nu mă trădezi?, murmură el. E aproape a „curte, unde ne plimbăm, am văzut o albie mare taie amână cu o barcă. Afară de asta ştiu cum am să-mi umplu balonul şi într-o bună dimineaţă mă vei veri pornind prin aer”.

Lili nu ştia dacă trebuia să râdă sau să fie uimit

— Aşa va să zică, asta ai de gând! Ei bine, «când şi şi-o fi, să mă iei şi pe mine!

— Desigur, cu plăcere!, zise Montgolfier. Tu midevenit îndată simpatică, fiindcă nu te purtai cu min

urât cum s-au purtat celelalte îngrijitoare. O presimt lr! îmi spune că-ţi voi putea fi de folos.

Lili nu mai avea timp să stea de vorbă cu simpaticul bătrân. Mai avea încă foarte mult de lucru.

Montgolfier însă se apropie iar de masă şi îşi continuă lucrul.

Capitolul 178 ordinul ministrului de justiţie

Fericirea lui Lili ar fi fost completă dacă ar fi primit ceva ştiri de la Enric Sanson sau de la sora lui.

Dar nu primea nimic.

Ea nu ştia că niciuna din scrisorile pe care le trimitea Călăului, nu ajungeau până la dânsul.

Influenţa lui Danton era enormă şi nimeni nu îndrăznea să se opună poruncilor lui.

Danton însă promisese prinţesei Adella de Barry, să-l piardă pe Sanson.

De aceea, poruncise să i se raporteze tot ce făcea Călăul.

De asemenea, el poruncise ca orice scrisori ale lui Sanson sau adresate lui, să-i fie aduse.

Enric Sanşon n-avea idee de această poruncă.

Astfel, cu cât treceau săptămânile fără veşti de la cei dragi, cu atât Lili devenea mai tristă, fără ca bunătate.» protectorilor ei s-o poată mângâia.

Din ce în ce mai mult ea fu cuprinsă de dorul de acasă. Obrajii ei deveniră mai palizi, mai transparenţi, privirea devenise din nou stinsă.

Bătrânul Montgolfier care devenise foarte bun prieten cu dânsa, căuta în zadar s-o înveselească.

— Ah, mie nu-mi lipseşte nimic, răspundea Lili» a întrebările bătrânului, sau mai bine, mie-mi lipseşte

I Eu sunt ca o pasăre şi nu mă pot aclimatiza în alte în furări. Inima mea va aparţine în veci, celor de imf! a ne ştie pentru câtă vreme voi fi despărţită. carij.li nu îndrăznea să întrebe pe director despre Enric auzea totdeauna cu groază, cum puternicii de ieri trebuiau să meargă azi la eşafod.

Era foarte cu putinţă ca Ennc, care cu trista lui st ui bă pusese capăt la atâtea vieţi, să trebuiască să meargă; în curând el însuşi la eşafod.

Adeseori, Lili se scula plângând din somn.

Apoi era chinuită de visuri groaznice, în care vedea capul iubitului sub cuţitul ghilotinei.

Ah, dacă ar fi căpătat veste de la Enric Sanson!

Lili nu înţelegea de ce Enric nu-i scria, sau nu venea. O uitase oare?

Ea nu ştia că scrisorile ei pline de dragoste erau citite de privirea rece a lui Danton şi apoi aruncate la coş.

De câtăva vreme, i se păru lui Lili, că feţele protectorilor ei deveniră mai sumbre.

Din Paris, soseau scrisori pecetluite. Atunci, directorul devenea mai sumbru şi se uita cu o faţă mişcată la tânăra fată, fără a spune un cuvânt.

Ceasuri întregi, se sfătuia în secret directorul cu nevastă-sa, şi când ieşeau din odaie păreau a fi plâns mult.

Ce se întâmplase?

Ah, Lili nu putea bănui ce hotărâri grozave se luau atunci în Paris.

Din ce în ce mai mult era nevoie de închisori pentru condamnaţi politici.

Directorul era în corespondenţă cu groaznicul ministru de justiţie, Danton.

Guvernantul nu cerea nici mai mult, nici ijiai puţin de la director, decât să facă loc cu orice preţ, pentru

condamnaţi.

Într-o seară, după ce Lili culcase copiii, veni o scriere pecetluită de la ministrul de justiţie.

directorul stătea tocmai la masă cu nevastă-sa.

Lili aduse o lampă.

Abia citi câteva rânduri din scrisoare şi directorul O) ase un strigăt de spaimă.

— Groaznic, groaznic!, strigă el. Patria noastră 1 devenit o peşteră de bandiţi. Sărmani prizonieri, ce vor deveni!

Când citi şi directoarea scrisoarea, strigă şi ea.

— Îngrozitor! Cum poate îndrăzni acest monstru (Je Danton.

— Îndrăzneşte şi mai mult! spuse directorul bătând din picior. Uite ce scrie: „Deoarece trebuie făcut 10 c numaidecât în închisoare şi fiindcă directorii nu mai ştiu ce să facă cu prizonierii, îţi comunic prin aceasta, că peste câteva zile voi trimite câteva baterii de cavalerie, cu ordinul de a împuşca pur şi simplu pe condamnaţi!”

f Lili se opri fără voie în prag, tremurând.

Dumnezeule, ce primejdie îi ameninţă pe toţi!

Se putea ca un ministru de justiţie să îndrăznească. şi împuşte prizonieri fără apărare!

Lili trebui să se ţină de uşă, pentru a nu cădea, astfel o emoţionase această ştire neaşteptată.

— Îmi voi face datoria!, zise directorul serios. Ce-i drept, e scris să te supui superiorilor. Dumnezeu mi-e martor, am făcut-o cât a fost cu putinţă! Dar să fac o astfel de baie de sânge, ar însemna să mă dezonorez pentru totdeauna.

— Dumnezeule, ce vrei să faci?, strigă nevastă-sa.

— Am să-mi apăr prizonierii, răspunse demn şi mândru directorul. Astfel de nebuni şi criminali, nu mai

pot fi superiorii mei. Mult timp, n-o să domnească ei! Cu timpul vom câştiga totul. Deocamdată, mănăstirea e o adevărată cetate. Nu las soldaţii să intre, chiar de ar trebui să uzăm de violenţă.

Nevasta directorului devenise palidă.

— Bărbate, ştii că îţi primejduieşti cu asta viaţa ta şi a noastră?, murmură ea cu buzele tremurânde.

— Dragă nevastă!, răspunse directorul, îmbrăţişând-o cu dragoste, ai admite ca nişte oameni fără apărare să fie omorâţi? N-am fi noi complici la omoruri mişeleşti?

Lili se repezi la director, şi-i sărută mâna acoperind-o de lacrimi.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori!, zise tânăra fecioară, căzând în genunchi.

Îmi fac numai datoria!, zise directorul gânditor şi., pe cap. Să dea Dumnezeu să n-ajungă lu’

„Seatit de departe.

Fruntea i se încreţi de grija şi privirea 11 era prevestitoare de lucruri rele.

Capitolul 179 SFÂRŞITUL UNUI PRINŢ

Măcelul din Paris continua.

În fiecare zi. alte victime erau duse la eşafod.

În aceste zile de teroare trebui să urce eşafodul şi o rudă a nefericitei case regale.

Ducele de Orléans, tatăl lui Louis Philipp de Orléans, cu care am făcut deja cunoştinţă în casa Călăului, urcă eşafodul.

În zadar acest prinţ francez îşi schimbase numele cu numele simbolic de Egalitate. În zadar fusese laş şi votase pentru moartea rudei sale Ludovic al XVI-lea pentru a-şi scăpa viaţa.

Guvernanţii republicii nu iertară rubedenia casei regale, şi sub un pretext oarecare, fu arestat.

Moartea lui era hotărâtă de mai înainte aşa încât Fouqtiier-Tinville nu-şi dădu măcar osteneala să facă un act de acuzaţie.

Louis-Philipp Egalitate se apără în faţa justiţiei, dovedind că acuzaţia era nefondată.

Dar ce foloseau aceste vorbe unui bărbat care era dispreţuit de toată lumea şi condamnat deja de atotputernicii zilei! El fu condamnat la moarte.

În acest moment Louis Philipp care în timpul vieţii nu a fost curajos, se purtă ca un erou.

El se întoarse surâzând către acuzatorul public.

zistiiDeOnrece aţi hotărât de mai înainte să mă pierdeţi, verovin r, ece ar fi trebuit să aduceţi cel puţin pretexte pe care o ştiu bine că nu credeţi în aceste crime stă b 2106 °a le-am comis Mască ipocriziei nu vă care în °U atât mai pun dumitale cetăţene Fouquier, oarece cunoşti şi de bine şi totuşi mă condamni! Desoarta mea e hotărâtă, vă rog cetăţeni juraţi, să nu mă lăsaţi să sufăr până mâine, ci să mă trimiteţi imediai la eşafod.

Această dorinţă fu îndeplinită.

Prinţul împreună cu alţi ci ţi va condamnaţi fu trimis la eşafod.

Enric Sansorî şi tovarăşii săi cu greu străbătură prin mulţime, care înjura şi batjocorea pe celebrul condamnat

Prinţul stătea impasibil. Oare se căia că trădase pe! unchiul lui? Se temea de moarte, de Dumnezeu?

Nimeni nu putea să ştie.

Un general bătrân, anume Laroque, trebuia executat în acelaşi timp. Pe drum, acesta privise cu scârbă pe Ludovic Philipp.

Acuma generalul, un partizan entuziast al lui

Ludovic. al XVI-lea, fu chemat la ghilotină de un servitor de justiţie.

Larocfue se întoarse cu dispreţ către prinţ.

— Mor mulţumit, căci trădătorul patriei mele îşi primeşte pedeapsa!, strigă bătrânul cu voce tare, dar îţi mărturisesc excelenţă, că e foarte umilitor pentru mine să mor pe acelaşi eşafod cu dumneata!

O îmbujorare. cuprinse obrajii Egalităţii.

El întoarse capul fără a răspunde.

Mulţimea izbucni în strigăte.

— Meştere Sanson, grăbeşte-te!, se auzeau strigătele unora.

Enric Sanson urcă scara spre platformă.

Peste puţin timp, capul generalului căzu pe eşafod.

Apoi veni rândul Egalităţii.

Prinţul urcă eşafodul cu un pas sigur, dând din umed la strigătele mulţimii bestiale. I

Calfele îi scoaseră fracul şi voiră să-i scoată şi cizmele. Dar Louis Philjpp se smulse din mâinile lor.

Cu pas sigur se apropie de scândura ghilotinei şi s0 culcă pe ea.

— Numai pierdere de vreme!, zise condamnatul cu un surâs ironic. Cizmele mi le puteţi scoate şi când voi t «mort. Grăbiţi-vă pungaşilor!

Enric lăsă cu grabă să cadă cuţitul ghilotinei.

Era satisfăcut de această târzie executare.

Da, Enric credea că urăşte pe nefericitul prinţ.

Acesta contribuise doar, destul de mult pentru a face. să cadă capul lui Ludovic al XVI-lea.

FVcare faptă îşi găseşte răsplata, se gândea Enric prin – acum calfele aruncau în coş capul prinţului. Şi vU1 1 (a vă veni răzbunarea lui Dumnezeu! Popor Nefericit, cât sânge o să mai verşi! Enric Sanson se înspăimântă.

— Mă tem, zise el cu un surâs amar, că tu. nenorocită hilotină, vei pricinui încă multă întristare, multă nenorocire în Franţa!

Capitolul 180
MARTIRII LIBERTĂŢII

A doua zi însă, o surpriză dureroasă îl aşteaptă laeşafod.

Era condamnat la moarte un nobil întemeietor al libertăţii, anume Bailly.

Bailly, un savant şi un patriot, fusese un luptător curajos pentru revoluţie.

El se arătase îndrăzneţ şi sfidase regalitatea, pe atunci în toată puterea ei, pe când guvernanţii de acum erau fricoşi, se arătau laşi.

Tot Bailly era acela care în adunarea constituantă, în veci memorabilă, din sala de bal. luase cuvântul şi împreună cu Mirabeau strigase gărzii regale, că erau sprijiniţi de drepturile poporului şi se vor da înapoi numai în faţa baionetelor.

Întreaga Franţă aplaudase pe acest nobil şi dezinteresat republican, însă toată popularitatea lui Bailly dispăruse.

Ales la 16 Iulie 1789 primar al Parisului, el luă acest post onorific primejdios, mai mult din iubirea pentru patrie, decât din prudenţă.

E1 avea încredere în simpatiile populare şi credea că noua slujbă îi va fi uşoară.

Dar în curând. recunoscu că popularitatea nu-l mai al un c. nd începu să joace rolul de conducător.

Fapta care-l făcu urât nu numai poporului, ci şi apostolilor republicii, era următoarea:

Când adunarea naţională hotărî destituirea provizorie a nenorocitului Tege Ludovic al XVI-lea, izbucnise după Cl în se ştie o enormă răzvrătire pe străzile Parisului.

Poporul năvălise asupra gărzii elveţiene, credincioasă încă regelui, se ajunsese la mari vărsări de sânge, cărora Bailly le puse capăt, trimiţând pe gardiştii municipali în ajutorul trupelor regale.

Poporul trebui să fugă, lăsând mulţi morţi şi răniţi

Această faptă era bună, căci ea a împiedicat anarhia care altfel ar fi izbucnit chiar atunci.

Poporul însă nu putea înţelege aceasta.

De aceea, Bailly era numit Cainul Republicii Franceze, era acuzat în gazete şi în întruniri că a vărsat sângele poporului după porunca partidei regaliste.

Fuga lui Bailly din Paris nu putu să-l scape.

Prin trădători el fu ademenit, prins şi adus în faţa tribunalului revoluţionar şi condamnat la moarte.

El. trebuia să fie executat chiar pe locul crimei pe care o făptuise.

De aceea, Călăul, după ce execută pe câţiva tovarăşi ai lui Bailly, trebui să transporte eşafodul pe câmpul revoluţiei.

Era deja zece trecute, când Enric Sanson porni într-acolo cu calfele lui.

Fouquier-Tinville alesese locul pentru ridicarea eşafodului.

Enric Sanson dădu instrucţiunile necesare lui Nicolai credincioasa lui calfă. Apoi plecă la Conciergerie pentru a primi noi ordine.

Era pe la amiază. Clopotele din Paris răsunau, când Călăul ajunse la Conciergerie.

O mulţime enormă înconjura închisoarea, strigătele se auzeau până în cele mai îndepărtate celule.

Temnicerul, în momentul când Bailly ieşi din celula lui pentru a fi predat lui Enric Sanson, strigă:

— Domnul Bailly, fostul măcelar al fostului tiran!

În zadar căută să-l îmbuneze Enric Sanson.

Relaţiile de prietenie pe care le avusese Călăul cu aceşti zbiri, erau de mult rupte.

Cu instinct bestial, aceste brute simţeau că poziţia lui Sanson nu era sigură şi Călăul de azi, putea deveni mâine o victimă pentru eşafod.

De aceea la observaţiile lui Enric Sanson, zbirii dădeau din umeri, alţii se sileau chiar să brutalizeze şi să ironizeze şi mai mult pe bătrânul Bailly.

Ei începură să-l împingă de la unul la altul, făcând fel, a fpl de glume proaste.

În acest timp, intră scriitorul Nappier. Cu un surâs maliţios, el privea acest joc brutal

Enric Sanson nu se mai putu stăpâni.

Cu ochii fulgerători, se apropie de acest scriitoraş.

La dracu', cetăţene!, strigă Enric cu vocea aspră, pot îndrăzni să-şi bată joc de un astfel de nenorocit! Opreşte brutalităţile acestor pungaşi!

Nappier îl privi mirat.

Vreau să-ţi spun ceva, meştere Sanson, nu te ocupa de lucruri care nu te privesc. Ia-l pe bătrân şi du-l pe stradă. Poporul vrea să-i facă o primire călduroasă.

Scriitorul râse răutăcios. Enric Sanson se întoarse plin de dispreţ, se apropie de Bailly, dădu înapoi pe zbirii temniţei şi se aşează în faţă condamnatului, protejându-l.

Pungaşi!, strigă Enric Sanson dispreţuitor, laşi care n-aveţi curajul să atacaţi un om în stare să se apere iyi vă răzbunaţi pe un bătrân fără apărare, condamnat la moarte!

Vocea Călăului, mai mult dispreţul lui, făcu pe acel mişel să roşească.

Ei aruncară Călăului priviri hoţeşti, strânseră pumnii, dar nu îndrzneau să spună nimic.

Enric Sanson se grăbi să pregătească cât mai repede pe Bailly pentru eşafod.

Brutalitatea zbirilor nu descurajase pe savantul Bailly. Cu linişte şi blândeţe suferea resemnat.

Numai de câteva ori, şopti încet.

— Îmi faceţi rău!

Când Enric Sanson îl eliberase din mâinile zbirilor, el îi strânsertiana:

— Îţi mulţumesc meştere, îmi vrei binele. Sunt prea bătrân pentru astfel de jocuri.

El se aşeză pe un scaun pentru a fi tuns.

— Acuma trebuie să-ţi pui haina!, zise Enric Sanson. Este cam frig.

— Ah, nu zise Bailly surâzând vesel, crezi că am să capăt guturai?

Sanson îl luă de braţ şi astfel, urmaţi de gardişti Municipali, ieşiră amândoi din Conciergerie.

Capitolul 181
LUPTA în JURUL EŞAFODULUI

Când Bailly se urcă în trăsura funebră eu Enric S în son şi calfele lui, mulţimea izbucni în strigăte asurzftoare.

— Cum se bucur a văzând că sângele curge l zise 3J vântul surâzând dureros. Dumnezeu ştie că am fost totdeauna un prieten al poporului. Pentru libertate am trăit, pentru dânsa voi muri. Alţii, mai mari decât mine au fost calomniaţi.

Enric Sanson îl ajută să se urce în carul funebru.

Plebea înconjură carul cu strigăte sălbatice, iar Călăul recunoscu publicul obişnuit de la executări.

El se uită întristat la popor. I se părea, azi, mai fanatic ca de obicei.

Dar privind faţa liniştită a bătrânului Bailly, avu speranţa că vor ajunge neatinşi la eşafod.

Bailly, fără a ţine seama de ameninţările plebei. Începuse o conversaţie cu Enric Sanson.

Călăul admiră seninătatea condamnatului.

Bailly întreba pe Călău de ultimele momente ale executaţilor de mai înainte.

În special îl interesa soarta curajoasei Charlotte Corday.

Apoi savantul îi ceru călăului unele detalii asupra meseriei sale.

Călăului i se părea că Bailly era încă în fotoliul lui de primar şi că vorbea cu dânsul ca până mai înainte.

Deodată trăsura se opri. Ajunseră aproape de câmpurile Elisee, unde trebuia să aibă loc executarea.

— Stai. stai!, strigase cineva din spatele trăsurii.

Enric Sanson se întoarse în momentul când trăsura se oprise.

Mulţimea se îngrămădea să afle care era cauza incidentului.

Enric Sanson recunoscu în cel ce striga pe una din calfele lui. plin de sudoare şi abia răsuflând.

— Ei, ce este, de ce ne opreşti?, strigă Enric Sanson aspru.

Tâmplarri au uitat în grabă să ia câţiva butuci penduşumeaua eşafodului!, strigă calfa. Sunt vreo zece trU. – ti aici Trebuie luaţi, meştere. Îi putem pune în car? BUCE – mic Sanson încreţi fruntea.

El simţea că această oprire era primejdioasă, dar după o scurtă şovăială se învoi.

El îi spuse lui Bailly că trebuie să coboare.

Mulţimea se repezi asupra savantului.

— Înapoi! Pungaşilor! strigă Enric Sanson…

Călăul reuşi să îndepărteze mulţimea din jurul savantului.

Un murmur ameninţător se auzi din mulţime.

Toţi strângeau pumnii gata să atace pe călău, dar deja interveniseră gardiştii municipali care opriră cu baionetele lor mulţimea.

Butucii fuseseră deja încărcaţi în car.

— Te urci în car? îl întrebă Enric pe nenorocitul Bailly.

— Nu, răspunse acesta. Lăsaţi-mă să fac acest scurt drum pe jos. O să am destulă vreme de acum încolo să mă odihnesc.

Un surâs vesel îi flutura pe buze.

Gardiştii reuşiră cu mare greutate să-i facă loc acestuia prin mulţime.

Mulţimea îi arăta pumnii lui Bailly.

Din când în când câte unul reuşea chiar să-l lovească.

Un pungaş de vreo cincisprezece ani smulse haina de pe umerii lui Bailly.

Haina fu ruptă în bucăţi.

Furioşii încercară din nou să-l atace pe condamnat, dar Enric Sanson se aşează în faţa acestuia şi strigă:

— Cine ţine la viaţa lui să se dea un pas înapoi!, strigă el cu o voce tunătoare. Am luat în primire pe condamnat şi răspund cu viaţa de siguranţa lui! Vai de aceia care vor îndrăzni să se atingă de el.

Vocea călăului învinse din nou.

Poporul, deşi furios, se dădu înapoi.

Enric Sanson o porni repede cu Bailly spre eşafod.

Acum se auzeau deja calfele care lucrau la eşafod, deja se înălţau stâlpii roşii ai ghilotinei.

Mulţimea începu să arunce în el cu fel de fel de lui Ilirilălăul îl urcă pe Bailly în car.

— Întindeţi-l pe fundul carului, murmură Enric Sanson, aruncând o privire dispreţuitoare mulţimii.

În acest moment o piatră îl lovi în umăr pe Ehric Sanson.

— Pungaşi, pungaşi!, strigă călăul.

Poporul era azi în altă dispoziţie.

De obicei îl respectau pe Enric Sanson, azi însă păreau a-l duşmăni.

Toţi râdeau şi urlau.

— Bine i-ai făcut! Bravo!, strigă un pungaş. Daţi în meşterul Sanson dacă face atâta gură!

Mulţimea aplaudă şi începu din nou să arunce cu pietre, care din fericire nu loviră pe nimeni.

Bailly, care era întins pe fundul carului, atinsese cu fruntea genunchiul călăului.

— Ridică-mă te rog, nu te pune în primejdie pentru mine î, zise bătrânul.

— Nu, nu, lasă!, răspunse Enric Sanson, ajungem imediat la eşafod.

— Ridică-mă, te rog!, zise încă o dată Bailly.

Când Enric Sanson acceptă şi îl ridică pe bătrân, acesta surâdea.

— Nu-mi vor putea ei strica liniştea sufletească, zise el blând. N-am trăit în zadar şaptezeci şi cinci de ani o viaţă pe cinste, ca să nu pot muri cu cinste timp de un sfert de ceas!

Ajunseră la eşafod. Loviturile de ciocan se auzeau mereu. Eşafodul încă nu era gata.

— Pentru Dumnezeu, fă-l mai repede!, şopti Enric Sanson calfei sale. Vezi ce iritată e mulţimea. Acum îl vor rupe în bucăţi pe sărmanul bătrân.

— Da, da, meştere, zise Nicolai. Azi un spirit de răzvrătire a aţâţat calfele noi. Mi se pare că au fost aţâţaţi de sus!

— Pungaşii!, zise Enric Sanson, nu te mai poţi încrede în oameni!

Apoi se întoarse către nenorocitul Bailly.

Acesta privea liniştit spre mulţimea din jurul eşafodului.

— Hei, călăule, călâule! strigară câţiva care erau mai aproape de eşafod. Nu trebuie să-l execuţi aici pe banditul ăsta, nu-i demn să stropească cu sângele lui câmpul libertăţii. Înapoi la piaţa Grevei!

strigătele deveneau din ce în ce mai ameninţătoare.

Deodată lanţul pe care-l formau gardiştii municipali, şi poporul năvăli asupra eşafodului. 1U Cuiva pungaşi iacobini urcară scările eşafodului.

— Ai auzii, meştere Sanson?, strigă unul. Nu te lasă-l execuţi aici pe acest bandit!

Nu fiţi nebuni, cetăţeni! strigă Enric Sanson, am aruncă severă, trebuie s-o îndeplinesc. Nu mă opriţi! Trebuie să-mi fac datoria!

Ce porunci?, strigă unul din iacobini, râzând ironic, numai noi, poporul guvernant, avem dreptul să poruncim. Ascultă-ne şi supune-te!

Enric Sanson chemă un ofiţer şi se sfătui cu el. Unul din mulţime strigă:

— Soldaţii, călăule. n-o să-ţi folosească la nimic, numai noi poruncim aici. Tu „trebuie să te supui, Enric Sanson, sau cuţitul are să cadă şi pe gâtul tău. Am privit destul aşa că putem şi noi să mânuim ghilotina!

Mulţimea începu să urle. Era un zgomot infernal.

Gardiştii municipali dispăruseră.

Mulţimea ajuta tâmplarilor să desfacă eşafodul.

Enric Sanson fu despărţit de mulţime, şi abia cu greu îl regăsi pe Bailly.

Acesta arăta groaznic.

Pe faţă şi pe cămaşă era plin de noroi. Fusese rănit cu o piatră în frunte.

— Bine că m-ai regăsit, meştere Sanson!, zise Bailly. Credeam că or să mă omoare!

I

Enric Sanson devenise palid de mânie şi durere.

— Sărmane bărbat!, murmură el, ce s-a al & s din marele şi mândrul popor francez!

În acest moment mulţimea începu iar să arunce cu pietre.

— Veniţi încoace!, strigă Enric Sanson zărindu-şi calfele.

Calfele alergară spre stăpânul lor şi se aşezară în jurul» ui şi al condamnatului.

Dar această rezistenţă aţâţă şi mai mult furia poporului.

Pietrele începură să cadă din nou.

Nicolai se clătină.

O piatră cât pumnul îl lovise în frunte şi aproapele, şinat, credinciosul ucenic dispăru în mulţimea care se înghesuia din toate părţile.

Celelalte calfe se strânseră şi mai aproape în jurul; stăpânului lor.

— Cetăţeni francezi!, strigă Enric Sanson cu o voce puternică, v-aţi pierdut minţile? Faptele voastre arată mândrie şi demnitate bărbătească? Nu sunteţi oameni sunteţi fiare sălbatice!

Pentru un moment mulţimea încetă să mai strige şi să mai arunce cu pietre.

Unul dintre cei care strigaseră până atunci, se

apropie de Enric Sanson:

— Da, e adevărat, am întrecut orice măsură!, strigă el către tovarăşii lui. Ce e de vină meşterul Sanson? Lăsaţi pietrele!

Dar numai râsete ironice se auziră.

Pietrele începură din nou să-i lovească pe Sanson şi pe Bailly.

Acesta din urmă era zdrobit şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi apucat Enric Sanson în ultimul moment.

Deodată, pe când Enric Sanson se încredinţa deja cerului, se auziră sunete de trompetă.

Mulţimea tresări. Fiecare era curios să vadă ce se întâmplă.

Un murmur surd trecea prin mulţime.

În acest moment se auziră comenzile.

Guvernanţii republicii fuseseră înştiinţaţi de cele ce se petreceau pe Câmpul Libertăţii.

Nw pentru a-l scăpa pe Strânson, ci pentru a-şi îndeplini voinţa în orice împrejurări, Danton adunase o parte din trupele din Paris:

El însuşi îi condusese pe soldaţi până aici.

Danton se opri foarte aproape de Sanson şi îi aruncă acestuia o privire dispreţuitoare.

— Aşa-ţi îndeplineşti funcţia, Enric Sanson?, strigă el cu o voce ameninţătoare. De ce n-ai lucrat după porunca mea?

Enric Sanson îl privi cu curaj.

— Întrebaţi-i pe aceia!, zise călăul arătând mulţimea. M-am luptat destul cu acei mişei care au aţâţat poporul!

Danton se încruntă.

Vorbeşti cu îndrăzneală, meştere Sanson, ce vrei să spui Sansorii ar trebui să-ţi dai seama şi singur.

„Vem timp de pierdut. Daţi ordin să se refacă Dar

uman să-l mai chinuim pe acest nenorocit.

pe care-l arătase până acum Bailly, făcuse loc deÎvârşite epuizări.

Pn a mări fuseseră pentru el torturile fizice şi suf le-Acum era mai mult ţinut de calfe. Nu se mai putea ţine pe picioare.

JLasă că vorbim altă dată, meştere Sanson!, zise

Danton întorcându-se de la dânsul cu o mutră despre

Apoi dădu ordin cu o voce tunătoare să se reclădească eşafodul.

În curând ghilotina era refăcută şi Bailly urma să fie executat...

El îşi recâştigase curajul, strânse mâna lui Sanson şi strigă:

— Trăiască Franţa, trăiască libertatea! Îţi urez fericire, scumpa mea patrie! Poporul nu răspunse. O tăcere de moarte domnea printre toţi. Calfele de călău îl apucară pe Bailly şi îl legară de scândură.

Cuţitul eşzu şi Franţa fu lipsită de unul din cei mai mari patrioţi.

Capitolul 182

DREPT în INIMĂ

În această seară Enric Sanson se întoarse acasă zdrobit, h apărea mereu înaintea ochilor figura nenorocitului Bailly.

Strigătele mulţimii îi răsunau încă în urechi.

Nicolai fusese rănit în frunte-cu o piatră.

Aproape fără cunoştinţă plecase spre casă.

Dar călăul nu se gândea că după toate întâmplările de

Să-I mai aştepte vreo primejdie.

De ameninţările confrăţiei de sânge nu ţinea seamă. Trecuseră deja câteva luni de la acea întâlniri 00 nistră din castelul Barry, fără ca Fouquier să fi real; Şivreuna din ameninţările lui.

Afară de asta, Pippin, cel mai bun instrument al arizatorului public, era arestat.

Cu atât mai mult fu uimit Enric Sanson, când merginj spre casă, se simţi deodată prins de braţ. Era întuneri pe mica stradelă lăturalnică prin care Enric trebuia să treacă.

Călăul se întoarse. Văzu doi bărbaţi cu haine cafenii în mână ţineau făclii aprinse.

Erau desigur servitori.

— Ei, ce este?, întrebă călăul.

— O doamnă vă roagă să-i acordaţi câteva minute zise unul dintre aceşti servitori.

Călăului i se păru că-l cunoaşte pe cel care vorbise.

Trebuia să-l mai fi văzut odată, într-o împrejurare primejdioasă, dar n-avu vreme să se gândească mai mult la asta!

— Hotărâţi-vă, zise tovarăşul servitorului, acolo în lectica aceia, se află doamna care doreşte să vă vorbească.

Enric privi în acea direcţie.

Într-adevăr la vreo douăzeci de paşi se afla o lectică în mijlocul străzii.

Doi purtători stăteau alături şi din lectică ieşi o femeie cu chipul acoperit.

Enric Sanson şovăi un moment.

— Nu o cunosc pe stăpâna voastră şi nu ştiu ce vrea de la mine!, zise rece Sanson. Dacă doreşte să vorbească cu mine să vină la mine acasă! Cred că ştiţi că eu sunt călăul din Paris!

Unul din servitori dădu din cap.

— Ştim, dacă însă n-ai curaj meştere Sanson să faci

câţiva paşi până la lectică, atunci rămâi cu bine! Enric se încruntă şi-l privi mândru pe cel ce vorbea aşa de tare.

— Dacă Enric Sanson are sau nu curajul de a acorda o convorbire unei dame, este treaba mea!, răspunse aspru călăul.

În acelaşi timp se îndreptă spre lectică, fără să vadă privirea ironică cu care îl măsurau servitorii.

Enric Sanson ajunse lângă lectică.

şanson putu să vadă numai o figură femeiască tră în perne, fără a putea vedea câtuşi de puţin faţa afun fată.

ei vioaace St moment se apropiară şi servitorii.

Torţele luminară interiorul lecticii.

Femeia îşi dădu voalul la o parte.

Dumnezeule!, murmură el, prinţesa de Barry!

wi se aşteptase la aşa ceva.

În timpurile din urmă uitase cu totul de prinţesă şi de ma pe care-o făptuise contra lui. 0111 se păru că iadul o trimisese ca să-l chinuiască.

Oare plănuise prinţesa vreun nou atentat contra lui?

În orice caz punând mâna pe pistol se simţea mai sigur.

— Linişteşte-te meştere Sanson, şopti frumoasa prinţesă. Viaţa nu ţi-e în primejdie. Îţi promit că această convorbire nu va vătăma cu nimic1” preţioasa dumitale fiinţă.

— Dar ce vrei de la mine, cum îndrăzneşti, neruşinato, să-mi mai ieşi în cale?, strigă Enric plin de mânie.

Uiţi, Enric Sanşon, începu prinţesa, că în ochii mei eşti un om care nu şi-a ţinut jurământul?

Nu mai vorbi despre asta!, strigă Enric. Chiar dacă ţi-aş fi jurat, Dumnezeu trebuia să mă dezlege de acest jurământ. Ţi-am spus-o de multe ori şi ţi-o mai spun. Nicio

legătură nu mai poate exista între mine şi Dumneata, pe care te urăsc şi te dispreţuiesc mai mult decât pe oricare fiinţă din lume. Şi acum, rămâi cu bine, n-am timp să stau de vorbă cu o fiinţă coruptă!

— Vorbeşti sincer, Enric Sanson!, zise prinţesa, dar fii fără grijă, ceasul socotelii va veni şi pentru Dumneata!

— Taci, femeie neruşinată, stingă călăul care nu-şi mai putea stăpâni iritaţia. Ce m-ar putea împiedica să strâng poporul şi să-i spun că eşti o aristocrată? Căci după legea suspecţilor, eşti condamnată la moarte!

— Fă-o, fă-o!, strigă prinţesa aruncând călăului o privire provocatoare. Cheamă poporul să mă ducă înaintea tribunalului revoluţionar. Prost ce eşti, crezi că m-aş aratai Pe străzile Parisului dacă n-aş şti că am un sprijin Puternic faţă de care un biet călău e dezarmat? Află! a nu m» i sunt prinţesa de Barry, ci Adela Laiselet, m-a stăpânului tău Danton.

Enric Sanson se dădu câţiva paşi înapoi.

Un moment se gândi că vorbele prinţesei erau numai Palavre.

Dar imediat îşi schimbă părerea.

Nu, ea spunea adevărul. N-ar fi îndrăznit altfel’s arate pe străzile Parisului.

Altfel primul vagabond pe care l-ar fi întâlnit, p s-o târâscă în faţa tribunalului revoluţionar.

— Ei bine, zise călăul, caută-ţi de drum şi un mereu firele pierzaniei mele. Nu mă tem de cluinnoyhfl cetăţeană Laiselet! Peste mine este cineva care e mai t „decât dumneata şi decât Danton. Cineva căruia dumneatal nu mai ştii să te rogi. Luptă-te contra lui Dumnezeu, tri!!; misă a iadului! Râd de ameninţările tale!

Enric Sanson făcu câţiva paşi. Prinţesa îl chemă înapoi

— Eşti aşa de grăbit Enric Sanson?. zise cu batjocură Adella. Mai stai puţin. N-ai primit vreo veste de la I j]; Miranda?

Călăul tresări, se întoarse şi se-apropie de lectică.

— Taci, femeie coruptă!, strigă Enric Sanson plin de mânie şi indignare. Nu eşti demnă să pronunţi numele acelei femei.

Faţa prinţesei se descompuse de ură şi furie.

— Înjură-mă! însă tot eu voi triumfa! Căci aflăcă mâine, o teribilă judecată se va face în toată mănăstfrea unde se află acum Lili a dumitale!

— Şti deci că Lili se află acolo?, murmură călăul devenind palid.

Prinţesa râse răutăcios.

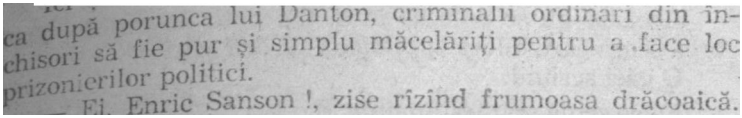
— Te miră? Ştiu asta de la Danton!, răspunse ea cu voce. tăioasă. Ştiu şi mai mult. Mai află deci, puritanule călău, că două regimente de artilerie au fost trimise la mănăstire pentru ca după porunca lui Danton. să se măcelărească toţi prizonierii din mănăstire, mă înţelegi, măcelăriţi fără milă, pentru a face loc condamnaţilor politici! Ha f ha! ha! urmă drăcoaica aplecându-se i: – onic asupra călăului. Tremuri meştere Sanson? Eşti palid? Te-a lovit bine săgeata?, Spui că eu nu mai cred în Dumnezeu? E adevărat, dar totuşi poţi să". mă crezi că mâine Lili nu va fi decât un cadavru ciuntit de un tun, o masa de carne diformă.

— Destul, destul! strigă Enric Sanson lovindu-se cu mâinile peste faţă de disperare.

Un moment rămase ca ameţit. Această nouă Iov = tur era mai puternică decât toate celelalte.

e şanson ştia că prinţesa putea să aibă dreptate.

Îi colo, în împrejurimile Parisului, se întâmplase

ca după porunca lui Danton, criminalii ordinari din închisori să fie pur și simplu măcelăriți pentru a face loc prizonierilor politici.
Ei, Enric Sanson !, zise rizînd frumoasa drăcoaică.

s; –, ieflectezi oricât. De astă dată Lili nu va mai scăpa H răzbunarea mea, şi poate că te vei oăi acum pentru în ai refuzat. Da. urmă prinţesa cu o voce tremurătoare lucind mâna călăului, acum e prea târziu să-mi mai spui vorbe de iubire, toată iubirea mea s-a prefăcut în ură înverşunată. Ai fi putut, Eric Sanson, să mă faci bună şi nobilă, m-ai reprins, mi-ai adus cea mai mare injurie care poate fi adusă unei femei, ai deşteptat iadul în inima mea, acum toate vor cădea asupra capului tău. Mâine seară, va fi moartă acea femeie care a fost între inima mea şi a ia ca o prăpastie! Păzeşte-ţi capul, Enric Sanson!…”

Prinţesa sfârşi cu un râs strident.

Apoi făcu semn purtătorilor şi zise servitorilor: – Închideţi lectica şi s-o pornim spre casă. Enric Sanson rămase împietrit.

Privea ca uluit torţele şi lectica care se îndepărtau. Aproape fără cunoştinţă porni spre casă.

Capitolul 183
O închipuire aeriană

Cinci Enric Sanson ajunse acasă îşi recăpătase, toată liniştea lui sufletească.

Mii de planuri pentru scăparea logodnicei sale îi trecuseră prin minte, dar niciunul nu i se păruşe bun.

Era aproape imposibil să o mai scape pe Lili. f. Enric Sanson cunoştea bine mănăstirea.

Era drum de o zi până acolo. Dacă ar fi pornit chiar acum, cu greu putea ajunge 1 ia nu te de prânz.

Nu mai era nicio scăpare pentru Liii. Enric se gândi la Orfelia. Cu dânsa voia el să se sfătuiască.

Din fericire, când ajunse acasă văzu lumină în rj Orfeliei.

Aceasta nu se culcase încă. Cât putu de repede urcă scara care ducea spre odaia surorii sale.

O găsi scriind.

Ea se sculă şi îi ieşi înainte.

— Îi scriam prietenului nostru Tellier, zise tiu" fată roşind. Mi-a trimis o scrisoare azi dimineaţă. Da Dumnezeule, se întrerupse deodată Orfelia aruncând privire fratelui ei, cum arăţi! Ce s-a mai întâmplat? 9

Enric se aruncă disperat pe un scaun şi zise:

— Ziua asta va fi cea mai groaznică zi din viaţa mea Mai întâi am avut la eşafod o scenă groaznică, de nedescris! Ah, ce corupt e acest pop Or! Nenumăratele măceluri şi sângele vărsat a ucis toate sentimentele bune din inimile oamenilor! Dar să nu mai vorbesc despre asta, urmă Enric peste un moment, ceva şi mai groaznic se va întâmpla. Mâine viaţa lui Lili va fi în primejdie şi de astă dată n-o vom putea scăpa!

— Dumnezeule, mă sperii!, răspunse sora călăului. Cum, Lili Miranda este iarăşi în primejdie? Ea pare a îi născută sub o stea nefericită.

— Ah, e aşa de groaznic încât buzele mele refuză să mai pronunţe vorbele, acelea. Şi totuşi trebuie să-ţi spun totul. Dacă nu găseşti vreun mijloc de scăpare, nu vreau să mai trăiesc!

— Vorbeşte!, murmură Orfelia.

Ea devenise albă ca varul bănuind ceva din cale afară de groaznic.

— Spune, ce este?, murmură apoi tânăra fată.

Enric Sanson suspină adânc.

— Ah, soră dragă, ce-am păcătuit ca soarta să ne persecute atâta?, gemu călăul. Câinele de Danton, altfel nu-l pot numi, a dat un nou ordin groaznic. Pentru a face loc în închisori condamnaţilor politici, mizerabilul a P°” runcât ca două regimente de artilerie să plece la fosta mănăstire a Câmpului Sfânt şi să-i măcelărească pe t1 condamnaţii de acolo!

— Dumnezeule!, strigă Orfelia. Şi Lili e lovită de această poruncă. Acum înţeleg!

r de făcui? Ce-i de făcut?, strigă Enric San7

— At Orfelia ajută-mă, sfătuieşte-mă. Nu pot şi 5011 d hlâă să o las pe logodnica mea să moară.

nu trt Nu există nicio scăpare, muimură cu tristeţe fatăl Trebuie să fie!, strigă Enric disperat.

Deodată o hotărâre străluci în ochii lui.

— Trebuie să mă duc la dânsa, strigă călăul. Ce-mi

— Acum de datoria, de slujba mea. Dacă printr-o miPasa cumva o pot scăpa pe Cili, voi fi fericit, dacă nu.

„Oimuri împreună cu ea!

— Dumnezeule!, strigă Orfeha. Enric, eşti nebun?

Gândeşte-te şi la mine!

Nu. Orfeha! Iubirea fraternă are o limită!, zise călăul, pe când o hotărâre nestrămutată îi strălucea în ochi. Nu voi ceda, nu voi fi slab. Viaţa fără Lili n-are preţ pentru mine. Îndată ce acea fiinţă îngerească va fi murit, nu mai e loc pe pământ pentru mine!

Enric, Enric!, suspină Orfelia îmbrăţişându-l. Pe mine vrei să mă laşi singură? Nu, nu, merg şi eu cu tine. Dacă nu o vom putea salva pe Lili, vom cădea şi noi zdrobiţi de tunurile nimicitoare!

— Asta vrei să faci, dragă soră? strigă Enric Sanson îmbrăţişând-o. Nu, nu, vorbeşti nebunii, dragă soră! Eşti tânără, frumoasă, viaţa îţi surâde, pe când eu nu mai am

de ce trăi!

Faţa Orfeliei se lumină.

— Ah, dragă Enric, cât de puţin îmi cunoşti inima. Eu trăiesc numai pentru tine. Te-am iubit din copilărie, am împărtăşit cu tine bucuriile şi durerile. Acum, dragă frate, dă-mi mâna, să mergem, poate că Dumnezeu e cu noi. Poate reuşim să o salvăm pe Lili! Dacă nu, vom muri împreună!

Un strigăt de bucurie ieşi din pieptul lui Sanson. El o strânse la piept.

Ah, Orfelia, ce bogat sunt!, murmură el. Am două „Îmi care bat împreună cu a mea! Acum nu mă mai tem o nimic, nici măcar de moarte. Trebuie să învingem! Se îmbrăţişară, apoi se sfătuiră cum ar putea să plece. Enric Sanson coborî repede pentru a da ordine. JNicolai era epuizat de durere, dar se declară gata să-l ocuiască pentru câteva zile pe stăpânul lui. Doi cai erau deja gata de plecare.

După o jumătate de ceas, călăul şi sora lui alergi spre mănăstire.

Multe, multe ceasuri călăriră ei în fugă.

Peste tot pe unde treceau domnea o tăcere solemnă Numai în inimile călăreţilor domnea neliniştea, dureioşi deznădejdea.

Astfel merseră ei toată noaptea şi jumătate din cede-a doua zi.

Întrebând în diferite sate dacă trecuseră deja regimentele de artilerie, li se răspunse că deja dis-de-dinij neaţă trecuseră cu mare zgomot.

— Orfelia, venim prea târziu!, strigă Enric Sanson

Ajunseră deja foarte aproape de mănăstire.

Deodată Enric Sanson se înspăimântă.

O împuşcătură de tun făcu să vibreze aerul, apoi încă

una şi încă una.

— Orfelia, Orfelia!, strigă Enric cu o voce supraomenească. Venim prea târziu!

Enric era aşa de iritat că nu mai putu să se ţină în şa.

Deodată, înainte ca Orfelia să-l fi putut sprijini, Enric căzu de pe cal.

Calul sări în sus, fugi şi se opri la oarecare depărtare.

Orfelia sări jos de pe calul său.

— Dumnezeule, ce-ai păţit Enric?, murmură ea tremurând. Mulţumită lui Dumnezeu, trăieşti, nu ţi-ai pierdut cunoştinţa!

Enric Sanson gemu.

— N-am nimic soră! Şi totuşi!... vocea călăului fu înecată de plâns.

Tunurile se auzeau mereu. Privi din nou spre colina pe care se înălţa mănăstirea.

— Ce e asta? strigă Enric Sanşon sculându-se repede.

Deasupra mănăstirii se ridicase o-bombă ciudată. 9

— Ce-i asta?, murmură încă o dată Enric Sanson.

Sora lui, de asemenea încordată, se uită în acest aşi direcţie.

Aşa ceva nu văzuse niciodată.

O mică bombă se ridica din ce în ce mai mult deasupra castelului.

Dedesubt era o barcă, sau aşa ceva, şi într-I lsJ erau oameni.

era mare, nu se putea vedea dacă erau femei. Distanta c...

bărbatne se întâmplă Enric, o minune, strigă

„7 clină de bucurie. Ţi-am spus, Dumnezeu mai Orfelia P

bdfnvic Sanson nu răspunse

FI se uita numai la globul vrăjit, care se ridica mereu

– Călăul împreună mâinile ca pentru a se ruga, ZDumnezeule, dacă e posibil, murmură călăul cu ele tremurânde, Lili, scumpa mea logodnică, pot spera că Dumnezeu a făcut o minune? Globul dispăru.

Enric şi sora lui, fără a spune un cuvânt, se îmbrăţişară.

Capitolul 184 MĂCELUL DIN ÎNCHISOARE

Să ne întoarcem la graţioasa Lili.»

Bineînţeles vestea despre ordinul lui Danton ajunsese şi aici.

— Ce se va întâmplă?, se întrebau cu toţii, de la director până la cel din urmă criminal.

Directorul ştia că nu-i putea cere lui Danton milă pentru condamnaţi.

Lucrul acesta ar fi fost zadarnic şi apoi şi-ar fi primejduit viaţa.

Demnul bătrân hotărâse să caute prin toate mijloacele să înlăture această crimă nemaiauzită.

Directorul îi poruncise lui Lili să ţină secretă vestei venită din Paris.

El dorea ca niciun prizonier să nu ştie de primejdia care-i ameninţă.

Dar cum se putea ţine ceva secret, atunci când atotputernicul Danton îşi avea pretutindeni spionii lui.

Tourzel. fără să ştie, era spionat de câţiva dintre subalternii lui.

Ei fuseseră informaţi în ascuns de ceea ce-i aştepta Pe Condamnaţi.

Unii dintre aceşti paznici, cei mai răi şi mai cruzi, S’isiseia de cuviinţă să facă aluzii faţă de nenorocitele prin” ruere, la soarta care le aşteaptă.

Fiecare dintre ele primea vestea.

Unele cădeau în apatie, altele plângeau, altele era»! cuprinse de o furie nebună.

Directorul adună în curte pe toate condamnatei J care începuseră deja a se răzvrăti şi le vorbi astfel: e

— Nu ştiu cine a îndrăznit, împotriva poruncilor mele să vă comunice o astfel de veste, care îmi parvine în numele Convenţiei de la ministerul de justiţie. N-am timn să cercetez şi de altfel ar fi zadarnic. Pot să vă spun numai că ce-aţi auzit e adevărat!

Un murmur de groază trecu prin rândurile femeilor adunate.

Îl cunoşteau pe director destul de bine şi ştiau că i el nu spunea decât adevărul.

Vestea li se păru groaznică.

— Dar eu nu voi îngădui ca voi să fiţi măcelărite de tunuri, urmă directorul ridicând capul cu mândrie veţi rămâne în viaţă, dar trebuie să vă răscumpăraţi viaţa. Nu pot să vă scap altfel. Răzvrătindu-mă contra superiorilor mei, o fac cu credinţa că mă supun voinţei lui Dumnezeu! Vreţi să vă supuneţi orbeşte poruncilor mele? Vreţi să apăraţi mănăstirea?

Un „da” unanim se auzi din rândurile femeilor.

Lili era cuprinsă de frică şi grijă.

Orice culoare de viaţă dispăruse de pe faţa ei.

Înainte ştiuse să-şi ascundă tristeţea şi dorul de Enric, acum însă căzu pradă unei disperări desăvârşite.

Copii erau prea nevinovaţi pentru a înţelege primejdia care-i ameninţa pe părinţii lor şi pe Lili, tovarăşa lor de joacă…

Copii o înconjurară pe Lili, încercând să o înveselească.

Dar Lili nu-i asculta, era cu gândul în altă parte.

Gânduri triste o bântuiau. De ce avea o soartă aşa de rea? Va trebui să moară fără să-şi mai revadă pe iubitul ei, Enric?

Chiar şi slujba şi-o făcea Lili în aceste zile mai neglijent ca de obicei.

Femeile condamnate se plimbau prin curte împreună cu nebunii care fuseseră lăsaţi liberi.

Montgolfier, noul prieten al lui Lili, era de negăsit.

De câte ori Lili intra în celula lui, aceasta era goală. Bătrânul dispăruse.

văzu că toate lucrurile de pa masă, sforile, bucăţile ataşe şi celelalte dispăruseră. – de alat şi acest nenorocit de apropiata primejdie?

Să pg cale să ascundă lucrurile pe care le cumpărase, Ori era p…?

„Economiile unei vieţi întregi

11 tt””. În tojylâi Jjâi

M ntgolfier ştia totul. Lili înţelese asta în momentul în rare U întâlnise pe bătrân în curte.

El alergă spre imara fata şi o apuca de braţ cu blândeţe – totdeauna aşa de bună cu mine, dragă ilă zise bătrânul. Acum însă a venit momentul să-ţi

St recunoştinţa mea.

— Cum asta?, întrebă tânăra faţă. O. ştiu totul! zise Montgolfier misterios. Bătrânul Montgolfier nu-i nebun cum cred oamenii. Republica vrea să omoare pe toţi prizonierii. Va fi o scenă groaznică. În aparenţă nicio scăpare nu-i posibilă.

Nu. Într-adevăr nu-i posibilă, zise Lili cu ochii umezi, devenind palidă. Ştiu că şi eu va trebui să mor, şi e îngrozitor să fii tânără şi sănătoasă şi să trebuiască să părăseşti viaţa din cauza unui om fără inimă!

— Nu draga mea copilă, nu va trebui să mori!, strigă

Montgolfier cu vocea tremurândă, îmbrăţişând-o pe tânăra copilă.

Lili văzu că bătrânul avea lacrimi în ochi.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?, strigă Lili compătimitoare. Eşti aşa de emoţionat!

— Da. sunt emoţionat, strigă Montgolfier, copila mea sunt aşa de mulţumit încât aş vrea să-i mulţumesc lui Dumnezeu. După o viaţă întreagă de muncă, succesul îmi surâde.

El o trase pe Lili spre un loc mai ferit. Faţa lui deveni deodată serioasă.

— Poţi să păstrezi un secret? şopti Mongolfier.

— Desigur, niciodată n-am trădat pe nimeni!

— Ei bine, corabia mea aeriană este aproape gata. Şopti Montgolfier uitându-se în toate părţile pentru a vedea dacă nu e auzit.

„Ce spui?, zise Lili dându-se înapoi cu un pas. v în că ai scos toate lucrurile din odaie. Unde sunt acum?

— Taci» strigă Montgolfier uitându-se cu băgare de seamă în toate părţile. Asta e secretul meu. Acum. când o nea severă nu mai domneşte aici, mi-am găsit un loc mai ferit. Acolo nu mă deranjează nimeni. Cred J9 nici directorul nu are habar de existenţa acelei înefeei

— Şi acolo ţi-ai clădit corabia?, strigă Lili. al. 1 Dumnezeule, de ar vrea Dumnezeu să-ţi reuşească, atun atunci... (I

— Niciun dacă!, o întrerupse hotărât Montgolfier e i ochii strălucitori. Îţi spun că în curând voi fi salvatorul tău. Îmi promiţi, nu-i aşa, să vii în celula mea, îndat” ce groaznica primejdie se va apropia? Promite-mi asta* copilul meu!

Lili dădu din cap.

Ea strânse mâna bătrânului, fără a avea însă în inima

ei vreo speranţă.

Acum ea credea într-adevăr că bătrânul era nebun

Ea îl salută pe Montgolfier şi alergă spre locuinţa familiei Tourzel. Mongolfier se uită lung după dânsa.

Capitolul 185 PRIMA ÎMPUŞCĂTURĂ DE TUN

Cele câteva zile până la sosirea regimentelor de artilerie trimise de Danton, trecură cu o repeziciune înspăimântătoare.

În sfârşit venise acea zi fatală în care trebuiau să sosească soldaţii.

La porunca directorului, toate intrările mănăstirii fuseseră zăvorâte.

În faţa porţilor au fost puse bucăţi de stânci în care să se zdrobească bombele tunurilor.

Deoarece înainte mănăstirea fusese cetate, putea fi uşor apărată.

Tourzel hotărâse ca în cazul în care lucrurile vor. merge prea departe, toate femeile să pregătească apă fierbinte că să arunce de pe ziduri peste soldaţi.

Tourzel spera că teroarea nu va domni mult timp în Paris.

Crezuse chiar că Danton, care devenea din ce în ce mai puţin iubit în ţară, va cădea chiar înainte de sosirea regimentelor de artilerie.

Această speranţă îl făcea să se hotărască la rezistentă.

Nu, sute de vieţi nu pot fi jertfite cu aprobarea lui.

degrabă voia să se jertfească el <fu. familia lui îfcă sufere acestea.

Mănăstirea fusese prefăcută într-o cetate, re-i drept lipseau soldaţii.

Spionii lui Danton au vrut chiar să trimită veşti la… dar Tourzel trebuie să fi aflat aceasta, căci II Pa este pe credincioşii lui să lege pe câţiva funcţionari fiusă-i ascundă în subterane.

astfel, Tourzel putea spera că guvernanţii din Paris nu vor afla nimic despre planul lui.

Directorul spera să poată lua legătura cu comandanţii celor două regimente.

Poate că aceia cărora li se poruncise să aducă tunurile şi să distrugă mănăstirea, erau oameni de onoare.

Dar în curând avea să se convingă că în afară de dânsul, nu mai existau mulţf oameni cinstiţi în Franţa, în aceste timpuri tulburi.

Pe cel mai înalt turn al fostei mănăstiii ex-a postat un funcţionar de încredere al directorului.

Acesta trebuia să-l vestească pe director imediat ce va zări regimentele.

Toate inimile palpitau de emoţie.

Deodată se auzi semnalul funcţionarului aflat în turn. Toţi cei din mănăstire se înfiorară. Acum sosise mementul hotărâtor.

Tourzel se urcă imediat în turn.

Sus era credinciosul lui funcţionar, care fără a spune un cuvânt, arătă cu mâna în zare.

Lui Tourzel îi fu de ajuns o privire pentru a ved; ci că ordinul lui Danton era pe cale de a se realiza. Regimentele de artilerie veneau.

Cu iuţeala fulgerului se răspândi vestea despre venirea soldaţilor.

Inimile tuturor băteau mai, mai să se rupă. Cum se va sfârşi ziua de azi?

Cu groază se gândeau prizonierii că Tourzel îşi va schimba poate gândul în ultimul moment şi-i va deschide

P°rţile inamicului.

Plânsete şi vaiete se auzeau pretutindeni în mănăstire.

Uli şedea palidă în grădină împreună cu copii directorului.

La drept vorbind ar fi trebuit să stea printre ceilanprizonieri, căci Danton îi poruncise cu severitate i»] f Tourzel să nu cumva să ascundă vreuna din condamnate

Ba chiar numele lui Lili fusese pomenit în mod special. Cititorul ştie cui se datora această poruncă.

Tourzel, în privinţa acestui punct, se făcuse deja vinovat de nesupunere.

El o tratase pe Lili ca pe propria lui fiică.

— Nu, copilă, zise el întorcându-se din nou în sânul* familiei sale şi întinzând mâna ca pentru a o binecuvânta pe tânăra fată, rămâi la noi şi împărtăşeşte soarta noastră. Facă Cerul, ce crede de cuviinţă. Eu îmi voi face datoria până la capăt!

Doamna Tourzel era foarte întristată şi îngrijorată.

Ea presimţea că nenorocirea îşi va – urma cursul neîntrerupt.

Tourzel ieşi din casă şi ocoli încă odată toată mănăstirea.

El îl întâlni pe bătrânul Montgolfier care tocmai ieşea dintr-un gang întunecos.

— Du-te în celula dumitale moşule, nu ne sta în cale!, strigă Tourzel în treacăt, fără a-i da atenţie.

Montgolfier se opri.

Tremurând de iritaţie, bătrânul se uită după director.

— Că eu sunt nebun să mă duc la celula mea! Nenorocituie, pe tine datoria te împinge la moarte. Eu însă trebuie să o scap cel puţin pe gingaşa fată care s-a arătat aşa de bună cu mine.

El respiră adânc.

Din nou un surâs misterios îi flutură pe buze.

— Focul arde deja, murmură bătrânul, aburul se formează şi umple balonul, încă vreo două ceasuri şi apoi…

Tourzel alergă spre turn.

El scrisese deja acum câteva zile o scrisoare lunga şi-l însărcină acum pe un funcţionar al lui să ducă ser isoarea comandantului celor două regimente.

În această scrisoare Tourzel îl ruga cu vorbe mişcătoare să cruţe viaţa a sute de nenorociţi să se întoarcă înapoi la Paris.

Tourzel aştepta rezultatul acestei scrisori. Se urcase

ar Grozave privelişte!;

P, t „nentele ajunseseră la poalele muntelui. Se mirau vur că nu i întâmpinase niciun curier de la mănăstire. deSfXu douăzeci şi patru de tunuri care străluceau la

S° Trecu un ceas de când funcţionarul directorului plecase – ducă scrisoarea unuia dintre comandanţi. SU Deodată Tourzel văzu o mişcare în rândurile soldaţilor. Se auzi comanda. Tunurile au fost îndreptate în sus. Dumnezeule! N-aveau inimă ofiţerii ăştia? Răspunsul la această întvebare a fost dat imediat. Un bubuit groaznic răsună. Bomba lovi un zid, chiar lângă locul unde stătea directorul.

O parte din zid se dărâmă Tidicând nori de praf. Peste un sfert de ceas cineva bătu la poartă. Tourzel se auzi strigat pe nume. El se urcă pe zid.

Afară stătea un ofiţer de artilerie.

— Dumneata eşti directorul închisorii, cetăţene?, strigă ofiţerul.

— Eu sunt, ce veste-mi aduci la scrisoarea mea?

— Eşti nebun, cum îndrăzneşti să te opui puternicului Danton? îţi pierzi capul. Avem ordin să executăm imediat

condamnaţii.

— Niciodată! răspunse Tourzel. Refuz să fiu complicele călăilor. m

— Deci nu vrei să te supui, cetăţene?, strigă ofiţerul ameninţător.

— Nu, răspunse Tourzel hotărât.

— Alunei vei suporta consecinţele!, strigă ofiţerul scrâşnind din dinţi.

— Faceţi ce vreţi, dacă n-aveţi milă. Dumnezeu e mare!

Ofiţerul mai spuse ceva de neînţeles, apoi plecă. Tourzel se întoarse în mănăstire.

El îşi împreună mâinile şi aruncă o privire rugătoare spre cer.

— Fie voia ta, Doamne!, murmură el, dar mai bine „or decât să comit o crimă!

El se opri un moment. O dorinţă fierbinte îi lumină faţa.

— Mă Nduc la nevasta şi copiii mei, şopti Tourzel Cl) buzele tremurânde, pentru a-mi lua adio de la ei. Dacă am putea scăpa!

Cu aceasta, curajosul bărbat porni spre locuinţa lui.

Capitolul 186

BOMBARDAREA MĂNĂSTIRII

O mare mişcare se produse în toată mănăstirea la auzul primei bubuituri.

Tunurile erau îndreptate cu gura în sus, gata să arunce bombele.

Tourzel ajunse în grădină.

Nevasta lui, Lili şi copiii săi tremurau de emoţie.

— Ah, copiii mei, strigă nenorocitul bărbat, dacă aş

putea să vă apăr, dacă ar vrea Dumnezeu ca măcar voi să fiţi scăpaţi!

Tourzel se întoarse spre Lili.

— Dragă copilă, zise el cu o voce tremurândă. Am o presimţire că o să poţi fi folositoare copiilor mei, fă-o! Nu-i aşa că şi eu am fost bun cu tine?

Plină de recunoştinţă, Lili se plecă peste mâna bătrânului.

— Ah, cu plăcere mi-aş jertfi şi viaţa pentru copii!, strigă tânăra fată. Dar să sperăm, că lucrurile nu vor fi atât de grave!

— Nu mai este nicio speranţă, zise Tourzel, răspunzând în acelaşi timp unei priviri întrebătoare a nevestei lui care se apropiase de ei. Călăii sunt hotărâţi! în fiecare moment putem fi omorâţi!

— Ah, Dumnezeule, strigă doamna Tourzel abia ţinându-se pe picioare.

Ea îşi îmbrăţişă plângând soţul.

— Ah, doamne, e posibil ca francezii să se poarte astfel cu compatrioţii lor?

În acest moment izbucni catastrofa.

Un tunet grozav, lung şi răsunător, multiplicat de ecoul munţilor, făcu să vibreze aerul.

…]). Şi moment un zid se dărâmă, umplând locul în U turi, nu departe de locul unde stăteau copiii. de Aceştia începură să plângă şi se înghesuiră lângă maro a lor.

Lili căzu în genunchi.

…sub ce stea nefericită m-am născut! Tourzel nu scoase niciun cuvânt. El se întoarse şi vru să plece.

CC vrei să faci?, se văita nenorocita sa soţie.

nu te las să pleci. Nu te pot şti departe de mine! Rămâi lângă mine şi lângă copii, te conjur!

— Dragă nevastă, nu trebuie să vezi grozăviile care

vor avea loc acum. Rămâi cu copiii. Şi încă ceva, dragă nevastă! Dacă în viaţă nu ne vom mai revedea… Nu vorbi astfel!, se văita doamna Tourzel.

— Dacă în viaţă nu ne vom mai revedea, murmură bătrânul cu o voce stinsă, atunci, draga mea nevastă, îţi mulţumesc de o mie de ori pentru toată iubirea pe care mi-ai arătat-o, pentru toată afecţiunea care mi-a încălzit sufletul atâţia ani. Rămâi cu bine! Rămâi cu bine, draga mea nevastă. Pe mine mă cheamă datoria. Nu trebuie să mai întârzii!

Dar doamna Tourzel îl ţinea pe soţul ei îmbrăţişat.

— Rămâi cu mine!, plângea ea. Ah Dumnezeule! Ce-am păcătuit ca să ne pedepsească Dumnezeu aşa de aspru.

În acest moment se auzi o nouă bubuitură.

— Arde. arde!, se auzi în acest moment o voce…

— Arde în mănăstire, s-a aprins magazia de secară! Această veste era pentru sărmanul director fulgerătoare.

Un moment rămase ca împietrit. Apoi îi îmbrăţişă pe toţi.

— Rămâneţi cu bine, nu mai pot sta! El o îmbrăţişă pe Lili cu căldură.

— Şi tu, copila mea, rămâi cu bine şi nu-ţi uita Promisiunea, apără-mi copiii când eu nu voi mai fi, murmură nenor & citul!

El avea o presimţire că nu va ieşi cu viaţă din luptă

Rămâneţi cu bine!, strigă încă odată Tourzel.

Apoi dispăru.

— Iubitul meu soţ?, strigă doamna Tourzel. Şti «– n-o să te mai văd niciodată.

Durerea nemăsurată o făcu pe nenorocita femeie «J cadă în genunchi.

Lili alergă spre ea şi 9 îmbrăţişă cu dragoste.

— Ai nădejde în Dumnezeu, doamnă!, murmură Lil*

El, Tatăl Ceresc fără a cărui voinţă nimic nu se face n „va apăra şi pe noi. El va face ca toate să se sfârşească pe bine.

Din nou se auziră bubuituri, părea că cerul se sparg»

Pretutindeni se vedeau dărâmături.

— Foc. foc! se auzi iar.

Lili se uită în jur îngrozită.

Dumnezeule, să fie adevărat că bombele de tun aprinseseră mănăstirea?

În adevăr se vedeau deja limbi de foc.

Un fum alb înconjura flăcările.

— Foc. foc! se auzi din nou.

Se auzi vocea tunătoare a directorului.

— La ziduri, e vorba de viaţa voastră! Aduceţi apă fiartă! Soldaţii se pregătesc să intre în mănăstire!

Lili nu se mai putu stăpâni.

Ea îi apucă pe cei doi copii şi căzu în genunchi cu ei.

— Copii, rugaţi-vă pentru tatăl vostru!, murmură Lili.

— Da, rugaţi-vă pentru tatăl vostru, murmură nenorocita mamă cu o voce stinsă, rugaţi-vă ca Dumnezeu să ne dea un sfârşit bun! Ah, inima mi se rupe în piept. Ştiu că nu voi mai vedea niciodată pe soţul meu!

Noi bubuituri se auziră.

— Dumnezeule, zidurile se dărâmă, focul se răspândeşte.

— Aici nu putem rămâne, zise Lili. Te rog, urmează-mă, d-nă. Iau copiii cu mine. Ştiu un loc sigur, la subsol. Să mergem!

— Da, să mergem!, strigă cu voce tremurândă doamna Tourzel.

Abia ţinându-se pe picioare, plecară spre ascunzătoare.

mai era uşor să părăseşti grădina. dorul boltit de la

ieşire era în ruine. C°îl n7 fivă privelişte îi aştepta când ajunseră în

Să plecăm de aici!, strigă Lili. Nu suntem siguri

Moment de viaţa noastră! Să fugim, să fugim! un să fugim!, strigau femeile alergând prin curte.

În acest moment se întâmplă ceva groaznic.

O bombă lovi în grămada de femei din curte.

Un strigăt sinistru se auzi, şi vreo paisprezece femei căzură la pământ.

Lili o luă la fugă împreună cu copiii.

Abia putea întoarce capul centru a vedea dacă doamna Tourzel o urma.

Din fericire aceasta alerga în urma ei şi a copiilor.

În acest moment, Lili se simţi apucată de mână.

Întorcând capul îl zări pe bătrânul Montgolfier. Ochii acestuia erau strălucitori.

— Momentul cel mare a venit!, strigă Montgolfier cu o voce tremurătoare. Vino, copilul meu, vei fi scăpată. Ceasul libertăţii a venit!

— Ah, lasă-mă, lasă-mă, zise Lili. Nu-i vreme de glumit acum.

— Vino, copila mea!, strigă Montgolfier. Vei fi scăpată, ţi-am promis-o. Acum îmi ţin cuvântul. Eu nu glumesc!

— Nu. nu, nu pot pleca, am promis să-i apăr pe aceşti copii. Acolo este nenorocita lor mamă. Mai degrabă mor, decât să mă despart de copii.

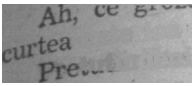
— Atunci ia-i şi pe dânşii. Dar vino, copilă. Peste zece minute mănăstirea va fi distrusă şi vom muri cu toţii!

Montgolfier o apucă de braţ şi o trase cu putere.

„— t înainte, înainte!, strigă el, nu vă pierdeţi curajul! încă puţin şi suntem în siguranţă!

Lili aruncă spre cer o privire disperată.

Ea se ruga lui Dumnezeu să facă o minune şi să scape

exterioară a fostei mănăstiri. «utindeni erau numai dărâmături.

ni? te fiinţe nevinovate.

Capitolul 187 CĂLĂTORIA AERIANĂ

După câteva minute Montgolfier intră într-un corirj întunecos.

Cobori câteva trepte.

Intrară într-o încăpere subterană.

— Înainte, înainte!, strigă Montgolfier, în câteva secunde am ajuns la ţintă!

În curând părăsiră coridorul subteran.

Acum se aflau sub cerul liber pe o platformă.

Lili rămase surprinsă la vederea unui balon de mătase care se înălţa spre cer.

Dedesubtul lui era legat cu frânghie un fel de butoi

Balonul era legat de crăcile unui copac.

Chiar şi doamna Tourzel nu-şi putu împiedica un strigăt de surprindere.

— Dar ce-i asta? strigă în sfârşit nenorocita femeie. De unde a apărut asta, aici în mănăstire? N-am văzut niciodată o astfel de minune!

— Înainte, înainte!, strigă Montgolfier cu ochii plini de bucurie. Veţi vedea ceva şi mai minunat. Intraţi în corabie, e loc pentru toţi.

Lili se uita uimită la butoi.

Era într-adevăr destul de mare ca să poată încăpea toţi.

— Dar ce înseamnă acest foc? întrebă tânăra fată

Pe un trepied, în mijlocul butoiului, dar destul de sus, ardea un foc.

Un fum gros intra în gura balonului şi-l umfla mereu.

— Asta-i aerul încălzitor, murmură Montgolfier, care umflă balonul şi-l poartă prin aer.

Lili clătină din cap.

— Pentru Dumnezeu, ce-ţi închipui? Repede, n-avem vreme de pierdut!, strigă Montgolfier silindu-i pe Lili, pe doamna Tourzel şi pe copii să intre în butoi.

Imediat după asta. Mongolfier sări şi el înăuntru, scoase din haină un cuţit şi tăie sforile prin care era legat balonul de copac.

Lucrul neaşteptat se întâmplă. Balonul se ridică de 11 pământ şi se urcă în aer, ducând polobocul cu dânsul.

„1 i înţeles, desigur, ce fel de invenţie era

CTA lui Montgolfier „jeeatf t] uimea a văzut baloane zburătoare.

cu atât mai mare era uimirea protejaţilor lui

Rolfier, văzându-se ridicaţi în aer. M°n Dumnezeule, visez sau sunt trează?, strigă Doamna

„T/el împreunând mâinile. 1 Staţi liniştiţi!, îi sfătui Montgolfier. Să nu ne mişvedeţi focul de la mijloc. Dacă se aprinde balonul întem pierduţi

s Balonul ajunsese deja la vreo sută de picioare deasupra pământului.

Deodată doamna Tourzel scoase un strigăt disperat.

Ea arătă în jos, cu priviri rătăcite.

Privirile tuturor să îndreptară într-acolo.

Dumnezeule! Era un spectacol îngrozitor!

Cu capul sfărâmat, cu mâinile întinse, directorul Tourzel era întins pe asfaltul din curte. Sângele era împrăştiat în jurul lui.

Eroul căzuse în lupta ucigătoare.

— Trebuie să mă duc jos la soţul meu!, strigă doamna Tourzel. Pentru Dumnezeu, lăsaţi-mă să cobor!

Ea se pregăti să se arunce din barca aeriană, dar Montgolfier o opri cu o mână viguroasă.

Lili îi opri pe copii să se uite în jos.

Ea îi îmbrăţişă pe copiii, care voiau să se agaţe de mama lor.

Balonul se urca din ce în ce mai sus.

— Ei, am avut dreptate? o întrebă el pe Lili. Eram eu nebun? Am meritat eu să fiu închis într-o casă de sănătate atâta timp?

Lili nu putu să răspundă.

Ea recunoştea primejdia din care scăpase şi-i mulţumea lui Dumnezeu.

Balonul se urca mereu. De jos se auzeau stfâgăte de uimire.

Cei de jos văzuseră balonul şi credeau într-o minune. Sur prinderea era aşa de mare, încât lupta se opri.

Astfel se întâmplă că apariţia balonului salvă viaţa multor prizonieri, care profitară de zăpăceală pentru a fugi în grabă.

Astfel că toţi acei care până acum rămăseseră i viaţă, fură cruţaţi.

Cu cât balonul urca, cu atât deveneau mai mici menii de jos cu urile şi răzbunările lor.

Lili fu apucată de ameţeală.

Montgolfier aţâţa focul din când în când.

— N-am fost nebun, murmură bătrânul entuziasmat ştiam ce vreau. Acum Cerul m-a ajutat. Nu-i aşa, draga copilă, că m-am ţinut de cuvânt?

Ochii lui Lili se umplură de lacrimi.

Era aşa de emoţionată încât nu putea să vorbească

Deodată Doamna Tourzel îşi veni în fire. Până acum fusese leşinată.

— Ah, Doamne, Doamne!, strigă ea deodată, bărbatul meu e mort, presimţirea mea!... O, copiii mei, iubiţi copii, nu mai aveţi tată!

Doamna Tourzel îşi îmbrăţişă copiii cu ardoare. Butoiul începu să se clatine.

Nu lipsise mult ca toţi cei din balon să fie aruncaţi în afară.

— Îngrozitor! îngrozitor!, strigă Montgolfier cu o voce stridentă, căutând să aşeze focul la loc.

Dar lucrul grozav se întâmplă.

Focul căzu în afara gondolei, în adâncime.

În acelaşi timp toţi băgară de seamă că balonul pierdea din înălţime.

„— Dumnezeule, suntem pierduţi!, strigă Lili simţind că balonul se lăsa repede în jos.

— Ţineţi-vă de frânghii!, strigă Montgolfier. Nenorocită femeie, strigă el scrâşnind din dinţi către Doamna Tourzel care rămase împietrită. Ce ai făcut! Toată munca mea e zadarnică 1 Acum Dumnezeu să ne ajute!

El nu mai putu vorbi. Balonul cădea cu o repeziciune din ce înfce mai mare.

Lili era ameţită. Ea simţea că în curând vor ajunge la pământ şi atunci vor fi prefăcuţi în praf.

Lili îl văzu pe bătrânul Moltgolfier smulgându-şi părul din cap cu disperare.

Ea leşină.

Ceilalţi aşteptau din moment în moment moartea.

Capitolul 188 VICTIMA APEI

Sanson şi sora lui îşi învinseseră uimirea pe le-o

pricinuia apariţia aeriană pe care nu puteau

S-o explice…

Î adevăr, el nu se înşelase, erau oameni în vasul e era legat cu frânghii de balonul de mătase. Cal Speranţa că Lili ar putea să fie şi-ea în această cou „rore evident se ridicase din interiorul mănăstirii, raDie…

rrescu în inima lui Enric.

— O, Orfelia!, strigă călăul apucând-o de mână pe sora lui, dacă ar mai fi speranţă, dacă tunurile n-ar fi nimicit încă viaţa logodnicei mele!

— Să sperăm!, zise Orfelia roşindu-se puţin. În pieptul meu trăieşte un sentiment că Dumnezeu nu ne va părăsi. O iubire aşa de fierbinte ca aceea pe care o simţi tu pentru Lili, nu poate rămâne nerăsplătită!

— Ah, Orfelia!, strigă Enric ducându-şi mâna la inimă. Nu-mi da speranţe care nu se pot realiza. Inima mea este plină de deznădejde. Ah, dacă ar fi posibil ca…

Orfelia credea că Cerul făcuse o minune pentru a scăpa nişte oameni nenorociţi, pe când Enric, mai sceptic, credea că balonul era doar o iluzie optică.

Mult timp se uitară uimiţi la corabia aeriană.

Apoi încălecară.

Tunurile bubuiau mereu, iar mănăstirea era în flăcări.

Enric Sanson întoarse capul îngrozit.

Călăul se gândi ce trebuie să facă.

— Ah, Doamne. Orfelia! murmură Enric. Dacă ne-am bucurat în zadar! Dacă Lili n-a scăpat de la moarte! Nu, nu mai pot să mai stau pe loc. Fug spre mănăstire şi dacă nu voi putea s-o scap, voi muri şi eu cu dânsa.

Fără să mai aştepte răspuns, el dădu pinteni calului.

Acesta sări în sus, apoi o luă la goană.

Enric Sanson o auzi pe Orfelia scoţând un strigăt de

groază.

Călăul îşi înfrână imediat calul.

— Dumnezeule, Orfelia, ce este?, strigă călăul uitându-se la sora lui care rămăsese pe loc.

— S-a întâmplat o nenorocire!

Orfelia arătă cu mâna întinsă spre cer.

— Acolo, acolo!, strigă ea. Uite Enric, ce nenorociri, i

Enric se uită în sus.

Dumnezeule, ce lucru grozav se întâmplase.

Corabia aeriană pe care mai înainte o admiraseră atât era şi acum sus, dar balonul se dezumflase şi flăcări se prelungeu de-a lungul frângniilor încurcate.

Enric bagă de seamă că balonul cădea cu o uimitoare repeziciune.

Un strigăt de groază ieşi din pieptul lui Sanson.

El nu mai auzea bubuiturile tunurilor şi nici exclamaţiile de durere ale Orfeliei.

Acum auzea chiar şi strigătele de groază scoase de oamenii din balon.

Se înşelă el, sau auzise într-adevăr vocea lui Lili printre aceste strigăte?

Îl înşală ochiul, sau o vedea într-adevăr pe Lili printre oamenii din gondolă?

Din nou călăul scoase un strigăt.

În acelaşi moment se simţi apucat de braţ. Orfelia venise lângă dânsul.

— Ce vrei? o întrebă Enric zăpăcit.

— Enric, trebuie să venim în ajutor acestor nenorociţi, zise Orfelia cu hotărâre. Nu vezi că balonul s-a aprins? Din fericire el cade spre lac, aşa că poate îi vom putea scăpa.

Fără a pierde un moment, Enric dădu pinteni calului.

Cei doi cai o porniră în goană spre malul lacului.

Enric nu pierdea din vedere niciun moment balonul, aprins.

El văzu foarte clar mai mulţi oameni în gondolă, care se agăţaseră de frânghii şi de marginea gondolei.

— Lili! Lili*!, strigă deodată Enric…

Privirea lui pătrunzătoare nu-l înşelase.

El o recunoscuse pe logodnica lui. care ţinea mereu îmbrăţişaţi copiii care i se încredinţaseră.

El dădu pinteni calului cu atâta putere, încât acesta necheză şi o porni într-o goană nebună spre malul lacului

— Înainte!, strigă Enric bătând calul cu cravaşa”.

Balonul căzu în lac făcând un zgomot enorm şi un”.

prăştiind apa în toate părţile.

Sanson auzi mai multe strigăte de moarte.

*°Î? totul se linişti.

pentru Dumnezeu, venim prea târziu!, strigă Enric maj ei sări din scări şi se aruncă în apă tp 1 capul calului. Înric era un înotător îndrăzneţ, dar şi Orfelia înota

„Peste câteva secunde, Orfelia ajunse la mal.

Ea cobori de pe cal şi se pregăti să se arunce în apă. Dar mai întâi se uită peste toată suprafaţa lacului. În stânga, Enric!, strigă ea. Acolo văd ieşind din pă un cap blond de fată. Mai la stânga, ai înţeles?

Da, da!, strigă călăul.

Deodată el scoase un strigăt de bucurie. Da, văzuse şi el capul cel blond pe care îl arătase „ora lui.

Cu un braţ viguros o apucă pe gingaşa fată. El văzu că ea era pe cale să se înece şi ţinea cu ultimele puteri îmbrăţişaţi doi copii.

Această greutate era aproape imposibilă de susţinut pentru Enric.

Cu toată puterea lui, cuprinse cu un braţ corpul delicat al tinerei fecioare.

— Este Lili. Lili, scumpa, dulcea şi adorata mea Lili! să rigă Enric Sanson.

Apoi, ştiind că n-avea un moment de pierdut, începu să înoate spre mal.

Văzu îndată că nu putea să-i scape pe toţi trei. El încercă să scoată din braţele lui Lili pe cei doi copii leşinaţi, care şi aşa ţineau capetele sub apă.

Dar nu reuşi pentru că Lili îi ţinea foarte strâns lângă ea.

În acest moment de mare primejdie, când Enric era şi, se ducă la fund împreună cu cei pe care îi scăpase, veni Orfelia înotând cu îndemânare spre dânsul.

Enric îi strigă să ţină deasupra apei capetele copiilor. K Peste câteva secunde înotătorii ajunseră la mal.

Bucuria lui Enric era fără margini. El ţin ea în braţe C0 pul cald al lui Lili.

„Deci Cerul făcuse într-adevăr o minune. Lili scăpase n măcelul de la mănăstire.

Cu mare băgare de seamă Enric îi întinse pe cei şi păţi pe iarba moale.

După câteva secunde de îngrijire, tânăra fecio; deschise ochii.

Un surâs de fericire îi apăru pe buze când îl zări Enric Sanson îngenuncheat lângă dânsa.

— Unde sunt?, şopti ea. Oare am intrat deja în rai?

— Nu scumpă şi adorată Lili!, suspină Enric. Egtfe lângă mine, logodnicul tău, care nu te va părăsi niciodată i

— Enric!, şopti tânăra fată. Dar cum am ajuns aici? Ah, Dumnezeule, sărmanii copii!, strigă tânăra fată mi-au scăpat din braţe.

— Liniştează-te dragă!, murmură călăul. Sora mea îi îngrijeşte pe copiii care au fost şi ei scăpaţi. Mulţumită cerului că am venit la timp!

De emoţie călăul nu mai putu vorbi. Tânăra fată închise din nou ochii surâzând.

Capitolul 189 PLANURI DE VIITOR

— Ajutor, ajutor, nu mai pot!, se auzi deodată o voce din apă.

Enric Sanson sări în sus.

Mai fuseseră cumva şi alţi nenorociţi în balon?

Acum văzuse capul unui bătrân. El înotă cu putere. În braţe ţinea strâns o femeie leşinată care era cât pe ce să-l dea la fund.

Enric Sanson sări în apă, ajunse la bătrân şi-l ajută să iasă cu femeia leşinată la mal.

Doamna Tourzel fu întinsă pe iarbă lângă Lili.

Îngrijită, ea îşi veni îndată în fire.

Peste un sfert de ceas toţi locuitorii gondolei, sănătoşi şi bine dispuşi, erau strânşi în jurul salvatorilor lor.

Enric Sanson nu putea vorbi.

El o ţinea în braţe pe Lili şi se uita în ochii ei.

Nici Lili nu spunea nimic. Inimile lor băteau la unison.

Logodnicii serbau o frumoasă revedere.

Doamna Tourzel îşi îmbrăţişă şi ea copiii cu patimă.

„Enorocita femeie începu să plângă. jj aduse aminte de soţul ei pe care i-u avea să-l mai vadă de plâns, doamnă!, zise Orfelia pe un

„Hind dar hotărât. Nu suntem singuri aici. Mănăstirea ton i foarte departe de aici şi s-ar putea să fim urnu eST.

„Orfelia are dreptate, zise călăul, trebuie să fugim mai repede. Acolo, în pădure, vom fi în siguranţă. C’ O

porniră cu toţii spre pădure.

Soarta le era favorabilă. După ce merseră câteva ea suri prin pădure, ajunseră la o colibă părăsită. C în acest loc pierdut, departe de oraş, se rătăcea rar vreun om.

Coliba nu era mare.

Orfelia aprinsese deja fbcul, pentru a usca hainele celor scăpaţi, pe când aceştia se odihneau.

Nimic nu mai tulbura fericirea acestor oameni. Noaptea veni şi în colibă toţi dormeau. În afară de Enric Sanson care se plimba prin odaie, îmbătat de fericire.

— Ah. Lili. scumpa mea Lili!, striga mereu Enric Sanson. Îmi pare că raiul 9-a coborât pe pământ de când te-am revăzut. Dormi şi visează lucruri plăcute, eu nu mă voi culca decât atunci când te voi şti mai mult în siguranţă!

A doua zi toată lumea era foarte bine dispusă. Numai doamna Tourzel era deprimată. Nu putea să-i piară din minte chipul bărbatului ei. Toată lumea se gândea încotro să plece, îndată se luă o hotărâre. Montgolfier cu doamna Tourzel şi cu copiii urmau să meargă la proprietatea lui Enric unde se afla deja Carol Tellier. Orfelia trebuia să-i ducă până acolo.

Dar cea mai grea întrebare era: Unde s-o ducă pe Lili? Tânăra faţă nu trebuia să se mai întoarcă la Paris unde se petreceau atâtea grozăvii.

Lili înţelese şi ea că pentru o vreme trebuia să dispară cu totul din lume.

Deodată îi veni în minte că aici nu puteau fi departe de satul ei părintesc.

— Sunt ce-i drept pariziană, zise tânăra fată, dar mama mea este de la munte. Ea a fost sora unui pădurar de roabă care se numea Louvois. Tatăl meu a cunoscut-l în satul ei natal şi a adus-o la Paris.

Desigur că în acel sat retras în munţi nu sunint;

mejdiile din Paris. Ce zici, dragă Enric, dacă m-a. Şi trage acolo pentru un timp?

Ochii lui Enric Sanson străluciră.

— Asta-i o idee, zise călăul, o idee minunată pe car ne-o trimite providenţa. Desigur, acolo trebuie să mergi în curând voi lua legătura cu unchiul tău, care sper M se mai afle în viaţă.

— Şi. până atunci?, întrebă Orfelia.

— Până atunci rămâneţi toţi aici, zise Enric Sanson Am fost azi-noapte prin pădure şi am cercetat împrejurimile. Pădurea e cu totul părăsită. Cărbunarul care a stat aici desigur că a emigrat. Şi vânat avem destul în pădure, astfel că foarte bine puteţi trăi câteva zile ascunşi aici.

Propunerea lui Enric fu acceptată.

Călăul trebuia să se întoarcă la Paris. Numai acolo putea să ia legătura cu rudele lui Lili. N

După câteva zile călăul se întoarse la coliba din pădure, unde-i găsi în stare bună pe toţi cei care rămăseseră aici.

Călăul le povestise cum luase deja legătură cu pădurarul Louvois şi că acesta se declarase dispus s-o ia pe Lili şi s-o ducă în satul ei natal unde va putea sta pricit va dori.

Pădurarul era de mulţi ani văduv, şi îi părea bine că tânăra fată, de a cărei existenţă auzise deja, îi va înveseli casa pustie.

A doua zi părăsiră cu toţii coliba.

Sub conducerea Orfeliei, Montgolfier. doamna Tour-ţi zel şi copiii, se îndreptară spre moşia lui Enric.

Iar călăul şi logodnica lui plecaseră spre locul unde trebuiau să se întâlnească cu unchiul fetei.

Ajunşi aici îl găsiră pe pădurarul Louvois. Acestui?,

Enric îi încredinţă cu vorbe mişcătoare tot ce avea inşi scump pe lume, iar pădurarul promisese să-i ţină loc de tată tinerei fete.

Enric Sanson se întoarse la Paris, promiţând să vină curând în satul de murite unde va sta Lili.

Capitolul 190 O POVESTE VECHE

Ţăranul stătea în faţa porţii şi fuma dintr-o pipă

SCUT – aranul era un Hercule, înalt şi corpolent.

pl purta o barbă neagră mare. care contrasta cu.ro. ta obrazului şi cu trăsăturile lui energice.

Fata lui ar fi fost frumoasă, dacă surâsul lui n-ar fi fost şiret şi. dacă din când în când o strălucire sinistră n-ar fi ap ai ut în ochii lui.

Privirea lui se opri asupra celor două fiinţe care vomau din vale.

Ţăranul se uită la ei atent.

— Asta-i pădurarii Louvois, îşi zise el, dar cine este femeia aceea care vine cu el?

Pădurarul era un om de statură mijlocie, cu părul cărunt şi cu faţa zbârcită de suferinţă.

Tovarăşa lui era o fată cam de nouăsprezece ani, cu ochii albaştri şi vii, obrajii rumeni, cu părul blond.

Cu cât se apropiau mai mult de ţăranul trândav, cu atât faţa acestuia lua o expresie mai încordată.

— Dumnezeule, murmură ţăranul Renard Millart, scoţându-şi pipa din gură şi ştergându-şi sudoarea, de pe frunte, Mi s-a părut că o văd venind pe Lili. Fata asta o atât de tânără încât nu poate fi Lili. Dacă n-aş şti că e demult în mormânt, atunci…

El nu sfârşi. Cei doi drumeţi se apropiaseră de dânsul

— Bună ziua, Millart!, zise pădurarul.

— D (unde vii, Louvois?, zise ţăranul uitându-se mereu la fată.

— Te uiţi la fată. râse Louvois, nu-ţi pare cunoscută?

Ţăranul roşi, apoi deveni palid şi se uită când la pădurar. când la fata care roşise-şi ea.

— Nu-i cumva nepoata dumitale?

— Ba da, răspunse pădurarul. Seamănă leit cu maică-sa, Dumnezeu să o ierte.

Ţăranul îşi făcu semnul crucii.

— Da, n-am putut să tot stau singur cu coţofana mea O Brigitta, de aceea am adus-o la mine. Fata a suferit mult în Paris… dar aici-o să capete iar obraji roşi!, zise Vesel pădurarul.

— Aşa, în Paris, zise el. Ei da, acolo toate-s pe dos dar aici nici nu bagi de seamă că-i revoluţie în ţară Acum îmi aduc aminte… Sora dumitale s-a măritat armurierul… şi ăla a murit, nu-i aşa?…

— Asta am să ţi-o povestesc altă dată, îl întrerupăo pădurarul, văzând faţa tristă a lui Lili.

Renard. Millart devenise palid.

El se uita mereu la fata care era aşa de jenată încât nici nu ştia unde să se mai uite.

— Trebuie să te miri că mă uit aşa la tine!, zise el cu o voce emoţionată, dar am cunoscut-o şi eu pe răposata ta mamă.

El suspină adânc.

— Da, întrerupse pădurarul. Ea a murit demult Lili era abia de un an. Ah, e mult de atunci, eu am îmbătrânit în vremea asta, acum fata asta o să mă înveselească cât oi mai trăi.

Din cer se auzi un bubuit de tunet.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, murmură pădurarul.

În curând o ploaie teribilă începu să cadă amestecată cu tunete şi fulgere.

Trebuiră să aştepte până trecu ploaia, apoi porniră spre casă.

— Am să trec în curând pe la voi, zise ţăranul către pădurar.

Lili îi aruncă o privire aproape fricoasă ţăranului.

Acesta din urmă se aşează iar la poartă.

Faţa lui deveni serioasă şi gânditoare în timp ce o urmărea cu privirea pe graţioasa nepoată a pădurarului.

Când aceştia dispărură, el respiră adânc.

— Vremea de demult, vremea de demult, murmură el încet, aş vrea s-o mai pot schimba o dată, aş vrea să fiu iar tânăr!

Îndată, însă, faţa lui luă o expresie răutăcioasă.

— Sunt încă tânăr şi vreau să gust şi eu ceva din viaţă, mai este destulă vreme pentru mine să fiu fericit.

Surâsul lui deveni din ce în ce mai crud.

Când se întoarse şi intră în curte, faţa lui era aproape sinistră.

Pe ultima treaptă a scării cafe ducea la locuinţa lui, îl întâmpină o femeie respingător de urâtă.

resie de antipatie apăru pe faţa ţăranului, care răspunde o vorbă, trecu pe lângă femeie. În rf intră în odaie şi închise uşa cu zgomot.

— Nd se văzu singur în odaia cea mare, în care căite înăbuşea, căzu pe o bancă, ca şi cum l-ar fi pădulit deodată toată puterea şi voinţa lui. ia şi vrea să fiu liber!, murmură el bătându-se cu nul în frunte, liber, liber, repetă el cu patimă. LuPu je nu mai pot merge astfel. Fericirea mi-a venit iar în „drum şi cred c-aş putea s-o prind dacă n-ar fi femeia asta!

El arătă pumnul spre uşa prin care se auzea vocea

cicălitoare a femeii.

Cum te urăsc, femeie rea!, gemu el cu faţa descompusă de furie. Ori cedezi de bunăvoie, ori să ţi se întâmple ce ţi-o fi scris!

El suspină adânc.

Apoi lasă capul în jos şi căzu în gânduri negre.

Capitolul 191 în PĂDURE ŞI PE CÂMP

Sus în pădurea ascunsă de brazi mari şi stufoşi se afla casa pădurarului.

Aerul era aici pur, ca la munte, şi parfumat de florile din pădure.

Într-o după-amiază frumoasă de august pădurarul şedea la poartă cu nepoaţa lui.

Lili avea mult de lucru, căci morocănoasa Brigitta, care plecase imediat ce venise Lili, neglijase foarte mult gospodăria în ultimii ani.

Acuma stătea lucrând, vorbind şi râzând lângă unchiul ei.

— De când ai venit la mine, în toate zilele e sârbă – arf, zise el către Lili. Dar cine vine?, se întrerupse el Punând mâna streaşină la ochi. Ah, acesta e Renard Mii» art care abia alaltăieri a fost aici.

Faţa lui deveni necăjită şi Lili se întristă şi dânsa. f. i Da> el este, zise ea încet. Nu ştiu unchiule ce să leel e aşa de bun cu mine, stă de vorbă cu mine ceasuri întregi, dar când şade lângă mine şi mă priveşte Cn – ochii lui negri strălucitori, parcă n-aş mai putea fi veselă niciodată!

— E un om ciudat, zise încet pădurarul. Nu prea îţi înţeleg nici eu, dar taci că vine!

În adevăr, cu pasul mândru, cu mâna pe un băţ noduros, venea Renard Millart.

Azi era în hainele lui de sărbătoare. Avea o haină lungă cu două rânduri de nasturi de argint, cu tricornul pe cap, cu pantalonii de piele băgaţi în cizme albe mari

Avea înfăţişarea şi mai impunătoare decât acum câteva săptămâni.

El salută şi se apropie cu paşi măsuraţi.

— Ei, mergi noaptea asta la inspecţie?, întrebă el pe pădurar aşezându-se în faţa lui Lili.

— Da’ de unde, răspunse Louvois. Trebuie să-mi curăţ puştile. Uite am adus o puşcă nouă din oraş.

Millart luă arma din mâna pădurarului şi o examina cu atenţie.

— E o puşcă bună, zise el, cu asta te poţi arăta prin pădure.

— În special dumneata, zise pădurarul cu blândeţe, ce-i drept de mult n-ai încercat, dar ca băiat tânăr de multe ori a trebuit să mă feresc de dumneata 1

— Anii nu m-au schimbat mult, răspunse Millart netezindu-şi barba. A trecut de atunci puţină vreme, de atunci mâna mi s-a întărit şi s-a făcut mai sigură încă.

— Bine că nu eşti contrabandist, zise Louvois netezind puşca. Cred că vânatul ar începe să tremure.

Ţăranul râsş.

Apoi apucă una din puştile care erau lângă dânsul.

El se uită în sus şi văzu un uliu care se învârtea încet în aer.

— Să-l dobori pe ăsta. asta ar fi ceva!, zise Miliari. Dumneata ai putea s-o faci?

Louvois se uită în sus, apoi râse.

— Atunci mai bine să împuşti luna!, zise el.

În loc de răspuns, ţăranul care şedea pe bancă, ridică puşca în sus.

O secundă ţinti şi apoi trase.

Pasărea căzu la pământ.

Câinii porniră să o caute.

P rul se uită dând din cap, când la ţăran, când

„Re devenise palidă, la Lite cum s-a speriat Lili, murmură pădurarul, mi că ai mână fermecată, se p. aarci Millart o privi pe tânăra fatăcu un surî»

triu-° vreau) pOt zjse eţ accentuând fiecare vorbă, pe vreau să-l nimicesc, cade, ce-mi pun în minte, îndecine Nu crezi, fată, că aşa trebuie să fie cineva?

Fata îi aruncă o privire sfiicioasă.

— Tocmai mă gândeam că trebuie să fie grozav să certe cineva cu dumneata, cred că la mânie eşti neînr duplecat. murmură ea speriată.

Renard Millart râse.

— Contra ta n-am să fiu niciodată mânios, dar e bine pentru o femeie când are un bărbat care s-o poată apăra contra oricui. Cine intră sub protecţia mea, îl apăr şi contra lui Dumnezeu!

Ochii lui îi fulgerară, faţa-i luă o expresie de mânr drie.

— Uite colo, vine fiul dumitale, Eugen!, zise pădurarul, vine după cum se pare de.la cârciuma din pădure.

— Aha. de la iubita lui Margot!, zise ţăranul privind spre tânăra fată pentru a vedea efectul vorbelor lui.

— Iubita lui?, întrebă pădurarul, crezi în adevăr că-i amorezat de brunetă?

— Cred, râse Millârt.

— Asta n-o să-i placă mamei lui.

Băiatul se apropiase şi salută politicos.

— Vii de la drăguţa ta? Ce face Margot?, zise ţăranul.

— Nu te înţeleg, tată, zise Eugen privindu-l drept în faţă. De altfel mi-a spus cârciumarul din pădure că are

ceva de vorbit cu dumneata.

Millart se uită mirat la fiul său.

— Cârciumarul? Cu mine? Cu astfel de oameni decăzuţi nu vreau să am de-a face.

Băiatul se înroşi.

— Nu-i aşa de r: au precum se spune, tată!, zise el. E vorba de nişte lemne. De altfel.am să o întreb pe mama, ea trebuie să ştie.

Millart se uită ameninţător aproape, la fiul său, 1

— Las-o pe mama. Acum îmi aduc aminte de e vorba.

— Ei da, cu tăierea lemnelor ce facem?, întrebăndurarul. Mi-ai spus deunăzi despre aşa ceva.

— Da, foarte bine, îl întrerupse Millart aruncând o privire aproape sfioasă asupra fiului său care se apro. plase de Lili.

— Să mergem în casă, zise el repede. Am venit tocmai să vorbesc cu dumneata!

— Sunt gata, în zece minute am terminat. Zicând aceasta, pădurarul luă puştile şi intră în casă cu ţăranul

Eugen se oprise nehotărât lângă tânăra fată. Apoi îi luă repede mâna, aproape rugător.

— Nu trebuie să iei lucrurile aşa cum le spune tata, zise el roşindu-se. Tata glumeşte, nu sunt aşa rău şi ştrengar!…

Fata îl privi surâzând şi-l ameninţă uşor cu degetul.

— Te-au fermecat ochii negrii.

— Ah. nu crede, nu-i adevărat, zise băiatul roşindu-se din nou.

— Ah. nu-i frumos să o renegi pe iubita dumitale, îl întrerupse fata dând din cap. Un băiat credincios trebuie să ţină la iubita lui.

— Aşa cred şi eu!, zise Eugen cu faţa serioasă. Uite. dacă mi-aş găsi eu o drăguţă pe care s-o iubesc şi care să

mă iubească, aş iubi-o în contra lumii întregi, dar Margot, ha!, ha!, ha!

— Ei, ce râzi?, zise fata supărată.

— Am eu aerul de om rău?, întrebă el uitându-se în ochii ei. I-am spus lui Margot de la început că între noi n-o să fie nimic. Nu sunt eu de vină. Mie îmi trebuie o fată de care să fiu mândru, chiar şi săracă să fie.

Faţa. lui Lili se lumină.

— Ai vorbit: bine, zise ea, lăsându-l pe Eugen să-i strângă mâinile. Dacă ai asemenea gânduri, o să-ţi găseşti ursita.

Băiatul scoase un strigăt de bucurie.

— Pe viaţa mea, dacă nu te-ai supăra, ţi-aş spune că am şi găsit-o!, zise el.

Dar Lili îl respinse serios şi aspru.

— Lasă-mă în pace, zise ea supărată. Dacă vrei s-o ştii… eu sunt de mult logodită!

acelaşi moment, Millart, urmat de pădurar, ieşi din casă. ge; ntunecă zărindu-i pe tineri mână în mână, curâse ironic.

apol Eugen, bagă de seamă, strigă el cu voce aspră, ot are să te vadă şi-ţi scoate ochii cu ghiarele. W Răiatul se întoarse necăjit.

— Ei tată, mergi cu mine?, îl întrebă el. ZI Nici gând n-am mârâi Millart care se aşezase iar ca bancă. Mă duc în pădure. P – Rămâneţi cu bine!, răspunse Eugen. La revedere! El se întoarse, salută şi plecă.

Amândoi bărbaţii se aşezară. Pădurarul porunci să aducă vin din pivniţă şi Millart o invită pe Lili să se aşeze lângă el.

Dar fata se dădu la o parte sfioasă. Ea spuse că vrea să se plimbe prin pădure şi fugi fără a vedea privirea aprinsă şi senzuală cu care o urmărea Renard Millart.

Capitolul 192

„VREAU SA AM ŞI TREBUIE SĂ AM UN BĂRBĂŢEL

— …Într-adevăr că sunt cârciumar, zise Risler, dar am şi eu pudoarea mea. Să-ţi fie ruşine că laşi ca un băiat bogat să-şi bată joc de tine. Că de luat nu te ia el nici mort.

Fata cea brună, căreia îi fuseseră adresate aceste vorbe, stătea dreaptă în faţa unei mese de stejar şi-şi privea tatăl cu ochi fulgerători

— Ţi-am spus deja de atâtea ori tată, că cel ce râde la urmă, mai bine râde. Îl cunosc eu pe Eugen. Dacă şi după el ar trebui să îmbătrânesc aici în cârciumă, «ar totuşi nu voi fi liniştită până ce nu voi fi nevasta lui. Asta mi-am pus-o în cap. Pe urmă toată lumea are să mă respecte.

— Numai să se facă o dată, mârâi necăjit cârciumarul.

În acest moment uşa se deschise şi intră Millart.

— Ei, aici e veselie, începu el în loc de salutaie aruncând tricornul pe masă şi aşezându-se în faţa ei cre

El privi ironic când la cârciumarul înfuriat, când ni fată.

— Da, dumneata vii tocmai bine, zise Risler în) /1 cându-se la el. Vorbeam de Eugen, fiul dumitale vitr Fata asta îşi închipuie că e amorezat de dânsa.

Renard Millart dădu din umeri.

— În locul dumitale aş face ca nunta să aibă loc măi devreme, zise el liniştit. Fiica dumitale altfel nu ajunge la asta, şi afară de asta de ce să nu so far” nunta?

Cârciumarul se uită veninos la el.

— Vrei să-ţi baţi joc de mine?, începu el furios Dar ia seama, sunt şi aşa destul de furios.

— Da, asta se vede, zise ţăranul cu cruzime. Du-te

mai bine în pivniţă şi scoate-mi vinul, cel din ’68.

— Ah, fiecare picătură va fi venin pentru mine, murmură Risler.

Dar totuşi ieşi să aducă cele cerute.

Abia închisese uşa şi Renard Miliard se apropie repede de Margot.

— Ia spune fată, zise el cu voce iritată, ţii mult la Eugen?

Fata îl privi mirată dar nu dădu niciun răspuns.

— Mai înainte am fost la pădurar şi cum stăteam în casă cu bătrânul, îl văd venind din pădure pe Eugen. El şi cu Lili. nepoata pădurarului, o ştii, se ţineau de mână şi erau aplecaţi unul spre altul. Se vedea că s-au sărutat!

Un strigăt uşor îl întrerupse. Fata se lovise cu pumnul în piept şi cu ochi fulgerători se uită la el.

— Va să zică e adevărat!, exclamă, cu mine s-a jucat numai?

Pieptul ei se mişca zgomotos.

De afară se auziră paşii cârciumarului.

— Nil o lua aşa în tragic, zise repede ţăranul. Dac i pot să-ţi ajut să-l iei pe Eugen, am s-o fac!

Millart se aşează la locul lui.

În acelaşi moment intră Risler.

El aşează ulciorul cu vin în faţa ţăranului.

Margot ieşi din odaie să-şi caute de treburi.

Millart îi spuse lui Risler să mai aducă vin.

g. seara târziu statură de vorba, şi când veniră şi până se retraseră în altă odaie să-şi contijsuie alţi

Liâr/i argintie lumina deja pădurea când ţăranul se prtăuo Săcădă strângere de mână se despărţi el decârciU Amândoi păreau a fi cu totul înţeleşi.

Un surâs triumfător flutura pe buzele ţăranului. Drumul îl ducea pe lângă casa pădurarului. Niciun sunet

nu se auzea. O linişte desăvârşită dompea în acest loc paşnic.

Millart se oprise. Acolo doarme ea, drăguţă fata!, murmură el suspinând. Nu ştiu cum, dar ea îmi pare şi mai frumoasă decât mama ei, răposata. Dormi liniştită, frumoasă fată!, wpţi el pătimaş. Destul am suferit în casă la mine. Acum sunt sătul. Dacă Dumnezeu nu pune capăt chinurjlor, am să le pun eu, pe cinste!…

Acasă mai era lumină când se întoarse ţăranul. Nev; lăsă veghea încă.

Citea o carte de rugăciuni la lumina unei lămpi cu ulei. Când îl văzu intrând, faţa ei deja urâţită de boală, o veni. şi mai urâtă de furie.

— Vii acasă. În sfârşit?, zise ea cu o voce tăioasă, priv. adu-l cu dispreţ.

— Ce-ţi pasă, o întrerupse aspru Renard Millart, aruncând tricornul într-un colţ, cred că pot face ce-mi place.

Ea începu să râdă.

— Nu-mi trebuie mâncători trândavi la curte, zise ea, eu trebuie să am pe lângă mine numai oameni muncitori.

Faţa ţăranului deveni vânătă de furie.

— Femeie rea!, bâigui el nemaiputându-se stăpâni. Aşa-ţi primeşti tu bărbatul? Asta-i credinţa şi iubirea P C care mi-ai jurat-o?

terminat – îl întrerupse rece ţăranca. Nu sufăr trândavi la curte. Fă-ţi datoria sau pleacă, că tot eşti ((prisos aici. Dacă am devenit de neînduplecat, apoi eşti d vină, căci tu m-ai făcut rea, sfâşiindu-mi inima ar-ită. Mi-ai umplut sufletul de ură şi amărăciune.

Ţăranul stătea împietrit şi se uită la dânsa cu o privife sinistră.

Astfel rămase până ce nevastă-sa ieşi, fără a spu <J

bună seara. Une

Apoi scoase un strigăt răguşit.

— Moartea va hotărî între noi, şopti el cu buni vinete, cu ochii fulgerători. M-ai călcat în picioare ti J un câine şi aproape m-ai bătut deşi aş putea să te gâtf

El respiră adânc, apoi uitându-se pe ceas care bătus deja ora unsprezece, se dezbrăcă.

Un dulap era acoperit de doctoriile nevestei sale. care se căuta mult şi în afară de asta ajuta tot satul cu doctorii

Privirea ţăranului căzu deodată pe un pacheţel mic care era într-un colţ.

El îl luă în mână şi se uită la capul de mort care era desenat pe pacheţel.

— Cu asta zdrobeşti orice voinţă! Chiar şi cea mai rea gură de femeie o astupi cu puţin din această doctorie.

Pieptul lui se mişcă zgomotos şi respiraţia îi trecea fierbinte pe buze.

— Răutatea ta m-a făcut diavol. Vreau să scap de tine, să fiu liber!…

Capitolul 193 LINIŞTEA DINAINTEA FURTUNII…

Enric „Sanson făcuse socoteala fără birtaş.

Întors la Paris, călălul crezuse că va căpăta un concediu. Dar nimerise rău.

Cu vorbe aspre, Fouquier, acuzatorul public, respinsese cererea lui.

— Cum, vrei un concediu, meştere Sanson?. zise duşmanul neînduplecat al lui Enric Sanson. Ia seama să nu-ţi dăm un concediu prea lung. Nici capul tău nu e sigur de ghilotină, notează-ţi asta! Şi acum, marş la datoria ta!

Enric nu răspunsese la aceste vorbe aspre şi

provocatoare.

Erau doar o mulţime de martori în acel moment în odaia acuzatorului public.

De altfel Enric Sanson de când se întâlnise cu Ade>la de Barry, ştia că Danton îi era duşman neînduplecat.

* zeu ştia cum acaparase Adella de Barry pe

IX monorice caz el căuta să pună mereu beţe în roate r—lăul era foarte prudent şi trăia numai pentru slujba

Ca care o îndeplinea cu cea mai mare exactitate. IU1 Vedea că spionii îl urmăreau pretutindeni, dar era hOtăcum când o ştia pe logodnica lui în siguranţă, simţea în el puteri de leu.

Ce puteau să-i facă? „Contra lui nu puteau fi întrebuinţaţi martori falşi.

El avea mereu, cu tot măcelul de la ghilotină, poporul de partea lui.

Numai o grijă avea el. Era Lili în completă siguranţă?

Deja primele scrisori ale lui Lili îl liniştiră pe Enric Sanson în privinţa asta. Din scrisorile ei respira o veselie simplă, liniştită. Se vedea că pădurea şi liniştea îi readuseră calmul sufletesc. Cine era mai fericit decât Enric Sanson? Abia aştepta scrisorile de la logodnica lui, care-i veneau prin mijlocirea Orfeliei.

Aflase de la Lili cât de des îi scrisese ea. El îi spusese lui Lili cât de des îi scrisese el. Niciuna din aceste scrisori nu ajunseseră la destinaţie. Presupunea că scrisorile fuseseră confiscate de Danton. De aceia hotărâse ca Lili să trimită scrisorile de la ţară, pe adresa unei servitoare a Orfeliei. Enric de asemenea, nu punea scrisorile la poşta din Paris. Din prudenţă, Enric se informase dacă soldaţii de artilerie observaseră ridicarea balonului din mănăstire. O săptămână întreagă gazetele din Paris nu se ocupau decât de această nemaiauzită noutate, dar toate adăugau

că oamenii care se aflau în acea corabie aeriană avuseseră un sfârşit groaznic. Apoi urma descrierea amănunţită a aprinderii balonului şi căderea lui în lac.

De altfel soarta mănăstirii se împlinise. Nu rămase o Piatră pe alta. Totul fusese complet dărâmat. Cadavrul Motorului nu fusese găsit. Probabil că fusese ars şi jpropat în învălmăşeală. Gazetele lui Danton îl înjurau mo;], trivial. Oricum Enric se convinse că Danton crea ea toţi prizonierii fuseseră omorâţi. De aceea, călăul ezus° de cuviinţă să se arate întristat în public.

Nimeni nu trebuia să ştie că reuşise să-şi scape logodnica.

Era bine ca guvernanţii şi de asemenea Adella debarry, să creadă că şi Lili fusese omorxtă.

Enric se îmbrăcă în negru şi purta şi la braţ o fie de crep neagră.

Într-o zi Danton îl întâlni pe stradă şi-l opri.

— Ei, ei, călăule din Paris, eşti în doliu, după cimmă rog?!

— După una din cele omorâte în mănăstirea Câmpului Sfânt!, răspunse Enric Sanson.

— Îndrăzneşti să-mi spui asta!, strigă Danton. Ha, trădătorule, îndrăzneşti să deplângi duşmanii republicii?!

Dar Enric îl privi liniştit.

— Nu mă înţelege rău, cetăţene ministru de război!, răspunse apăsat călăul, sunt în doliu după logodnica mea iubită, şi acest sentiment cred că e permis şi în Franţa republicană!

Zicând aceasta, călăul se întoarse şi-l lăsă pe atotputernicul în mijlocul străzii.

Danton îl privi cu ură.

— Ai scăpat bine din laţ!, murmură el, credeam că te-am prins deja, dar aşteaptă, va veni şi ceasul socotelii.

Când te-oi avea în mână, nu scaprnici mort!

Danton îşi urmă apoi drumul.

Prin această întâlnire. Însă, Enric Sanson era din nou prevenit. Asta era încă un motiv să fie cât se poate de pru-l. dent. Afară de asta în casa lui proprie nu se mai simţea sigur. Multele executări care se făceau pretutindeni în Franţa, avuseseră drept efect faptul că în fiecare săptămână i se dădeau noi calfe lui Sanson. Nicolai era singurul care-i rămăsese credincios. Acesta îl purtase în braţe de copil pe Enric. El îl prevenea de cele ori bănuia ea fiind spion pe vreuna din noile calfe. Astfel reuşea Enric să se poată ascunde şi de spionii din casa lui.

Dorinţa lui Enric era să poată vorbi măcar un ceasi cu Lili. Dar Nicolai avea leac şi pentru asta.

O mare serbare urma să se dea în curând în Paris.)

Deja de pe acum se făceau pentru aceasta pregătiri mari pe câmpul lui Marte.

Era opera lui Robespierre care nu voia să rămână în umbra puternicului său rival, Danton, care dorea să voteze suprimarea creştinismului în Franţa. Tot Pasc>, aştepta începerea acestei serbări.

rlă chiar şi condamnările la moarte ale tribunalului revo/ tionar erau mai rare în zilele acestea.

Ghilotina era şi ea în concediu. Ba chiar se întâmplă un lucru de necrezut, timp de două zile nimeni nu a fost ldilă ia eşafod.

Enric Sanson se folosi” de această ocazie şi plecă în ajun din Paris.

Aceasta trebui s-o facă cu mare prudenţă, pentru e;, nu cumva spionii să se ia după dânsul.

Enric Sanson intră în cabinetul său de toaletă aflat în subteran, şi peste un sfert de ceas ieşi travestit într-un tânăr ţăran, de la munte. Nimeni n-ar fi putut să-l

recunoască pe călăul din Paris. Enric încălecă pe un cal, pregătit de Nicolai ia în trarcă catacombelor; şi plecă în fuga mare spre iubita sa.

lui; i merse la ţară unde se afla sora lui. R vederea fu veselă. Fratele şi sora se îmbrăţişară şi se sărutară.

— Toate merg bine?, întrebă Enric. Orfelia dădu din cap.

— Ah, Enric mi se pare că trăiesc într-o poveste din Halima. Încă nu pot înţelege că am scăpat nişte oameni de treabă de la moarte. De un lucru însă îmi paiv rău…

— Doar nu e vorba de nenorocita doamnă Tourzel?

— Da, mintea ei a suferit. Dar. uite-o că vine!

Enric şi Orfelia se aflau în parcul din spatele casei, care se pierdea în pădure. Enric Sanson se uită împrejur. Răcoarea dimineţii, razele aurii ale soarelui, iarba moale, plină de rouă, făceau peisajul superb. În curând o văzu, ieşind dintre copaci, pe doamna Tourzel.

E.: avea părul despletit, mergea încet, cu capul pe piept, cu ochii rătăciţi privind în vid.

— Aşa e întotdeauna, murmură Orfelia. Nenorocita fi devenit melancolică.

Ah. Dumnezeule, ce lucru trist!, murmură Enric. Bî recunoaşte măcar copiii?

— Nu, şi tocmai asta-i grozav. Ea-i crede de asemenea i şi-i cheamă mereu.

— O asta este foarte trist!, exclamă Enric;

Nenorocita se pierduse în pădure.

Enric intră cu sora lui în casă. Carol Tellier le j

Înainte. Lui Enric Sanson îi fu greu să recunoască acest bărbat sănătos şi înfloritor pe mizerabilul prizonjfă de odinioară.

— Într-adevăr dumneata eşti Tellier?, strigă Enric strângându-i mâna.

— Da, eu sunt, binefăcătorul meu!, zise Tellier cu faţa juvenilă. Ah, câtă recunoştinţă îţi datorez! Fără dumneavoastră amândoi aş fi fost mort demult. Dar toată viaţa am să vă fiu devotat.

— Nu exagera, prietene Tellier!, zise cu modestie Enric Sanson. Ne-am făcut numai datoria. Dar oare nu ne-ai plătit îndeajuns? Uite ce frumoasă s-a făcut proprietatea noastră, graţie abilităţii dumitale!!

Tellier roşi.

— Am făcut cu bucurie ce am putut. Acum nimic nu-mi mai lipseşte, sunt fericit. Fiecare zi este Duminică pentru mine. Trecutul stă în urmă mea ca un vis ameninţător.

Enric Sanson îl strânse de mână pe Tellier

— Asta-i frumos din partea dumitale amice! Ah, cum aş vrea şi eu să fiu fericit! Dar pentru asta trebuie să se schimbe multe.

— Rămâi câteva zile la noi?, întrebă Orfelia.

— Nu, nu stărui Orfelia. Ştii unde mă cheamă dorul.

— Negreşit!, zise Orfelia. Dar te-am dorit atât de mult şi acum trebuie să te las să pleci!

— Lasă-mă să plec, în numele lui Dumnezeu, poate la întoarcere am să mai trec pe aici. Am văzut că sunteţi cu toţii bine. De altfel ne vom vedea peste puţin timp în Paris!

Orfelia tăcu. Un fior îi străbătu întreaga fiinţă.

Dar când Enric o luă de braţ şi-i propuse să se plimbe, cu el prin parc, Orfelia îşi recăpătă voioşia de odinioară.

„Carol Tellier îi urma.

Abia înspre amiază Sanson plecă.

Ţinţa lui era aceea pe care i-o dicta inima.

Capitolul 194 N BRAŢELE AMORULUI

Într-adevăr o călătorie obositoare cea pe care o i prinse Enric Sanson.

În, guric Sanson era voinic şi tânăr. Afară de aceasta neînfrânata lui dorinţă de a-şi vedea iubita. Astfel era Tosul călăreţ zbura peste munţi şi câmpii într-un cuão nebun. Enric Sanson n-avea ochi pentru frumuseţileorii care i se perindau prin faţa ochilor. Călăul cu03 tea o singură dorinţă. Dorea să poată privi în ochii albaştri ca azurul ai iubitei sale şi să se odihnească o clipă lângă inima credincioasă a acesteia.

Ah. cum se schimbaseră toate de un timp încoace!”, se gândi Enric Sanson mulţumind în sine Creatorului. Da. toate se schimbaseră în bine, umbrele triste ale trecutului se aflau, în aparenţă, învinse în urma lui.

Lili scăpase printr-o minune a Cerului din închisoare şi de la o moarte sigură. Acum când se afla liberă în ascunzătoarea ei şi fericită, după cum se părea. Enric Sanson dorea ca Lili să-şi recapete voioşia de odinioară. Căci teroarea din Paris nu putea dura veşnic. Cu toate că Enric Sanson era un republican entuziast, ar fi ajutat cu plăcere la această cădere. Călăul ştia că fericirea vieţii sale şi a lui Lili atârna de puterea nemărginită a lui Danton. Inima sa era acum plină de dorinţă şi bucurii. Nicio temere că în viitor l-ar mai putea pândi fatalitatea, nu cuprinse în acest moment sufletul călăului.

Şi totuşi viitorul mai rezervase multe nenorociri pentru Enric Sanson şi gingaşa Lili.

După o călătorie obositoare, călăul ajunse în fine la Pereţii de stânci pe care avea să-i traverseze pentru a ajunge în satul în care se afla Lili.

Un izvor limpede curgea în apropiere. Izvorând din stânci, formase un mic pârâu care se pierdea apoi în vale

într-un lac. Enric Sanson se apropie de acest izvor. El umplu pălăria cu apă, apoi se întoarse pentru a-şi adăpa calul. Abia după aceasta Enric îşi căută un loc în iarba moale şi se culcă lângă calul său. Peste câteva mol mente adormi liniştit. Era o linişte desăvârşită. Pe ceri străluceau nemuritoarele stele.

În dimineaţa următoare Enric Sanson. se deşteptă când se lumină de ziuă. Apoi Enric privi înspre calul său.

Călăul se spălă la izvorul limpede şi ridică privirea1 senină la cer. Apoi împărţi ultima bucată de pâine ce-ij mai rămăsese cu calul său. Apoi Enric se urcă iar pe! cal şi porni în galop prin pădurea strălucitoare.

Astfel putea să fi călărit vreo două ceasuri când zări deodată, în mijlocul unui şes, o casă frumoasă de pădurar.

Să fie aceasta locuinţa forestierului Louvois?

Enric zărise în umbra a doi tei seculari, aflaţi în faţa casei pădurarului, o copilă zveltă şi gingaşă care şedeai pe o bancă. Era o fată tânără, îmbrăcată într-o rochie albă.

— Lili! Lili! scumpă şi adorată mireasă!, exclama călăul. Imediat călăul sări de pe cal, şi încolăci cu repevi ziciune frâul calului în jurul unui copac din apropiere! apoi o luă la fugă spre tânăra fată.

Paşii lui Enric nu se auzeau din pricina ierbii moale, jj Dar cei doi câini care stăteau culcaţi la picioarele stăpânei! lor, începură să latre zgomotos.

În acelaşi moment Lili tresări. Frumoasa ei faţă capătă la început/ o expresie înspăimântată. Cine oare putea să-i tulbure aşa de dimineaţă liniştea pădurii?

Deodată însă tânăra fată sări în sus de bucurie. Tânăra fecioară îşi împreună amândouă mâinile pe piept;! apoi porni surâzând în întâmpinarea iubitului ei.

— Lili, scumpă şi adprată mireasă!, murmură călăul.

— Enric, iubitul zilelor mele!, suspină fecioarai

roşindu-se. În alelaşi moment iubiţii se îmbrăţişară. Lilil îşi aşează capul pe pieptul iubitului ei. Era o frumoasă! * revedere. Pana scriitorului nu este în stare să o descrie. e Până şi păsările din pădure păreau a fi mişcate adânc del solemnitatea şi sfinţenia acestei revederi. Ele amuţirâji pentru câteva secunde. O tăcere adâncă şi sfântă cuprinsei întreaga natură. Cei doi îndrăgostiţi se aşezară pe bancăe ţinându-se de mână şi privindu-se în ochi, fără a pronunţa un cuvânt măcar.

Capitolul 105
RIVALII

O – cât de fericit sunt iubita sufletului meu că mă uita iar în ochii tăi!, întrerupse în fine Enric tăcerea.

Ah, Enric încă nu pot crede că eşti tu, şopti Lili.

Astă noapte visam atât de dulce la tine f Apoi n-am mai putut sta în pat. M-am trezit mai de dimineaţă ca de obicei. Soarele lumina atât de dulce, lumea era atât de frumoasă azi dimineaţă, iar inima îmi spunea că trebuia să se întâmple astăzi ceva deosebit. Şi deodată ai venit tu, iubitul sufletului meu! Ah, cât sunt de fericită.

— O cât de fericit mă face nevinovata ta mări un sire! iubita mea!, exclamă călăul. Sunt în adevăr aşa de iubit de tine? O, Lili iubita mea mireasă, aş dori să te pot numi deja soţia mea. Spune-mi acum iubito, te simţi tu fericită?

— Ah, unchiul este foarte bun cu mine. La început mi s-a părut chiar că voi găsi aici liniştea, după toate furtunile pe care le-am întâmpinat până acum. Dar deodată…

— Ei?, întrebă imediat călăul când văzu că Lili ezită.

— O, nu!… este poate o prostie numai, aş face mai bine dacă nu ţi-aş spune nimic!, şopti tânăra fată. Dar vezi sunt nişte oameni atât de ciudaţi! Este un oarecare Milart

cu fiul său vitreg Eugen. Amândoi…

— Ei… cum? Amândoi zici tu?, insistă călăul neliniştit. Lili! nu vreau să cred că… aceşti doi te-au insultat! Mii de draci! Ei mă vor cunoaşte!

— Cum te aprinzi!, murmură Lili rezemându-se de pieptul iubitului. N-ai niciun motiv să te iriţi. Căci, ce pot eu face, dacă Eugen, un băiat bun, s-a îndrăgostit de mine, după cum mi se pare?

— Ah, el va ispăşi aceasta! Monstrul! Cum poate cuteza el să ridice ochii spre tine. O, l-aş zdrobi! Gândul C; i un altul cutează să ridice privirea dornică spre tine, iacfe să-mi clocotească sângele în vine!

— Om rău ce eşti!, şopti Lili, ca şi când aş mai pute? a iubi pe altcineva în afară de tine! I-am dat deja a înţelege că sunt logodită de mult. Altfel însă e cu tatăl său…

— Un om bătrân!, o întrerupse Enric cu o mişcare de dispreţ. Ce vrea el aici? Să stea acasă pe cuptor

— O, nu, nu spune asta!, adăugă Lili pe când e expresie de nelinişte îi apăru pe faţă. El nu este bătrân Ci este tocmai la vârsta cea mai frumoasă, pe lângf asta îi place să facă pe tinerelul. Şi de altfel este chiar tânăr încă. În ochii lui negrii este ceva, ceva care mă înfricoşează! Este cu totul altfel decât tine! Când privesc în ochii tăi negri şi iubiţi mi se pare că privesc până în adâncimile sufletului. Dar în ochii lui clocoteşte un mister sinistru, este ca şi când infernul ar clocoti în ei atâtea patimi reţinute se pot citi în ochii lui! Dar recunosc că aş fi făcut mult mai bine dacă nu-ţi spuneam nimic.

— Nu, ideea că cineva ar putea să ridice privirea spre tine mă face să înnebunesc!, exclamă Enric Sanson Tocmai pentru că te iubesc atât, mă amărăşte acel gând şi mă scoate din fire…

Călăul se ridică deodată în picioare.

— Acest Millart mă va cunoaşte!, murmură el.

— Pentru Dumnezeu, taci! Taci!, şopti Lili. Uite-l că vine spre noi! Te rog, liniştește-te! Niciodată nu mi-a spus vreun cuvânt de iubire, dar în purtarea lui este ceva care mă deranjează.

Într-adevăr, la marginea pădurii, se ivise statura mândră a ţăranului. Renard se apropia cu repeziciune. Era clar că spionase până acum cu ochii lui de vultur perechea de îndrăgostiţi.

— He, aşa de! matinală eşti fată?, zise ţăranul. Dar pe cine avem oare aici? Acesta este un băiat cu totul străin pe care nici nu-l cunosc!, zise el măsurându-l pe călăul care stătea cu fruntea încreţită.

— Cine sunt eu? Aceasta nu te interesează!, zise el agitat. În schimb însă mă interesează foarte mult pe mine să aflu ceea ce mi-a comunicat logodnica mea chiar acum…

— Taci Enric, te rog, taci!, se rugă Lili.

Nu, lasă-mă să vorbesc!, replică Enric. Apoi se ropie de ţăran.

J După câte ştiu eşti însurat şi ai deja un fecior are ţ. zise călăul cu un glas puternic. Vezi-ţi de trefrile dumitale. Dar pe mireasa mea s-o laşi în pace, înţeles? Altfel…

Ultima picătură de sânge dispăru de pe faţa ţăranului, pl ivirea lui Ranard se îngropa în ochii lui Enric întocmai ca două săgeţi de foc.

— Astea sunt poveşti! „Întotdeauna am crezut că Lili este un model de virtute! Acum o văd în zori de ziuă cu un băietan necunoscut şi obraznic?! Când va afla pădurarul despre aceasta…

— Taci, nu insulta fata!, strigă călăul încleştându-şi pumnii.

— Pentru Dumnezeu. Enric!, se rugă Lili.

Re nard păli şi se dădu înapoi cu câţiva paşi.

— Laş mizerabil!, exclamă Enric Sanson care observase frica adversarului său. Ia-ţi în viitor altă cale şi las-o în pace pe mireasa mea!

Renard arătă pumnii lui Sanson. Dar când văzu expresia ameninţătoare de pe faţa lui Sanson, se întoarse repede şi plecă.

Lili căzu palidă şi obosită la pieptul iubitului ei.

— Ah Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! murmură ea privind bu frică în urma fugarului, ce ai făcut? De ce ai fost atât de as pru cu Millart? El te va duşmăni!

— Cine ştie ce-i va spune unchiului meu.

— El nu ştie cine sunt!, răspunse Enric, şi afară de aceasta unchiul ştie ce drept am eu asupra ta, i-am spus-o pe când te-am încredinţat lui! Vino, să mergem acum la unchiul tău!

— Ah, Enric, îmi simt sufletul greu!, murmură Lili. De la acest Millart nu mi-am promis niciodată ceva bun!

— Şi puteam oare să fac altfel?, exclamă Enric’s ringându-şi din nou iubita la pieptul său. Vreau să fi numai a mea şi vei fi a mea pentru vecie!

— O iubitul meu, te mai poţi îndoi de iubirea mea?, şopti Lili.

— Îţi mulţumesc de mii de ori iubito pentru dragostea ta, dar vai de acela care ar îndrăzni să ridice ochii până la tine, furia mea îl va nimici!

Capitolul 196
CAUZE MICI, EFECTE MARI!

Cauze mici, efecte mari. Deja de multe ori a dovedit istoria lumii adevărul acestei zicători.

Dacă nenorocitului rege Ludovic nu i-ar fi fost foame

în timpul fugii sale, atunci, după toate probabilităţile, i-ar fi reuşit fuga. El a fost recunoscut de către şeful poştei, Drouet, şi readus în triumf la Paris şi apoi decapitat. De atunci nenorocita sa familie suferea în închisoarea Templului. Mulţimea precum şi puternicii zilei păreau a fi uitat de nenorocita regină Maria Antoinetta. Aceasta nu era deloc iubită în ţară. După cum ştim, toţi o numeau „Austriacă” şi nu s-au sfiit să inventeze diferite cântece ruşinoase la adresa nenorocitei femei. Dar până acum nu i-a venit nimănui în minte să o tragă la răspundere pe Maria Antoinetta pentru aşa-zisele păcate pe care le-ar fi comis regalitatea faţă de poporul francez. Deodată izbucni catastrofa.

Într-o seară, câţiva indivizi beţi străbăteau străzile Parisului căutând o cârciumă unde ar fi putut găsi băutură ieftină. Ei ajunseră la piaţa de vechituri din faţa Templului. Aici, la vederea impunătoarei clădiri, mizerabilii, în beţia lor, au fost cuprinşi de sentimente patriotice. Ei îşi amintiră că între zidurile sinistrei închisori se afla o femeie nenorocită. Deodată răsună strigătul din gura unui individ ameţit de băutură:

— Jos cu Maria Antoinetta! Pe eşafod cu austriacă!

— Pe eşafod cu trădătoarea!

— Moarte reginei!

— Blestem văduvei Capet!

— Pe eşafod! Pe eşafod!

Astfel răsunau strigătele într-un mod sălbatic. Se produse o mare învălmăşeală în faţa Templului.

Presimţea oare nenorocita fiică a neuitatei regine Maria Theresa de Austria, că acea grămadă ameţită decidea în faţa porţilor închisorii asupra sorţii ei triste?

Izbucnirea poporului găsise un ecou puternic în inimile puternicilor de la republică.

Danton şi Robespierre, din prieteni intimi cum erau odinioară, deveniseră doi duşmani înverşunaţi. Fiecare-n parte din aceşti doi mari bărbaţi de stat se luptau pentru a câştiga favoarea mulţimii.

Ce-i păsa lui. Danton de viaţa Mariei Antoinetta? Marele tribun al poporului ştia mai bine ca oricine că reaina nu putea fi condamnată printr-o judecată dreaptă. Dar ce-i păsa lui Danton de dreptate şi de rangul persoanei, când era vorba să-şi întărească poziţia.

Astfel strigătele de moarte ale mulţimii găsiră un ecou puternic în inimile celor aflaţi la putere.

Deja peste câteva zile Danton propuse în Convenţie darea în judecată a; văduvei Capet.

El o acuză de înaltă trădare.

Robespierre rămase uimit de procedura rivalului său, dar nu îndrăzni totuşi să-l contrazică.

Şi ce ar fi putut aduqe el în favoarea nenorocitei regine, a cărei unică crimă faţă de republică era că fusese regina Franţei?

Deja peste câteva zile se eliberă un decret care decise ca Maria Antoinetta să fie dusă în faţa tribunalului revoluţionar.

Regina îşi făcea tocmai rugăciunea în momentul în care trimisul Convenţiei intră la dânsa.

Fără a clipi măcar, cu faţa nemişcată şi albă ca de marmură, ascultă Maria Antoinetta vestea trimisului. Apoi înclină capul cu un surâs amar.

— O, nici nu mă îndoiesc că se vor găsi destule mi jloace şi căi în Franţa republicană pentru a se debarasa de a femeie sărmană şi fără apărare!, zise regina. Aţi isprăvit deja domnii mei, sau aveţi să-mi mai comunicaţi ceva?

Cu aceste cuvinte Maria Antoinetta vru să se întoarcă spre copilul său.

— Da, zise ofiţerul, sunt însărcinat din partea Convenţiei să-l iau cu mine pe fiul dumitale! El trebuie să fie încredinţat unei alte educaţii!

Regina părea a nu fi înţeles groaznica veste care i se adusese.

— Cum? Ce?, exclamă Maria Antoinetta pe când o paloare cadaverică îi acoperi din nou faţa-i nobilă. Vor să mă despartă de fiul meu?! Niciodată! Ca şi când ar fi vrut să-l apere, nenorocita ragină se aşează în faţa copilului ei care se agăţase de poalele rochiei ei.

Între aceste ziduri nu există cuvântul „niciodată”, din gura unei prizoniere!, zise ofiţerul pe un ton aspru. Am primit ordin sever, în caz de nesupunere să întrebuinţez forţa 1

— Cum?, întrebă Maria Antoinetta fixându-l mereu pe ofiţer ca ieşită din minţi, ar putea îndrăzni să despartă o mamă de propriul copil? O nu, nu, atât de cruzi nu pot fi nici cei de la putere!

— Cruţă-ţi vorbele, văduvă Capet!, zise ofiţerul neînduplecat, încă o dată îţi spun, dă-mi copilul de bunăvoie!

— Ce vor să facă cu el? Unde vor să-l ducă?, murmură nenorocita regină.

— Nu sunt însărcinat să-ţi spun!, răspunse ofiţerul cu asprime, dar în orice caz va trebui să te împaci cu ideea, văduvă Capet, că fiul dumitale niciodată nu se va mai întoarce la dumneata!

Un strigăt groaznic, nebun, scăpă de pe buzele mult încercatei femei.

— O, Dumnezeul meu!, plângea ea, aceasta nu poate fi voinţa Ta!

Ea îşi împreună mâinile. Din ochii ei străluceau o durere şi o disperare nebună.

— Părinte ceresc!, şopti regina după un moment de tăcere, greu mă încc ei!! încă n-am fost destul de umilită oare, mare Dumnezeule? O, lăsaţi-mi copilul, ultima mângâiere în nenorocirea mea! Nu, nu, favoritul meu!, plângea regina strângând la pieptu-i copilul care se agăţa de rochia ei. Nu pot să fie oamenii atât de cruzi!

— Destul!, strigă ofiţerul. El făcu semn soldaţilor.

— Apucaţi băiatul!, le porunci el.

Imediat soldaţii se apropiară de regină. Cu mâini aspre ei îl smuciră pe micul prinţ cu păr buclat care plângând cuprinsese cu micile-l mânuţe gâtul mamei sale.

— Copilul meu iubit!, exclamă regina, este adevărat că vor să ne despartă?!!

Regina se retrase într-un colţ al camerei şi încercă să-şi apere favoritul. Ea începu să se lupte cu soldaţii. Dar ce putea face ea, femeie slabă în faţa brutalilor soldaţi? Peste câteva secunde îi şi răpiră copilul. Copilul fu smucit de către un soldat şi dus. afară.

Regina se aruncă la picioarele ofiţerului care rămase nemişcat.

— Mă târăsc în praf la picioarele tale!, strigă nenorocita femeie cu glas jalnic. Eu, regina acestei ţări, la care ca să te apropii îţi trebuia o mare favoare acum câtva timpmă zvârcolesc sfâşiată de soartă la picioarele tale! Nu mai vreau nimic de la viaţă! Vreau să-mi lăsaţi copilul! Poţi avea curajul crud să răpeşti copilul de la sânul mamei?! Milă! Ai milă! După cum Atotputernicul vă va ierta pe toţi, tot astfel îţi cer şi eu acum să ai milă!

Ofiţerul era de neînduplecat.

— Duceţi băiatul de aici!, zise ofiţerul. Duceţi-l la cizmarul Simon după cum v-am poruncit deja! înainte!

— Soldaţii erau pe cale de a părăsi odaia, când un strigăt înăbuşit scăpă de pe buzele nenorocitei regine. Ea

se ridică din genunchi, alergă spre soldaţi şi le răpi copilul din braţe.

— Copilul meu! Copilul meu!, plângea nenorocita regină. Dumnezeu fie cu tine! Binecuvântarea Cerescului Părinte cadă asupra capului tău!! Te încredinţez protecţiei sale atotputernice! i

Soldaţii îl smulseră pe micul prinţ nenorocitei sale mame. Maria Antoinetta rămase împietrită. Ultima rază de soare dispăruse din acest spaţiu sinistru. Acum nenorocita regină nu mai avea pe nimeni în afară de fiica ei cea mică. Aceasta se mai afla încă la dânsa. Dar ah, regina iubea cu o dragoste pătimaşă pe fiul ei. În el răbise chiar pe soţul ei. Acum ultima rază de soare dispăruse din sufletul ei odată cu răpirea băiatului! Plină de jale, nenorocita femeie ridică mâinile spre cer.

— O, fă ceva să mor, Atotputernicule Părinte Ceresc, lasă-mă să mor!, plângea nenorocita femeie!

Capitolul 197
sărman copil

Nefericitul copil a fost dus de către soldaţi prin gangurile întortocheate ale închisorii.

Acolo locuia cizmarul Simon.

— Hei, uite că vine micul Capet!, exclamă Simon imediat ce zări statura gingaşă a băiatului. Vino încoace, fiu de tiran!

La un semn al cizmarului soldaţii îl lăsară jos pe micul prinţ. În jurul lui se strânseseră toţi soldaţii de gardă…

Băiatul privi înspăimântat când pe soldaţii care îl înconjurau, când pe cizmarul Simon care era ameţit de băutură.

— Vreau la mama, la iubita şi frumoasa mea mamă!; începu deodată micul prinţ să plângă.

— Ha! ha! ha! trebuie să-ţi scoţi din cap nebuniile acestea, strigă furios cizmarul. Care mamă? Popordl francez este acum mama ta!

— Vreau la mama!, gemu copilul încă o dată.

În acest moment beţivul Simon lovi cu pumnul în masă.

— Mii de draci, eu voi fi în viitor tatăl şi mama ta! M-ai înţeles sau nu?

Băiatul continuă să plângă. Simon îl apucă cu asprime de părul elrlionţat şi moale ca mătasea.

— Ascultă prinţe! Să ne asculţi şi să te supui căci de nu ani eu mijloace de a te face ascultător! Cu aceste cuvinte el arătă micului prinţ o nuia împletită.

Micul prinţ îl privi îngrozit.

— Poţi să mă fixezi până mâine, asta nu-ţi va ajuta la nimic!, zise beţivul. Ţi-oi arăta eu cum se poartă" un patriot francez cu un pui de tirah ca tine! înainte marş!

Cizmarul se ridică clătinându-se. Apucă băiatul de braţ şi-l în vârti în mijlocul curioşilor care se adunaseră în jurul lor.

— Noroc, Simon! Vei putea tu să creşti acest băiat?, îl întrebă pe unul dintre soldaţi.

— Zău! Vreau să-i tai eu aripile şi ghiarele acestui pui de tiran. Mititelul nu va putea zgâria niciodată, vă asigur.

— Cred şi eu, zise un soldat, cine a simţit o dată pumnii tăi, nu mai zgârie toată viaţa!

— Ai dreptate, da, îl voi face să sângereze, zise cizmarul cu ironie. Zilnic îl voi bate. Te voi bate. Înţelegi!, se răsti el către prinţul care începuse să tremure de fiică

Începând din acest moment o viaţă grozavă începu nentri) bietul băiat, care atunci când se născuse părea a fi

menit să ocupe locul cel mai de frunte în Franţa.

Dacă Convenţia n-avusese curajul de a ordona moarta bietului copil, şi vrusese să-l tâmpească prin fel de jel de cazne şi maltratări, apoi n-ar fi putut găsi alt instrument mai sigur decât pe acest Simon, cizmarul.

Incapabil de o faptă curată, destrăbălat în gradul cel mai înalt, dedat beţiei până la pasiune, sălbătăcit la trup şi suflet, aşa era supraveghetorul copilului care trebuia să le moştenitorul tronului Franţei.

Era un noroc pentru Maria Antoinetta că putea numai presimţi şi nu şi vedea suferinţele drăguţului copil.

Cizmarulăimon nu se ferea să spună diferite injurii în faţa copilului, la adresa mamei sale. Copilul fusese. silii să repete aceste injurii, în loc de rugăciune.

Cizmarul Simon şedea o dată înaintea lui cu un pahar cu rachiu. Curioşii se adunară în camera sa pentru a-l privi pe nenorocitul prinţ.

— Hei, vino-ncoace Capet 1, strigă cizmarul Simon.

Ascultător, băiatul se apropie de dânsul.

Nu mai putea nici să umble, căci bătăile pe care i le acordase supraveghetorul său, îl paralizaseră.

Copilul apropiindu-se, privea cu ochii săi mari spre că/.nitorul Său.

Pe orice om această privire l-ar fi mişcat. Dar Simon nu cunoştea milă.

— Spune: „Afurisită fie regina Franţei!” Haide!, strigă ameninţător cizmarul.

Copilul îl privea mereu rugător.

— La dracu’, am zis să spui: „Afurisită fie regina Franţei –, şi tu te opui?

— Nu vreau să spun!, zise copilul.

Cizmarul rămase surprins auzind aceasta, k – Ce? zici că nu vrei să spui ce-ţi ordon?

— Nu. eu nu-mi înjur scumpa mea mamă, şopti copilul. O mamă, dragă mamă, vreau la tine… Copilul nu putu să continue, căci brutalul cizmar îl lovise cu pumnul drept în faţă.

— La maică-ta vrei? Las că te învăţ eu minte!, strigă Simon.

flopilul căzuse în genunchi. Suspina greu. Bietul prinţ îşi pusese mâinile pe piept.

— Nu mă bate. Doar nu pot s-o înjur pe biata mea mamă. Fii mai milos! Lasă-mă să merg la mama.

— La dracu’ o să te duci! îndată să spui ce-ţi poruncesc. „Afurisită să fie regina Franţei”. Haide, şarpe veninos, vorbeşte.

Dar băiatul tăcea. Nu rostea niciun cuvânt gata a suporta toate maltratările.

Râzând diavoliceşte, mişelul îl privea pe bietul băiat.

— Şi vino-ncoace, micule. Am greşit se vede faţă de tine. Ei, vino şi bea rachiul acesta.

Micul prinţ privi speriat spre beţiv.

— Nu, nu… murmură el, nu vreau şi nu pot…

— Bea, şarpe otrăvit, strigă Simon, bea când îţi poruncesc!

Şi zicând aceasta îl prinse pe băiat între genunchi, îi deschise cu sila gura şi-i turnă rachiul pe gât.

Când copilul se retrase ameţit şi nemaiputându-se ţine pe picioare, Simon zise către soldatul care râdea şi el.

— Asta ştie să-i tragă la măsea. De altminteri explicabil, căci dacă tatăl său a putut să bea norocul şi fericirea poporului francez, de ce acest pui n-ar bea măcar un pahar cu rachiu.

— Culcă-te Simon şi lasă băiatul în pace, zise unul dintre soldaţi.

Acesta îl apucă de mână pe cizmar şi-l trase spre o

laviţă, pe care îl trânti. Simon adormi îndată.

Micul băiat se aşeză pe pat, îşi ţinea amândouă mâinile la ochi şi plângea amar.

— Ah, mamă, dragă mamă, tare aş vrea să fiu lângă tine, plângea nenorocitul copil.

Micul prinţ plânse până ce adormi.

Capitolul 198 „DE CE TREBUIE SĂ TE DESPARŢI”.

Pădurarul Louvois îl salutase cu bucurie pe călău, când tânăra pereche de îndrăgostiţi îi ieşi în cale.

— Bine faci că te arăţi iarăşi pe la mine, maestre Sanson, zise bătrânul pădurar. Se vede că n-ai mai putut sta la Paris şi ai fugit de munca sângeroasă. Fruntea lui Enric se încreţi.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise el scurt, ca să fiu sincer nu-mi place să mi se amintească de meşteşugul meu, mai ales acurrucând…

Se aplecă spre iubita lui şi o sărută pe frunte.

— Şi acum?, zise Louvois. Mă tem meştere Sanson că ai venit să-mi răpeşti porumbiţa şi drept să-ţi spun, aşa m-am învăţat cu dânsa încât mi-ar veni greu să mă despart de ea.

— Fii pe pace, zise el zâmbind, cât e de aprig dorul meu după Lili, totuşi nu pot să mă gândesc să ţi-o iau acum. Nu, am venit numai să mă sfătuiesc cu tine.

— Îţi stau la dispoziţie, dar fiindcă sfaturile fără un pic de băutură nu sunt tocmai, plăcute, Lili va avea bunătatea şi ne va prepara un dejun şi ceva de băut.

— Da, unchiule, zise Lili veselă.

Louvois venise cu un ulcior de vin, iar Lili apăru imediat cu un vas cu slănină şi cu ouă.

După scurtă vreme se aşezară cu toţii la masă. Lui

Enric mâncarea i se păru delicioasă.

— Da, da, zise pădurarul surâzând şiret, ce a gătit însăşi drăguţa, este minunat de bun. Să bem pentru o viaţă fericită şi, adăugă apoi, un viitor vesel să vă fie urzit.

Ciocniră paharele.

— Ei, ce planuri aveţi pentru viitor?, întrebă Luvois.

— Ţi le voi spune imediat, răspunse Enric. Voiam s-o iau pe Lili de soţie. La Paris nu pot s-o duc încă. Dar ce mă împiedică să mă căsătoresc aici? După cât ştii Luvois, posed o avere frumuşică. Cu aceasta deci doresc să-mi cumpăr o moşie… Acolo o să trăiască Lili. Eu însă va trebui să zbor din când în când într-acolo.

— Ah, ce bine ar fi!, îl întrerupse Lili. Atunci ar avea viaţa pentru mine sens. Ai putea tu în realitate să sacrifici ceva pentru mine?

— Mai întrebi, drăguţă?, răspunse călăul.

Pădurarul se gândea încă.

— O moşie, zise el, bun! Eu aş putea să vă găsesc ceva. Există în apropiere moşia unui conte care a fost decapitat la Paris şi cred că o vor vinde”.

Enric încreţi fruntea.

— Doamne, ce se petrece în patria noastră, murmură el.

— Putem merge acolo chiar zilele astea, zise pădurarul. O cumperi sub alt nume/ O vei căpăta pe un proi ridicol.

— Da. asta vom face şi apoi drăguţă ne vom încredinţa vreunui popă care desigur că se mai poate găsi pe aici.

— Se găseşte, zise pădurarul Louvois.

— Da. zise Enric, ne vom cununa în faţa altarului.

— Dumnezeu să ne ajute, zise Lili adânc mişcată.

— Dar ce se petrece afară?, zise Louvois apropiindu-

se de fereastră. Cei doi câini latră de parcă ar fi turbaţi.

— Ce-i asta, zise călăul speriat. Acesta-i Nicolai, primul meu ajutor. Ce caută el pe aici?

Călăul devenise palid.

— Hei! Nicolai! Nicolai!, strigă el către bărbatul care venea liniştit ducând un cal de frâu.

— Slavă Domnului că te găsesc, maestre!, strigă ei zărindu-l pe Sanson.

— Ce-i, ce s-a întâmplat?, întrebă Enric Sanson.

— Trebuie să te întorci imediat la Paris, răspunse Nicolai. au început să bănuiască lipsa dumitale.

Enric deveni şi mai palid.

— În numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat. zise Lili tremurând. să ne aştepte oare din nou vreo nenorocire?

— Nu te teme, scumpo! o linişti călăul.

Dar el însuşi nu era liniştit. Să fie într-adevăr scos aşa deodată din toate visurile sale fericite?

— Stai prietene că vin să te ajut să-ţi legi calul, zise Louvois.

Îndată bătrânul alergă afară. După câteva minute se întoarse însoţit de Nicolai.

— Doamne, ce se petrece în patria noastră, murmură el.

— Vorbeşte, spune, ce s-a întâmplat. zise Enric Sanson.

— Stăpâne. trebuie să te întorci îndată la Paris, răspunse Nicolai. Închipuieşte-ţi, abia plecaseşi şi a venit vestea să fii pregătit pentru o nouă execuţie.

— Şi tu n-ai putut s-o faci?

— Dacă puteam, nu veneam aici. zise Nicolai ştergându-şi sudoarea. Ne venise vestea că trebuie să te prezinţi tea judecătorului de instrucţie. În goana mare am SE până aici. şi slavă Domnului că te-am găsit.

ve par pentru ce motiv mă cheamă judecătorul detrucţie pe mine?, întrebă mirat călăul.

Ins nu ştii, stăpâne? Negrul Pippin e condamnat la moarte.

— Ah da. Pippin!, striga călăul.

Aşa-i. E vorba ca pe acesta să-l execuţi şi judecătorul de instrucţie a poruncit să mergi să mai vorbeşti cu el o dată. căci doreşte să te Vadă.

Pippin doreşte să mă. vadă? strigă Enric. atunci trebuie să merg îndată la Paris. Îţi mulţumesc Nicolni pentru vestea bună pe care mi-ai adus-o.

Plin de bucurie Enric îşi îmbrăţişă mireasa.

— O. Lili! Lili! se face, în sfârşit lumină! Pippin cel negru a stat în serviciul prinţesei. Acum. probabil că vrea să-mi spună cine a fost autorul crimei de la balul mascat al operei.

— Dumnezeule! este posibil aceasta oare?. zise Lili. Să nu mai fiu nevoită să mă ascund la o fiinţă încălcată de păcate.

— Lumină! lumină! strigă călăul entuziasmat. Curaj drăguţă, curaj, murmură el apropiindu-se de Lili. de-o vrea Dumnezeu chiar şi ultima bănuială va fi îndepărtată de la tine. Să ne revedem deci cu bine şi cu fericire!

Încă odată Enric Sanson îşi sărută mireasa. Urmat de Nicolai, călăul ieşi din casă.

După scurt timp cei doi încălecară şi porniră în goana mare spre Paris.

Capitolul 199
micul prinţ

O zi după ce micul prinţ fusese răpit, fu scoasă şi i egina Maria Antoinetta din Temple.

Dimineaţa veni în închisoarea bietei regine acelaşi ofiţer care-i răpise copilul.

— Nu mai am nimic! ce mi-aţi mai putea răpi?, zise regina dispreţuitoare.

— Sunt însărcinat să te duc la Conciergerie. Stârni vei permite, măcar, să-mi sărut fiica?

— Nu-i nevoie!, răspunse ofiţerul. Fiica dumitale după câte văd, nu e aici în momentul de faţă; iar no ne grăbim.

Regina suspină din greu şi îşi ridică privirea către cer

— Cum vrei tu, Dumnezeul şi stăpânul meu! Sunt gata la orice, adăugă ea îndreptându-se către soldaţi.

— Înainte, marş!, comandă ofiţerul.

Regina ţinea mereu mâinile încrucişate pe piept. Cu paşi înceţi, dar siguri, părăsi celula, în care ştia că nu se va mai întoarce şi că ultimul act al vieţii sale s-a jucat.

Trecând pe sub poartă, Maria Antoinetta uită să se aplece. Se lovi aşa de tare încât îşi făcu o rană sângeroasă la cap. Dar nu scoase un strigăt de durere.

Luă batista pe care-o ţinuse până atunci în mână şi o apăsă pe rană.

Unul dintre gardiştii municipali, mai milos decât ofiţerul ce-l comanda, încercă a o sprijini.

— Doar nu te-ai rănit, cetăţeană!? Ori, poate, te doare capul?, întrebă încet gardistul.

Regina îl privi dând din cap. Pe buzele ei se arătă un zâmbet de recunoştinţă.

— Nu, zise ea. Nu, acum nimic nu mă mai doare.

În faţa porţii Templului se adunase o mulţime de oameni. Ca vântul se răspândise prin Paris vestea că tocmai azi Maria Antoinetta va fi dusă de la Temple la Conciergerie.

Curios, aceeaşi femeie, în culmea gloriei, fusese

primită cu urale zgomotoase de către acelaşi popor care astăzi o fluiera şi o hulea.

Un strigăt înfiorător umplu parcă aerul atunci când regina ieşi pe portalul Templului.

Fruntea reginei sângera mereu. Dar dânsa păşi mândră, ca o regină, printre gărzile municipale, spre trăsura care-i fusese pusă la dispoziţie.

— Ucideţi-o!

— Jos cu Austriacă!

— Moarte lupoaicei! Ea este diavolul Franţei!

— La ghilotină!

Piaţa vechiturilor fremăta de aceste strigăte. Mulţimea se-ngrămădi în jurul trăsurii. Din toate părţile se ridicau pumni care o ameninţau.

Dar fără a clipi, Maria Antoinetta privea în dreapta în stânga, pe când faţa exprima o mândrie ce părea a Sm! ne că detestă tot şi toate.

Caii porniră. Flancată de un batalion de soldaţi, trăstrăbătu cu mare greutate prin marea de oameni, s. nu'mul spre ultimul lăcaş al nenorocitei regine.

1 Când ajunseră la poarta Conciergeriei, Enric Sanson tocmai era ocupat cu aranjarea câtorva delincvenţi.

Maria Antoinetta vedea pentru întâia dată pe Călăul din Paris. Dar înţelese îndată misiunea tristă pe care o îndeplinea tânărul cu ochii de foc.

Mult timp ochii reginei îl priviră pe Sanson. Şi acesta, oprindu-se din ocupaţia sa nenorocită, o privea înlemnit pe regină".

Deodată, Enric Sanson îşi scoase cuviincios pălăria.

Un murmur de nemulţumire străbătu rândurile soldaţilor.

Dar Călăului nu-i păsa de asta; şi când regina îl

chemă la dânsa, se apropie plin de respect.

— Eşti Sanson, Călăul din Paris? Pe acei nenorociţi îi duci la moarte?

— Da, doamnă, aceasta e misiunea mea, răspunse Enric Sanson.

(„Cum i-a zis? Doamnă? închipuiţi-vă, Enric Sonson, Călăul din Paris, să-i vorbească aşa! Asta trebuie s-o denunţăm Conventului, unde şi aşa el nu mai este bine văzut!” Aşa vorbeau soldaţii care puteau să audă tot ce discuta Enric cu regina).

Acesta auzi murmurele soldaţilor, dar nu zise nimic, ci dete numai dispreţuitor din umeri.

— Mai ai vreo poruncă pentru mine?, o întrebă pe Maria Antoinetta.

— Pe pământ nu mai am nimic de poruncit. Îndrăznesc numai a te ruga să te porţi bine cu acei nenorociţi de acolo; şi când ora morţii va suna şi pentru mine, uşurează-mi sfârşitul.

— Înainte! Termină cu palavrele!, zise ofiţerul care o însoţise pe regină la Conciergerie.

Şi se postă între Maria şi Sanson.

— Rău îi mai şade Călăului din Paris să stea de vorbă cu o Capet. Vezi-ţi, mai bine, de treabă.

Sanson se înfurie şi chiar vru să-i tragă o înjurat J prietenului nepoftit; dar se gândi că este mai bine tacă şi să se retragă.

Ca orice prizonieră, Maria Antoinetta trebui să supună formalităţilor de primire, în care scop fu ciu’ S» într-o sală anume amenajată.

Acolo, un funcţionar. Îi trecu numele, data naşterii semnalmentele în condica închişilor. În sfârşit, se îndeplinise şi această formalitate; ofiţerul o dădu pe nenorocita regină în grija unui gardian.

Era acelaşi gardian pe care Charlotte Corday îi impresionase în mod deosebit.

La capătul scării el şi soţia sa o primiră pe biata regină aşa cum se cuvine.

— Nu s-a pregătit încă o cameră pentru dumneata cetăţeană, zise Richard; dacă voieşti în prima noapte poţi dormi în locuinţa mea.

Maria Antoinetta mulţumi numai printr-un smn; nu putea să vorbească în acel moment, chiar dacă toate suferinţele ei căutau să se întrupeze în cuvinte; se temea, însă, că durerea se va trăda printr-un răcnet indignat.

Aşa fiind, regina o urmă, tăcută, pe nevasta gardianului.

Intră într-o cameră plăcută şi se aşeză pe un fotoliu.

— Ei. cetăţeană Capet, întrebă soţia gardianului (după ce se convinse că nimeni nu e în casă), să-ţi dau un pahar cu ceai? Sau ciocolată?

— Nu, nu vreau nimic; am o singură dorinţă: „să mă pot odihni cât mai curând!

Un oftat adânc scăpă din pieptul nenorocitei femei şi-şi găsi ecoul în sufletul gardianului şi al soţiei sale. Cât ar fi vrut s-o ajute pe Maria; dar cum puteau’ s-o facă? Cea mai mare consolare pe care o poţi da unei suferinde este tăcerea.

A doua zi, Maria Antoinetta fu dusă în celula pe care, până la moarte, n-o mai părăsi decât o dată: când apăru în faţa Tribunalului Revoluţionar.

Era cea mai mare şi mai salubră celulă. Era aproape de Capelă şi de camera morţilor, în care Sanson şi ajutorele sale făceau pregătirea delincvenţilor. Tapetul celulei era mâncat de şoareci. Pardoseala era din cărămizi.

Această celulă – ultima locuinţă a reginei – avea a u – i şi două ferestre.

D aceste ferestre prevăzute cu zăbrele groase de pu lăsau să pătrundă nici aer, nici lumină. Ţină din cele două uşi era astupată cu zid. Fouquieri nvile poruncise ca arestaţii să fie mereu păziţi de doi gardişti municipali, celula reginei fu împărţită în două rinti-un perete de scânduri şi într-o parte stăteau gardiştii

Cu precauţie şi exactitate exasperanta, împrejurul reginei se îndeplinea serviciul de spionaj.

°Astfel. regina era lipsită de orice cuvânt mai bun, care ar fi putut s-o consoleze.

Care dintre persoanci. puteau să-i vorbească despre soarta ei. deja hotărâtă, T

Nu, cel mult puteau să perivească mai duios pe nenorocita femeie, dar atâta tot.

Dumnezeu. Însă. nu o părăsi pe nenorocita femeie, nici în aceste minute de grea încercare.

Doamna Richard făcea tot e putea pentru a o linişti pe regină: Trebuia să fie însă din cale-afară de precaută. Buna femeie aducea reginei cărţi după dorinţa ei.

Mai mult încă, doamna Richard, împotriva voienţei ministerului public făcu reginei un pat mai bun şi îi găti mâncare mai aleasă. Ea căuta fructele cele mai bune pentru regină şi învioră celula cu diferite flori.

La toate aceste dovezi de dragoste, regina nu răspundea decât cu o privire recunoscătoare. Niciun zâmbet nu se arăta pe buzele martirei. Maria Antoinetta uitase a zâmbi.

Viaţa se scurgea uniform. Când nu se ducea la interogatoriu. regina citea sau se închina.

Totuşi se arăta din când în când cineva, care voia s-o elibereze pe biata regină.

Într-o zi apăru în celula reginei un tânăr, care-i era necunoscut. Era îmbrăcat ţărăneşte şi intră întovărăşit de

doamna Richard, ţinând în mână o tavă cu mâncare şi băutură. Nici nu se uită la regină, ci punând tava pe masă. Începu să mănânce.

Pro. fitând însă de un moment de neatenţie al gardiştilor, întinse reginei o garoafă.

L Ea ezită dar o privire rugătoare a tânărului o determină Sa o primească. Cu mirare, regina văzu că printre petalele Saroalei, se afla ascunsă o mică scrisoare, foarte des scrisă.

Maria Antoinetta deveni palidă. Se apropie îndată de fereastră şi desfăcu scrisoarea.

Iată ce citi:

„Majestate!, sunt servitorul credincios al dinastiei căzute şi mă numesc cavaler de Rougeville. Am reuşit să pătrund în închisoarea Mariei Tale. Îţi ofer serviciile mele. Bărbaţi voinici s-au unit cu mine ca să vă scoatem din mâinile pline de sânge ale călăilor. Dacă voieşti, în scurt timp vei fi liberă.

E vorba de a ucide numai pe cei doi gardişti ce vă supraveghează. Dar ce însemnătate au cei doi oameni, când e vorba de a reda reginei Franţei libertatea şi viaţa.

Rog deci pe Majestatea ta, dacă îmi primeşti propunerea să rupi garoafa pe care ţi-am dat-o. Dacă nu vei primi propunerea noastră, străpunge garoafa cu un ac”.

Maria Antoinetta era nehotărâtă.

— Dumnezeule! Dumnezeule! ce să fac, murmură ea.

Dar soarta hotărâse ca Maria Antoinetta să nu scape vie din mâinile călăilor săi.

Tremurând, regina scăpă, scrisoarea din mână.

În acest moment un gardist privi în celulă, văzu scrisoarea căzând.

Deodată pătrunse în celulă, puse mâna pe ea şi o citi.

— Trădare! Trădare!, strigă el. Garda aici!

Tovarăşii săi sosiră imediat.

— Trădare, trădare!, strigă el deschizând brusc uşa;

Srigătele sale răsunau prin ganguri.

Celula nenorocitei regine se umplu imediat de soldaţi.

Nenorocitul cavaler încercă să scoată un revolver, dar pe loc fu dezarmat şi pus în lanţuri. Maria Antoinetta rămase mută de emoţie.

— O s-o plătiţi scump!, zise gardistul care găsise scrisoarea. Eşti adept al regelui, la eşafod vei plăti această crimă. Imediat te voi denunţa Convenţiei.

Maria Antoinetta căzu zdrobită într-un scaun.

Dar nu putu să plângă.

În închisoare domnea un vacarm nespus. Tânărul cavaler era să fie aproape sfâşiat.

Numai intervenţia lui Danton îl scăpă.

Regina fu scoasă din celula ei şi pusă într-alta mai mizerabilă. Şi aici, doi gardişti supravegheau zi şi noapte.

Nenorocitul Richard, soţia sa şi tânărul cavaler plătiră. Însă; cu tre’ mai târziu pe eşafod, îndrăzneala e care au avut-o voind să scape pe regină.

Capitolul 200
MĂRTURISIREA LUI „PIPPIN CEL NEGRU”.

Într-o celulă întunecoasă, negrul Pippin petrecea ultimele zile pe care le mai avea de trăit. Ducea o viaţă tristă. Era legat de mâini şi de picioare aşa încât abia se putea mişca.

Judecata cerului îl ajunsese; toate minciunile sale nu-l ajutaseră cu nimic.

Curios, aceeaşi mulţime care aplauda când se

ucideau cei mai nobili fii ai Franţei pe eşafod, aveau un tact deosebit în tratarea criminalilor ordinari. Vai de cel ce ar fi vrut să scape de la eşafod pe un hoţ sau ucigaş dovedit, poporul l-ar fi sfâşiat în bucăţi.

Aceasta Fouquier o ştia foarte bine şi de aceea, când Pippin raportase acuzatorului public, acesta nici nu răspunse apelului.

Pippin nu era un adversar plăcut, îşi spunea Fouquier. De aceea îi trimitea veşti lui că îl va face pe Pippin să nu mărturisească lucruri grave.

t Acum, însă, când i se anunţă criminalului că va fi executat, Fouquier o apucă pe altă cale.

Păzitorii, erau toţi devotaţi lui Pippin, va putea cel puţin să se răzbune pe Fouquier şi să-l ducă spre pieire.

Fouquér nu putuse să-l împiedice pe negrul Pipin de a cere voie să vorbească cu Sanson.

Cum ar fi putut să-l împiedice? Mai curând sau mai târziu, Călăul tot trebuia să pătrundă în celula criminalului.

Acuzatorul public, credea că Sanson va tăcea.

Judecătorul de instrucţie Fauvel, ceru ca Enric Sanson să fie înştiinţat de dorinţa deţinutului. Bunul om. dorea din toată inima, ea nevinovăţia lui Lili, pe care Enric o credea moartă, să fie restabilită.

Reîntors la Paris, Călăul merse de-a dreptul spre închisoarea lui Pippin.

— Îţi închipui, Pippin, că n-am venit aici pentru a mă întreţine prieteneşte eu ţine! între mine şi tine e o baltă de sânge pentru ea să pot avea milă de soarta ta.

— Ţi-am cerut eu aşa ceva?, zbârnâi negrul Pippin. Sunt bărbat şi pot răspunde singur de faptele pe care le comit. Nu te-am chemat ea să mă ierţi, să-mi faci un serviciu prietenesc.

— La ce atunci?, întrebă Călăul rece, seulându-se de pe scaun. Pentru ca să-ţi baţi joc de mine?

— Rămâi maestre Sanson! Ori mă faci să presupun că porumbelul tău, Lili Miranda, aşa pare că-i zice, ţi-a devenit indiferentă? Da, da!, adăugă el. Ştiu că dânsă a murit. A fost o frumoasă canonadă, distrugerea mânăsJ tirii. Şi acum vreau să-ţi spun ce nu ţi-aş fi spus niciodată.

— Ei, ce voieşti să-mi spui?, întrebă Sanson cu ton indiferent. Acum după moartea iubitei mele mirese, descoperirile tale nu mai pot fi de aşa mare valoare pentru mine.

— Aha! Va să zică, te-am lovit! Va să zică. ai fi dorit s-o afli înainte de îndeplinirea faptului, ştiu eu, dar mai degrabă mi-aş fi muşcat limba, decât să ţi-o fi spus. Îţi spun că te urăsc, Călăule!, zise el ţâşnind ea un şarpe otrăvitor. Te-am urât şi decât să-ţi fac un bine, mai bine mi-aş ţine respiraţia şi m-aş înăbuşi!

Sanson se îngrozi de atâta răutate.

— Injuriile tale nu mă ating, zise Călăul. Nu vei putea să mă nelinişteşti, nici nu vei putea păta amintirea unui înger.

Pippin râse în hohote.

— Ba ai să te superi maestre când vei auzi că mireasa ta a suferit fiind nevinovată.

— Aşa?… şi asta o ştii tu?

— Vei şti de ce nu ţi-am spus înainte, zise negrul Pippin râzând. Te-ar fi făcut fericit, şi nu voiam fiindcă te uram. Ascultă deci: Prinţesa de Barry, mi-a mărturisit de mult că a minţit când a denunţat-o pe Lili ca asasină, un altul a ucis-o la zece minute după ce mireasa ta părăsise.

şi lăsase acolo ele bunăvoie pumnalul pe care i-l dăruiseşi tu.

Această mărturisire era prea însemnată pentru ca să

nu producă o adâncă impresie asupra lui Enric Sanson. «Deodată. Călăul puse amândouă mâinile pe frunte şi murmură:

— O. scumpă, frumoasă Lili! cum ai lăsat să „fii prinsă într-aşa o cursă. A trebuit să suferi, când o singură vorbă a acestui nenorocit ajungea pentru ca să-ţi recapeti cinstea şi viaţa!

— Va să zică te-am lovit? Asta mă bucură, mă bucură grozav. Dar ţi-oi spune şi mai mult. Vrei să ştii cine a fost ucigaşul?

— Ce-mi pasă mie?

— Îţi spun. ca s-o distrugi pe prinţesă. A fost un văr al ei. un conte Leranda care voia s-o moştenească mai repede.

— Dar pe acest om nici nu-l cunosc!

— Lasă că vei face cunoştinţă. Aş fi vrut să mă răzbun eu, zise Pippin, dar acum, o vei face tu pentru mine.

Râdea cu hohote. I – Asta-i bucuria mea că şi pe duşmani ştiu să-i pun în serviciul meu. Mă vei răzbuna, maestre Sanson?

Acesta nu răspunse. Cu privirea încruntată, fixa duşumeaua.

— Am mai auzit însă o conversaţie între acel conte Leranda şi prinţesă, din care reiese că mireasa ta nici nu-i copilul lui Miranda, ci al contelui de Barry! Adella de Barry, n-are dreptul de a se numi Prinţesa de Barry!

Călăul era foarte emoţionat. Îşi reaminti cuvintele armurierului.

— Aşa-i! Te miri?, zise negrul Pippin. Şi acum pot să-ţi mărturisesc că ţi-am ucis şi pe tata socru. Bani am găsit destui şi o biblie frumoasă, foile dintr-Însa le-am rupt. dar tartaşii împodobiţi cu pietre scumpe i-am vândut

bătrânului Senac. M-a păcălit cu o jumătate de preţ! Să-l denunţi acum! El m-a sfătuit ca să-l omor pe cetăţeanul Colmin şi pe nepoata sa. Sunt gata să vin la interogatoriu înainte de a se execută pedeapsa.

Pe Enric Sanson îl apucă ameţeala. Îşi acoperi un moment ochii cu mâna stângă. Să fie oare posibil că într-un om aşa de tânăr ca negrul Pippin, să fie adunată atâta perversitate, răutate şi bestialitate?

Dar era preocupat mai mult de mărturisirea lui Pi, ppin, că tartaşii bibliei se găsesc în mâna evreului. Aceasta putea să aibă urmări foarte însemnate, căci tatăl Iu? Lili în ceasul morţii, arătase asupra bibliei.

— Am auzit că în tartaşi s-ar găsi documente secrete, zise negrul Pippin. N-am îndrăznit să-i spun lui Senac şi aşa n-am apucat să le citesc. Îmi închipui însă că în ele trebuie să fie vorba de mireasa-ţi moartă. Îmi închipui că vei face totul pentru a pune mâna pe tartaşi. Citeşte apoi documentele şi linge-te pe bot de bucăţica grasă ce ţi-a scăpat din gură.

— Şi voieşti să spui despre asta în faţa judecătorului de instrucţie?, întrebă Călăul.

— Pentru ce nu?, răspunse negrul Pippin. Dacă aceasta-ţi face plăcere, o voi spune! O, sunt un băiat bun! Dacă îţi pot face un bine, de ce nu ţi l-aş face.

Enric Sanson nu răspunse.

Oricât înjura şi îşi bătea joc acest infam de dânsul. Călăul ştia că Pippin e păcălitul

Lili trăia; mărturisirile acestui criminal puteau să fie de cea mai mare importanţă pentru dânsa.

Nu se gândea deloc la el, numai soarta iubitei îl interesa acum pe Enric.

Călăul plecă brusc din celulă şi se duse de-a dreptul la judecătorul de instrucţie.

Fauvel se miră mult de faptul că negrul Pippin voia să mărturisească toate crimele sale.

Imediat se întoarseră amândoi în celulă şi îl găsiră pe Pippin gata de a începe mărturisirea.

El spuse toate cu o obrăznicie nemaipomenită.

Nu încetă de a lovi pe Enric Sanson, al cărui noroc, credea că îl distrusese pentru vecie.

Respirând greu, Enric Sanson părăsi celula alături de judecătorul de instrucţie.

— E trist de tot, zise Fauvel. Acum când mireasa îţi este moartă, iată că iese la iveală o asemenea mărturisire.

Enric Sanson respira greu. Cu multă sforţare, putu să se oprească de a nu spune judecătorului de instrucţie tot adevărul.

Era prea devreme pentru asta; mai întâi trebuia să se facă lumină deplină.

Enric se convingea tot mai mult că el şi mireasa sa, sunt la începutul unei vieţi noi. Soarta lor trebuia să se schimbe cu totul.

Descoperirea secretelor necunoscute, va duce oare, spre bine sau spre rău? Numai Dumnezeu putea s-o ştie.

În orice caz, Enric nu se culcă până ce nu scrise miresei sale o scrisoare amănunţită, în care-i spunea tot ce se întâmplase şi o sfătuiasă stea ascunsă.

Capitolul 201 UN asasinat misterios

Înainte ca Sanson să se poată duce a doua zi spre piaţa Grevei, veni un funcţionar la el, care fu trimis de judecătorul de instrucţie Fauvel, ca să-l cheme.

Cu mirare, Sanson auzi că Fauvel îl chema pentru ca să asiste la instrucţia lui Senac.

— Cum!, strigă Enric Sanson, complicele lui Pippin a

fost arestat?

— Nu ştiu, răspunse funcţionarul, am auzit numai că în momentul acesta el va fi depus.

— Cu atât mai bine, zise Sanson clătinând din cap.

Mirarea lui Sanson crescu, însă, după câteva ceasuri.

Pe când îşi împlinea misiunea, un funcţionar răzbi cu greutate prin mulţime şi se îndreptă spre dânsul.

— Ce-i?, întrebă Sanson.

— Vino repede, zise funcţionarul, prezenţa dumitale în casa lui Senac e de mare importanţă!

— Ce s-a întâmplat?, întrebă Călăul neliniştit.

— Domnule, nu te speria. Bătrânul Senac a fost ucis în poaptea trecută.

— Ucis!, zise Sanson făcând fără voie un pas înapoi. Bine! vin imediat!, continuă el, spune-i judecătorului că peste o jumătate de ceas voi fi acolo.

Îndată ce-i fu posibil, Sanson lăsă pe ajutorul Nicolai să-l înlocuiască.

Nu trecuse încă o jumătate de ceas, când Enric ajunse în faţa casei lui Senac.

Găsi strada, goală altă dată, acum plină de lume. Vestea asasinatului se răspândise prin oraş cu iuţeala fulgerului.

Gardiştilor le era foarte greu de a face loc Călăului să se strecoare prin mulţime.

Enric cunoştea bine casa lui Senac. Cititorii îşi vor aminti că la cererea surorii sale, el a vorbit cu Senac. după uciderea lui Colmin şi a nepoatei sale. Şi la etajul de sus, venise Sanson odată, pentru a orândui înmormântarea nefericitei femei a mecanicului Tellier.

În antreu, Enric întâlni pe comisarul secţiei şi pe câţiva agenţi de poliţie.

Aceştia aveau lumânări în mină pentru a lumina

drumul comisarilor, care căutau prin toate părţile casei.

Dezordinea domnea pretutindeni. Se aflau aruncate haine, arme şi alte obiecte. Toate mobilele erau în mijlocul camerei şi comisarul căuta să constate grosimea pereţilor.

Salută politicos pe Călău, fără a se întrerupe însă din ocupaţia sa.

— Ai venit tocmai bine!, înainte Sansoane! Judecătorul instructor este cu medicul legist lângă cadavru. Mi se pare că tocmai acum a sfârşit cercetările.

Când Enric Sanson intră în camera de alături, care n-avea decât o fereastră, îi găsi pe cei doi bărbaţi, într-o discuţie foarte vioaie. De abia Fauvel îl văzu intrând pe Călău şi îi ieşi în cale.

— Închipuieşte-ţi Sansoane, zise el, s-a întâmplat ceva de necrezut. Cetăţeanul medic zice că bătrânul Senac, a fost ucis cu otravă de săgeată.

Impresia ce făcură aceste cuvinte asupra Călăului era zdrobitoare.

— fără un asasinat cu otravă de săgeată. Faptul că se întâmplă atâtea crime cu otravă aşa de rară în Paris, pare a dovedi că este în joc aceeaşi mină criminală.

— Aceasta-i şi părerea mea, zise judecătorul instructor. pierdut în gânduri. Crima de la operă, cea dublă din Str. Bellevue. la care Pippin şi-a recunoscut complicitatea. cât şi aceasta întâmplată aici la Senac. trebuie puse toate în sarcina unei singure persoane. Numai de am putea afla ceva mai mult de la negrul Pippin.

Mai că te-aş contrazice cetăţene judecător, zise

Enric. Pippin n-are în orice caz niciun interes ca Senac să dispară aşa brusc din viaţă. Nu-i vorbă, asupra acestuia ar fi dorit el să se răzbune, dar acum îi lipsea şi timpul şi ocazia.

Poate ai dreptate, zise judecătorul tăind vorba. În

orice caz mai sunt multe enigme de rezolvat, deocamdată să ne ocupăm de mort!

Razele soarelui cădeau asupra feţei îngălbenite a bătrânului neguţător de vechituri, care părea că a murit pe când dormea.

Ce mână misterioasă să fi fost oare în joc? Fără voie, Enric se gândi la contele Leranda, această persoană necunoscută despre care vorbise Pippin.

Dar cine era şi unde e afla acest conte? Enric nici nu presimţea că va face în curând şi într-un chip puţin plăcut Cunoştinţa acestui misterios conte.

— Faptul e destul de simplu, zise medicul, apropiindu-se de cadavru. Avem aci o crimă care s-a comis cel mult la un ceas după miezul nopţii.

— Permite-mi o întrebare cetăţene judecător, zise Călăul după ce se gândise puţin, oare n-ar fi posibil ca totuşi să fie în joc o sinucidere? Nu se poate oare, ca Senac să fi fost înştiinţat despre mărturia lui Pippin? Ce ar fi mai natural în acest caz, decât sinuciderea, pentru a scăpa de pedeapsă sigură?

— Imposibil, zise medicul, o sinucidere este cu totul exclusă. Din acest pahar, bătrânul şi-a băut moartea. Rămăşiţele unei substanţe minerale se pot bine distinge.

— Cred, zise Enric, uitându-se la faţa judecătorului instructor.

În acest moment se arătă comisarul de poliţie în prag. Faţa sa avea o expresie de triumf şi surprindere…1 Am găsit ceva curios de tot, cetăţene judecător, zise el, poftim vino mai aproape. Ceva care dacă nu mă înşel, ar putea fi în legătură cu omorârea cetăţeanului Miranda.

Comisarul îl privi pe Enric.

— Ce?, întrebă Călăul curios. Doar n-or fi tartaşii scumpi ai bibliei… *

— Ba, tocmai, răspunse comisarul, tocmai aceşti tartaşi.

Comisarul scoase tartaşii lucraţi cu sidef şi pietre scumpe şi prevăzuţi cu un lacăt masiv de aur.

Enric Sanson îi luă în mână.

Degeaba pipăi el scoarţele, nu simţi nicio ascunzătoare în care s-ar fi putut afla oarecare documente secrete. Grosimea neobişnuită a tartaşilor, arăta însă, că asemenea ascunzătoare trebuie să se afle în interiorul lor.

— Şi dacă aş distruge aceşti tartaşi! Trebuie să descopăr interiorul, murmură Călăul.

— Am toată încrederea în tine, cetăţene Călău, dar deocamdată n-ai voie să-ţi iei ce ţi se cuvine. Trebuie să sechestrez tot ce găsesc în această casă. Dar fii fără grijă, în curând te voi pune în proprietatea acestor tartaşi. Doar e scris pe faţă numele socrului tău.

— Îţi mulţumesc pentru aceasta, nu-ţi poţi închipui ce importanţă are descoperirea dumitale pentru mine.

Comisarul îl privi cu milă, căci el ca şi ceilalţi, nu ştiau că Lili trăieşte încă.

— Cine să fie ucigaşul?, zise Fauvel. Rămâne ca indiciu, numai declaraţia lui Pippin, care susţine că, contele Leranda a comis crima de la operă.

Judecătorul îl privi pe comisar.

Dar acesta dădu din umeri.

— În Paris nu există un conte Leranda, adăugă el. În aceste timpuri, numai titlul i-ar fi fost suficient pentru ca să se urce pe eşafod. Eu cunosc bine persoanele de seamă din Paris, dar de un conte Leranda n-am auzit.

— Aceasta să nu te împiedice de a face toate sforţările pentru a-l recunoaşte pe individul care se ascunde sub acest nume, zise judecătorul instructor.

Apoi se adresă Călăului.

— Prezenţa noastră nu mai e necesară aici. Presupuneam că percheziţia va mai scoate la iveală ceva, care ar fi avut nevoie de explicaţia dumitale, căci dumneata ai fost acela căruia Pippin i s-a destăinuit. Mi se pare că prin moartea lui Senac, multe lucruri vor rămâne necunoscute.

Enric Sanson clătină din cap. Faţa sa luă o expresie dureroasă.

Capitolul 202
OSÂNDIREA REGINEI

Actul de acuzare al lui Fouquier-Tinville împotriva Mariei Antoinetta, a fost cel mai ruşinos act pe care l-a scris vreodată un procuror. El blama atât judecata sănătoasă, cât şi adevărul.

Fiecare frază dovedea lipsa unui cap de acuzaţie şi din fiecare rând reieşea că cel mai mare păcat al nenorocitei femei, a fost acela de a fi fost regina Franţei.

Maria Antoinetta fu acuzată de Fouquier pentru înaltă trădare. Ea a fost, aşa spunea actul, lipitoarea Franţei şi a fost mereu în legătură cu fratele ei Iosif al II-lea, rege al Boemiei şi Ungariei. Ea a asuprit poporul francez şi a risipit banii storşi din sudoarea acestuia pentru satisfacerea pasiunilor ei.

Fouquier-Tinville o acuza chiar pe biata regină, de a fi provocat, într-un mod artificial, foametea în Paris.

Afară de acestea, regina era acuzată de faptele cele mai perverse.

Actul de acuzare, fu transmis reginei în celula îngustă în care se afla.

Maria Antoinetta îl citi „Dumnezeul meu,

Dumnezeule, mă supui la grele încercări”. Acestea au fost singurele cuvinte pe care le-a exclamat nenorocita femeie.

A doua zi la zece dimineaţa, Maria Antoinetta fu scoasă din închisoare, pentru a fi adusă înaintea tribunalului revoluţionar.

De amândouă părţile drumului, de la închisoare la tribunal, erau postaţi gardişti. Printre aceştia păşi Maria, condusă fiind de doi ofiţeri.

Plină de majestate înainta regina. Maria Antoinetta ţinea capul sus. Era resemnată, nu voia să influenţeze nici în bine nici în rău asupra judecătorilor. Era rece.

Părul alb şi brăzdăturile de pe frunte, arătau chinurile sufleteşti pe care le îndurase biata femeie.

Mândră cum păşise printre soldaţi, se apropie şi de judecători.

Sala era ticsită. Un murmur surd şi ameninţător se ridică la intrarea în sală a Mariei Antoinetta.

Regina nu băgă de seamă. Ea nu se uita nici în dreapta, nici în stânga.

Se apropie de masa judecătorilor. Apoi luă loc după un semn ce îl făcu preşedintele, pe un fotoliu aşezat în faţa tiubunalului.

Doi avocaţi se oferiseră să o apere pe regină, deşi! prin aceasta îşi puneau în pericol capetele. Ei se aşezară! alături de regină.

O tăcere profundă domnea în sală, deşi publicul au’ ditor era foarte amestecat.

Pxeşedintele se ridică pentru a pune întrebările obişnuite.

— Cum te numeşti?, întrebă el rece.

— Maria Antoinetta de Lothringia-Austria, răspunse regina fără a se scula de pe scaun.

Deşi acuzată, totuşi ţi se părea că mai este în vechea

ei splendoare, şi că tocmai acorda audienţe.

— Ce ocupaţie ai?, întrebă iarăşi preşedintele.

— Sunt văduva lui Ludovic al XVI-lea, care a fost rege al Francezilor.

— Ce vârstă ai?

— Treizeci şi şapte de ani. răspunse regina.

— Să trecem la citirea actului de acuzare, ordonă preşedintele.

Fouquier-Tinville se ridică.

Publicul primi actul cu o tăcere adâncă. Numai când se citiră perversităţile „ochii tuturor se îndreptară asupra reginei şi un murmur se ridică în sală.

Dar Maria Antoinetta stătea indiferentă, parcă nici n-ar privi-o pe dânsa actul ce se citea.

Apoi se ascultară martorii. Dar nici declaraţiile acestora nu erau mai bune decât actul de acuzare.

Maria se ştia străină de aceste acuzaţii. Ea era ca o martiră în faţa judecătorilor. Altfel, cum s-ar fi făcut apel la asemenea minciuni, pentru a o putea acuza?

Dintre1 martori îl vom cita numai pe Hebert, pentru ca să se poată vedea ce infamie furnizară martorii. Acest Hebert era amicul lui Marat.

Mărturia lui va rămâne ca un monument de infamie şi neruşinare.

Hebert susţinea că ar fi găsit în Temple o carte de închinăciune a reginei, în care găsise un semn oprit de revoluţie, anume o inimă străpunsă de o săgeată, împrejurul căreia se afla scris: „Iisuse, miluieşte-ne”.

jyjai mizerabile decât toate; erau spusele lui Hebert iativ la moralitate.

Când sfârşi, un murmur se ridică printre auditori.

Cât de mult o ura mulţimea pe regină, totuşi, se indignă de spusele mizerabilului martor.

Numai Maria Antoinetta părea că nu auzise nimic.

preşedintele reluă interogatoriul: … Acuzată, ce ai de spus la depunerile martorilor?

Maria Antoinetta îl privi rece.

Nu cunosc faptele despre care vorbeşte acest aşa-zis martor, spuse ea.

Recunoşti că eşti vinovată.”?, continuă preşedintele.

Maria Antoinetta se indignă.

La o aşa întrebare nu răspund.

Un murmur furios se auzi din public. Pumnii îl ameninţară pe Hebert, unele femei plângeau, simţind nedreptatea ce se făcuse reginei, şi prin aceasta şi lor.

După ascultarea martorilor şi înainte de a acorda procurorului cuvântul, preşedintele o întrebă pe Maria Antoinel t a dacă voieşte să se apere.

Ea se îndoia, era nehotărâtă.

Să se apere oare?

Se părea că regina îşi spunea că pentru o viaţă aşa de mizerabilă, nu merită. Dar deodată luă o hotărâre.

— Dacă vorbesc, o fac numai pentru’copiii mei care acum sunt lipsiţi de ultimul lor sprijin, zise nenorocita femeie. Martorii care au venit aici. n-au depus nimic, de fapt. Împotriva mea. E imposibil ca eu, nevasta lui Ludovic al XVI-lea. să fiu făcută responsabilă pentru fapteleregelui, care, după constituţie nu e responsabil. Dacă voi fi condamnată pentru aceasta, tribunalul se va condamna, singur. Sunt o femeie dezarmată şi în luptă cu Franţa întreagă, ştiu că puterile mele nu vor rezista unor asemenea forte. Dar cuţ mine e-Dumnezeu, care va pedepsi pe toţi cei ce mă vor nedreptăţi. El va răzbuna şi sângele nevinovat al soţului meu.

— Taci! întrerupse brusc preşedintele. Nu-ţi voi Permite să ataci tribunalul!

Fouquier se sculă. Discursul său de acuzare era slab şi rece

După el vorbi apărătorul reginei, care era inimos de strălucit.

Publicul îl asculta liniştit. Dar pe faţa judecătoriW se putea citi, că sentinţa era deja ticluită.

După ce deliberară o oră, juraţii se întoarseră:

Primul jurat răspunse cu da la toate chestiunile;

Un murmur se ridică în sală.

Toate privirile se îndreptară asupra reginei care rămase tot nemişcată.

Deodată preşedintele se ridică.

— Legea vă interzice, cetăţeni ai Franţei, orice compătimire faţă de acuzată. Imediat ce o persoană este acuzată de orice crimă, în faţa justiţiei, ea nu mai aparţine decât nenorocirii ei şi nu mai are pretenţie la mila noastră!

În acest moment Maria Antoinetta se ridică.

— De la voi să aştept milă, călăilor?, exclamă ea. Nu!, voi sunteţi nişte călăi vrednici de dispreţ şi nu judecători cinstiţi!

O paloare de moarte acoperi timp de câteva momente faţa preşedintelui.

El aruncă o privire crudă asupra Mariei Antoinetta. Apoi se ridică şi comunică următoarele:

— Curtea cu juraţi, condamnă pe Maria Antoinetta numită Lothringia de Austria, văduva lui Ludovic Capet, la pedeapsa cu moartea şi declar că moşiile ei vor trece în posesia statului.

Timp de câteva secunde, domni o tăcere desăvârşită. Unele femei plângeau. Părea că inimile asistenţilor ar compătimi pe regină.

Dar cine poate şti pornirile poporului? Deodată un băiat strigă: „Ura! pentru curtea cu juraţi! Jos cu

Austriacă!”. Acest singur strigăt fu de ajuns. În sală răsună:

— Moarte Austriecei! Pe eşafod cu trădătoarea!

Maria-Antoinetta se ridică. Faţa ei devenise albă ca zăpada. Ea se uită adânc prin sală cu o privire mândră. La un semn al preşedintelui, nenorocita femeie fu dusă înapoi în închisoare.

— Nu mai am ce căuta pe pământ!, murmură nenorocita femeie. În mâinile tale, părinte ceresc, îmi recomand copiii şi sufletul meu!

Glasul ei se-stinse.

Strigătele nebune ale mulţimii, pătrundeau până în celula-i singuratică.

Cu totul zdrobită, Maria Antoinetta se culcă.

Capitolul 203
UN ATAC MIŞELESC

Era o noapte groaznică de Septembrie. Toamna se ip<a cu vara, care era pe cale de a se duce. Vântul ăcoros sufla zi şi noapte asupra străzilor din Paris. Se părea că şi cerul jeleşte crimele ruşinoase comise în Paris. Pe străzi era linişte, până şi strigătele gardienilor de noapte răsunau mai rar din pricina vântului turbat.

Mai sinistru era în jurul casei Călăului. Geamurile zăngăneau. Enric Sanson nu-şi aducea aminte să fi petrecut vreodată o astfel de noapte. Somnul nu cuprindea deloc ochii Călăului. Se părea că fluierăturile vântului îi vesteau propria-i fatalitate. În camera de studiu a lui Sanson ardea lumina. Enric şedea în faţa mesei şi citea din cronica strămoşului său. Dar ciudat! Astăzi, Enric nu era în stare să avanseze în lectură. De repetate ori se ridica de pe locul său, se apropia de fereastră şi privea în noaptea

întunecoasă. Putea să fi trecut de mult miezul nopţii. Apropiatele zori de ziuă, aveau să aducă pentru Enric îndeplinirea unei groaznice datorii.

În această dimineaţă avea să cadă capul celei mai nenorocite femei care a existat vreodată. Maria-Antoinctta de Austria avea să-şi sfârşească în dimineaţa aceasta, trista viaţă.

— Ah, aş voi ca dimineaţa aceasta să fie trecută!, cu toate că eu am să contribui foarte puţin la acest act groaznic, zise Enric Sanson încet. Nici măcar securea nu o las eu să cadă. Şi totuşi, totuşi! Eu, care am lăsat atâţia oameni să fie decapitaţi, privind cu sânge rece, mă înspăimânt de a vedea căzând capul acelei sărmane şi slabe femei încercată de soartă! Şi totuşi, este un noroc pentru sărmana, care a căzut aşa deodată de pe înălţimea luminoasă a fericirii, ca să moară! Ce altă amintire îi poate rămâne în lumea aceasta, decât aceea a fericirii trecute, o amintire care este mai greu de suportat decât loviturile lirele ale sorţii.

În acest moment, Enric auzi bătăi în poartă. La început i se păru că se înşală. Cine putea să bată în poarta Călăului pe o vreme atât de furtunoasă? Enric Sanson ascultă, apoi se apropie de fereastră, pe care o deschise.

Vântul suflă în acest moment cu atâta putere, încât) ăul putu eu greu închide fereastra la loc.

— Cine este afară pe vremea aceasta?, exclamă 1 lăul cu voce metalică. Cine tulbură liniştea acestei case >

— Deschide!, se auzi o voce bărbătească, purtată ţ} e: vânt până la urechile Călăului. În numele tribunalului revoluţionar, Enric Sanson. am să-ţi comunic ceva!

— Ce înseamnă aceasta?, murmură Călăul, cu totul speriat. Fără voie se dădu Un pas înapoi. Da. da vin i;

El închise fereastra şi merse până în mijlocul

camereii Apoi urcă repede scara care ducea spre camera bătrânului ajutor Nicolai.

Nicolai se arătă uimit când află despre cauza vizitei nocturne.

— Da. stăpâne! Kise Nicolai, frecându-şi ochii, vă mărturisesc sincer că nu-mi plac deloc aceste înştiinţări nocturne!.M

— Grăbeşte-te, căci auzi cât de nerăbdători au devenit cei de afară!, zise Călăul.

— Imediat vin şi eu stăpâne! Vreau să iau cu mine,» numai vreo două pistoale; căci nu se poate şti ce se întâmplă! zise Nicolai.

Enric Sanson coborî înainte scara, cu felinarul în mână.

— Cine este acolo?, întrebă Enric cu vocea-i răsunătoare.

— La dracu' cetăţene, deschide!, răsună glasul lugubru al unui bărbat. N-avem poftă să îngheţăm aci, afară, I în frig şi ploaie l. Sunteţi chemat în faţa tribunalului revoluţionar!

— Dar tribunalul revoluţionar îşi ţine şedinţele numai ziua!, răspunse Sanson.

— Ce ştiu eu! Eu am putere armată cu mine, deschide numai pentru ca să vezi!

Enric deschise poarta.

Dar în acelaşi moment, din întunericul nopţii, mai multe persoane mascate, îl apucară pe Sanson de mâini şi de picioare.

— Ajutor! Ajutor! strigă Călăul.

În acelaşi timp el băgă mâinile la cingătoare pentru a-şi scoate armele. Dar muscalii păreau a fi ghicit mişcarea. J Ei îl ţinură cu putere de mâini şi de picioare. În acelaşi mol

ni se auzi o comandă. Enric Sanson fu ridicat în sus Olt braţele mai multor bărbaţi, şi cu toată opunerea şi zistenţa lui. porniră cu el prin întunericul nopţii.

Hei. stăpâne, bunul meu stăpân, ce s-a întâmplat?, striga Nicolai cu voce îngrijorată.

Ajutor! Ajutor!, strigă încă odată Călăul cu vocea sugrumată: nişte oameni mascaţi m-au ridicat pe umeri şi mă duc de aici!

Taci, sau eşti prada morţii!, strigă o voce lugubră la urechea Călăului.

Călăul văzu lângă el, cu tot întunericul care domnea, o pereche de ochi aprinşi ca două săgeţi focoase fixaţi asupra sa. Totodată, simţi gura rece a unui revolver, apăsată pe tâmpla sa.

— O singură apăsare de deget ajunge pentru a te transporta în cealaltă lume 1 Efect taci, dacă ţii la viaţă!, îi şopti necunoscutul.

— Ce vreţi de la mine mizerabililor? Laşi ce sunteţi!, strigă Călăul.

— Taci. Îţi ordon încă odată! murmură necunoscutul.

— Atunci eşti, desigur, un mesager al frăţiei de sânge? Ah. Iaşi, mizerabili, faceţi atunci cu mine ce vreţi voi!

— Eu nu cunosc frăţia de sânge, aceasta poate să-ţi ajungă fe Taci şi fă ce ţi se porunceşte, atunci nu ţi se va atinge niciun fir de păr din capul tău, aceasta ţi-o jur pe toţi sfinţii din cer. Taci: răsună încă odată glasul.

În intervalul acesta Nicolai ieşise pe poartă. Imediat îşi scoase pistoalele.

— Săriţi, ajutor!, strigă el, trăgând odată în aer pentru a putea vedea la lumina împuşcăturii direcţia în care era stăpânul său.

Dar în acest moment, căpătă o lovitură puternică pe

la spate. Cu un horcăit lugubru, Nicolai căzu grămadă. O tăcere adâncă domni timp de câteva secunde. Numai paşii grăbiţi ai acelora care îl răpiseră pe Călău, se auzeau prin vâjâitul vântului. Apoi şi acest zgomot amuţi uşor. Numai în casa Călăului era acum agitaţie. Orfelia se deşteptase din somn.

— Mare Dumnezeule! fratele meu! fratele meu!, strigă tânăra fată.

Imediat se duse jos. Uşa intrării era deschisă. Aceasta era o dovadă că s-a petrecut ceva afară din casă.

— Enric, fratele meu murmură tânăra fată trem,» rând din toate membrele.

Calfele Călăului alergară din toate părţile în ajutorr Orfeliei. Deodată, sora Călăului scoase un ţipăt.

— Aduceţi lumină încoace! murmură Orfelia, care credea că o mare nenorocire lovise pe fratele ei curmi3 dui zilele. Se aduse lumina. Ea recunoscu pe Nicola» pe care îl luase drept fratele ei.

— Pentru Dumnezeu, Nicolai, ce s-a întâmplat cu tine? Unde este fratele meu?

— Ah, Doamne, Ah, Doamne!, gemu Nicolai m-a „culcat la pământ pe la spate, mizerabilii… O, stimatul meu stăpân…

— Dumnezeule!, ce este cu fratele meu?!

— L-au dus de aici!, îngână Nicolai, nişte bărbaţi mascaţi, Iisuse Christoase, cred că-şi va pierde viaţa!

— L-au răpit?, întrebă Orfelia, frângându-şi mâinile

Capitolul 204 marele inchizitor

Enric Sanson recunoscu că numai supunerea şi tăcerea îi vor putea servi. Ce gând puteau avea duşmanii lui? Aici nu putea fi vorba decât de un plan mişelese. În

zadar căută Sanson să afle ceva de la bărbatul care mergea alături de el.

Purtătorii îl lăsară pe Enric jos, dar, în acelaşi timp îl apucară cu putere îndoită de braţe.

— Niciun cuvânt!, murmură sinistrul mascat care-l apucase pe Enric de braţul drept şi-l ţinea ca într-un cleşte. Îţi jur pe Sfânta Fecioară, că la cel dintâi strigăt de ajutor, îţi voi zdrobi creierul cu un glonte.

— Dar ce vreţi oare de la mine?, întrebă Enric Sanson, cu voce calmă. Dacă eşti într-adevăr creştin, atunci nu poţi avea intenţii rele cu mine.

— Taci!, vei afla totul imediat ce vom ajunge la locul ţintei noastre!

Enric Sanson se simţi târât cu putere de adversarii săi. Noaptea era sinistră şi ploaia îi bătea în faţă, aşa că-i era imposibil să recunoască locul unde se afla. Trebuia să fi ocolit oraşul, căci pe cât putu să zărească neSstre de toamnă stăpânea împrejurimea. Enric Şanson’s u se simţise în toată viaţa sa atât de fără ajutor şi ei merseră printr-o alee întinsă, plantată cu gansoi pl} n vjrfurile înalte ale arborilor sufla vântul: bOls1 Nicio casă, nicio lumină, niciun zgomot omenu se auzea: numai tăcerea de moarteja unei nopţi re 1

Vără putere ca acum.

1 ţij fjne, după oarecare trecere de tianp, bărbaţii ajunra la marginea aleii, lângă o casă mare cu aspect siăeistru! Călăul aruncă numai o singură privire şi apoi se legară ochii. Enric simţi că intrară într-o hală vastă; trebuia să fie lumină aici, căci prin legătura ochilor pătrundea lumină. Totodată Enric simţi cu picioarele, covoare moi.

Ia seama!, îl preveni însoţitorul său. Urcam nişte scări.

Într-adevăr, urcară câteva scări, apoi merseră prin nişte coridoare. În cele din urmă, Sanson fu dus într-o sală. Timp de câteva secunde, Călăul rămase tăcut şi nemişcat. Apoi auzi o voce străină, dominatoare, care îi vorbi:

— Ia jos legătura de pe ochi!

Enric Sanson nu aşteptă să i se repete, îşi desfăcu legătura cu mâini tremurânde. Ei o aruncă la pământ cu dispreţ şi privi în jur. Era un salon strălucit.

Putea fi o sală cum aveau odinioară cavalerii nobili, adepţii regalităţii. Câteva şiruri de tablouri în rame aurite se aflau atârnate pe pereţi. Mai bine de o sută lumânări de ceară ardeau în sală, împrăştiind o lumină ca ziua. De altfel spaţiul era gol. Numai într-o parte era o bancă joasă, îmbrăcată în catifea roşie. Apoi, privirea lui Enric căzu asupra unui trunchi care era în marginea sălii pe un tapet roşu. De ce se înfioră inima lui Enric la vederea trunchiului lângă care se afla o secure cu tăişul strălucitor? O!, Enric cunoştea prea bine uneltele acelea. Era un trunchi de execuţie cum se obişnuia în Franţa înainte vreme, înainte de introducerea ghilotinei. Cu privirea nesigură, Enric Sanson se uită peste trunchiul executor şi văzu un bărbat slab cu o faţă sinistră, galbenă ca de ceară. El simţi fără voie, că acesta trebuia să fie un om nobil şi cult. Aceasta o dovedea toată ţinuta «emnă a străinului. Totodată, Enric simţi o repulsie în faţa privirii adânci a ochilor pătrunzători ai străinului.

— Pentru ce m-au răpit?, întrebă Enric Sanson voce tremurândă.

— Mai întâi, întreabă de-ţi e permis a întreba!, spuse necunoscutul. Ai apărut pentru a te supune orbeşte voinţei mele!

Oho!, aceasta ar fi şi mai frumos!, exclamă K! mic Sanson înfuriat. Şi dacă n-aş vrea să mă supun?

— Întoarce-te!, zise necunoscutul drept orice răspuns.

Acesta ridică braţul drept în chip poruncitor. F – g voie, Enric se supuse. În acelaşi moment, însă, Călăul tresări. Dumnezeule Mare! La spatele lui stăteau zece bărbaţi mascaţi. Ei aveau pistoale încărcate şi ţinteau cu ele spre Călău.

— Ce înseamnă aceasta, pentru ce mă ameninţă?, murmură Enric Sanson.

— Aceasta o vei afla!, exclamă surâzând necunoscutul. Imediat ce vei îndrăzni a nu mi te supune, aceşti oameni bravi au ordinul de a te culca la pământ cu armele lor! Spuneţi voi băieţi, aveţi să executaţi ordinul meu?, se adresă necunoscutul către cei mascaţi.

— Negreşit, stimate domnule conte!, răsună într-un glas, răspunsul lor.

— Se vede că uitaţi să ne aflăm la Paris, un oraş mare! spuse Enric Sanson, fără a putea învinge frica, J dar întâlnind cu energie privirile necunoscutului. Se vor auzi împuşcăturile şi vor sări…

— Nu se va auzi nimic! Orbit ce eşti!, îl întrerupse necunoscutul cu un surâs ironic. Te afli atât de departe, încât nimeni nu va putea auzi împuşcăturile. Nu, Călăule din Paris, viaţa „ta stă cu totul în mâinile mele şi nimic”, absolut nimic, nu te poate scăpa din puterea mea, decât supunerea ta oarbă! Vrei să-mi juri că te vei supune?

— O. eu nu sunt omul laş, drept care mă credeţi!} Nu îmi e frică de gurile acelor arme ţintite asupra mea, puteţi să le sloboziţi dacă conştiinţa vă lasă! Dar băgaţi de Seamă: Deasupra noastră a tuturor a, domneşte pro: videnţa, care vă va răsplăti.

Necunoscutul izbucni în râs.

— Într-adevăr este foarte amabil din partea ta,

Călăule din Paris, că mă faci atent asupra răsplăţii cereştii dar totuşi, Linişteşte-tol Contele Leranda, Grande de Spajj mă şi împuternicitul Marelui inchizitor al acestei ţări indic, stă pe un picior destul de bun cu cerul pentru a „ti are de făcut!

Lui Enric Sanson i se părea că visează.

— Ascultă-mă!, reluă contele Leranda. Am nevoie CV serviciile tale. Va trebui să executaţi o persoană.

dacă mă opun de a o face?, exclamă Enric

Sanson. Eu.nu sunt ucigaş, ci un funcţionar al statului. Numai acela care este condamnat de judecata dreaptă, cade sub serviciul meu trist! Dar puterea nici unei singur1; voinţe nu-mi mişcă braţul!

— Ha, ha! Negreşit, sentinţa acelor mizerabili, care se numesc astăzi judecători ai Franţei, îţi dau dreptul să jertfeşti vieţile a mii de nevinovaţi! Taci!, îi strigă contele cu ochii roşii, pe când Sanson vru să-i răspundă, taci îţi zic, dacă ţii la viaţă. f

— Viaţa nu mi-e atât de scumpă, când mă văd silit să comit o nelegiuire 1, exclamă Călăul cu ochii fulgerători.

— Ah! nu-ţi va rămâne altceva de făcut, decât să te supui! spuse contele Leranda care îşi încrucişase braţele peste piept. Observă bine, Călăule din Paris, mie nu-mi vei impune cu vorbe, ci numai prin fapte! În astă noapte trebuie să se îndeplinească execuţia de care ţi-am vorbit. Am nevoie de ajutorul tău. În caz de nesupunere, vei suferi chinurile cele mai grele ale torturii.

— Aceasta o cred, domnule conte!, răspunse Călăul, împuternicitul marelui inchizitor de Spania, trebuie să fie iniţiat în toate misterele îngrozitoarelor torturi.

— Nu am timp de pierdut! răspunde-mi: da sau ba?

— Nu! eu nu mă pot supune, mai bine voi muri!, exclamă Sanson. Poţi gândi cu dispreţ despie mine, înalte

conte, poţi să mă calci în picioare. Cerul să judece, care din noi doi are o inimă mai mândră şi mai simţitoare! Eu nu pot ucide o fiinţă sărmană!

— Călăule din Paris, tu ţii o cuvântaie îndrăzneaţă! Ce ne-ar putea reţine de a te nimici chiar acum? Darle! Tocmai pentru că observ că simţi mai omeneşte decât ordonă meseria ta, vreau să fiu şi eu mai sincer faţă de tine. Aici este vorba de a ucide pe cea mai mizerabilă femeie care a existat vreodată pe faţa pământumi! Mizerabila a fost condamnată la moarte deja de un an, de către sfânta inchiziţie din Madrid. Ca printr-o minune a iadului, a putut scăpa din închisoare. Eu am fost însărcinat ca oriunde e voi întâlni să o execut. Din ţară în ţară am urmărit-o. Acum a ajuns-o soarta (ea trebuie şi va muri!

Deodată îi veni lui Sanson în minte, mărturisirea negrului Pippin.

Dumnezeule Mare! El auzise deja numele contelui Leranda! Negrul Pippin îi comunicase că el a fost acela care a atentat asupra prinţesei de Barry cu ocazia balului mascat din sala operei, în ochii lui Enric se văzu o strălucire ciudată.

— O întrebare, nobile conte!, murmură el. Cunoaşteţi pe prinţesa Adella de Barry? V-aţi întâlnit cu ea la balul mascat din sala operei, dumneavoastră aţi străpuns-o cu un pumnal otrăvit?

Dar Enric Sanson se înşelă crezând că-l va face pe conte să-şi piardă cumpătul prin întrebarea aceasta, Faţa mândră şi serioasă a lui Leranda, apăru ca şi înainte ca sculptată în piatră.

— Eu sunt o unealtă a providenţei!, zise contele cu răceală; ceea ce fac şi execut este din ordinul Marelui inchizitor. Lui trebuie să-i dau socoteală, nu ţie! Tu nu trebuie să întrebi, ci să te supui numai! Pentru cea din

urmă dată te întreb: Vrei să execuţi pe acea femeie? în caz de opunere. Îţi jur pe sfânta regină cerească din Compostella. că nu vei părăsi viu această sală.

Enric Sanson stătea ca rătăcit. Putea el crede în cuvintele acestui bărbat, care părea a fi personificarea diavolului? Cu toate că vorbele străinului aveau oarecare adevăr, Enric Sanson se sfia să ridice acel topor ascuţit, spre a tăia capul unei femei pe care n-o văzuse niciodată. Lui Enric i se părea o crimă ceea ce se cerea de la dânsul. Dar ce putea face? Enric privi spre bărbaţii mascaţi care erau gata să-l culce la pământ. Faţa nemişcată a contelui Leranda arăta lui Enric Sanson că nu mai putea avea nicio speranţă.

El se gândi la Lili, mult iubita-i logodnică, la sora sa Orfelia şi la durerea pe care avea să le cauzeze, dacă va dispare de pe faţa pământului.

jsjui nu, aceasta nu se putea întâmplă.

— Bine, atunci!, murmură Enric Sanson, cadă asu Ora dumitale conte Leranda, sângele acelei nefericite femei pe care-l Voi vărsa eu! Sunt gata a mă supune voinţei dumitale!

Enric Sanson luă securea în mână. O singură aruncătură a acestui topor ascuţit era de ajuns să taie gâtul cuiva.

În acest moment, Leranda bătu din palme. Deodată se deschise o uşă. Călăul văzu în mijlocul mai multor bărbaţi mascaţi pe acuzata legată la mâini cu frânghii. În acest moment scăpă un strigăt înfiorător de pe buzele Călăului. Securea îi căzu din mână. El şovăi şi-şi puse mâna stângă pe inimă. Era vis, era realitate oare? Acea femeie condamnată la moarte, cu părul de aur aruncat peste umeri, era Lili Miranda, iubita-i logodnică? Lili Miranda pe care o credea în siguranţă în satul îndepărtat

de lume, era în adevăr prizoniera contelui de Leranda.

Capitolul 205 RESPINS!

— Trebuie să te pregăteşti Eugen!, îi zise mama sa cu ton binevoitor, de a te duce la cârciumarul Risler pentru a vorbi cu el în privinţa pădurii!

— Nu mai merg cu plăcere în cârciuma din pădure, mamă!, zise Eugen, acolo este una care nu-mi place!

— Acea „una” nu mi-a plăcut niciodată, dar voi, băieţii, dacă vă puneţi ceva în cap!…

— Mi-ar fi mai plăcut dacă l-ai lăsa se tata să meargă acolo!, murmură Eugen. Afară de aceasta cârciumarul Risler a vorbit deja cu tata.

— Aşa?, zise ţăranca, eu nici n-am ştiut despre aceasta.

— Sunt vreo opt zile de atunci, cred cel puţin că tata s-a dus la Risler, s-a întors, apoi, târziu noaptea acasă, în după amiaza acelei zile m-am întâlnit cu el în casa forestierului.

— Acum du-te singur, căci cu samsari nu voi putea face nimic!, zise ţăranca, cu prestanţă în voce.

Eugen se găti de drum. Ajuns la cârciumă, Margot îl primi în pragul uşii.

— Mama mă trimite, începu Eugen, ca să vorbesc cu tatăl tău, este acasă sau la ţară?

— El este în pivniţă… să-l chem!, zise Margot.

Ea ieşi din odaie şi se întoarse imediat, aducând lui Eugen un pahar cu vin.

Apoi îşi reluă lucrul de „mână, dar n-avea răbdare să lucreze şi lucrul îi căzu din mâini. Tatăl ei veni imediat din pivniţă. Risler salută pe Eugen.

— Sunt la dispoziţia dumitale!, zise el aşezând pe

masă câteva sticle pe care le aduse din pivniţă.

— Mama m-a trimis să tratez cu dumneata pentru vinderea pădurii, zise Eugen.

Risler sorbi mai întâi o litră cu vin. apoi se aşeză pe o bancă în faţa lui Eugen şi începură tratativele.

Margot părea că nu-i bagă în seamă; ca şi reluă lucrul de mână. Dar cine ar fi privit-o mai de aproape ar fi băgat de seamă că lucra mecanic. Din când în când, scăpa un suspin de pe buzele ei, când auzea glasul lui Eugen. În cele din urmă cei doi bărbaţi îşi isprăviră tratativele.

— Eu voi spune părerea dumitale mamei!, zise Eugen ridicându-se de pe scaun. Mai bine înţelege-te dumneata singur cu dânsa.

Eugen se întoarse şi se apropie de fată. Ea părea a fi cufundată în lucru.

— Adio Margot!, îi zise el şi ieşi din cârciumă.

Fata îi răspunse numai printr-o uşoară înclinare a capului. Abia părăsi Eugen cârciuma, că Risler se apropie furios de fiica sa.

— Ei vezi tu, nici nu să poată un refuz mai categoric exprimat decât prin răceala ta. Să-ţi fie ruşine, asta-i răsplata când te atârni de gâtul bărbaţilor. Eugen n-a voit niciodată să ştie ceva de tine, acum trebuie să trag şi eu ruşine din pricina ta.

— Îţi spun tată, eu îl voi sili pe Eugen în lupta la care m-a provocat. Nu vreau să rămân de râsul lumii, chiar dacă aş şti că mor. Alta afară de mine, nu trebuie să fie stăpână bogatului ţăran Eugen, eu voi fi…

Capitolul 206
zadarnica speranţă

Eugen porni spre casă prin drumul din pădure.

Deodată 1 tresări. Nu departe de dânsul auzi lătrat de câini şi zări o rochie albă în dosul unor arbori. Eugen îşi închipui imediat cine era. Cu inima palpitând de emoţie îşi urmă drumul înainte.

Peste câteva secunde o ajunse pe Lili, care culegea flori. El salută cu ochii lucitori. La vederea lui, tânăra fată roşi.

— Cerule, nici nu te-am auzit când ai venit, din pricina ierbii.

— N-am vrut să te sperii!, răspunse Eugen păşind alături de Lili. Îmi permiţi a-ţi spun ceva?, urmă Eugen, după ce stătură câtva timp tăcuţi.

— Nu, eu nu trebuie să te ascult!, se opuse Lili.

— Este numai un vis ce am avut!, zise tânărul râzând. Ascultă-mă. Mi se părea că mergeam cu dumneata de mână prin pădurea înverzită. Era în noaptea dinspre ultima duminică – şi când te-am văzut apoi mergând la biserică cu atâta pioşenie, inima mi-a fost cuprinsă de un sentiment religios şi m-am gândit, ce pereche frumoasă am îi dacă ne-am cununa amândoi în faţa altarului sfânt.

— Nu, nu! nu vorbi mai departe! Te rog Eugen. Eu nu trebuie şi nu pot să-ţi aparţin!, zise ea. Ai uitat ce ţi-am spus la ultima noastră vedere? Eu sunt demult logodită!

— Ah nu f, aceasta nici nu se poate!, zise Eugen. În asemenea caz n-ai fi venit încoace. Dar ştiu atât. că mi-ai răpit inima, şi nu se poate ca vreun alt om din lume să te iubească atât cât te iubesc eu!

— Nu ştii ce vorbeşti!, murmură tânăra fată, în timp ce-şi desfăcu mâinile dintr-ale tânărului. Un bărbat mă iubeşte, un bărbat bun şi nobil, Eugen, un om căruia îi apai-jine inima mea! Uite, îmi pare foarte rău că am deşteptat speranţe în inima dumitale, speranţe pe care nu le pot împlini niciodată. Căci, eu iubesc pe logodnicul meu,

al cărui nume nici nu ţi-l pot spune, îl iubesc atât de mult încât nici nu-mi pot închipui viaţa fără dânsul!

— O, cât de mult îl urăsc pe acel bărbat!, exclami Eugen cu patimă.

Cu blândeţe Lili îl apucă pe Eugen de mână.

— Nu vorbi atât de nedrept Eugen! Negreşit că se va găsi o fată tânără, frumoasă şi cuminte, care să te iubească! Şi acum, să uităm ce am vorbit! Poate mai târziu să-ţi pot destăinui mai mult. Haide, să rămânem buni prieteni!

— Dea Domnul să nu vină niciodată ziua în care să regreţi că ai respins o inimă atât de sinceră şi iubitoare!, zise Eugen. Negreşit, nu voi dispera şi totodată nu vreau să te supăr cu niciun cuvânt; dar promite-mi că, având nevoie de un prieten în ore de tristeţe, să te adresezi la mine! Da, Lili îmi promiţi aceasta?

Faţa tinerei fete se întrâstă.

— Sper că nu voi ajunge în asemenea stare!, murmură ea; dar, dacă va fi să fie, îţi promit că mă voi adresa imediat dumitale şi sunt fericită că pot fi sigură de ajutorul dumitale!

Cu aceste cuvinte, Lili porni spre casă. Aproape de casa forestierului, îşi luară rămas bun.

Capitelul 207 IUBIRE CRIMINALĂ

Era deja pe înserate. Forestierul Louvois şedea pe o bancă în faţa casei sale. Faţa sa asta o expresie neobişnuit de duioasă. Paşi repezi care veneau din pădure îl deşteptară. Louvois rămase uimit când zări aproape de dânsul o figură înaltă de bărbat şi recunoscu în aceasta pe Millart.

— Dumneata eşti Millart? Dar vai cum arăţi la fată, cineva s-ar putea speria de dumneata. Ţi s-a întâmplat ceva?, zise Louvois, întinzând mâna celuilalt.

Millart îi luă mâna şi aruncă o privire rătăcită în uru-i.

— Unde este Lili?, ea nu trebuie să asculte ce am să vorbesc cu dumneata!, murmură el.

— Ea este în odaia ei!, zise forestierul, s-a întâmplat oare ceva?

În acest moment scăpă un hohot de râs sinistru de pe buzele ţăranului.

Tocmai acum, a fost o ceartă grozavă între fiu)

meu. Eugen şi mama sa. La început m-am bucurat de aceasta, dar după ce am aflat despre ce este vorba…

— Ei, ce este? întrebă forestierul.

— Eugen a pândit pe nepoata dumitale în pădure!, începu intrigantul. Da, el i-a sucit capul cu vorbe de dragoste. Acum însă s-a dus la mama sa cerându-i consimţământul ca să facă nuntă peste şase săptămâni. Dar i-a căzut rău această propunere, căci mama sa rămase ca trăsnită şi nici nu vru să-l asculte. Băiatul se ruga întruna, dar bătrâna era neînduplecată. Dar cu toate acestea, dacă va insista timp de vreo două săptămâni, o va înduplecа! Pentru aceasta am venit la dumneata, ca să te previn.

— Lili mi-a spus ceva, dar Eugen s-o lase în pace pe fata mea!

— Eşti omul meu!, zise Millart, nu-i aşa că n-o s-o dai pe Lili?

— Eu cred că dumitale trebuie să-ţi fie indiferent!, zise forestierul privind ţintă.

— Dar dacă nu mi-ar fi indiferent?, strigă Millart. Şi dacă n-aş vrea ca aceşti doi să se căsătorească? Eugen poate să se însoare cu mama dracului, dar numai cu Lili nu, căci altfel se va întâmplă o nenorocire.

Cuvintele pătimaşe ale ţăranului, atinseră în mod

sinistru pe pădurar.

— Ce să însemne aceasta, eşti beat sau visezi!, mii de draci, ce ai cu nepoata mea?

— Eu, eu!, îngână Millart cu voce înecată, crezi că am încheiat deja cu viaţa? apoi şopti la urechea forestierului: Va veni ziua în care voi fi liber şi atunci... atunci...

— Atunci, atunci?, îl întrerupse forestierul plin de agitaţie, privind faţa strâmbată de vicii a ţăranului. Vorbeşti ca un păcătos, omule... nu cumva îţi e gândul la Lili... dumneata om bătrân şi fetiţa aia tânără?

Un strigăt răguşit scăpă de pe buzele lui Milfart.

— Un om bătrân? Eu sunt încă tânăr, tânăr la putere şi la inimă. Vreau şi eu să fiu fericit şi la urma urmei, ce-ţi pasă dumitale dacă Lili, nepoata dumitale, mă va lua pe mine, care-i asigur o dotă bună.

— 1 După cum mi se pare, văd că eşti beat, şi voi şti de acum înainte, să păzesc pe nevinovata copilă de dumneata. Îi zise pădurarul cu dispreţ. Să-ţi fie ruşine, nevasta dumitale trăieşte!

— Ea poate să moară!

— Cine ştie dacă nu vei muri dumneata înaintea ei!

— Niciodată!, strigă Millart, pe când ochii săi avură o strălucire vicleană. Înainte de se întâmplă aceasta...

El nu isprăvi, îşi dădu cu mâna peste fruntea înfierbântată. El îşi aminti că mersese prea departe.

— Ei, omul vorbeşte multe palavre, când zilele sunt lungi l Negreşit, soţia mea trăieşte şi eu... eu sunt un om bătrân... nu trebuie să păzeşti fata de mine, noi rămânem prieteni, amice Louvois!

— Cred că nici dumneata, n-ai ştiut ce vorbeşti, răspunse celălalt.

Ţăranul râse amar şi aruncă o privire pătrunzătoare

asupra forestierului, a cărui faţă agitată, era luminată de lună. Nu mai rosti nicio vorbă şi se pregăti de plecare.

— Noapte bună!, îngână forestierul, pe când Millart îi întinse mâna.

Capitolul 208 JUANIT «A CEA MUTA

Am părăsit pe eroul nostru Enric Sanson în poziţia cea mai îngrozitoare, în care se poate afla o inimă simţitoare. Pradă voinţei altuia, fără nicio putere de apărare, Enric Sanson stătea lângă trunchiul de execuţie în camera misterioasă a palatului contelui Leranda. Securea îi căzu din mână zăngănind. Enric Sanson nu băgă în seamă aceasta. Cu ochii mari, îngroziţi, fixa statura tinerei fete îmbrăcată în alb. care se apropia acum cu paşi înceţi de locul execuţiei. Ea, nenorocita care tremura din toate membrele, 4 era Lili! Lili, Lili!, voia să strige Sanson, dar spaima care-i stăpânea inima, îi paraliza şi limba în gură. Ce legătură misterioasă exista între Lili Miranda şi acest conte, despre al cărui nume, Enric n-avusese nici cea mai mică idee în urmă cu câteva zile? Călăul nu-şi putea da niciun răspuns.

Călăule, împlineşte-ţi datoria!, zise contele Leranda voce ameninţătoare.

f acelaşi timp călugărul mascat se aplecă pentru a: securea, pe care vru s-o predea Călăului, lidiw, nu nu voi svjrgi nimici Ucigaşi

Înteţi!, strigă Călăul cu buzele tremurânde. Ce cufL-Îti voi a-mi cere? Niciodată!

1 Nu mă face să-mi pierd răbdarea!, îi zise contele. Ascultă poruncile mele. sau…

— Porunciţi să mă împuşte!, strigă Enric Sanson. Ce mă mai ţine în viaţă? Cred în adevăr că soarta nemiloasă

este împotriva mea 1 Ucide-mă, om crud şi fără inimă! Porunceşte zbirilor tăi! Va fi o plăcere să mor, după ce am văzut acest chip îngeresc…

Glasul i se stinse. Călăul căzu în genunchi şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

O schimbare ciudată apăru în trăsăturile aspre şi neînduplecate ale contelui. Un sentiment duios părea a fi cuprins pe acest om de fier.

El aruncă o privire de reproş asupra aceleia care stătea nemişcat cu braţele împreunate pe piept.

— Nenorocită femeie, cită nefericire a cauzat frumuseţea ta rară! – exclamă contele. Până şi Călăul este încântat de vederea ta! Da, exteriorul tău este îngeresc, dar şerpii otrăvitori locuiesc în inima ta neagră!

Ciudat! frumoasa faţă a lui Lili. care privise până acum cu o expresie de resemnare, se schimbă în mod crud.

— Da. arată-te în chipu-ţi natural, femeie falsă şi mizerabilă! zise contele Leranda. dar nu crede că de astă dată vei scăpa de pedeapsa binemeritată!

Ciudat! va zice şi cititorul, cum se poate ca acea fiinţă enigmatică, care părea Călăului a fi Lili după asemănarea exactă a chipului, a staturii şi a părului blond buclat, cum de nu avea ea un cuvânt de mângâiere pentru durerea disperată a iubitului logodnic, pe care îl întâlnise în faţa eşafodului, pentru a cădea sub securea mânuită

Însăşi mâna lui? Dar minutele treceau şi nicio articulaţiinu scăpă de pe buzele nenorocitei fiinţe. După cum se vedea, nenorocita se silea să vorbească. Ea deschise Şura.de repetate ori. dar nu putu scoate niciun cuvânt. În acest moment Enric Sanson putu arunca o privire spre gura întredeschisă a nenorocitei. El scoase un stil groaznic. Dumnezeule Mare!, nenorocita fusese mutilată, niciodată în viaţă nu va mai putea rosti vreun

cuvânt căci… i se tăiase limba!!

— Ucigaşi?, mizerabili fără inimă!, strigă Călăul voce răsunătoare. Blestemul lui Dumnezeu asupra voastră să cadă! Să nu aveţi pace şi odihnă, până la sfârşitul zilelor voastre! Pământul să se deschidă şi să vă înghită Mizerabili, care n-aveţi milă de onoarea mea şi frumuseţea femeiască! Cum v-a lăsat inima să mutilaţi în mod atât de oribil, pe această sărmană fiinţă nevinovată?

Soldaţii stăteau cu ţevile puştilor aţintite spre el. În loc să poruncească oamenilor să-l împuşte, după injuriile Călăului, contele făcu semn să lase armele jos.

Enric Sanson cuprinse cu patimă nebună corpul tinerei femei îmbrăcată în alb.

— Nu! nu!, este imposibilă orice îndoială!, gemu Enric. O, Lili, scumpa şi dulcea mea mireasă, cum ai căzut în mâinile acestor demoni cu chip de om? Spune, ce ai putut comite ca să te pedepsească astfel? Dar vai, tu nu mai poţi vorbi; mizerabilii te-au nenorocit şi ţi-au tăiat limba!

— Da, aceasta am făcut-o noi!, zise în acest moment contele Leranda apăsându-şi cu greutate mâna pe umărul Călăului. Noi am făcut-o, pentru că această femeie mizerabilă, blestema într-atât Dumnezeirea, încât fiecare cuvânt de pe buzele ei, era un păcat!

Enric Sanson tresări. Ce era aceasta? Era în adevăr Lili, aceea care îl fixa cu ffirie ucigătoare?

Nu, era imposibil! Atât de crud nu putea să privească”.

— Lili!… pentru Dumnezeu, ce-ţi este? Groaznica suferinţă ţi-a rătăcit minţile, nu mă recunoşti?, murmură Enric Sanson…

Dar în acest moment, Lili sau cine o fi fost persoana enigmatică, împinse cu asprime pe Călău; ură, repulsie şi

dispreţ se imprimară în acelaşi timp pe faţa frumoasei femei.

— Nu mă recunoşti, mă goneşti de lângă tine?, gemu nenorocitul căzând în genunchi, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă amar.

Contele Leranda stătea cu mâinile încrucişate.

— Ciudat!, murmură apoi sinistrul şi misteriosul băr – bat, adresându-se unui călugăr care se distingea de ceilalţi o cruce de aur ce o purta atârnată pe un lanţ. pl? r acesta pare a fi, cu toată raeseria-i sângeroasă, un de onoare şi de caracter! Un astfel de bărbat ne-ar? bui pentru scopurile noastre!

Apoi se adresă Călăului:

— scoală-te, Enric Sanson, scoală-te!, ordonă concu voce mai blândă. Explică-mi purtarea dumitale enigmatică.

— jartă-mă! Iarta-mă!, murmură. Enric Sanson cu privirea rătăcită. Nu ştiu ce vorbesc şi nici ce gândesc! Creierul îmi arde şi sângele îmi clocoteşte în vine! mai am numai o singură dorinţă, şi aceasta este să mor imediat!

Într-o mişcare neaşteptata, el cuprinse genunchii contelui.

— O, dacă mai trăieşte o scânteie de milă în inima dumitale, atunci dă-mi voie să-mi pun capul prins ca de friguri pe acel trunchi de execuţie. Apucă, securea şi taie-mi-l cu o singură lovitură! O, Doamne! nu mai pot trăi! Culmea spaimei şi a chinurilor celor mai groaznice, este prea mult pentru mine!

— Nenorocitule!, ce spirit vorbeşte. În tine?, spuse contele Leranda. Te porţi ca un nebun, de când ai zărit pe această perversă femeie! Spune, o cunoşti oare?

— Oare o cunosc! Doamne Dumnezeule, ai auzit întrebarea aceasta?, exclamă Călăul, frângându-şi mâinile cu sălbăticie.

Apoi sări în sus şi măsură pe conte cu o privire furioasă.

— Dă. ascultă-mă, câine setos de sânge! Cunosc şi iubesc pe această femeie! Este Lili Miranda, gingaşa şi adorata mea mireasă, cu care, de a mă uni a fost ţinta vieţii mele, până în acest moment! Această Lili Miranda pe care ai nenorocit-o, căreia ia-i răpit darul de a vorbi, nu-mi mai poate spune niciun cuvânt de adio! Află dar, tu câine mizerabil şi primeşte-ţi plata pentru fapta nelegiuită!

Turbat de mânie, apucă Enric Sanson securea din filma călugărului şi o avântă peste capul contelui.

Dar contele Leranda nici nu clipi din ochi. Liniştit, dar cu expresia feţei îngrozitor de serioasă, fixă pe Călău.

— Prost ce eşti, aceasta nu este logodnica ta! exclamă contele cu voce aspră. Eu nici nu cunosc pe Lili Miranda!

Aceea pe care tu trebuie s-o execuţi, este Juanita, duce! de Orvedo!

Un horcăit trecu peste buzele Călăului. Mâna-i armată cu securea, se opri. Apoi contele se apropie de zdrobitul Călău, care abia se mai putea ţine pe picioare.

— Văd bine că trebuie să se fi întâmplat aici o eroare nenorocită!, zise Leranda blând. Ai rostit numele unei persoane, pe care nu l-am auzit niciodată! Tu susţii că logodnica ta se aseamănă cu această mizerabilă femeie >

— Se aseamănă?! Cine spune aceasta?, murmură Enric Sanson: însăşi ea trebuie să fie! Da, până când, nici negul din partea stângă a gâtului nu-i lipseşte!

— Ciudat-l ciudat!, murmură contele Lefânda.

Acesta se aplecă spre călugărul cu crucea de aur.

— Înţelegi aceasta, prea demnule părinte?

— Nu înţeleg, dar totuşi îmi amintesc… atunci în castelul de Barry nu era vorba de o pereche de surori

gemene?

— Da, foarte bine!, zise contele, astfel mi s-a raportat! Dar ducele, pentru a «evita orice încurcătură, a lăsat ca una dintre gemene să fie omorâtă?

— Ce ai zice, domnule conte, şopti călugărul, dacă sfânta noastră inchiziţie ar fi fost minţită de către acest duce?… Dacă ar mai trăi acea fată, dacă ar apărea ca moştenitoare îndreptăţită şi ne-ar strica prin aceasta interesele cele mai sfinie?

O trăsătură de nemulţumire se arătă pe faţa contelui. Era vădit că-l ofensau cuvintele egoiste ale mascatului călugăr… v

— Şi ce se va întâmplă cu acea fiinţă mizerabilă? murmură călugărul. Să fie executată curând!

— Priveşte pe Călău!, spuse contele. El nu este în stare să săvârşească acum o execuţie! Nu, Juanita mai rămâne în viaţă, sub pază sigură, până mâine!

Oricât de încet rostise aceste cuvinte, ajunseră totuşi la auzul condamnatei la moarte. Deodată se văzu o bucurie sălbatică de viaţă în ochii minunaţi albaştri, care semănau atât de mult cu ai lui Lili.

Contele se întoarse cu o mişcare poruncitoare către servitori.

— Duceţi pe această mizerabilă în celula ei, viaţa îi este prelungită pe timp de o zi!

Doi călugări apucară cu asprime pe osândită de mâini. Însoţită de oameni armaţi, părăsi sala. Numai Enric Sanson. contele şi călugărul distins prin crucea de aur, rămaseră în sală. În acest moment contele Laranda puse cu bunăvoinţă mâna pe umărul Călăului.

Vino, urmează-mă, fiul meu!, zise contele. Trebuie să te odihneşti! N-avea frică, nu ţi se va cere nimic, împotriva conştiinţei tale! Eu mă simt dator de a vorbi cu tine

desluşit, de a te întreba şi a-ţi răspunde. Vrei tu?

— Mi se pare că visez!, zise Călăul dezolat. Dunţneata spuneai că aceea pe care... trebuia s-o... decapitez nu este Lili?! Şi totuşi ştiu că era dânsa! Spune-mi numai un lucru: de când cunoşti această nenorocită fiinţă?

— De când o cunosc?, întrebă contele Leranda ridicându-se ţeapăn. Cunosc pe Juanita, ducesa de Orvedo. de mai mulţi-ani. Până acumA patru ani a fost soţia mea! Mă înţelegi acum, Călăule din Paris, vei crede că este o asemănare inexplicabilă?

— Aceea... aceea... tânăra fată a fost soţia dumitale?!, strigă Enric Sanson, deja cu patru ani în urmă... şi dumneata o cunoşti de atunci?!

— Ţi-o jur pe onoarea mea de cavaler!, îl asigură contele Leranda. Niciodată în viaţă n-a trecut o minciună peste buzele mele! îţi ajunge aceasta, Călăule din Paris?

În acest moment Enric se aruncă din nou în genurtehi. El apucă mâna contelui şi o acoperi cu sărutări.

— Îţi mulţumesc! murmură Călăul. Mi-ai redat viaţa! Va să zică, nu este Lili? Trebuie să sper, soarele răsare din nou?!

Glasul i se stinse şi capul îi căzu pe piept. Un leşin binefăcător părea a fi cuprins pe Sanson.

— Să-l ducem în camera vecină!, zise contele Leranda către călugăr; un pahar de vin întăritor îi va face bine! Trebuie să-l readucem în simţiri, căci am să-l întreb despre multe lucruri. Cu aceste cuvinte, contele cuprinse corpul Călăului.

— Ciudat!, murmură călugărul în urma contelui. Îmi e frică de această întâmplare, contrazice interesele sfinte ale inchiziţiei. Dar eu voi ţine ochii deschişi şi voi zdrobi pe oricine s-ar pune ca obstacol în calea mea, fie chiar însuşi

contele Leranda! Dar sunt curios să aflu cine este acea frumoasă necunoscută, care seamănă atât de bine cu blestemata Juanita! Acesta ar fi lucrul dracului, dacă s-ar ridica acum o nouă moştenitoare, care ar fi sora geamănă a Juanitei!

Călugărul nu isprăvi; sub masca lui străluceau nişte ochi negri ca doi cărbuni aprinşi. Se părea că în acest moment se născuse o nouă fatalitate pentru nevinovata Lili!

Capitolul 209 O DESCOPERIRE

Înainte de a urma cu descoperirea acelui secret sinistru de familie, pe urma căruia ajunsese Enric Sanson, trebuie să ne întoarcem iar la Lili. Era în adevăr tânăra fată aceea care căzuse în puterea contelui Leranda şi a inchiziţiei? Sau avea dreptate prioiul don Pedro în presimţirea sa, că ducesa Juanita de Orvedo, osândită la moarte, trebuia să fie sora geamănă a lui Lili? Dezlegarea acestei întrebări trebuie să rămână încă un mister pentru cititorii noştri. Să revenim la acea seară, în care Enric Sanson atacat de oamenii contelui Leranda, fu dus spre locuinţa misterioasă a ataşatului sfintei inchiziţii.

După convorbirea pe care o avusese Lili cu tânărul Eugen, în pădure, tânăra fată petrecu în linişte zilele, cu toate că regreta din inimă că a zdrobit aşa de repede dragostea pe care odeşteptase în inima frumosului tânăr. Peste câteva zile, când întâlni pe Eugen din întâmplare prin pădure, tânăra fată se îngrozi văzând faţa lui slăbită.

Lili ar fi vrut să alerge la dânsul şi să-i spună câteva cuvinte de mângâiere. Dar unchiul ei Louvois o însoţea şi el nu era tocmai bun prieten cu Eugen. Căci Eugen era cunoscut de toţi că vâna noaptea în pădure, unde era

vânatul oprit.

— Şi acesta şi-a pus ochiul pe tine, zise forestierul, după ce Eugen trecu salutând respectuos. Dar ştii dragă nepoată!, adăugă el neaşteptând răspunsul lui Lili, ştii că peste câteva zile vom avea aci în sat o serbare? Două zile, nu se va vedea altceva decât joc. mâncare şi băutură. Cred că o să particip şi eu, cu frumoasa mea nepoată.

— Nu ştiu dacă este drept din parte-mi, să vizitez semenea petreceri!, obiectă Lili surâzând.

a pa* da, ştiu!, zise Louvois bine dispus, dar nu face nimica, dacă logodnicul este puţin gelos! în orice caz. Îmi vei face plăcerea de a mă însoţi la cârciuma din sat. unde se va ţine serbarea.

Lili îi promise aceasta.

În curtea ţăranului Renard Milart, domnea o mişcare vie cu ocazia serbării apropiate.

Ţăranca, mama lui Eugen, trimise un servitor cu trăsura în oraşul apropiat, pentru a cumpăra mai multe lucruri pentru sărbătoare. Cu nerăbdare, ea aştepta întoarcerea servitorului.

Toţi erau ocupaţi la curte, afară de Renard Milard. El se rezemase pe o canapea, şi-şi fuma în linişte ţigara. Nici nu băgă în seamă cuvintele otrăvitoare ale femeii sale, care venea din când în când în odaie pentru a lua câte ceva.

Nerăbdătoare, ţăranca se apropie de poartă şi se uită în depărtare doar va zări pe servitorul care trebuia să se întoarcă din moment în moment.

Deodată, zări în apropiere de poartă, un bărbat slab. Era un individ zdrenţăros îmbrăcat, cu un aspect sinistru.

— Sulpitz!, şopti încet ţăranca, el îmi mai lipseşte acum cu palavrele lui. Nu-mi trebuie nimic astăzi!, zise ea linguşitorului negustor ambulant, care se apropiase de

dânsa, scoţându-şi pălăria.

— Cumpără ceva de la mine, căci mâine este sărbătoare şi vreau şi eu să am de cheltuit, se rugă urâciosul negustor.

Ţăranca băgă mâna în buzunar, şi-i dădu o monedă de argint zicându-i:

— N-am nevoie astăzi de nimica, du-te de-ţi vinde marfa în altă parte.

— Bogdaproste, să trăiţi, zise Sulpitz strângând moneda.

— Unde stă mizerabilul servitor, nu pot înţelege!, zise ţăranca, privind mereu în direcţia de unde trebuia să sosească. Îmi vine să mor de necaz!

— Când cineva face o negustorie, cum Tai făcut dumneata, nu e nevoie să mori de necaz, zise Sulpitz râzând. Banii, trag la bani – acum pui mâna iar pe vreo patruzeci de mii de franci dintr-odută. Niciodată n-am văzul atâţia bani împreună şi am îmbătrânit deja!

— Eşti un prost şi un nebun!, îi strigă ţăranca, mi se pare că te-ai îmbătat la cârciumă, de acolo îţi vine pofta de palavre!

— Hihi, îmi pot închipui, dumneata nu vrei să se ştie. dar eu am auzit din întâmplare totul!

— Ce, de ce lucru vorbeşti tu oare?, îi strică ţăranca, pleâcă de a (ei!

— Nu fi aşa de aspră faţă de un om sărman!, începu Sulpitz, am vrut numai să te felicit de afacerea bună pe care ai făcut-o cu Risler… dumneata eşti o femeie „Înţeleaptă, care nu se lasă a fi trasă pe sfoară de Risler.

— Ce ţi-a spus Risler?, îl întrebă ţăranca, ascultându-l mai cu atenţie.

— Acesta s-ar fi păzit de a-mi spune ceva, dar eu l-am spionat!, zise Sulpitz. Ai trimis, doară, pe bărbatul

dumitale la dânsul, el şi cu Risler se aflau în pădure, iar eu aflându-mă în apropiere, m-am tupilat şi i-am spionat. Atunci Risler a zis bărbatului dumitale că ar fi prea mult pentru cineva să câştige patruzeci de mii de franci. Dar bărbatul dumitale i-a spus să tacă din gură că indefinitiv o să-şi aibă şi el partea lui în negustoria aceasta.

— Aşa!, zise ţăranca, pe când ochii ei avură o lucire sinistră. În adevăr, douăzeci de mii de franci este o sumă frumoasă.

Cu aceste cuvinte, ţăranca se întoarse şi intră în casă.

— Eugen!, strigă Sulpitz tânărului care era ocupat în curtea mamei sale.

Acesta se apropie de dânsul.

— Ce este? ce vrei?, îl întrebă Eugerf.

— Am să-ţi raportez ceva de la Margot Risler.

— Aşa, de la dânsa? Dar nu ştiu ce ar avea să îmi spună.

— Margot mi-a spus că ştie multe despre dumneata şi să te întreb dacă ţi-ai găsit puşca de vânătoare.

Tânărul păli.

Imediat după convorbirea sa cu Risler şi cu Margot, Eugen trecuse prin pădure şi ascunsese într-un stejar scorburos. puşca pe care o ţinea de mai bine de un an acolo, fără a-i fi lipsit vreodată. Din cauză că-şi jurase a nu mai vina din vânatul oprit, se decise a-şi lua – miu acasă; dar mare-i fu mirarea, când n-o. mai găsi acolo.

El credea că vreun vânător i-o fi furat-o: acum însă, ofla de la Suplitz că Margot era la mijloc. Ce-i păsa ei de arma lui? Eugen lovi cu piciorul în pământ.

Lasă-mă să-ţi mai spun! Ea mi-a spus să-ţi transmit complimente şi că se bucură că vei juca cu dânsa la serbare, la sfârşitul balului îţi va spune unde sunt armele

dumitale. Ea a mai adăugat că ai mare interes jimtru ea şi să fii, deci, exact la dans.

— Ea vrea să mă ameninţe!, zise Eugen cu dispreţ. Poate că vrea să mă şi denunţe, dar nu îmi pasă, căci prin aceasta îl va atrage şi pe tatăl ei în nenorocire. Lasă că-i voi arăta eu cu cine am să joc la serbare!

El râse şi plecă de lângă Sulpitz, care intră în bucătăerie pentru a i se da de mâncare.

Târziu, după amiază, o trăsurică uşoară intră în curte. Era căruţa cârciumarului Risler.

— Ei ce vrei?, zise ţăranca, privind eu pătrundere pe noul venit.

— Am plecat să fac cumpărături!, spuse Risler, ştiţi (îi mâine este bal. Dar pentru că mă aflu din întâmplare aici, am vrut să întreb cum stăm cu pădurea. Este timpul să te decizi. Douăsprezece mii de franci este o sumă frumoasă, decide-te…

Ţăranca Fauchon se apropie de cârciumar.

— Ştii ceva Risler, dacă vrei să mă înşeli, trebuie să îi scoli mai de dimineaţă!, zise ea cu ironie. Chiar dacă mi-ai da cincizeci de mii de franci, pădurea mea, încă nu aparţine aceluia de colo!

— Hei, ce este asta?. strigă Millart ca ieşit din fire.

— Aceasta este că vreau să câştig eu însămi banii; în toată viaţa, mi-am făcut singură afacerile şi de acuma înainte tot singură le voi face.

Millart, căpătă expresia unei fiare sălbatice, căreia i se răpeşte prada.

Ţăranca ieşi din odaie trântind în urma ei uşa, lăsând pe cei doi complici.

Capitolul 210 regele balului *

— Ah, acuma vine şi regele balului 1 Este Eugen de la curtea Souer!

— Da, râdeţi de mine!, le zise Eugen. Cu aceste cuvinte el urcă scara care ducea spre cârciumă.

— Hm, ne va părea bine la toţi dacă o va lăsa pe Margot nejudecată!, ziceau flăcăi râzând. Dar Margot este geloasă pe nepoata pădurarului. Cine ştie, va veni ea oare?

— Uite, că vine chiar forestierul cu Lili!, zise un cântăreţ.

Forestierul era îmbrăcat în haine de sărbătoare. Lili, însă, era seducătoare în costumul naţional. Băieţii primiră cu entuziasm pe noii veniţi.

În intervalul acesta Eugen se plimba; cu priviri cercetătoare o căuta pe Lili. Tatăl său se afla deja în capul mesei, în camera vecină şi mânca cu mare poftă; nevasta lui, nu era aici pentru a-l astâmpăra. Ţăranca era înconjurată de ei. Eugen se întoarse în camera din faţă şi de acolo înspre sala de dans „unde intră tocmai acum forestierul Louvois cu nepoata sa. Toate capetele se întoarseră spre noii veniţi; forestierul fu salutat cu prietenie din toate părţile.

— Voi trimite pe nepoata dumitale, să facă cunoştinţe!, zise primarul, trăgând pe Louvois la masă. Aci între noi bărbaţii nu-i frumos să stea; tinerii trebuie să danseze!

Înainte ca forestierul să fi putut răspunde ceva, Lili, trecu împreună cu fiicele primarului în sala de dans. Muzica începuse a. cânta un vals şi tinerii se învârteau nerăbdători prin sală pentru a deschide balul. Eugen se plimba şi el prin sală. De departe zări pe Margot şi îşi muşcă buzele, aceasta era o picătură amară în bună lui dispoziţie de astă seară. Eugen ar fi vrut să părăsească sala, dar pe de altă parte, se gândi că ar fi o laşitate să

fugă de Margot şi deci se apropie de dânsa. Aceasta se ridicase de pe locul ei; un surâs îi înconjură buzele-i pline şi rumene.

— Mi-ai trimis tu ieri nişte vorbe cu Sulpitz?, o

Întrebă Eugen.

— Negreşit!, zise Margot, privindu-l în faţă. Este pentru puşca ta de vânătoare… ştii care este…

Aşadar, tu ai fost aceea care mi-a luat-o?

— şi dacă ar fi altfel?, îl întrebă Margot provocatoare.

— Eu, atunci îmi pare rău de tine, aşa ceva nu se poate spăla de pe degeta!, spuse Eugen cu dispreţ. Poţi păstra arma, eu ţi-o dăruiesc drept suvenir… acuma cred că suntem achitaţi?

— Aceasta este tot ce ai a-mi spune?, şopti Margot. Ia seama, dacă eu aş începe a spune câte ştiu despre tine, atunci cei de la judecătorie te-ar pune pe gânduri… păzeşte-te de mine, căci eu sunt credincioasă în dragoste, dar şi în ură şi cine mă calcă în picioare, pe acela îl nimicesc!

— Că eşti o pisică vicleană şi falsă, aceasta am ştiut-o!, zise Eugen. Dar fie, denunţă-mă, dacă ai curajul! Negreşit că poţi face să mă aresteze… şi ştiu de asemenea că mă va atinge în inimă aceasta, dar şi tatăl tău va cădea împreună cu mine. Căci garda este tot atât de vinovată ca şi hoţul. Aşadar păstrează-ţi puşca şi caută-ţi un dansator!

În acelaşi moment, Eugen observă pe Lili, care intra în sală. Imediat Eugen se întoarse spre Lili. Margot păli de moarte. Eugen însă se apropie şi o apucă pe Lili de ambele mâini. El era fericit şi ochii îi străluceau de bucurie. Sala se umplu în intervalul acesta şi muzicanţii începură să cânte. Perechile începură a se aşeza în ordine de dans.

Eugen stătea cu Lili în rândul întâi; privirile sale rătăceau spre colţul sălii, unde avusese convorbirea cu

Margot. Privirile lor se întâlniră, dar Eugen suportă cu energie privirile furioase ale tinerei fete. Imediat după aceasta el zbură cu Lili pe parchetul sălii. Erau o pereche frumoasă care atrăgea privirile tuturor. Unii dansatori se opreau din joc şi priveau cu ochii lucitori cum Eugen, ab. a atingea pământul cu gingaşa Lili.

Capitolul 211
sânge înfierbântat

Eugen dansa numai cu Lili. Tocmai se isprăvise un dans şi perechile se plimbau prin sală, când deodată se ivi Renard Millart şi se plantă în faţa lui Lili. Pe fiul său vitreg, părea că-l trece cu vederea.

— Ei. domnişoară!, zise el, cred că acum o să jucăm amândoi o polcă. să-ţi arăt cum se joacă şi să-ţi dovedesc că ştiu de o mie de ori mai bine decât măgarul ăsta tânăr!

Lili se uită în pământ, speriată de focul necurat al ochilor lui Millart.

— Vă mulţumesc… dar nu mi-e numaidecât să joc acum!, zise ea.

7 Cum?, strigă ţăranul, o fată tânără care nu joacă, este o pasăre din pădure care nu cântă.

— Dar tată, ea dansează!, zise Eugen, care se amestecă în vorbă, dar Lili s-a angajat cu mine pentru toate dansurile… şi trebuie să mă întrebi pe mine, Lili n-are dreptul a-ţi acorda niciun dans.

— Pe tine?, strigă ţăranul cu ton dispreţuitor. Aceasta ar fi frumos, fugi de aci şi caută-ţi o altă fată la dans. LIH va dansa, cu mine, astăzi sunt şi eu tânăr.

— Te rog tată! se rugă el, lumea se uită la noi.

— Tocmai pentru asta!, strigă ţăranul, lasă fata, îţi zic!

Eugen se dădu cu un pas înapoi, dar spre bucuria lui văzu că fata îl urma. Îngrozită de faţa roşită de băutură a lui Millart.

— Nu, nu, nu vreau, spuse ea agitată. Eugen are dreptate, i-am promis să joc numai cu el, te rog lasă-mă în pace.

Millart păli, aruncă o privire ameninţătoare către tânăra fată, apoi respiră adânc.

— Aşa, atunci ştiu prea bine! zise el cu amărăciune. Se întoarse şi părăsi sala cu repeziciune.

— Ah, Doamne! şopti Lili, lipindu-se de dansatorul ei, îmi este aşa de greu.

Muzicanţii începură din nou să cânte, iar Eugen apucă pe Lili de mână şi o conduse la dans. În intervalul acesta Millart, galben de mânier coborâse în cârciumă.

Forestierul şedea la masă, dar era cam izolat. Millart se apropie de dânsul cu un surâs maliţios.

— Ei, ai văzut, ce face Lili?, întrebă forestierul.

— Eu îţi spun, că ai fi făcut mai bine să te întorci cu Lili acasă, căci soţia mea toată ziulica strigă şi înjură că nu vrea să ia de noră pe o calică, pe o golancă!

Forestierul se cutremură şi din ochii săi căzu o privire aprinsă asupra interlocutorului său.

— Aşa?, zise el, şi bătu cu pumnul în masă. Chiar dacă eu n-am atâţia franci, câţi are ţăranca Fouchon Souer, totuşi n-aş vrea să mă schimb cu ea. Nu trebuie să-i pese de sărăcia mea. Eu sunt foarte mulţumit, să mă lase în pace; iar pe Eugen al ei să şi-l ţină bine ca să nu-mi incomodeze nepoata! Aceasta nu-mi face deloc onoare, o să strig în gura mare!

— Nu te supăra, că ij-am vrut să te ofensez!, îi zise Millart, punându-i mâna pe umăr spre a-l linişti. Dar tocmai pentru că am intenţie bună cu dumneata, te previn

ca să nu laşi s-ajungă departe lucrurile. Lili va intra în gura lumii, dumneata cunoşti obiceiul la ţară. Margot a lui Risler n-a suferit tot aşa, din pricina că s-a încrezut prea mult în Eugen?

Ochii forestierului se aprinseră de mânie.

— Să-mi lase fata în pace!, mii de draci!, trebuie să văd ce face ea!, zise el sculându-se.

Millart nu mai putut de bucurie.

— Şi eu aş face tot aşa de aş fi în locul dumitale, zise el. Este de ruşine, ceea ce face Eugen cu Lili.

Forestierul ieşi din sală, iar Millart rămase pe loc şi privi în urmă-i cu ochii strălucitori de răutate.

În sala de dans se cânta un vals ameţitor. În rândul întâi, dansa Eugen cu aleasa lui. Ţinând capul în sus cu „mândrie, el n-avea ochi decât pentru dansatoarea lui. Forestierul intră în sală. Cu ochii ficşi o căută pe Lili. O şi zări zburând la braţul lui Eugen, care se aplecă atât de mult spre dânsa, de parcă ar fi vrut s-o sărute.

În acest moment, forestierul nu se mai putuabţine. Dintr-o singură săritură, el desfăcu lanţul spectatorilor şi ajunse lângă ei, cu asprime apucă pe Lili de braţ şi îl împinse pe Eugen la o parte.

— Mii de draci!, strigă el. Nemernicule, nu ştii tu, oaie, că nu sufăr aceasta? Nepoata mea este prea mult pentru tine, caută-ţi o altă fată şi dansează cu ea!

Cât ai clipi din ochi, se strânseră toţi în jurul celor ce se certau. Palidă şi tremurând, Lili abia se putea ţine pe picioare de ruşine şi spaimă. Eugen însă, sări în sus ca muşcat de viperă.

— Cine-ţi dă dreptul să mă înjuri în public?, strigă el cu asprime… cine eşti dumneata?… cine sunt eu?… chiar dacă ai fi de zece ori unchiul lui Lili!

Forestierul ridică pumnul spre a lovi pe Eugen drept

în cap. Dar Eugen îi opri braţul.

— Îţi spun domnule Louvois, că nu las pe nimeni să se atingă de onoarea „mea şi pe acela care mă atinge, îl dobor la pământ!

— Tu! tu?, strigă forestierul încleştând pumnii. Tu eşti un băiat cinstit? Tu crezi că fiind moştenitorul de la curtea Souer, poţi să te joci cu onoarea altora? Da, da, strigă bătrânul şi mai furios. Până acuma închideam ochii când te zăream noaptea prin pădure cu puşca la umăr, dar acum, când te voi mai zări în rezervaţia mea să ştii că te voi împuşca ca pe un câine!

— Ia seama!, îi strigă Eugen, nu se ştie care din noi va slobozi mai întâi arma. Ia seama. De obicei eu respect omul bătrân şi n-aş fi crezut că va trebui să vorbesc astfel către dumneaţa, dar văd că te porţi ca un mizerabil cu mine!

Louvois îl privi cu asprime şi apucă de mână pe nepoata sa. Apoi părăsi cu ea sala.

Capitolul 212 planuri sinistre

Mulţimea stătea uimită în jurul înfuriatului Eugen. Privirea lui căzuse deodată asupra lui Margot, care stătea în rândul întâi cu un surâs satisfăcut pe buze. Un strigăt răguşit scăpă de pe buzele sale pe când se apropia de fată.

— Asta este!, strigă el cu furie. O, te cunosc prea bine, cine eşti. Dar să audă toată lumea 1 Mai bine decât să te iau pe tine, mă însor cu mama dracului!

Toţi pufniră în râs şi se uitau cu ironie la Margot, care, plouată, părăsi imediat sala. Cât îl ura ea acum pe Eugen! Desigur, tatăl ei avea dreptate. Înfiorându-se de groază, se gândea la reproşurile ce o aşteptau icasă, căci tatăl ei avea să afle încă în acea zi despre păţania ei.

Planurile ei de viitor erau la pământ. Eugen era pierdut pentru dânsa!... inima-i dorea răzbunare, o şi ea va şti să găsească mijlocul, care îl va nimici!

Deodată, cineva o apucă de mână, pe când cobora scara. Când se întoarse palidă de emoţie, zări pe Millart.

— Vino în grădină!, zise el, acolo nu este nimeni, astfel nu te poţi întoarce acasă căci eşti mai mult moartă decât vie, îţi voi. aduce un pahar de vin pentru a te mai întări.

Margot se lăsă a fi condusă în grădină şi se aşezară] a o masă.

— Dacă m-aş putea uita în adâncul inimii dumitale!, murmură Margot. Tata mi-a povestit că aseară l-a dat afară nevasta dumitale... el nu mai putea de furie, n-a reuşit să cumpere pădurea!

— Era o lovitură!, zise Millart. Am fi ajuns departe, tu cu dragostea ta şi eu cu sumele frumoase de bani... ah, mii de draci, mi s-a urât de viaţă... de ce nu pot schimba lucrurile... de ce?... Mai ales dacă nepoata forestierului va deveni stăpână în curtea Souer, atunci nu voi avea nimic, voi rămâne calic pe drumuri!

Un tremur trecu prin corpul tinerei fete.

— Ah, aş vrea ca Eugen să fie mort!, şopti ea, şi îl apucă pe Millart de mână. Ce ne folosesc grijile, trebuie să ne punem pe lucru şi vom provoca soarta împotriva lui!

— Nu ştiu ce vrei să zici?

Ea sorbi paharul cu vin până la fund, apoi se apropie de ţăran şi începu a-i vorbi cu voce înceată. Cu cât îi vorbea cu atât se vedeau strălucind scântei de foc în ochii lui Millart...

Pe înserate, se despărţiră ca doi buni prieteni; ei îşi strânseră mâinile şi se priviră în ochi.

— Rămâne aşa!, spuse Millart cu vocea răguşită. Eu

sunt omul tău, auzi tu, sămânţa pe care ai vărsat-o, va răsări; mie îmi este totuna, vreau să învingşi voi învinge!…

Un surâs aspru, triumfător înconjură buzele lui Margot.

— Şi eu voi fi stăpână în curtea Souer, chiar de va trebui să trec peste cadavre!

Cu aceste cuvinte părăsiră amândoi grădina”.

Capitolul 213

la Paris

În noaptea care urmă după cearta de la balul din cârciumă, Lili nu putu deloc să doarmă. Pentru prima dată în viaţă, simţea repulsie faţă de unchiul ei.

Forestierul Louvois putea fi un om bun, cinstit, dar aseară în beţia lui, arătase nişte calităţi care insuflau groază lui Lili. I se părea insuportabil să mai stea în casa lui. Tânăra fată dorea să plece la Paris. Dar totuşi, Lili nu cutează să facă aceasta. Tristă şi posomorâtă se deşteptă în acea dimineaţă, mai devreme ca oticând. Unchiul ei se afla în cameră. El era obosit şi se arăta cam indispus. Când Lili intră şi-i spuse bună dimineaţa, faţa forestierului se acoperi de roşeaţa ruşinii. El puse la o parte jurnalul pe care-l citea şi se ridică de pe scaun.

— Ei, Lili dragă!, zise el sfios, acum ne-am împăcat, nu este aşa? Dumnezeule!, câte nu face un om când are mai multe pahare cu vin în cap.

— Eu nu sunt susceptibilă!, întrerupse Lili pe unchiul ei, dar ai fi putut fi puţin mai moderat aseară, dragă unchiule! Erai cât pe ce să-mi trădezi secretul!

— Da. ai dreptate, Lili dragă! eu sunt vorbăreţ, când vorbeşte vinul din mine! Vino, şezi aci lângă mine.

În acelaşi timp el se ridică şi arătă lui Lili jurnalul pe care-l pusese pe masă.

— Uite aici noutăţi interesante din Paris!» Lili luă

jurnalul şi citi.

v» O. Doamne!, vor să execute pe buna şi nobila regină! Zilele acestea a fost dusă în faţa tribunalului revoluţionar, care a condamnat-o fără milă la moarte!

Lili se aşează pe un scaun şi-şi împreună mâinile peste jurnalul fatal. Pierdută în gânduri, îşi aduse aminte de timpul pe care-l petrecuse în închisoarea Templului. Lili vedea pe blinda şi drăgălaşa regină, pe care o iubea atât de sincer. Toate durerile pe care le simţi odinioară în Temple, se treziră din nou în inima ei.

— Sărmană, sărmană regină!, murmură Lili cu vocea înecată în lacrimi. Acum monştrii vor să se atingă şi de la! O. cerule! Oare nu există nimic sfânt pentru onstrii de la guvernul Franţei?

111 Aceasta te doare?, întrebă forestierul punând mâna pe umărul fetei.

— O. desigur că mă doare!, murmură Lili, n-am ubii eu oare Pe nobila şi demna regină? Şi acum ea trebuie să moară, să urmeze soţului ei pe eşafod! Ce se

face sărmanii ei copii?! îmi stau înaintea ochilor cei doi îngeraşi drăgălaşi! O, ce crimă groaznică şi blestemată!

Deodată. Lili se opri. Ea îşi apăsă mâna pe inimă. Ceea ce mă îngrijorează, murmură ea cu buzele tremurânde, este că logodnicul meu Enric Sanson, nobilul şi mărinimosul bărbat, este silit prin groaznica lui meserie de a duce la moarte pe nenorocita femeie!

Forestierul nu dădu niciun răspuns, el era mişcat adânc.

„— Da! spuse Lili. pe când un foc fanatic se vedea lucind în ochii ei, trebuie să mă duc la nenorocita regină. Trebuie să plec la Paris, o s-o rog cel puţin să mă ierte pentru că logodnicul meu îşi va face datoria-i sângeroasă!

O. n-aş mai putea avea linişte toată viaţa, dacă aş şti că Maria Antoinetta pleacă din lume cu nemulţumire în suflet împotriva alesului inimii mele!

Era atâta decizie în cuvântarea tinerei fete, încât bătrânul Louvois tăcu învins. Dar în inima lui era decis să nu lase pe Lili să plece la Paris, unde îşi va găsi desigur pieirea.

Lili observă că Louvois o păzea. Ea îşi pusese în cap să plece şi nicio putere din lume nu putea să o oprească; La miezul nopţii se furişă prin fereastra odăiţei sale. Tânăra iată, fugi cât o ţineau puterile din casa ospitalieră unchiului ei care-i fusese atâta timp-ca o casă părintească. Putea ea să spere că va ajunge aşa curând la capitala îndepărtată a ţării? Dar Lili nu se gândi la nimic r în toate acestea. Dorul unic al tinerei fete era de a mai v «rbi odată cu regina, înaintea sfârşitului ei tragic. Astfel, Lili alergă toată noaptea şi când se lumină de ziuă, Lili se afla deja departe de casa forestierului. Deodată tregţlH În urma ei, pe drumul singuratic de ţară, se au & O pocnitură de bici.

— He, ce este asta? Să mă încred ochilor?, se auzi o voce în spatele ei.

Ea îşi întoarse privirea şi observă pe Sulpitz care 1 venea într-o căruţă cu două roate, trasă de un cal slab în mâna dreaptă ţinea un bici.

— Văd eu bine?, strigă el. Dumneata eşti domnişoara Lili, nepoata forestierului Louvois.

— Eu sunt în adevăr, dumneata eşti Sulpitz, te cunosc prea bine!

— D? r încotro, în zori de ziuă? Sunt aproape patru poşti departe de casă, zise Sulpitz din nou, cu prietenie linguşitoare.

— Nişte interese grabnice mă cheamă îndărăt la Paris!, murmură Lili.

— Aşa, aşa? Din Paris este domnişoara?! Mi-am sfărâmat capul să aflu de unde eşti! Dar aceasta se potriveşte de minune! Am primit o mulţime de comisioane şi trebuie să mă duc până la patru poşte depărtare de Paris! Deci am putea merge o bucată bună împreună. Calul meu ne va duce pe amândoi. Dumneata îmi vei povesti câte ceva şi astfel nu-mi va fi urât pe drum!

Lili se urcă în căruţă cam cu îndoială în inimă şi se aşează lângă îngrămăditul Sulpitz. Calul porni înainte pe drumul bolovănos de ţară. Lili observă bine pe urâciosul Sulpitz care voia să scoată cât mai multe din gura ei. Dar tânăra fată îi dădu x-ăspunsuri evazive. Toate gândurile-i erau deja la Paris.

„Pentru Dumnezeu!, numai de n-aş ajunge prea târziu! Trebuie să mai vorbesc cu nenorocita regină, trebuie să dobândesc iertarea de pe buzele ei! Altfel nu voi putea fi fericită în lumea aceasta!”

Cu cât mai mult se depărta de munţi, cu atât mai mult se vedeau devastările revoluţiei. Câmpiile şi satele pe lângă care treceau erau pustiite. Lili se înfiora când zărea câte un eşafod ridicat în unele pieţe. Întorcea faţa îngrozită, când vedea cum mulţimea aclama ghilotina întocmai ca la Paris.

Ah acum îşi dădea seama că se expunea pericolului. APra prea târziu să se întoarcă. Dalr îl gra ocupată cu propriile gânduri, şi nu-şi dădea că mizerabilul Sulpitz reuşi să scoată din gura ei seama-ar trebuit pentru soarta ei viitoare.

mâl

Capitolul 214 JURĂMÂNTUL CĂLĂULUI

Enric Sanson fu condus de către contele Leranda

într-o cameră vecină. Acolo i se aduse din ordinul contelui un prânz bun, precum şi mai multe butelii din vinurile cele mai alese. Dar Enric Sanson, respinse vasele de argint şi aur.

— O, n-aş putea gusta nimic, sub niciun chip, murmură Călăul, aruncând o privire de reproş asupra contelui, care luase loc împreună cu Priorul, pe o canapea în faţa lui. Crezi în adevăr stimate domn, că sentimentele Călăului sunt atât de sălbatice ca să poată mânca şi bea imediat după emoţiile suferite? Nu, nu! Dacă-mi dai voie, voi lua un pahar cu vin, căci sunt însetat!

Cu mâinile tremurânde, Enric Sanson îşi umplu un pahar de cristal cu vin negru. Dar când vru să ducă paharul la buze, el se opri aruncând o privire neîncrezătoare asupra contelui.

Acesta, trebuie să fi ghicit ce se petrece în interiorul lui Sanson.

— Bea fără frică, Călăule din Paris!, zise contele Leranda cu mândrie; vinul este curat şi nici otravă nu este pusă în el!

— Nu ştiu, zise Călăul, întâlnirea cu dumneata domnule conte, nu este îmbucurătoare, îţi spun sincer. Poate că vrei să mă înlături! Dar pe Dumnezeu din cer…

— Taci, nu-mi atinge onoarea!, îl întrerupse contele.

Ceea ce spune un Grande de Spania este curat şi sfânt.

Îţi ordon să mă crezi.

Învins fără voie de cuvintele mândrului bărbat, Enric Sanson duse paharul la buze. Într-adevăr, contele nu exagerase lăudându-şi vinul. Era o băutură care trecu ca un balsam peste buzele lui Enric, deşteptând în el o viaţă.

— Mulţumesc de mii de ori!, murmură Enric’s son, punând paharul gol pe masă. an

— Şi acum spune!, zise Priorul cu ton nazal. Vorb adineauri despre o asemănare, dintre acea mizerabilă fU mele şi mireasa dumitale?...

— Negreşit!, spuse Enric Sanson surprins. Dar rim poţi pretinde de la mine să-ţi destăinuiesc ceea ce am t' U* nut până acum ca sfânt mister? Dumneata nu m-ai priny ca prieten; sub cele mai groaznice ameninţări, ai vrut să-mi forţezi conştiinţa!

— Nu spune aceasta fiul meu!, zise Priorul, care îşi dădu la o parte masca de pe ochi.

Enric privi faţa slabă a unui bătrân de optzeci de ani ochii îi erau înfundaţi în orbite, dar un foc sinistru se putea vedea şi acum în ochii săi care păreau a nu aparţine bătrânului încovoiat de vârstă.

În totul, apariţia priorului era impunătoare şi îngrozitoare în acelaşi timp. Fanatismul vorbea din aceste trăsături crude.

Mila, nu era deloc în inima Priorului. Fără voie, Enric Sanson înclină capul. În acest moment el îşi dădu seama că se află în faţa unui călugăr sfânt al bisericii sale.

Cu privirea pătrunzătoare Don Pedro îl măsura pe Călău.

— Ascultă fiule!, eşti tu unul dintre acei lepădaţi de Dumnezeu? Sau mai eşti un catolic credincios şi pios?

Enric Sanson căzu în genunchi în faţa părintelui şi duse la buze poalele cutei sale. În acest moment se văzu o lucire de triumf în ochii lui Don Pedro. El ridică mâna şi făcu semnul crucii, murmurând cuvinte de binecuvântare.

— Poate îţi va fi acum mai lesne să te destăinuieşti nouă, fiule!, zise Priorul reluându-şi locul de odinioară.

— Bine, bine!, zise Enric Sanson. Nu-ţi pot spune, prea sfinte părinte, cu toate că inima mea a dorit atât de mult să se poată spovedi unui preot de religia mea. Dar

faţă de grozăveniile pe care le-am suferit odinioară, mă veţi ierta dacă mă îndoiesc.

— Să nu eziţi fiul meu!, zise Priorul cu voce severă. Ceea ce se întâmplă aci, este din ordinul unuia mai mare

— ceea ce tu numeşti cruzime, nu este decât o decât!; i:! 1 Veaptă executată asupra unei femei pierdute cu Pf Un pute. Va diavolului.

— i lui înclină capul şi tăcu. Apoi, învins de privirea mare a Priorului. Începu să povestească ceea ce domina [spuse despre armurierul Miranda, apoi /mărturisirea scurtă şi întreruptă pe care o făcuse urii rul înaintea morţii sale. precum şi despre biblia fi „iiit-i la pomenirea bibliei trecu un fulger peste faţa slabă în veştejită a Priorului.

— Aşa. aşa! O biblie a familiei!, zise Don Pedro, cânditor. Şi unde se află legătura cea scumpă a bibliei, fiule?

În mâinile judecătorului de instrucţie!, răspunse.

Enric.

Răspunsul nu păru a-i place Priorului.

— Bine. bine! Dar unde se află mireasa ta, care seamănă atât de mult cu Juanita, ducesă de Orvedo.

Enric Sanson ridică privirea la timp. I se părea că privirea vicleană şi lacomă a Priorului, voia să citească răspunsul de pe buze.

În acest moment neîncrederea se deşteptă în inima că lăului. El regreta că a trădat prea mult.

— Iartă-mă preasfinte părinte dacă şi faţă de dumneata trebuie să păstrez tăcerea! Sunt dator logodnicei mele, de a păstra în secret locul unde se află ea acuma.

Pi iorul voi să-i dea un răspuns aspru, dar contele Leranda îi puse mâna pe umăr.

— Şi ce se va face cu mine acum?, exclamă Călăul,

fixând pe cei doi Bărbaţi. Pe mine mă cheamă datoria! Deja se zăreşte de ziuă. Ştiţi prea bine, domnii mei, că astăzi se va îndeplini soarta nefericitei regine Maria Antoinetta! Poate vreţi să mă reţineţi ca prizonier? Acesta n-ar fi un procedeu nobil din partea dumneavoastră, domnii mei!

Cei doi bărbaţi se sculară şi-şi şoptiră ceva. 7 Hm, hm!, dacă am putea avea încredere în el... auzi Enric Sanson pe Prior şoptind. Imediat după aceasta Priorul se întoarse.

— Vrei tu să ne juri cu un jurământ sfânt că vei păstăcerea asupra alestei nopţi?, zise el. Vrei să ne juri ca după îndeplinirea funcţiei tale, să te laşi a fi condus aci în astă seară fix la orele opt?

— Acest joc fatal şi groaznic, să nu mai aibă sfârşit întrebă Enric. Nu pot... nu pot ucide pe acea femeie cai> seamănă atât de mult cu Lili Miranda!

— Cine ştie dacă va trebui s-o omori!, zise Priorul Mai întâi, voi mai scrie odată cardinalului din Madrid cu toate acestea este foarte necesar ca să vii. În caz d nu ne vei jura că vii, atunci vom fi siliţi a te reţine aici ca prizonier, până se vor decide toate!

Enric Sanson simţi că nu putea aştepta milă de] a acest om.

— Vreau să depun jurământul pe care mi-l cereţi! zise el, după o scurtă gândire.

Priorul îi spuse să îngenuncheze. Apoi îşi desfăcu crucea de aur de pe piept şi o ţinu înaintea Călăului. Călăul trebui să pună mâna pe cruce şi să recite jurământul după cum îi spunea Priorul.

— Bine, acuma poţi pleca fiul meu!, contele Leranda îţi va da câţiva oameni să te conducă.

Ca prin vis, Enric Sanson văzu cum mai mulţi bărbaţi apărură în sală. După ordinul contelui, i se legară dii, nou

ochii. Peste câteva secunde, se simţi apucat de mână şi dus afară.

Trecu prin ganguri vaste şi peste scări largi de marmură, apoi prin nişte străzi tăcute.

Însoţitorii îi porunciră să stea nemişcat până ce va rosti de trei ori Tatăl nostru. Enric se supuse. Mirarea îi fu mare, când desfăcându-şi legătura, se afla tocmai în faţa casei sale. Era încă dimineaţă. Nimic nu se mişca în juru-i. Enric se apropie de poartă şi începu să bată în ea. Jurământul pe care-l depusese ardea ca un foc infernal pe buze. Ce-i va aduce viitorul?

Capitolul 215 ULTIMELE MOMENTE ALE UNEI REGINE

La repetatele bătăi ale călăului, o calfă deschise poarta.

— Dumneata eşti stăpâne, dumneata într-adevăr!, zise calfa împreunându-şi mâinile. Ah, cerule, câtă grijă şi spaimă am suferit pentru Dumneavoastră!

T cred dragul meu!, zise Sanson intrând în curte.

— Poate sunt bine, aici acasă! Ce s-a întâmplat cu Sper cai

NIC°la Ah stăpâne, acesta a păţit-o rău!, zise calfa scăr

— Du-se după ureche. El a căpătat o lovitură pe la P-l cu o bară de fier, aşa că zace acum între viaţă şi S ne! apoi sora dumitale, Orfelia, slavă Domnului este mai bine acum, dar a fost leşinată încât credeam dejacă a murit!

Condu-mă la soră-meaj Unde este ea? E în camelue paşi repezi Enric-urcă scara care ducea la etajul de sus. Imediat şi intră în camera Orfeliei unde ardea o veioză împrăştiind o lumină dulce. Orfelia era culcată pe pat. Ea

părea că doarme. Enric se apropie în vârful picioarelor de patul ei. Cât de frumoasă era Orfelia acum! Oricât de mult dorea el să-i vorbească nu îndrăzni să-i tulbure somnul.

„Voi găsi astăzi timp să vorbesc cu ea despre toate!”, îşi zise Enric.

Apoi făcu un semn piticului Perkeo.

— Ascultă Perkeo! După cum ştii, trebuie să mă duc astăzi foarte devreme la Conciergerie!, zise Enric Sanson. Nu vreau să o deranjez din somn pe iubita mea soră. Spune-i deci, când se va trezi, că am fost aici! Să-i mai spui să nu se îngrijească pentru mine, căci am scăpat fericit din atacurile duşmanilor.

Piticul dădu din cap în semn că pricepuse. Enric mai aruncă o privire asupra frumoasei feţe a surorii sale şi apoi părăsi odaia. Jos într-o odaie se afla Nicolai. Acesta era treaz când Enric intră la dânsul.

— Sărmane şi bunul meu Nicolai! Ce a trebuit să înduri pentru mine!, începu Enric.

— Ah, stăpâne, asta nu-i nimica! Am făcut-o cu plăcere, crezând c-o să vă pot apăra!, murmură calfa. Dar sora dumitale a fost atât de bună cu mine. Îşi revenise cu greu din leşin şi s-a târât totuşi până aici, şi cu degetele-i delicate îmi spălă rana şi-mi puse nişte pansamente. Ah, stăpâne, ce bine mi-a făcut îngrijirea ei! Binecutfântarea lui Dumnezeu să cadă asupra ei!

Enric avea lacrimi în ochi. Cât de mândru era de sora lui!

— Ei, acum şezi de te îngrijeşte bine!, zise călăul! Am mare nev. oie de tine, mai ales astăzi aş fi vrut să te am alături!

— Ah, da. stăpâne, aş fi vrut să fiu şi eu de faţă! zise el aruncând o privire asupra feţei triste a călăului. Aş fi vrut să te înlocuiesc! Este o zi fatală astăzi! Dar gândeşte-

te stăpâne că-ţi faci numai datoria şi că este o mare binefacere pentru nenorocita regină dacă va fi eliberată de suferinţele ei!

— Ai dreptate Nicolai, zise Enric Sanson, dar totuşi aş da cu plăcere zece ani din viaţă dacă n-ar trebui să se săvârşească execuţia aceasta sângeroasă. O, este uneori atât de greu să-ţi faci datoria!... Glasul său se strânse de emoţie. Capul îi căzu fără putere pe piept.

— O, stăpâne, eu sunt cu dumneata!, murmură el. Dumnezeu atotputernicul să te ocrotească!

— Îţi mulţumesc Nicolai! Acum rămâi cu bine, datoria mă cheamă departe de aici!

Niciodată în viaţa sa nu-şi făcuse călăul preparativele necesare pentru execuţie cu atâta dezgust. Dimineaţa el porni spre Concergerie însoţit de un număr mai mare de calfe ca de obicei. Enric Sanson era un bărbat curajos. Când se apropie ora la care urma să o execute pe regină, inima începu să-i bată cu putere. Enric Sanson ridică mâinile spre cer şi începu să se roage încet: „O! Doamne Dumnezeule care m-ai ocrotit în atâtea pericole! întinde-ţi şi astăzi mâna asupra capului meu, Tată Ceresc care citeşti până în adâncul inimii mele şi vezi că mă supun datoriei cu inima suferindă!”

Străzile Parisului erau deja pline. Poporul îl aclama pe Călău. Dar Enric Sanson privi cu tristeţe înspre mulţimea turbată. Ah, el ştia prea bine că ovaţiile publicului nu-l priveau pe el, omul iubitor de libertate.

Enric Sanson intră în Temple. Astăzi închisoarea îi părea mai sinistră ca oricând. Deja de când Ludovic al XVI-lea fusese dus la eşafod, inima călăului bătuse cu putere. Astăzi însă, îi era imposibil să-şi îndeplinească datoria. Ce a făcut nenorocita regină pentru a merita să urce pe eşafod? Dar era deja prea târziu pentru asemenea gânduri.

Lui Enric Sanson nu-i rămânea altceva de făcut decât să-şi îndeplinească datoria. În interiorul curţii Templului, Enric găsi pregătit carul care transporta pe osândiţi la eşafod. Călăul sperase că puternicii zilei se vor îngriji ca regina să fie dusă la eşafod într-o trăsură în Danton. cu scopul de a se face popular, dăduse ordin Maria Antoinetta să fie dusă la eşafod pe carul cu două cu care se transportau criminalii cei mai ordinari. r Sărmană, sărmană regină!, murmură Enric Sanson Temnicerii se apropiară de Enric Sanson.

— Unde se află regina?, întrebă el scurt.

În celula ei!, răspunse unul din temniceri. Ea te aşteaptă deja, du-te înainte!

Enric Sanson intră în camera în care se afla Maria Antoinetta. Enric Sanson intră în celula reginei, urmat de canele sale. El îşi roti ochii prin camera slab luminată. El privi spre regina care stătea pe un scaun.

— Privirea lui Sanson rămase fixată asupra unei fete tinere care slăiea în spatele reginei.

— Sunt treaz sau este un vis care mi-a rătăcit minţile? murmură călăul cu buzele tremurânde. Pentru a doua oară am aceeaşi vedenie... o, este prea mult pentru mine!

Fără voie călăul vorbise cu glas tare, regina tresări. Ea se sperie. Recunoscu pe călău în acela care vorbise. De asemenea şi calfele priviră surprinşi. Era vădit că nu puteau înţelege purtarea enigmatică a stăpânului lor. Dar şi acea tânără fată tresărise la auzul vocii călăului. Acum, tânăra fecioară, care nu era alta decât Lili, privi cu ochii plini de lacrimi spre Enric Sanson.

Capitolul 216 DATORIA CĂLĂULUI

În acest moment Enric Sanson îşi pierdu toată energia.

— Trebuie să mă conving dacă este vis sau e realitate ceea ce-mi văd ochii!, murmură călăul.

Fără a ţine seamă de pericolul la care se expunea, Enric se apropie de tânăra fată şi-i puse mâna pe umăr.

— Tu eşti, da, tu eşti Lili?, murmură călăul. Lăudat fie Domnul că te revăd! O, Lili!

— Nu te înţeleg, Enric. Ştiai oare că sunt aici?, murmură tânăra fată dând din cap. Trebuie să te rog să mă ierţi că nu te-am ascultat şi m-am întors iar la Paris! Dar nu puteam face altfel! Soarta bunei şi iubitei mele regine m-a adus aici!

Enric Sanson însă nici nu băgă în seamă vorbele ei.

— Aşadar a fost numai un vis care m-a chinuit astă-noapte, că trebuia să te execut pe tine, iubita mea? O, cât sunt de fericit!, murmură el.

— Gândeşte-te unde te afli!, răspunse tânăra fată dându-se înapoi cu un pas.

Era vădit că Lili se îndoia în acest moment de starea mintală a lui Enric. Căci ea nu putea să ştie ce sentimente deşteptă vederea ei în inima călăului. Enric Sanson îşi făcu curaj. El îşi muşcă buzele şi aruncă o privire de compătimire asupra reginei.

— Negreşit, am uitat, murmură călăul, sărmana, nenorocita femeie. Ultimele cuvinte ieşiră ca un suspin de pe buzele sale. El se apropie de regină şi se înclină cu respect în faţa ei.

— Iartă-mă, cetăţeană!, zise călăul, dar ceasul a sosit. Îmi daţi voie să vă pun toaleta în regulă?

Maria Antoinetta se înfioră.

— Nu, nu! Această gingaşă fată mă va ajuta! Eu…

Dar curajul reginei dispăruse. Ea tremura din tot

corpul.

— Curaj, Doamnă!, murmură călăul care abia mai putea pronunţa un cuvânt din cauza emoţiei, daţi-mi voie să văd dacă totul e în ordine! Este pentru binele dumitale!

— Ia priveşte-l pe călăul!, zise unul din gardiştii municipali, pare că vrea să îngenuncheze în faţa austriacei şi să-i ceară iertare!

— Da, da, maestrul Sanson devine din zi în zi mai suspect! Nu trebuie să-l pierdem din ochi!

Aceste cuvinte ajunseră până la urechile lui Sanson. Dar plin de mândrie şi dispreţ Enric Sanson privi spre soldaţi.

— Tăceţi!, le strigă el, vă interzic să mai vorbiţi aici.

— A sosit timpul, Doamnă!, zise din nou călăul, dacă-mi daţi voie, vă voi conduce afară. Mai sunt câteva formalităţi de împlinit!

Regina se ridică.

— Mai am o rugăminte!, îngână ea. Îmi daţi voie să scriu o scrisoare? Am fost prea agitată astă noapte, cum inima-mi doreşte să mai scriu câteva rânduri iubiţilor mei!

— Nu pot să vă permit aceasta, Doamnă!, zise el. Ordinele pe care le primesc sunt atât de clare şi de severe…

Dar în acest moment Lili se apropie de dânsul.

O, Enric!, plângea ea, nu fi atât de aspru cu sărmana şi nenorocita femeie! Mie-mi sângerează inima de durere!

Enric Sanson se uită la ceas.

— Mai are timp un sfert de ceas. Vă putem acorda un sfert de ceas, Doamnă, zise Enric Sanson către regină.

— Dumnezeu să ţi-o răsplătească!, murmură Maria Antoinetta. Dacă-mi daţi voie, atunci o voi ruga pe această copilă tânără să scrie acele rânduri pe care i le voi dicta eu!

— Negreşit, murmură Enric Sanson.

El se retrase împreună cu soldaţii municipali în camera vecină. În celula cea mică rămaseră numai Maria Antoinetta şi Lili.

Enric auzi cum logodnica lui începu să plângă încet. Imediat după aceasta, Enric văzu, prin crăpătura uşii, că Lili luase loc lângă masă. Hârtie şi cerneală aveau la dispoziţie.

Regina însă se apropie cu scaunul de Lili şi începu să-i dicteze scrisoarea. Scrisoarea era adresată surorii răposatului ei soţ, Ludovic al XVI-lea.

„Ţie, iubită soră, îţi scriu pentru ultima dată. Am fost osândită să mor de o moarte ruşinoasă. Sper să păstrez aceeaşi siguranţă ca şi a fratelui tău, soţul meu! Mă doare inima că trebuie să-i părăsesc pe sărmanii mei copilaşi! Ştii prea bine că pentru ei şi pentru tine am trăit. Când îmi aduc aminte de fiica mea, mă simt copleşită de cele mai mari dureri! îmi vine greu să-i scriu şi de aceea te rog pe tine să-i transmiţi binecuvântarea mea! Dorinţa mea este ca ea să fie întotdeauna în apropierea ta! Doresc să trăiască în prietenie amândoi, cum am trăit şi noi! Dacă eşti în nevoi, câtă mângâiere nu ai când le împărţi cu un prieten, şi fericirea e dublă când o împărţi cu prietenii! Fiul meu să nu uite niciodată cuvintele nefericitului său părinte: Niciodată să nu pregete să răzbune moartea noastră!

Încă un cuvânt ţin să-ţi mai spun. Mor în religia catolică-apostolică în care a fost crescută toată familia noastră. Îl rog pe bunul Dumnezeu pentru iertarea greşelilor ce le-am putut comite în viaţa mea! Sper că în bunătatea sa el mă va primi sub ocrotirea-i miloasă. Iert pe toţi vrăjmaşii mei pentru răul ce mi-au pricinuit. Te rog, prietenă, şi pe toţi acei cărora le-am cauzat osteneală, să

mă iertaţi. Gândul că trebuie să mă despart de bunii mei prieteni îmi provoacă o mare durere. Să afle cu toţii că până în ultimul moment mă mai gândesc la ei. Rămâi cu bine iubita şi scumpa mea soră, gândeşte-te mereu la mine, te îmbrăţişez din toată inima ca şi pe sărmanii şi iubiţii mei copilaşi. Dumnezeule, cât de sfâşietor e că vă părăsesc pentru totdeauna! Rămâi cu bine, rămâi cu bine!”

Glasul reginei se stinse. Ea – şi acoperi faţa cu amândouă m; mile şi plânse amar. Dar şi Lili acoperi cu lacrimi amare scrisoarea reginei. Mult timp cele două femei plânseră în hohote. Inima lui Sanson ameninţa să se spargă de durere şi compătimire. În acest moment grefierul îl bătu pe umăr.

— Grăbeşte-te maestre Sanson! A sosit vremea!, zise cu răceală omul crud şi nemilos.

Enric tresări.

— Da, da!, murmură el.

Enric intră în celula reginei. Dar în acest moment se întâmplă ceva neaşteptat. Lili, care întotdeauna se simţea atât de fericită la vederea iubitului, fu cuprinsă de fiori de groază. Lili scoase un ţipăt şi se aruncă în genunchi în faţa iubitului. C>u patimă cuprinse ea genunchii lui Enric.

— Enric, fii milostiv! Te conjur, sunt tot ce-ţi este mai scump, iubitul meu!, strigă tânăra fată ca ieşită din fire. O. cruţă pe nenorocita regină! Nu o preda în mâinile acestor ucigaşi! Ehric nu te păta cu sângele acestei sfinte martire!

La această izbucnire sentimentală a iubitei, Enric rămase ca împietrit. Rugămintea iubitei, a cărei îndeplinire nu stătea în puterea lui, sfâşia inima călăului.

— O, Lili. Lili! Trebuie să ştii că pretinzi lucruri imposibile de la mine!, murmură Enric.

— Fie-ţi milă!, plângea Lili. Uite, n-am mai putut sta departe de Paris când am aflat ce intenţii groaznice ai cu

regina! N-am mai putut sta în singurătate! Cum am uns aici îţi voi povesti altă dată! Acum însă fii milos Hv Enric! Apără pe regină, scapă-i viaţa!

— O. cât de crudă eşti, iubită!, murmură călăul. Eu nu sunt altceva decât sclavul datoriei mele, tu însă îmi pretinzi ceea ce nici îngerii din cer n-ar putea obţine.

O. Enric, atunci nu mă iubeşti!, strigă Lili.

Enric Sanson rămase paralizat de durere. Îl cuprinse deodată o furie nebună la gândul că nu putea îndeplini rugăminţile iubitei, pentru scăparea reginei.

— O. blestem asupra acelor mizerabili, blestem asupra ucigaşilor pătaţi de sânge!!, strigă Enric Sanson ca ieşit din fire. După cum sângele acestei nenorocite femei va stropi pe eşafod, tot astfel sper şi doresc ca sângele acelui mizerabil Danton să curgă în curând!

— Ascultaţi! Călăul îl înjură pe Danton!, strigă grefierul care ascultase ceea ce spusese călăul.

— Ascultaţi! Ascultaţi!, strigară şi soldaţii municipali.

— Da. ascultaţi şi raportaţi monstrului înecat în sânge!, le strigă Sanson întorcându-se spre dânşii. Ce-mi pasă mie de viaţă!

Se făcu deodată o tăcere de moarte în odaie. Grefierul fu cel dintâi care îşi veni în fire.

— Pentru aceste cuvinte va trebui să dai socoteală!, zise funcţionarul. Acum însă, fă-ţi datoria.

Enric Sanson păli.

— Da, datoria o să mi-o îndeplinesc!, zise el.

Apoi încercă să o ridice pe Lili de la picioarele sale.

— Iubita mea, nu cere de la mine lucruri imposibile! Eu nu sunt decât un instrument în mâinile celor de la putere!

— O, Enric, tu nu mă mai iubeşti!, plângea ea. Te urăsc şi mi-e frică de tine! Mâinile-ţi pătate de sânge vrei

să le înmoi în sângele cald al reginei?! O, atunci s-a sfârşit cu noi, eu nu te mai pot iubi, îmi e frică de tine!!!

Zicând aceste cuvinte, Lili căzu la pământ leşinată.

O spaimă teribilă cuprinse inima mult încercatului călău. Dar aruncând o privire asupra reginei, care arăta mai mult moartă decât vie, Enric recunoscu că nu trebuia să-i prelungească mult timp chinurile Mariei Antoinetta. Enric Sanson mai aruncă o privire dureroasă nefericitei Lili, care fusese ridicată între timp de către unul din gardiştii municipali mai miloşi, şi culcată pe patul reginei. Enric se apropie de Maria Antoinetta.

— Doamnă, ceasul a sosit!, murmură călăul. Vă rog să mă urmaţi!

— După cum vrei, Domnul meu!, zise ea cu buzele tremurânde.

Regina se ridică. Apoi se opri. Un tremur îi cuprinse întreaga fiinţă.

— O, Dumnezeul meu, nu este uşor să mergi la moarte, murmură nenorocita femeie, mai ales când laşi atât de multe în urmă! O copiii mei, sărmanii şi iubiţii mei copii!…

Glasul nenorocitei regine se stinse. Gândul că cei doi copii ai ei vor cădea în mâinile unor oameni brutali, împovăra şi mai tare inima nefericitei femei. Regina observă privirile ironice ale gardiştilor municipali, aţintite asupra ei.

— Eu vă voi da un exemplu, voi cetăţeni ai Franţei, cum va muri regina voastră!, zise Max-ia Antoinetta. Eu mor nevinovată! Eu cad pentru că în această ţară, care mi-a devenit o a doua patrie, nu mai este loc pentru mine!

Maria Antoinetta duc mâinile la piept. Ea – şi desfăcu o mică broşă de la piept şi se îndreptă spre Lili.

— Rămâi cu bine, tu inimă bună şi ex-edincioasă!,

murmură Max-ia Antoinetta. Dea Domnul ca iubix-ea pe caz-e mi-ai dovedit-o în această zi să nu aibă urmări rele pentru tine! Rămâi cu bine! Rămâi cu bine!

Regina puse uşor broşa pe pieptul tinerei fete. Apoi ieşi din cameră.

Întocmai ca o victoxioasă care străbate în triumf. cele mai strălucite saloane regale, astfel trecu Maria Antoinetta prin coridoarele sinistre ale închisorii.

Capitolul 217 EXECUTAREA MĂRIEI ANTOINETTA

Maria Antoinetta intră în curtea Templeului. Privirea ei căzu asupra carului mizerabil al osândiţilor. Tras de un singur cal, murdar şi stropit de noroi, carul îţi făcea o impresie jalnică şi sfâşietoare.

Cum?. murmură nenorocita femeie, cred că nu trebui să mă urc în acest car?!

Enric Sanson căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte, se cutremură de groază.

Am făcut tot posibilul, Doamnă, pentru a obţine un echipaj mai demn! Dar cei mai mari decât mine nu mi-au dat nicio ascultare!

Lângă car se afla un scăunel mic. Enric Sanson îi oferi mina reginei, în mod cavaleresc. Maria Antoinetta se rezemă greu de braţul călăului.

— Fie după voia Ta, Stăpâne Ceresc!, murmură regina. Încă câteva secunde şi toate greşelile pământeşti vor rămâne în urma mea! Oamenii pot proceda cu mine cum vor vrea, dar eu nu-mi pierd credinţa în Tine, Părinte milostiv, şi cu această credinţă vreau să mor! Ea este tăria, mângâierea şi puteră a mea!

Maria Antoinetta pronunţase aceste ultime cuvinte cu jumătate de voce.

Enric Sanson nu mai putu să reziste.

Plin de respect se plecă spre mâna Mariei Antoinetta, şi o sărută respectuos. Regina tresări. Cu aerul unei domnitoare, regina luă loc în carul osândiţilor.

— Doamnă!, şopti Enric Sanson folosindu-se de un moment când nu se ştia observat, o calfă mi-a şoptit ceva la ureche. Dar nu mă privi!, se întrerupse el, căci suntem spionaţi. Vom trece prin strada Honorius, murmură Enric Sanson după o trecere scurtă. Imediat ce trecem de palatul fostului duce d'Orléans, să reţineţi numărul casei, 67! în această casă se află un servitor credincios al bisericii dumitale, un popă care stă ascuns! în momentul în care vei trece pe lângă acea casă, el va pronunţa asupra capului dumitale iertarea de pe urmă!

Maria Antoinetta îşi împreună mâinile peste piept.

— O, Cerule!, şopti ea, cât de mult îţi mulţumesc pentru această graţie! Poarta Templului se deschise.

Carul înconjurat de un cordon de jandarmi ieşi în stradă. Poporul îngrămădit în piaţă începu să fiarbă ca o mare turbată. Un strigăt răsună ridicându-se la cer ca zgomotul unui uragan. Injurii şi ameninţări ieşeau din gurile tuturor împotriva reginei. Femei şi bărbaţi, bătrâni şi copii, în ochii tuturor sclipea o ură fanatică

Împotriva reginei. Mulţimea se îngrămădise înaintea carului.

— Ucideţi-o! Rupeţi-o în bucăţi! Ea este de vină că atâţia bravi cetăţeni au trebuit să moară pe eşafod! Jos cu ea de pe car! Moarte austriecei!

— Înapoi, voi rătăciţilor!, strigă Enric Sanion. Nu vedeţi voi oare că este o femeie sărmană şi fără apărare pe care vreţi s-o sfâşiaţi?!

Aceste cuvinte avură efect. Cei ce se aflau mai aproape de car se dădură cu câţiva paşi înapoi.

— Foarte drept, foarte just!, zise un negustor de vinuri care era aproape de car.

— Este numai o femeie slabă!, măcar că e mizerabilă! Aşa e, nu e onorabil să loveşti o femeie!

Enric Sanson se folosi de acest moment pentru a răpi biciul" din mâna vizitiului şi a lovi cu putere în spinarea calului. Animalul se ridică în două picioare de spaimă şi durere, dar făcu o săritură puternică şi porni înainte. Mulţimea se dădu în lături, speriată de a nu fi sfărâmată de copitele calului.

„Într-adevăr!, se gândi Enric Sanson, în timp ce luă loc iar lângă regină. Aceasta este o regină cum nu se va găsi pentru a doua oară! Fără a păli şi fără a pleca ochii în jos, suportă ea privirile sălbatice ale mulţimii furioase! într-adevăr! Pentru această femeie nobilă, dar mult prea nenorocită, şi acest car mizerabil este un tren!"

Dar pericolul încă nu trecuse pentru Maria Antoinetta. Din ce în ce mai mult se îngrămădea iar mulţimea în jurul carului.

— Moarte reginei! Jos cu duşmana poporului, cu trădătoarea!

Dar imediat ce carul ajunse lângă acei care strigau, aceştia şi amuţiră. Carul care o transporta pe regină trecu pe lângă palatul ducelui Filip dOrleans, cunoscutul «Filip-Egalitate». Regina deveni neliniştită. Ea se uita curioasă la numerele caselor.

Cincizeci şi şapte, cincizeci şi opt, cincizeci şi nouă…

Enric Sanson simţi cum inima începu să-i bată cu putere. El înţelese bine cât de lungi trebuiau să i se pară reginei aceste şiruri de case. Acum, în fine, carul se apropie de casa înaltă şi îngustă care purta numărul 67. Enric Sanson ridică privirea spre fereastră.

Într-adevăr! Zări statura unui popă catolic. El stătea»

josul ferestrei deschise. Curajul morţii părea a-l nsuf. eţi pe omul lui Dumnezeu. Magier, astfel se numea acel popă curajos. Regina privi spre fereastră. Părintele ridică mâinile în semn de binecuvântare şi făcu semnul crucii. Maria Antoinetta înclină fruntea. Ea îşi împreună mâinile pe piept şi se rugă cu multă evlavie.

Apoi din pieptul ei veni un suspin de uşurare şi Enric văzu un surâs de fericire pe buzele ei, care de atâta timp uitaseră să maj surâdă! Carul o coti spre piaţa Grevei.

Mulţimea se îngrămădise la ferestre şi pe acoperişurile caselor. Căci era doar astăzi un spectacol nemaivăzut de secole, unicul însemnat în istoria lumii! O regină încă nu fusese executată în public niciodată.

Regina zări eşafodul şi nu-şi puiu reţine un tremur uşor.

— Cerule!, zise ea către Enric Sanson, acesta este acelaşi eşafod pe care a murit şi nenor ocitul meu soţ?

— Da, Doamnă!, murmură Enric Sanson. Ludovic al XVI-lea a murit ca un erou pe acelaşi eşafod pe care acum…

Enric Sanson nu sfârşi. El se aplecă spre regină.

— Curaj, Doamnă. Curaj! în curând va trece totul murmură călăul adânc mişcat.

Regina suspină.

— O. copiii mei, sărmanii, sărmanii mei copii!

Imediat după aceasta carul se opri în faţa eşafodului. Enric Sanson oferi braţul reginei pentru a-i ajuta să coboare din car. Regina tremura. Dar imediat şi învinse slăbiciunea de moment. Imediat după aceasta, regina urcă singură scara refuzând printr-o mişcare a capului ajutorul călăului. O tăcere mormântală domni acum în piaţă. Nimeni nu cuteza măcar să respire. Fiecare simţea că a sosit un moment atât de groaznic şi solemn, cum rar se

întâmplă o dată la mai multe secole. Numai calfele de călău care traseră în afară scândura fatală, întrerupeau tăcerea.

Făcea, care nu mai era din astă lume, se întipări pe faţa reginei. Enric Sanson îşi apăsase mâinile pe inima agitată. Acum sosise momentul îngrozitor.

— Doamnă… eu… eu… El nu putu vorbi mai departe.

Dar regina înţelese ce voia să spună.

r»

— Bine, amicul meu, sunt gata!, zise nobila femeie.

Regina fusese legată de scândura fatală, după un semn grăbit făcut de Enric Sanson.

Maria Antoinetta ridică ochii spre cer şi strigă cu glas tare:

— Rămâneţi cu bine, copiii mei, eu îl voi revedea pe tatăl vostru! Tu însă, Părinte Ceresc nu mă părăsi cu milostivirea Ta! în mâinile tale îmi încredinţez sufletul!

În acelaşi moment cuţitul căzu. Enric Sanson rămase nemişcat. Abia după ce mulţimea începu să facă din nou zgomot, se trezi şi Enric Sanson.v

— Trăiască republica! Trăiască republica!, strigară în acest moment gardiştii municipali, care înconjurau eşafodul. Ofiţerul gardiştilor municipali strigă lui Sanson:

— Hei, călăule, ridică capul trădătoarei în sus să-l vadă poporul!

Enric Sanson vru să se arunce cu furie asupra uneia dintre calfe, care voia să execute această poruncă. Dar doja era prea târziu. Calfa ridicase deja de păr capul reginei şi-l plimba în jurul eşafodului. Pleoapele executatei încă mai tremurau şi ca în durerea morţii, îşi înfipse dinţii mici ca perlele în buza de jos. Mulţimea însă, în loc să o înjure pe regină, amuţi ca prin farmec. Îngrozitorul spectacol paraliză orice sentiment de ură. Enric concedie,

printr-o mişcare bruscă, pe mizerabila calfă.

Apoi porunci să fie pus capul reginei alături de trup în sicriu. În seara acestei zile cioclul Joii raportă situaţia cheltuielilor.

Înmormântarea văduvei Capet costase în total treizeci şi unu de franci…

Atâta costa înmormântarea unei femei al cărei surâs, în zilele-i de fericire, încântase sute de mii de oameni.

Capitolul 218 TRĂDAREA ADELLEI

În palatul regal de odinioară locuia acum Adella de Barry. Cele mai frumoase apartamente le ocupa acum Adella. Puternicul Danton poruncise astfel şi nimeni nu cuteza să-l contrazică. Ea părea a fi devenit regina acestei ţări, astfel se supuneau toţi ordinelor ei.

În ziua în care fusese executată regina Maria Antoatta Adella fusese foarte agitată. Oare se gândea Adella va putea să sune şi pentru ea momentul în care va trebui să cadă de la înălţimea la care se urcase?

În acest moment cineva sună la poarta palatului. Un servitor îl anunţă pe servitorul tribunalului, Nappier. prinţesa porunci să fie adus înăuntru.

Ce-mi aduce Nappier?, strigă amica lui Danton către cel care intra.

— Nişte noutăţi care te vor interesa, cetăţeană!, răspunse Nappier. El se apropie de prinţesă. Am fost azi de dimineaţă în închisoarea Templului! Prin puterea funcţiei mele am asistat la execuţia văduvei Capet şi cu această ocazie l-am găsit acolo şi pe prietenul dumitale, călăul!

— Ei… şi?, îi strigă prinţesa nerăbdătoare, fără a observa ironia din cuvintele funcţionarului.

— Ei şi? Când am intrat, nici nu-mi venea să-mi cred

ochilor! Am găsit-o acolo şi pe Lili, logodnica călăului, cea care a fost odinioară în serviciul reginei.

— Eu cred că eşti beat, Nappier!, zise ea, sau ai văzut o moartă, căci Lili Miranda a fost ucisă demult cu ocazia canonadei din închisoarea Câmpului Sfânt!

— Nu se poate, zise Nappier.

Apoi Nappier îi povesti cu de-amănuntul prinţesei, cum cu un ceas înainte de execuţia reginei apăruse Lili în faţa porţii Templului. Ea a fost recunoscută imediat de cizmarul Simon. Ea rugă să fie lăsată să intre în închisoare pentru a-şi lua iimas bun de la regină. Simon, care era beat, îi îndeplinise cererea. Numai pe un ţăran, care o însoţea pe Lili, nu-l lăsă să intre. Ea se îndreptase spre celula reginei şi petrecuse acolo o jumătate de ceas până veni şi Enric Sanson.

Nappier povesti apoi scena duioasă care avusese loc între cei doi îndrăgostiţi şi regină.

— Da… dar cum e posibil aceasta?, murmură în fine Adelia. Acea mizerabilă trăieşte? Oare această femeie nu poate fi înlăturată cu niciun chip?

— Este aşa cum ţi-am spus, cetăţeano!, murmură el. Sper să-mi câştig mulţumirea dumitale prin această veste!

Adella se apropie de birou, deschise un sertar §} scoase un pachet de bancnote.

— Primeşte aceasta!, strigă ea şi îi dădu mizerabilului banii.

— Mulţumesc de mii de ori… dacă vă voi putea servi încă… murmură el.

— Negreşit că te voi plăti!, murmură Adella. Mi-ai povestit parcă despre injuriile pe care le-a aruncat Enric Sanson împotriva lui Danton şi a puternicilor din Convenţie?

— Negreşit, negreşit!, o asigură Nappier servil, am

notat totul.

— Bine, atunci!, strigă prinţesa. Îţi ordon să încunoştinţezi chiar astăzi Convenţia despre aceste injurii.

— Cum, vreţi în adevăr...?, murmură Nappier surprins.

— Îţi ordon să-ţi faci datoria!, repetă prinţesa.

— Negreşit, negreşit!, o asigură Nappier.

— Încă ceva!, zise ea, unde se află tânăra fată... acea Lili Miranda?

— În orice caz în închisoarea Templeului!, zise Nappier. Ea a leşinat, un gardist municipal o culcase pe patul reginei!

— Va să zică... ea este totuşi! Acea mizerabilă trăieşte! murmură Adella tremurând de mânie. Ai dat ordin ca acea femeie să fie reţinută?

— Mii. de draci!, murmură Nappier speriat, am uitat să iau această măsură.

— Du-te iute îndărăt în Temple?, strigă Adella, şi aresteaz-o imediat pe Lili! Nu ştii că ea este fugară din închisoare?!

— Ha, aveţi dreptate I Nici nu m-am gândit. la aceasta zise Nappier uimit.

— Du-te repede şi să nu-mi apari înaintea ochilor până ce Liii nu se va afla sub cheie şi lacăt!

— Aşadar, totuşi!, murmură Adella rămânând singură, m-am bucurat prea de timpuriu! Dar nu, mai bine să cadă Sanson jertfă ghilotinei sale, decât să-l las să fie fericit cu Lili. Încă nu-i pierdut jocul, am destule dovezi la mână! Sanson l-a înjurat pe Danton şi pe – ti membrii Convenţiei. Danton nu iartă asemenea injurii la adresa persoanei sale! O, această Lili îmi va cădea totuşi în mâini!

Un as nebun scăpă de pe buzele Adellei.

Nappier se întoarse de la Temple.

— Ei?, îi strigă prinţesa. Ai îndeplinit ordinul meu?

La dracu', nu ştiu cum s-a făcut, dar Lili nu-i de găsit nicăieri! Ea trebuie să se fi folosit de momentul îmbulzelii pentru a se fi ascuns.

Un ţipăt ascuţit scăpă de pe buzele prinţesei.

— Ea a scăpat! Laş mizerabil, ticălos ce eşti! Prinţesa era cât pe ce să-l pălmuiască pe Nappier. Şi mai îndrăceşti să apari înaintea ochilor mei! Ieşi afară 1!

Nappier tremura.

— Ascultă, îi zise prinţesa, nu ai pomenit mai devreme despre un ţăran care se afla cu Lili?

— Negreşit!, o asigură Nappier.

— Ei bine, fă pe dracul în zece. nu cruţa bacşişurile şi g-iseşte-mi-l pe ţăranul acela! El nu poate să fi plecat aşa curând din Paris.

— Voi face tot posibilul!, o asigură Nappier.

— Bine, bine!, zise Adella de Barry. Eu mă duc repede la Danton! El se află desigur în Convenţie. Porţile Parisului trebuie să fie încuiate numaidecât. Nicio fiin (a omenească nu trebuie să fie lăsată să iasă din Paris. Trebuie să punem mâna pe acea Lili.

Nappier atinse uşor mâna prinţesei.

— N-ar fi bine, zise el, dacă s-ar căuta în casa călăului?

— Desigur!, afirmă Adella. Ideea ta este bună! Acum vei merge cu mine şi-i vei comunica lui Danton vorbele călăului! Danton va trebui să semneze imediat ordinul de arestare împotriva lui Enric Sanson! Dacă e posibil chiar de pe eşafod trebuie să se facă arestarea lui Sanson. Apoi cercetăm casa lui şi dacă o găsesc pe această Lili, atunci… ha!, ha!, ha!…

Un râs nebun, neomenesc, era acela care izbucnise din pieptul acestei femei.

Prinţesa trecu cu paşi repezi prin camerele palatului regal de altă dată, pentru a cere atotputernicului Danton sentinţa la moarte a lui Enric Sanson.

Capitolul 219 RĂPIREA PRINŢULUI

Chipul prin care Lili reuşise să intre în Temple este deja cunoscut cititorilor. Ne rămân câteva lămuriri de dat, pentru o mai bună pricepere a celor întâmplate.

La început Sulpiz, bietul boccegiu, nu vrusese să meargă direct la Paris, chiar vrusese să-şi oprească de câteva ori sărăcăcioasa căruţă. Dar nenumăratele cârduri de curioşi care se îndreptau spre Paris atâţaseră şi curiozitatea boccegiului. El o sfătuise pe Lili să-l însoţească la Paris, pentru a putea asista la execuţia reginei.

Lili acceptă, însă cu hotărârea ascunsă de a se îndepărta imediat ce va sosi la Paris de boccegiu.

Dar aceasta nu-i reuşi.

Lili trebui să se lase condusă de boccegiu. Abia în faţa Templeului, când Sulpiz află despre destinaţia acestei clădiri, se despărţi cu plăcere de tovarăşa sa.

Restul, cititorii îl ştiu.

Teribilele suferinţe sufleteşti pe care le îndurase Lili o făcuseră să cadă leşinată. Un gardist mai milos o ridicase şi o pusese pe patul pe care dormise regina. Apoi fusese lăsată singură.

După un timp tânăra fată deschise ochii.

Speriată, privi în jurul ei. Celula era cu totul deşartă.

Imediat sări în picioare. Se apucă cu amândouă mâinile de tâmple. Oh! cât de tare o durea capul şi cum îi zvâcneau tâmplele.

Pe lângă aceasta ea simţi o durere adâncă în inimă.

Ochii îi ardeau, fie din pricină că plânsese prea mult, fie din pricină că tot mereu o vedea în faţa ochilor pe biata regină. Din depărtare se auzi un zgomot grozav. Lili îşi aduse imediat aminte că regina urma să fie executată. Atunci un oftat adânc scăpă din pieptul lui Lili.

— Sărmana, sărmana regină, murmură ea adânc mişcată.

Deodată îşi aminti că se afla în vizuina leului. Găsise gardişti buni care o lăsaseră să intre în Temple. Dar dacă acum ar fi recunoscut-o vreun duşman al mirelui ei sau chiar al ei? Dacă-şi aminteau de procesul ei?

Poate acum o prindeau fără multă vorbă şi-o aruncau – închisoare! Oare nu cădea în acest caz pradă morţii? Danton ordonase împuşcarea tuturor condamnaţilor din mănăstirea Heligefeld a Câmpului Sfânt. Oare nu va fi trimisă şi ea a doua zi la eşafod?

Ah. acum abia pricepu Lili de ce se speriase Enric Sanson aşa de rău când o văzuse în celula reginei!

Uşa celulei era deschisă. De când scumpul vânat fusese scos dintr-Însa, nimeni nu-şi dădea osteneala măcar să împingă uşa.

Lili ieşi pe coridor. Şx acesta ei a gol. Nimeni nu se auzea pl aproape.

până şi santinelele care erau puse în Conciergerie ici şi colo, se duseră cu cortegiul mortuar al reginei. Toată lumi i plecase să asiste la execuţia reginei. Pentru a nu scăpa o asemenea ocazie, severa disciplină fusese neglijată şi soldaţilor le păsa astăzi mai puţin de observaţiile superiorilor.

Neîmpiedicată Lili păşi prin lungile ganguri ale închisorii.

L.i! şi nu observase că se îndxepta spre locuinţa cizmarului Simon.

Deodată Lili îşi recunoscu greşeala.

Uşa locuinţei lui Simon era deschisă. Nici un zgomot nu se auzea dinăuntru. Probabil că se dusese şi cizmarul să asiste la spectacol.

Lili era gata să se întoarcă spre» a o apuca de astă dată pe adevăratul drum, când deodată se opri. Urechea fină a tinerei fete distinsese un plânset încet şi înăbuşit.

Lili se apropie de prag. Deodată simţi că o durere grozavă o copleşeşte.

Dumnezeule!

Pe un scăunel, lângă fereastră, şedea un băieţel mic şi murdar. Pusese amândouă mâinile pe faţă şi plângea amar.

Îndată Lili ştiu’ cine este acest copil.

E”! era fiul regal al Franţei.

— Sărmanul şi iubitul meu copil!, izbucnilili.

Mititelul se uită întâi speriat la dânsa. El era aşa de deprins cu caznele, încât în fiecare vizitator vedea un nou căznitor.

Deodată însă surâse. O recunoscu imediat pe Lili.

— Oh, tu eşti, buna şi iubita fată care m-a adormit de atâtea ori, zise mititelul. N-ai fost în acea locuinţă întunecoasă în care stăteau scumpii mei părinţi?

— Da”, copilul meu, acolo am fost! Mă recunoşti?, întrebă Liliplângând în hohote.

11 luă pe micul băieţaş în braţe.

Lacrimile ei amare curgeau şi se rostogoleau pe obrajii băiatului.

— O. scumpul şi frumosul meu copil!, murmură Lili.

— Ah, mama, scumpa mea mama, unde-i?, scânci copilul. Cizmarul Simon. care mă bate şi mă schingiuieşte, a zis că mama trebuie să moară şi că acum i se taie capul. E adevărat?

— Nu mai crede asemenea lucruri, răspunse Lili mângâindu-l, scumpa ta mamă s-a suit la cer. Mă înţelegi?

— O, da, ea este acolo unde-i şi tata!, zise băiatul. Mama mi-a vorbit adesea despre asta. Da, dânsa a zis că tata e acum în cer! Acolo soarele luminează veşnic şi stelele scânteiază mereu pe cer şi Dumnezeu stă pe un tron de aur şi în jurul lui cântă îngerii…

— Mama ta ţi-a spus adevărul, murmură Lili sărutându-l.

— Da, acolo-i frumos!, continuă mititelul. Mama mi-a spus ea să mă închin pentru ca să vin şi eu repede în împărăţia Cerurilor. Şi acolo îi voi vedea pe tata şi pe mama Ce frumos o să fie!

Lili nu putea să răspundă, atât era de mişcată.

— Roagă-te şi acum pentru părinţii tăi!

Lili îi spuse câteva rugăciuni pioase.

Voiosle. spuse şi mititelul după dânsa. El nu pricepu însă nenorocirea care căzuse asupra sa şi a părinţilor săi.

— Şi acum ia-mă cu tine, murmură micul prinţ,» un t nu mai trebuie să rămân aici.

Deodată lui Lili i se ivi un gând aşa de măreţ. Încât singură se sperie de dânsul.

— Cum!, zise ea, Dumnezeule, dacă aş fi eu menită de tine să-l scap pe acest biet copil?

Acest gând o impresionă atât de mult încât începu imediat să se gândească dacă poate să-l realizeze.

— Repede, repede, murmură ea, nu-i timp de pierdut 1 Vei veni cu mine, dar să nu spui nicio vorbă pe drum4 vrei X

Micul prinţ se ascunse la sânul lui Lili.

Qj; ia-mă cu tine, se rugă el, o să fiu ascultăr şi bun! Nu voi zice o vorbă! Dar mă duci departe v3 acest om rău? El nu mă va mai puteq. bate şi nu

trebui să beau rachiul ăsta rău! Când beau, tuşesc şi-mă doare pieptul!

— Dumnezeu va fi cu tine, te va scăpa de tot răul, murmură Lili, vino cu mine, sărman băiat!

XI luă în braţe.

Avea din întâmplare o pânză la dânsa în care băgă copilul, aşa că ţi se părea mai degrabă că ducea haine, decât o finţă omenească.

— Dumnezeule! lasă-mă să reuşesc şi-n veci te voi adora!

Camera de gardă nu era departe. În dreapta văzu poarta care ducea spre libertate. Era deschisă. Ah, dacă reuşea să treacă fără a fi observată. Dacă n-ar opri-o nimeni! Zece paşi o mai despărţeau de libertate şi…

Cerul era cu dânsa şi o proteja. Lili înaintă.

Ajunse la ultima poartă.

Încă un pas şi închisoarea rămase în urma ei. Lili şi micul prinţ erau în libertate.

Respiră adânc şi cu greu îşi înăbuşi un strigăt de bucurie.

— Atotputernice! Doamne, îţi mulţumesc!, murmură fata.

Pericolul nu trecuse încă. Căci până la descoperirea dispariţiei prinţului nu putea să treacă decât cel mult o oră. Îndată ce Simon se va întoarce şi nu va mai ţ; ăsi copilul va face larmă. Santinelele vor fi atunci împrăştiate peste tot.

Lili îşi aminti de Enric Sanson.

N-o ajutase el de atâtea ori în cazuri extreme?

Nu va pricepe el oare sentimentele ei şi nu-l va apăra el oare pe micul copilaş? Fără îndoială, Enric Sanson era un bărbat care se înduioşa de tot ce-i mare şi bun.

Nu se îndoi niciun moment de bunătatea călăului şi e

îndreptă spre casa acestuia care-i era destul de cunoscută.

Aici voia să se uşureze de sarcina pe care o purta şi să ceară logodnicului un sfat şi ajutor.

Sărmana Lili! Ea nu presimţea că se arunca cu bietul topii în braţele pieirii.

Capitolul 220

deocamdată, ascuns…

Execuţia reginei se sfârşise.

Enric Sanson privi spre ajutorii săi care puseseşi. j, corpul nenorocitei regine într-un sicriu şi îl aşezară în căruţa delincvenţilor spre a-l duce la îngropare.

Enric Sanson coborî scările eşafodului. Se înfiora astăzi de acest instrument nemilos care dădea morţii pe sărac şi bogat, tânăr şi bătrân, nobil şi mai puţin nobil.

Amintirea reginei, care se purtase până în ultimul moment aşa de eroic, mai trăia într-Însul. Dar deodată îşi aminti de Lili şi de soarta ei.

Enric se sperie. Dumnezeule! Cum a putut să-şi uite aşa uşor mireasa?

Acum simţea iarăşi groaza care-l apucase când o. văzuse deodată şi pe neaşteptate pe Lili.

Cu frică Sanson se gândi la contele Leranda şi la preotul fanatic care-l întovărăşea mereu… Cine era lua –, nita de Orvedo? Să fie ea oare sora geamănă a lui Lili?

Se hotărî să o caute mai întâi pe Lili.

Dumnezeule, în ce pericol se aruncase! A intrat i în vizuina leului! Lili trebuia să-şi dea seama, că va fi imediat recunoscută.

Credea ea oare, că în mijlocul zgomotului, procesul şi condamnarea ei au fost uitate?

Enric se cutremură când se gândea la pericolul în

care se află în acest moment, poate, mireasa sa.

Poate vreun zbir brutal a prins-o deja.

Dumnezeule! Lili trebuia scăpată. Enric Sanson se îndreptă spre Conciergerie.

Acolo se lovi de aprodul Nappier care venea în goana mare din închisoare. I se părea că acest duşman al său se speriase întâi, apoi însă rânji răutăcios şi ameninţător.

Dar Enric nu se sinchisi, ci merse la Concergerie. Aici n-o mai găsi pe Lili.

Lili plecase. Simţise o uşurare. Dar unde să se fi dus; ea oare?

Probabil că acasă la el. Doar era protectorul ei natu… 1 ţ Orfelia era din fericire iarăşi acasă, ea se va îngriji de logodnica sa.

Lili trecuse cu bine prin străzile Parisului şi ajunsese la casa călăului.

Aici, după ce bătu în uşă, îi deschise un ajutor al lui Enric, care o şi conduse imediat la Orfelia. Omul privi curios la legătura ce-o ţinea Lili în spinare.

Lili intrase în camera Orfeliei.

Orfelia nu-şi credea ochilor când o văzu intrând. Şi piticul Perkeo scoase un sunet nearticulat de bucurie.

Apoi însă Orfelia o îmbrăţişă cu bucurie pe Lili.

— Încet, încet, zise Lili, căci am o povară scumpă şi dulce în spinare.

Apoi Lili îl scoase pe prinţ din boccea. Orfelia era cu totul surprinsă.

— Dumnezeule! Un băiat, în braţele tale?

— Poţi să taci? Vrei să taci?, murmură Lili. Sper că voi reuşi să câştig simpatiile tale pentru acest copil.

— Desigur, desigur, zise Orfelia, doar şti cât ţin eu la tine. Dar vorbeşte odată.

— Ascultă deci, murmură – Lili, acuma vin din

Conciergerie!

— Ce? Cum?, strigă Orfelia surprinsă. Nenorocito, din ascunzătoarea ta ai îndrăznit să vii la Paris şi încă de-a dreptul în vizuina leului?

— Nu puteam altfel, şopti tânăra fată. Nu puteam altfel, nu puteam să mai rămân în singurătatea dealurilor! O iubeam şi o adoram prea mult pe regina noastră! Când am auzit ce o aşteaptă, imediat m-am hotărât să-i mai vorbesc, să o mai văd o dată. Şi am văzut-o, şi i-am vorbit…

— Dragă fată, zise Orfelia, sărutând-o, în ce încurcătură trebuie să-l fi pus tu pe Enric! Probabil că ştie că te afli aici.

— Da, murmură Lili, l-am întâlnit acolo, i-am cauzat o mare supărare! îl rugam să cruţe viaţa reginei, ştiu că-l rugam ceva imposibil! În iritarea mea i-am spus cuvinte rele! S-o fi supărat pe mine.

— Nu, nu, de asta nu te teme, o linişti Orfelia. Eratele meu nici nu se poate supăra pe tine. Dac-ai şti cât te iubeşte şi cu cât dor aşteaptă ca să fiţi uniţi în sfârşit!

— Ce fericită m³ face ceea ce spui, zise Lili. j) ar lasă-mă să-ţi spun numele acestui copil.

— Doar nu fi, zise Orfelia, fiul acelei…

— Ba, tocmai aşa este! Este fiul regal al Franţei adăugă Lili. Din fericire nu se afla nimeni în camera în care l-am găsit. Atunci am hotărât să-l scap din ghiarele celor care-l torturau. O, Orfelio, îl miloasă cu bietul băiat! Vino, ajută-mă! Roagă-te cu mine de Enrie ca să-l protejăm.

— Cerule! Cum ai reuşit să faci ceea ce o grămadă de bărbaţi nu ar îndrăzni să încerce măcar?

Sora călăului se aplecă spre micul băiat.

— Sărmane prinţ, zise ea, acel nenorocit care te tortura după cum ştie tot Parisul într-un chip grozav, nu

mai e stăpân pe tine. Dumnezeule, cum îţi mulţumesc! O, eşti eroină, adăugă ea adresându-se lui Lili, întreaga Franţă o să-ţi mulţumească cândva pentru această nobilă şi mărinimoasă faptă.

Orfelia o îmbrăţişă şi o sărută pe iubita fratelui său.

— În această casă nu puteţi rămâne, nici tu, nici copilul. Nici la moşia noastră n-ai fi bine ascunsă. Cel mai înţelept lucru ar fi dacă Enric te-ar conduce la ţară.

— Nu, asta n-aş vrea! Altă dată ţi-oi spune de ce?, zise Lili, nu vreau să mă întorc la unchiul meu. Dar auzi că bate, să fie oare Enric?

Uşa se deschise. Era într-adevăr Enric.

— Enric, Enric. tu eşti?, strigă ea în culmea bucuriei.

Întinse amândouă braţele spre Enric Sanson. Enric se uită lung în ochii ei, apoi zise:

— Iar te am, dragă fată, iar pot să te privesc. E posibil oare, nu eşti supărată pe minte Lili, mă iubeşti încă?

O sărută pe buze şi pe frunte.

— Slavă Domnului, Lili e la noi, soro. Vă voi spune mai târziu de ce eram îngrijorat. Dar acum…

Se apropie de pat şi zări copilul dormind, îşi privi mireasa şi sora aşteptând un răspuns.

— Ce-i asta?, întrebă el.

Lili îl îmbrăţişă:

— Nu te supăra, zise ea, ai milă cu acest copil lipsit de părinţi.

— Drr ce-i cu dânsul?, întrebă din nou Enric.

Atunci soră-sa îi povesti cum Lili îl scăpase pe regal al Franţei. Călăul se închină atunci în faţa mult iubitei şi zise:

1 sfântă şi prea curată fecioară, ce m; e sunt lângă tine! Tu ai avut curajul să scapi acest copil, bine eu îţi jur

că-l voi apăra cu sângele meu. e Mişcat, el se aplecă asupra copilului şi întinse peste duisul mâinile:

— Dormi liniştit, drag copil, murmură călăul, omul care se atinge de viaţa convieţuitorilor săi, fiindcă aşa-i cere meseria, îţi jură că pe tine te va apăra cu preţul propriei sale vieţi!

Sanson ieşi din cameră, coborî repede scările, încuie poarta, fără a se sinchisi de calfele sale.

— Nimeni nu poate intra aici fără voia mea, strigă el către aceştia, m-aţi înţeles?

— Înţeles!, fu răspunsul.

Puse cheia în buzunar.

Intră în casă şi încuie uşa. Ţi se părea că Enric Sanson voia să se asigure împotriva unei invazii neaşteptate.

Când voia să intre în camera Orfeliei, se cutremură deodată. Auzea clar că cineva bătea în poartă.

Dumnezeule, să se realizeze oare aşa de curând temerile sale? Să fie oare căutaţi deja prinţul şi aceia care i-au răpit?

— Nu, pe Lili nu vor pune mâna!

Călăul alergă înspre scara ce ducea în pod, de unde putea să vadă strada. 7

În faţa porţii stătea un detaşament puternic de gardişti. Ofiţerul care-i conducea bătea cu furie în poartă, strigând: „Deschideţi! Deschideţi! în numele republicii, deschideţi”!

Capitolul 221

SOLDAŢI în FAŢA PORŢII

Mii de gânduri străbătură ca fulgerul creierul călăului.

Nu se îndoi niciun moment de faptul că gardiştii o căutau pe Lili şi pe micul prinţ.

El nu se gândea deloc la faptul că şi el ar putea fi arestat. Enric Sanson ştia că e înconjurat de spioni.

Câtva timp trecu, fără ca Enric să se mişte.

— Deschideţi, în numele republicii, striga ofiţerul pentru ultima oară vă somez, dacă nu deschideţi de bunăvoie, voi pune să se spargă poarta.

Enric auzi vocea unei calfe:

— Nu pot deschide, stăpânul meu mi-a poruncit să nu deschid.

— Stăpânul tău n-are dreptul să-ţi poruncească nimic, strigă ofiţerul.

Enric Sanson ascultă.

— O, Lili, sărmană Lili, ce nenorocită eşti. Fiecare pas ce-l faci, pare a te duce spre nenorocire, murmură Sanson. Eşti aşa de bună, ai scăpat prinţul şi vei plă Jj poate cu soarta ta această faptă mărinimoasă.

Coborî din pod cât putu de repede.

Imediat intră în camera în care se afla Lili.

Se auzeau lovituri în uşa casei.

— Deschideţi, în numele republicii, deschideţi!, striga, ofiţerul.

Enric Sanson ştia că nu poate rezista niciun sfei! de oră.

Dar apoi ce se va întâmpla? Călăul simţea sudoarea rece ce-i curgea de pe frunte.

Orfelia, îndată ce auzise voci, se apropiase de fel reastră, speriată, se dădu un pas înapoi:

— Dumnezeule, zise ea punându-se în faţa lui Lili vrând s-o apere, soldaţii au venit deja şi-mi pare că vor: să te ia!

Lili se cutremură.

— Să fie asta oare cu putinţă? Şi unde-i fratele tău

— Iată-l că vine, răspunse Orfelia, arătându-l pe Enric care tocmai intra pe uşă.

Lili se repezi spre el.

— Deschideţi! Deschideţi!, răsună de afară din nou. glasul ofiţerului.

Un moment cei din cameră tăcură, pffteai să le auzi bătăile inimilor. Deodată se auziră nişte detunături de puşcă.

— Vino cu mine iubito, să căutăm un loc de refugiu!, zise Sanson.

nu. singură nu pot fugi!, exclamă Lili, nu pot

1 ca de aici fără acel băiat drăgălaş! I-am jurat că-l voi oti! OEnric, ai milă de dânsul! ol1 Atunci ia-l cu tine, dar repede!, insistă Enric

Sanson.

Lili alergă spre copilul adormit şi îl luă în braţe cu crriia. Copilul trezit deodată din somn, începu să plângă.

— Pentru Dumnezeu, taci, favoritul meu!, murmură

Lili.

Înainte! înainte!, spuse Sanson.

Îi făcu semn lui Lili să-l urmeze. O rugă pe Lili să fie cât se poate de tăcută.

Astfel Enric Sanson ajunse fericit împreună cu iubita sa la uşa pivniţei. Deschise repede uşa pivniţei şi îi făcu semn lui Lili să intre repede. O luară la fugă pe coridoarele întunecoase, apoi se opriră în fine lângă ascunzătoarea cea misterioasă. Enric se opri lângă peretele în care trebuia să fie fixat un mecanism secret. Călăul apăsă pe un buton şi zidul se dădu la o parte lăsând un loc mic de trecere pentru un om.

— Mergi cu Dumnezeu iubito! Mergi cu Dumnezeu, murmură Enric Sanson, te rog, pentru’ Dumnezeu să fii cât

se poate de liniştită, orice zgomot sau plânset al copilului v-ar putea fi fatal! în orice caz mizerabilii vor căuta peste tot.

— Lasă-te în nădejdea mea, iubite!, murmură Lili.

Lili se lăsă sărutată de Enric. Apoi se târî prin deschizătura strâmtă a zidului, strângând la piept cu iubire pe nefericitul prinţ. Felinarul pe care-l ţinea Sanson lumină în ascunzătoarea cea strâmtă lipsită de fereastră şi aer. Enric Sanson încuie iar mecanismul secret. Pe cât putu de iute părăsi apoi pivniţa pentru a ajunge cât mai curând sus. În acelaşi moment în care Enric ajunse pe ultima treaptă a pivniţei, el auzi cum loviturile în uşă se înteţesc. Totodată se auziră mai multe împuşcături.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Lili este în siguranţă!, murmură Enric Sanson.

Călăul se gândea că poate în următoarele momente au se va mai afla între cei vii. cine ştie cu ce ordine erau însărcinaţi aceia care pătrunseră cu atâta sălbăticie în casa lui! Dar înainte de toate, Orfelia trebuia să ştie ascunzătoarea în care se afla Lili. În acelaşi moment uşa fu spartă de loviturile puştilor soldaţilor şi aceştia pătrunseră în casă. Enric Sanson alergă înspre scara care-l ducea în camera surorii sale.

— Prindeţi-l, puneţi mâna pe el!, strigă ofiţerul.

Dar Sanson alergă cu repeziciune în camera Orfeliei. Î Cu faţa palidă, sora călăului îngenunchease. Piticul Perkeo se ascunse plângând între cutele rochiei stăpânei sale.

— Lili se află în ascunzătoarea misterioasă din pivniţă, soră dragă!, îngână Sanson, nu uita! Cred că ştii, unde este mecanismul secret!

— Da, da!, murmură Orfelia, numai dacă copilul ar sta liniştit!

— Ah, da… murmură Enric Sanson. Dar nu putu vorbi mai departe. În acelaşi moment scara începu să tremure sub paşii soldaţilor.

Capitolul 222 ARESTAREA CĂLĂULUI

Ofiţerul intră în cameră cu sabia în mână. În urma lui pătrunseră vreo şase soldaţi.

— Daţi foc!, le porunci ofiţerul.

Soldaţii îşi fixară gurile puştilor asupra lui Enric Sanson şi a surorii sale.

— Bagă.de seamă, călăule din Paris! zise ofiţerul, cea mai mică mişcare pe care o vei face, te va costa viaţa!

— Ce înseamnă asta, cetăţene ofiţer, să pătrunzi în domiciliu meu, om care a făcut republicii timp de atâţia ani servicii excelente?

— Nu mă ţină> de vorbă, răspunse aspru ofiţerul. În numele republicii şi în numele ministrului de justiţie, Danton, te arestez Enric Sanson pentru înaltă trădare!

— Mă arestezi? Pe mine… pentru înaltă trădare?, murmură Enric Sanson care se aşteptase să audă cu totul altceva…

— Da, pe dumneata!, afirmă ofiţerul. Haide, orice rezistenţă este de prisos! Mort ori viu trebuie să te duc la Conciergerie!, spuse ofiţerul.

— sunt la dispoziţia dumitale, cetăţene ofiţer, fă cu mine orice vrei! Sunt prizonierul dumneavoastră!

Orfelia scoase un strigăt înăbuşit de durere.

— o, frate, iubite frate!, gemu ea. Este posibil ca răutatea omenească să meargă atât de departe pentru a te aresta pe tine, cel mai bun şi mai nobil dintre oameni?

— Nu uita ce ţi-am spus!, murmură Sanson încet la urechea surorii sale. Apoi, întorcându-se către ofiţer îi

spuse cu glas ferm că-i gata să pornească.

— Încă ceva!, zise ofiţerul pe un ton aspru. N-am venit să te arestez numai pe dumneata! În casa dumitale ai ascuns o fată care este acuzată de a fi furat fiul văduvei Capet! Noi ştim prea bine că ai ascuns în casa dumitale. pe fată şi pe prinţul răpit. Dacă ţii la viaţă, atunci du-ne imediat la acea fată!

Enric Sanson rămase liniştit.

— Căutaţi-o singuri! Poate o veţi găsi!, zise el privindu-l pe ofiţer cu dispreţ.

— Nici nu mă gândesc! Adu-o imediat pe vinovată!, strigă ofiţerul spumegând de mânie. În acelaşi timp el ridică sabia peste capul călăului.

— Nu mă sperii cu ameninţările dumitale! Am privit de prea multe ori moartea în faţă ca să mă înspăimânt de sabia dumitale!… Dă imediat sabia la o parte!, spuse călăul. Ofiţerul îi pu vârful sabiei pe piept.

Cât. ai clipi din ochi, călăul îi smulse sabia din mână şi o aruncă jos.

— Aceasta o vei plăti scump!, strigă ofiţerul punându-şi sabia în teacă. Aşadar unde este acea fată?, strigă ofiţerul către Orfelia. Ştim prea bine că fata s-a ascuns aici în casă!

Enric Sanson nu dădu niciun răspuns. Orfelia care stătea alături de fratele ei, îl privi atât de pătrunzător pe ofiţer. Încât acesta trebui să recunoască că nu va scoate nimic de la ei.

— O, noi o vom găsi pe acea fată!, strigă ofiţerul cu asprime.

— Transportaţi-mă!, zise Sanson, ard de nerăbdare să mă aflu în faţa acuzatorilor mei!

— Bine atunci zise ofiţerul scrâşnind din dinţi Legaţi-l!, se adresă el gardiştilor municipali.

— O, frate, iubite frate!, gemu Orfelia îndreptându-se spre Enric.

Dar cu asprime fu respinsă de către gardiştii municipali. Enric Sanson, recunoscu că nu putea face nimic împotriva gardiştilor. Aceştia îi legară mâinile la spate.

— Aşa!, zise ofiţerul după ce Sanson fu legat. Dumneata rămâi deocamdată aici! Patru soldaţi te vor păzi! Ei au ordinul de a te împuşca pe loc, dacă vei face vreo mişcare. Dumneata, se adresă el surorii călăului, eşti de asemenea prizoniera mea! Până ce voi primi alte ordine, te iau deocamdată sub pază sigură! Casa va fi sigilată!

— Căutaţi numai, căutaţi!, zise Enric Sanson râzând cu cruzime. Dar râsetul acesta nu venea din adâncul inimii lui.

Călăul se gândea, tremurând de frică, la soarta nefericitei Lili. Sărmana Lili era într-un spaţiu lipsit de aer şi lumină.

— Înainte!, ordonă acum ofiţerul gărzilor municipale. Căutaţi prin toată casa, deschideţi bine ochii, căci ştiţi prea bine că se dă un premiu de zece mii de franci aceluia care-l va găsi pe micul Capet!

Soldaţii porniră în căutarea fugarei şi a micuţului prinţ. Piticul Perkeo se ascunse speriat în dosul unei draperii de la fereastră.

Astfel se întâmplă că ofiţerul nu-l băgă în seamă.

Enric stătea ca şi înainte în mijlocul camerei.

Orfelia căzuse pe patul ei, îşi ascunse faţa între mâini şi plângea amar. Trecură minute lungi şi grele. Se auzea numai cum uşile erau trântite cu zgomot, de către soldaţi, apoi scara începu a pârâi sub paşii lor. Blesteme sălbatice răsunau prin coridoare.

În cele din urmă, Enric Sanson nu mai auzi niciun

zgomot.

Soldaţii, sub conducerea ofiţerului, trebuiau să fi început a căuta în privinţă.

„Mare Dumnezeule, există atâtea întâmplări în lume! gândi Enric Sanson în sine, ce ar fi dacă unul din soldaţi sau ofiţerul lor, ar da de ascunzătoarea lui Lili? Poate nefericitul prinţ va începe să plângă tocmai în mocantul fatal, în care vor trece soldaţii pe acolo?” 1116 Enric Sanson simţi cum sudoarea rece îi îmbrobona fruntea la aceste gânduri.

În cele din urmă gardiştii municipali se întoarseră.

Ofiţerul lovi cu sabia în podea.

— Plecaţi cu el la Conciergerie!, strigă comandantul şi doamna aceasta, el o arătă cu vârful sabiei pe Orfelia, vine de asemenea cu noi!

Sora mea!, exclamă «Enric Sanson speriat şi îngrozit, ce va făcut curata şi nevinovata mea soră, cu ce drept poate cuteza…

— Taci mizerabile!, îi strigă ofiţerul, plecaţi cu femeia aceasta la Concergerie! Eu voi şti să răspund pentru arestarea ei!

— Sărmana, sărmana Orfelia!, murmură Sanson zdrobit.

Totodată îi veni în minte că dacă Orfelia va fi arestată ilu va mai fi nimeni care să o elibereze pe Lili.

— Curaj, frate!, îi zise Orfelia.

— O, tu soră sublimă!, exclamă Enric Sanson. Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale!

— Înainte comandă ofiţerul adresându-se gardiştilor. Duceţi-l pe călău la Coneergerie.

— Iar voi, se adresă el celorlalţi care-i legau mâinile Orfeliei, voi veţi transporta pe femeia aceasta deocamdată la Conciergerie! Eu însă mă reped la Danton pentru a-i da

raportul!

Privirea ofiţerului alunecă cercetătoare prin încăpere. Fără nicio bănuială privirea îi trecu peste draperia în dosul căreia ge afla ascuns Perkeo. Dar piticul îşi ţinea chiar şi răsuflarea!

— Nu se află nimeni în casa asta!, zise ofiţerul. Piticul care era aici adineauri mi se pare că l-am zărit strecurându-se afară. Acum trebuie să sigilăm casa. Afară de aceasta vom lăsa în anticameră doi gardişti.

Imediat după aceasta toţi rărăsiră casa... Enric Sanson păşea în mijlocul paznicilor săi cu capul ridicat. Tot atât de mândră şi plină de speranţă, îl urmă şi Orfeha pe fratele ei.

Ofiţerul încuie el însuşi casa şi băgă cheile în buzunar. Apoi plecă împreună cu prizonierii.

Capitolul 223
ORFELIA ESTE ELIBERATA DE POPOR!

În Convenţie erau atunci trei partide. Luptele dintre acestea umplură sfârşitul anului 1793. La baza luptelor se afla partida Hebertistă sau a comunei. Cruzimea setoasă de sânge, furia distrugerii şi orgii ordinare erau ţintele acestei partide mici. dar puternice.

Hebert, Chaumette şi Ronsui erau conducătorii ucigaşilor numiţi armata revoluţionară, pe lângă aceştia venea legătorul de cărţi Momero cu soţia sa şi alţii. Împotriva lor erau Dantoniştii care în adorarea lor oarbă ţineau mereu cu puternicul conducător al poporului. Dantoniştii erau Camille Demoulins, Fabre d'Eglantine, Loconitre şi alţi bărbaţi distinşi. Dar tocmai această partidă aflată la conducere era expusă la duşmănii nemaiauzite.

Dar cea mai sinistră şi groaznică din toate cele trei partide, era aşa numita partidă a binelui public care se compunea din Robespierre, Saint-Just, Conţin şi alţii. Capul şi conducătorul lor însă era după cum ştim, Macsimillian Robespierre. avocatul din provincia Arras şi rivalul lui Danton. Din prieten intim al puternicului, Robespierre devenise duşmanul lui cel mai cumplit. Robespierre n-avea alt scop decât să-l dea jos pe Danton de la putere şi să ia în mână frâiele guvernului. Robespierre începu cu o şiretenie admirabilă. Tot astfel deschise el şi lupta în contra Hebertiştilor. Deja peste câteva săptămâni fu arestat Hebert cu adepţii săi, din ordinul lui. Robespierre ţinu o cuvântare înfocată în care-i dovedi pe Herbertişti ca trădători de patrie. Abia atunci capetele Hebertiştilor căzură sub cuţitul ghilotinei. Abia după ce. ghilotina înghiţise pe Hebertişti. se aprinse o luptă furioasă între Dantonişti şi partizanii lui Robespierre. Această luptă fu condusă cu aceleaşi cruzimi din ambele părţi. Cei doi conducători erau rivali pentru puterea Franţei. Ei ştiau prea bine că era o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Astfel stăteau lucrurile când Enric Sanson fusese arestat din ordinul puternicului Danton. Dacă un lucru mai putea aţâţa curiozitatea parizienilor, atunci era arestarea călăului. Abia ajunseră pe străzile mai animate că se şi strânse o mulţime de lume? Gărzile fuseseră înconjurate din toate părţile.

Cum se poate, călăul e arestat?

Imposibil 1

— Hei, maestre Sanson. ce se întâmplă cu tine?

Abia acum recunoscu Enric Sonsan că era favoritul onorului. Multe femei tinere care se aflau în mulţimea curioasă, izbucniră în lacrimi. Ele căutau să se apropie mai

mult de călău, spre a-i lua cătuşele de la mâini.

Enric Sanson trebuia să scoată numai un singur cuvânt şi ar fi fost eliberat din mâna gardiştilor şi purtat în triumf prin Paris. Dar era. Împotriva mândriei şi demnităţii sale!

— Nu. prietenii mei!, strigă el mulţimii care dorea să înlăture gărzile, nu le faceţi niciun rău, le strigă Sanson. M-au arestat şi mă-vor trimite în judecată! Credeţi-mă, prieteni, că voi şti să-mi apăr dreptul, căci simt în inima mea că sunt nevinovat!

— Ura! pentru Enric Sanson! A vorbit bine!, strigă mulţimea.

— Dar aceea nu e cumva sora călăului?

Negreşit că ea este!, zise un altul. O cunosc prea bine.

— Şi eu! şi eu f, exclamară alţii.

— Mie mi-a vindecat nevasta, când a avut friguri!

— Şi mie mi-a scăpat viaţa!

— Copilul meu n-ar mai fi trăit demult, dacă drăguţa Orfelia nu l-ar fi îngrijit.

— Cum. şi pe o astfel de fecioară vreţi s-o arestaţi? Mii de draci, atât de departe au ajuns lucrurile în Franţa?

Mulţimea aţâţată se năpusti asupra gardiştilor. În zadar se opuneau aceştia, ameninţând mulţimea turbată cu' armele. Gardiştii municipali au fost învinşi. Orfelia a fost luată de către vreo şase femei. Enric Sanson văzu cum sora sa dispăruse în mulţime. În acest moment călăul respiră uşurat. El aruncă o privire de mulţumire spre cer.

— Îţi mulţumesc Dumnezeule sfinte!, murmură Enric Sanson. Iubita mea soră nu va trebui să împartă aceeaşi soartă cu mine şi… adăugă el, Orfelia este înţeleaptă, că va şti să se îngrijească şi de soarta lui Lili.

Gardiştii municipali trebuiră să se mulţumească

numai cu Sanson şi porniră mai departe.

— Ehe, nu-l veţi ţine mult timp arestat pe maestrul Sanson!, strigă mulţimea către gardişti. Va fi vai de acela care va cuteza să atingă măcar un fir de păr din capul călăului nostru!

Drept şi mândru, cu aerul mai mult de învingător decât de prizonier, mergea Sanson. Când ajunseră la Conciergerie, Enric Sanson ezită un moment înainte de a păşi peste pragul fatal. Dar totuşi cu curaj şi mândrie îşi învinse Sanson această slăbiciune de moment şi intră ca prizonier în Conciergerie.

Capitolul 224 BLESTEMUL DE ŢIGANCĂ

Deocamdată suntem nevoiţi să întrerupem puţin firul povestirii noastre şi să ne întoarcem cu patru ani în urmă.

Cititorii noştri au deja dreptul de a vedea ridicându-se în fine măcar o parte din vălul interesantului mister care înconjoară naşterea lui Lili. Totodată iubiţii noştri cititori au şi dreptul de a afla cine era Juanita, ducesa de Orvedo, şi care sunt groaznicele crime de care este acuzată ea atât de către contele Leranda, cât şi de Don Pedro, călugărul Inchiziţiei.

Să ne întoarcem în Spania, acolo unde curge râul Ebru şi unde înfloresc migdalii sub cer călduros, împrăştiind mirosul îmbătător. Este o noapte frumoasă cu lună. Razele ei se oglindesc argintii în valurile repezi ale Ebrului. O pace adâncă domneşte asupra întregului ţinut.

Mândru şi semeţ se ridică vechiul castel al nobililor conţi de Fabieno. Luna se oglindeşte în acoperişul strălucitor al castelului. În jurul castelului se întindea un parc vast, despărţindu-l astfel de lumea de afară. O parte a parcului era mărginită de apa Ebrului. Chioşcuri de ierburi

frumos mirositoare se aflau aranjate ici şi colo pe marginea apei înspre partea dinăuntru a parcului”. Acesta era un loc parcă anume ales pentru iubire şi uitare de lume. În acest moment totul se află în tăcere. Chiar şi în nobilul castel părea a domni liniştea desăvârşită a nopţii.

Mâine urma să aibă loc o serbare atât de strălucită care avea să umple saloanele castelului cu musafiri străini.

Doña Juanita, unica fiică a nobilului conte Fabieno, vrea să-şi serbeze în ziua următoare nunta cu tânărul cavaler de Malta, contele Leranda. Deja de mai multe săptămâni se făceau mari pregătiri. Avea să se serbeze o nuntă cum de mult nu s-a mai văzut prin împrejurimi.

Nu era de mirare! Doña Juanita este doar cunoscută ca cea mai frumoasă fată din toate împrejurimile. Se vorbeşte numai de bogăţia imensă a tatălui ei. De asemenea, lumea nu uita să critice mândria frumoasei sale fiice. Lumea credea că nu va reuşi nimeni să obţină inima tinerei fete. Contele Leranda venise în vizită din Madrid. La câteva săptămâni după aceasta, fiica mândră a contelui se şi logodise cu cavalerul de Malta. Acum avea să aibă loc nunta. Toată, rubedeniile contelui Fabieno sosiră deja la castel, iar mirele venise însoţit numai de un prieten intim, ducele Carlos de Orvedb.

Acum, toată lumea visa desigur la petrecerea de mâine.

Dar nu! într-una din camerele castelului mai ardea o lumină. O rază de lumină pătrundea afară, în liniştea nopţii, prin fereastra înaltă şi boltită, amestecându-se cu razele tremurătoare ale lunii.

Dar în camera luxos mobilată şedea contele Fabieno. un bărbat înalt, cu barba lungă şi încărunţită. În faţa lui se afla un tânăr cavaler îmbrăcat în uniforma mândră serioasă a cavalerilor de Malta. Faţa acestui cavaler ne

este cunoscută deja. Sentimentul fericirii şi speranţele ce şi le pusese în ziuă de mâine, se puteau citi pe faţa fericitului logodnic. Cu evlavie, aproape, ascultă contele Leranda cuvintele viitorului său socru.

— După cum îţi spun, Don Leranda, nu te-aş fi poftit aici la o oră atât de înaintată, dacă nu aş simţi nevoia să-ţi comunic un mister!, zise stăpânul casei.

— Un mister?, exclamă Leranda. Şi asupra cui planează acest mister? Nu cumva asupra miresei mele şi asupra zilei de mâine?

— Negreşit!, zise castelanul gânditor, şi fruntea i se încreţi fără voie în mod sinistru. Află dar, viitorul meu ginere, că fata pe care o iubeşti şi care faţă de toată lumea este luată drept fiica mea, nu este fiica mea!

— Cum s-ar putea una ca aceasta?! Doña Juanita nu-i fiica dumitale conte? î, întrebă cavalerul.

— Te rog, fii liniştit!, urmă Fabieno. Cu toate că Juanita nu este fiica mea, totuşi ea descinde dintr-o familie mai nobilă şi mai glorioasă decât a mea! Am fost în tinereţea mea în serviciul armatei franceze. Eram iubit la curtea regelui Ludovic al XV-lea, ţinea foarte mult la mine. Ei, acum pot mărturisi, acum când furia tinereţii a trecut, nu trebuie să mai roşesc. Am fost cam ştrengar şi i-am adus multă supărare răposatei mele soţii, Clementina. Ei bine, pe vremea aceia aşa era moda în Franţa!

— Ah… înţeleg!, zise contele Leranda cu un surâs fin.

— Ei, acolo am făcut cunoştinţă printre alţii şi cu favoritul regelui. Ducele Filipp de Barry.

— Ah. numele acestuia îmi este cunoscut!, zise contele Leranda. Este purtătorul celui mai nobil nume din Franţa!

— Pe scurt, spuse contele Fabieno. am legat o prietenie strânsă cu ducele, de asemenea şi soţiile noastre

se împrieteniseră foarte repede. Toate împrejurările au contribuit ca legătura noastră să devină cât se poate de intimă. Aşadar, chiar atunci soţia ducelui rămase însărcinată. Tânăra damă, de obicei veselă, se simţi deodată cuprinsă de o tristeţe fără margini. Ea vorbea numai despre moartea-i apropiată şi începu să-l întristeze pe amicul meu care o iubea enorm. Într-o zi ducele veni la mine, pentru a mi se destăinui. Aflai deci, că ducesa, o doamnă foarte pioasă şi religioasă, fusese înspăimântată de o prezicere pe care o găsise răsfoind din întâmplare în biblioteca soţului ei.

Această profeţie cuprindea blestemul unei ţigănci, care cu două secole mai înainte fusese foarte rău maltratată de strămoşii ducelui, şi aruncată în subterana castelului. Aici sunt lucruri destul de ciudate. Eu însumi am văzut mai multe încăperi secrete cât se poate de rafinat aranjate. Acolo se zice că ţiganca a murit de foame. Totuşi, putuse să-şi procure hârtie şi să scrie cu propriul ei sânge acea profeţie, acel blestem. Ducele de Barry de atunci, un liber-cugetător emancipat, râsese de acest blestem, dar totuşi păstrase documentul mai mult din curiozitate. Acum căzuse din întâmplare în mâinile soţiei prietenului meu, şi de atunci tânăra şi frumoasa ducesă devenise melancolică. Cum ştii ţiganii au în superstiţiile lor numărul sfânt şapte. Merge vorba la ţigani, că ei sunt stăpâni peste orice an al cărui număr are de două ori cifra «apte, astfel că citit în orice fel pare acelaşi.

Asta poate fi numai numărul 1771!, îl întrerupse contele Leranda.

— Aşa-i, ai priceput!, urmă contele Fabieno. Ei bine, fganca scrise în furia ei oarbă, şi blestemă neamul ducelui şi îi ură ca focul să fie veşnic.

Dar răzbunarea, ei nu trebuia să-l ajungă pe ducele

de acum, căci Cerul se îngrijise deja ca răsplata să-l „lungă. Nu, din tată în fiu trebuia să se moştenească blestemul şi să producă nenorociri. De câte ori numărul anului va cuprinde un şapte, va muri cineva în familia ducală.

În anul 1771, stăpână casei, ducesa, va avea două fete semene. Aceste două fete însă să se deosebească ca cerul de pământ. Trebuiau să se lupte una cu alta, astfel ca fericirea uneia să fie neffericirea celeilalte. Astfel să rămână duşmane până la moarte, afară numai dacă nu se va găsi un bărbat curajos şi de treabă care să ia blestemul asupra lui, şi prin credinţa lui până la moarte să apere pe cele două gemene de toate relele.

În acelaşi timp ţiganca blestemă pe mama gemenelor. Ea să înnebunească îndată după naştere. Iar ducele, bărbatul ei, să moară de o moarte violentă, sfârşind prin aceasta o viaţă mizerabilă, şi anume să moară ca şi ţiganca, de fciame.

Această profeţie avuse o astfel de influenţă sinistră asupra nenorocitei soţii a prietenului meu.

— În adevăr o profeţie teribilă!, zise contele Leranda, şi această profeţie s-a împlinit?

— Da! da! S-a împlinit, murmură contele Fabieno aşezându-se mai aproape de viitorul lui ginere. Ascultă mai departe! Lucrul prevăzut se întâmplă. Ducesa născu două fete gemene. Am văzut eu însumi copii în leagăn. Erau foarte frumoşi. N-am văzut în viaţa mea ceva mai frumos. Ascultă însă mai departe! După această naştere, ducesa îşi pierdu nu numai puterea, dar şi minţile. Ducele credea deja că-şi va pierde nevasta iubită şi cu aceasta singura fericire a vieţii lui. Prietenul meu îşi pierdu sângele rece încât blestemă copiii nevinovaţi din leagăn. Se întâmplă că nevasta unui servitor credincios al ducelui, făcu în aceeaşi

noapte o fată. Atunci îmi fu milă de tristeţea prietenului meu.

— Ce ai făcut? Vorbeşte!, strigă încordat contele Leranda.

— E scurt de povestit, murmură contele Fabieno, dar să mă înţelegi bine, prietene! Am vrut numai binele! Faţă de lege, n-am fost vinovat. Dar judecă singur, ne-am sfătuit cu doctorul, care a spus că ducesa nu va mai trăi mult dacă nu i se va uşura sufletul de marea ei tristeţe.

Ducesa putea să vadă în orice moment cele două gemene, şi asta însemna că se adeverea blestemul de ţigancă.

Noi pierdusem tocmai atunci o fetiţă de vreun an, nevasta mea era foarte întristată de aceasta, mai cu seamă că din pricina unei boli nu mai avea speranţă să mai poată face copii. De aceia m-am gândit că va primi cu bucurie o fetiţă aşa de drăguţă ca una din cele două gemene.

„Ce-ai zice, mă adresai eu prietenului meu, ducelui, „dacă ţi-aş lua una din cele două fetiţe? Ducesa va crede atunci că a făcut numai un copil şi astfel va uita profeţia văzând că nu s-a împlinit”.

— Asta era nobil din partea Dumitale, conte!, strigă tânărul cavaler de Malta cu ochii fulgerători şi ţi-ai împlinit planul, şi fetiţa nu este alta decât Juanita?

— Încet, răspunse contele. Ascultă-mă până la sfârşit! Ducele a fost de acord cu planul meu. Servitorii care fuseseră de faţă juraseră ca şi doctorul o tăcere Veşnică în această privinţă. Deodată îmi pierdui tot curajul pentru îndeplinirea acestui plan. Nu, nu, nu se poate!, murmură nenorocitul bărbat.

— Şi de ce nu?, strigă contele Leranda. De ce ducele n-a primit planul dumitale care putea să-l scape de o nenorocire?

— Da. Întâi am întrebat şi eu la fel. zise contele Fabieno. Dar, urmă „el, ducele avea dreptate! Gândiţi-vă că nevasta lui era ca o soră eu a mea! îndată ce ducesa se va însănătoşi era sigur că va veni foarte des la noi. Astfel putea să observe asemănarea dintre cele două fetiţe.

— Aşa e! zise contele Leranda – imediat, însă. mi-a venit o altă idee! zise contele Fabieno. Am spus deja că nevasta armurierului Miranda a născot în aceeaşi noapte o fetiţă. Ei bine ducele a avut curajul să-i dea fetiţa armurierului, iar pe fiica acestuia o puse în leagănul ducesei.

Ah. va să zică ducele i-a dat-o pe una din fetele [Lli luând în loc o fată străină?, strigă contele Leranda.

Da, zise contele Fabieno. Cealaltă fetiţă am luat-o noi Acum aş fi putut înapoia ducelui copila încredinţată mie Dar ducesa se deşteptase şi o văzuse deja pe fetiţa qrrn urierului, pe care o acoperise cu mii de sărutări, crezând că nu se împlinise profeţia ţigăncii. Acum totul era prea târziu. Eu însă am fost pe neaşteptate chemat la Madrid de regina mea de atunci, care-mi încredinţă ministerul de externe. Ne-am despăi ţit. Juanita a rămas fiica noastră şi pentru a evita orice curiozitate i-am dat numele fetiţei noastre care murise. Juanita, frumoasa fată, trece deci drept fata mea legitimă.

— Ciudat! Foarte ciudat zise contele Leranda.

— Cred că nu te supară mărturisirea mea?. murmură Fabieno.

— Dar cavalerul de Malta îi strânse mâna cu căldură.

— Cum poţi crede aşa ceva, murmură Leranda, din contră, ai făcut o faptă nobilă, demnă de admiraţie! Şi dacă-mi permiţi întrebarea, acel blestem al ţigăncii s-a mai împlinit?

— Până acum, nu!, zise Fabieno. Ducesa a murit de

timpuriu, dar n-a bănuit, niciodată nimic despre înşelăciunea noastră. De atunci, ducele de Barry, prietenul meu o iubeşte cu patimă pe fiica lui Adella, cum a numit-o el după nevastă-sa, şi abia îşi mai aduce aminte că nu e din sângele lui.

Şi nimeni în Franţa nu bănuieşte că mândra prinţesă Adella de Barry este într-adevăr copila unui slujbaş al ducelui, armurierul Miranda, care după cum ştiu are acum un atelier la Paris.

Un moment domni tăcere în odaie. Apoi contele Fabieno întinse mâna cavalerului de Malta.

— Jură-mi, nobile conte, zise el soleryn, cu un jurământ sfânt şi nedezlegat, că ai să păstrezi veşnic secretul pe care ţi l-am încredinţat!

Contele Leranda îi întinse mâna.

— Nici prin minte nu mi-ar fi trecut, dar îţi mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o arăţi! Poţi să-ţi închipui ce uimit sunt totuşi de aceste destăinuiri, acum în ajunul căsătoriei cu logodnica mea!

— Asta însă nu poate să-ţi fi răcit iubirea!, îl întrerupse contele Fabieno. Încă odată îţi spun, Juanita descinde dintr-o familie şi mai nobilă decât a mea!

— Ah, n-o iubesc pentru asta nici mai mult nici mai puţin, strigă cu foc Leranda. Dimpotrivă, scumpul meu prieten şi viitor socru, abia aştept momentul când voi merge în faţa altarului pentru a fi unit eu cea mai nobilă fiinţă din câte a creat Dumnezeu! Ştii oare cât o iubesc pe Juanita?

— Ei bine, sunt foarte vesel că am scăpat de secret?, zise mişcat contele Fabieno. Fă-o fericită pe fiica mea ţ o merită, căci dacă pare cam sălbatică, cred însă că are o inimă bună. Îi trebuie un» bărbat care să-i înfrâneze puţin orgoliul!

— Ah, de asta nu va duce lipsă!, zise tânărul cavalcu faţa strălucitoare de fericire. Cred şi sper, prietene, că voi fi foarte fericit cu fiica dumitale!

— Să dea Dumnezeu!, zise mişcat Fabieno. Acum scumpul meu prieten şi viitor ginere, e târziu, trebuie să te culci pentru ca mâine să fii vioi!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna, apoi fiecare se îndreptă spre odaia de dormit.

Capitolul 225 ÎN CHIOŞCUL CU TRANDAFIRI

Razele lunii aruncau o manta de argint asupra castelului de pe malul Ebrului.

Contele Fabieno şi contele Leranda, viitorul lui ginere, se culcaseră.

Deodată ceva se mişcă uşor în apropierea castelului.

Deodată o fiinţă albă trecu pe o alee luminată de razele lunii şi se pierdu iar în întuneric.

Îndată se auziră din cealaltă parte a castelului paşi înăbuşiţi.

Acum apăru un bărbat înfăşurat într-o manta lungă neagră.

El mergea cu băgare de seamă, uitându-se în toate părţile. Părea că duhul rău era în călătorie, astfel gesticula acest om.

El se pierdu în curând în umbra parcului.

Ciudat! Străinul o luă pe acelaşi drum pe care-l urcase şi figura cea albă. Părea că el se lua pe urmele ei.

Drumul mergea prin parc până la malul Ebrului.

Acolo, unde valurile murmurau uşor, unde razele lunii scânteiau pe apă, iar migdalii parfumau aerul cu mirosul lor dulce, acolo se opri mai întâi figura cea albă.

Acum lumina lunii căzu întreagă asupra acestei figuri

care se oprise să asculte.

Ah, ce faţă nobilă şi frumpasă avea această fată I

Era îmbrăcată cu totul în alb.

Părul auriu îi cădea pe spate.

Tânăra fată îşi apăsă mâna pe piept.

Ea intră într-un chioşc de trandafiri şi se uită apoi printre ramurile încâlcite spre locul din faţa chioşcului.

Umbra întunecoasă se apropie. El nu putea să o vadă pe graţioasa fată, dar inima tx-ebuia să-i spună unde o va găsi

Repede el se apropie de chioşc şi intră înăuntru.

În acelaşi moment se simţi cuprins cu dragoste de două braţe moi şi calde.

Tu eşti Carlos? Da, da. În sfârşit te ţin în braţele mele!, şopti tânăra fată.

— Da, eu sunt, scumpa mea!, şopti cavalerul lepădându-şi mantaua.

Cu patimă el o îmbrăţişă pe graţioasa fată.

— Vino, şezi lângă mine, Juanita!, şopti cavalerul.

El strânse mai tare talia fetei şi ea lăsă capul pe pieptul lui. Se lăsă condusă spre o bancă luminată de razele lunii.

Banca părea anume făcută pentru îndrăgostiţi.

— Ah, draga mea, te mai ţin o dată în braţele mele T, şopti Orvedo, ducele şi prietenul intim al contelui Leranda. Cât sunt de fericit!

— Dx-agă!, şopti Juanita, fiica contelui Fabieno şi logodnica cavalerului de Malta, contele Leranda; inima mea îţi aparţine! Dar, vai, soarta ne desparte!

— Ah, nu! Nu-i soarta, ci numai voinţa ta ne desparte!, murmură tânărul bărbat. Am jurat credinţă prietenului meu. L-am urmat aici ca martor de cununie şi mi-a fost dat să o găsesc aici pe iubita sufletului meu

logodnica lui! Mâine trebuie să te uneşti cu el! Şi totuşi nu pot să te las! Ah, această lupta internă are să mă omoare!

— Ah, o iei prea în serios!, murmură Juanita. Ei, bine da, trebuie să mă mărit cu acel mândru cavaler pe care nu-l iubesc! Dar ce strică? Inima mea îţi va aparţine totdeauna f întotdeauna voi asculta cu drag vorbele tale de iubire!

— O, Juania, cât te iubesc! Şi totuşi nu poţi fi a mea! 5 într-adevăr, dacă n-ar fi prietenul meu acela care mi te răpeşte şi te duce în faţa altarului pentru a te lega de dânsul, l-aş provoca la duel şi ar cădea străpuns de mâna mea!

— Nu te înţeleg, iubitule!, îl linguşi Juanita. Nu pierde vremea asta aşa de preţioasă cu gânduri serioase! Sunt a ta!

— O, Juanita, cum aş vrea să te cred! Dar de ce; l m-ai trădat?, murmură întristat tânărul cavaler. De ce te-ai jucat cu mine, de ce nu m-ai lăsat să te cer tatălui tău? Desigur că prietenul meu Leranda, nobil şi mândru cum este s-ar fi retras şi nimic nu ne-ar fi stat în cale!

— Nu cred asta, iubitule!, şopti tânăra fata. Tatăl meu este un bărbat foarte mândru şi sever. Îl cunoşti şi ştii cum gândeşte! Niciodată n-ar fi fost de acord să mă dea unui grande de Spania sărac! Afară de asta e certat cu capul familiei tale! Don Pedro, preotul şi ruda ta l-a ofensat greu, nu ştiu în ce mod, pe tatăl meu. Numai datorită influenţei prietenului tău Leranda, eşti tolerat în castel. Îţi aduci aminte ce rece şi duşmănos te-şi salutat când ai venit aici?

— Da, dragă, ăi dreptate! Inima mi se strânsese, am fost adânc jignit şi aş fi plecat îndată mai departe dacă nu te-aş fi văzut!

— Ei vezi?, zise frumoasa fată îmbrăţişându-l. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să primesc mâna contelui

Leranda. Şi apoi era deja aproape logodit cu mine, când ai venit tu în castelul nostru!

— Asta-i adevărat!, murmură întristat Orvedo. Deja acum câţiva ani, Leranda mi-a mărturisit că e logodit cu o fată de sânge nobil. Dar, Dumnezeule, puteam eu să ştiu că eşti tu aceea? Acum însă, când am recunoscut că prietenul meu este rivalul meu…

— Ah, nu, nu vorbi astfel!, şopti frumoasa fată. Nu se mai poate schimba nimic. Scurt şi cuprinzător, mâine voi fi soţia lui Leranda pe care nu-l iubesc! Ah, cât îl urăsc pe acest conte!

— Dar făcând asta, eşti pierdută pentru mine!, murmură disperat tânărul cavaler, vezi nu-l voi putea înşela şi pe viitor pe prietenul meu. Cum voi putea să mă apropii de el, având cu tine o înţelegere criminală?

— Cum, ce spui?, murmură graţioasă fata făcând pe supărata, numeşti o înţelegere criminală iubirea către sărmana Juanita? O nu scumpul meu duce, nu trebuie să vorbeşti astfel! Eu depind ca o roabă de tatăl meu. Nu vreau să mai fiu în stăpânirea lui. Trebuie să mă mărit. Neputând să te iau pe tine, am luat de nevoie pe un altul, tatăl meu îmi va înapoia averea colosală pe care mi-a lăsat-o mama. Ei bine, când voi avea această avere voi putea să mă unesc cu bărbatul dorinţelor mele!

— Niciodată!, strigă cu durere Orvedo. Tocmai acest lucru grozav mă face să blestem ziua de mâine! Gândeşte-te că odată căsătorită, eşti legată până la moarte de băr. batul tău!

— Până la moarte, ai dreptate!, zise Juanita deodată cu o voce ciudată.

Orvedo speriat o luă de bărbie pentru a se uita în ochii ei.

Dar ea se smulse cu violenţă.

— Da, până la moarte!, repetă ea încă odată.

Spune-mi, mândrule duce de Orvedo, mă iubeşti tu Într-adevăr?”

— Ce întrebare!, murmură tânărul cavaler îmbrăţişând-o cu patimă pe tânăra fată. Dar nu înţeleg vorbele tale ciudate 1 Ce are a face iubirea mea cu căsătoria ta de mâine?

— Foarte mult!, şopti tânăra fată. Această căsătorie mă va ajuta a-mi atinge scopul. Vrei să-mi juri Carlos, că-mi vei păstra iubirea ta?

— Desigur, aş putea eu oare să iubesc pe altcineva decât Pe tine!, strigă Carlos cu foc.

Lumin lunii cădea pe faţa plină de graţie a tinerei fete. O expresie de triumf sălbatic, aproape demonic, apăru pe faţa blândă a ei.

— Bine, bine! Atunci îţi jur că voi fi a ta, înainte de sfii şitul anului, şopti Juanita.

— Cum? Ce? Nu te înţeleg!, murmură tânărul duce. Vorbeşti în dodii. Nu te vei lega mâine pentru totdeauna?

Un râs ironic apăru pe buzele Juanitei.

— Nu mă leg pentru totdeauna. Nu, nu!, strigă ea. Dă-mi mâna ta, Carlos, şi jură-mi că vei deveni soţul meu legitim îndată ce voi scăpa de acel conte Leranda pe care-l urăsc de moarte!

— Îngrozitor! într-adevăr o logodnica pronunţă astfel de cuvinte?, strigă Carlos. O, Juanita, gândeşte-te cu ce păcat te încarci! mai bine nu te mai căsători, cazi la picioarele tatălui tău şi roagă-te…

— Ha ha ha!, râse fata. Ce puţin îl cunoşti tu pe „tatăl meu! Nu, nu! Ce a hotărât trebuie să se realizeze. Mâine voi deveni contesa Leranda, dar numai pentru a deveni în curând ducesa de Orvedo! Mă vrei de soţie? Da sau nu?

— Da, da, de o mie de ori da! da!, strigă Carlos cu

ochii strălucitori. Nu ştiu ce să spun. E un spirit în tine, iubito „care adesea mă sperie! într-adevăr pentru a sta un ceas în braţele tale, aş fi în stare să-mi omor şi tatăl, cu atâta patimă te iubesc!

Un fulger de triumf străluci în ochii seducătoarei femei.

— Bine, bine. şopti Juanita lipindu-se de duce, sunt mulţumită de tine, dragul meu! Acum ne putem înţelege uşor! Vasăzică îmi juri să mă iei de soţie îndată ce voi fi liberă?

— Dar ce-ai de gând dragă?, o întrerupse Carlos neliniştit.

Juanita îi închise gura cu o sărutate.

— Spune-mi numai, iubito, dacă mă iubeşti şi tu în adevăr!, întrebă Orvedo tremurând de patimă şi de dorinţă.

— Da, te iubesc î, şopti Juanita. Îţi spun că mă consider deja de pe acum soţia ta!, murmură ea la urechea ducelui.

Un strigăt de bucurie ieşi din pieptul hăr băţului.

— A mea vrei să fii, a mea, a mea? Dar gândeşte-te!

El nu mai putu vorbi. Patima îi îneca glasul.

Nu mă gândesc la nimic! Vreau să gust momentul de fericire!, şopti Juanita. Trebuie să. mă iei aşa cum sunt! Nu mă dau înapoi de la nimic când e vorba să-mi îndeplinesc voinţa şi „să-mi realizez fericirea! Ah, te iubesc. Carlos, te iubesc mai presus de toate, şi dacă tu îmi spui că l-ai omorî pe tatăl tău pentru mine, eu însă aş nimici lumea întreagă pentru a putea fi a ta!

— O. Îţi mulţumesc!, şopti Carlos de Orvedo.

Cu o patimă nebună el-o cuprinse pe fermecătoarea femeie care trebuia să devină a doua zi soţia legitimă a

prietenului său.

Se făcu linişte în chioşcul de trandafiri.

Luna se ascunsese după nori.

Erau suspinele iubiţilor ambrăţişaţi, sau ale privighetorilor care se auzeau prin întuneric?

Abia după un ceas Juanita se întoarse ca o căprioară fugară în castelul tatălui ei

Puţin după aceasta, tânăra fată se culcă.

Ca un înger părea sub lumina candelei de noapte, nimic nu arăta pe faţa ei de ce crimă trebilă se făce ea vinovată chiar de pe acum în faţa bărbatului ei de mâine!

Ducele de Orvedo se furişase şi el spre odaia ce i se dăduse în castel. Dar el nu putu dormi.

Ei stătea la fereastră căutând în zadar să-şi liniştească nervii.

— Da. da, şopti nenorocitul, ştiu Juanita că din pricina ta am devenit în această noapte cel mai mare misei, că am trădat ce-i mai sfânt în pieptul unui bărbat! Şi totuşi n-am putut face altfel! Patima m-a împins! Iartă-mă prietene, conte de Leranda, că te-am trădat într-un mod aşa de mişelesc! Nu pot altfel, soarta vrea astfel ca eu să o iubesc pe viitoarea ta nevastă, şi gândul că Juanita îmi va aparţine pentru totdeauna mă face să uit de toate! O Juanita, Juanita. adevereşte-ţi promisiunea şi fă în aşa fel ca să fii soţia mea legitimă!

Contele Leranda adormi liniştit.

surâs lumină faţa lui. Desigur că se gândea în vis la ziua de mânie. El nu bănuia că ceasul pe care-l aştepta trebuia să devină cel mai teribil din viaţa lui.

Capitolul 226
DEPLINA FERICIRE A CONTELUI LERANDA

Cununia contelui Leranda cu logodnica lui, fiica contelui de Fabieno, fu serbată a doua zi cu o pompă nemaivăzută.

Abia răsărise soarele şi aleile parcului se umpluseră deja de musafiri.

Într-un cuvânt cei mai mari bogătaşi păreau a-şi fi dat întâlnirea în castelul contelui Fabieno.

Apăru mireasa! Atlasul alb care-i cuprindea talia, ramura de mirt din părul ei auriu, voalul* de dantele”, toate îi dădeau o înfăţişare dumnezeiască.

Contele de Leranda era şi el foarte elegant. Pieptul lui era acoperit de multe decoraţii, care arătau că făcuse multe servicii regelui său.

Numai ducele de Orvedo nu se potrivea în cadrul acestei societăţi vesele şi degajate.

Tânărul duce părea cuprins de o ascunsă melancolie, care se transforma din ce în ce mai mult în iritaţie.

Tânărul duce de Orvedo fusese ales să fie cavaler de onoare.

Când se formă cortegiul pentru a merge la capelă, ducele abia se putea stăpâni să ia braţul miresei. Dar o singură privire a Juanitei îi restabili echilibrul sufletesc.

— Vasăzică totuşi, totuşi! Ţii ca această comedie nedemnă să aibă loc până la sfârşit?, murmură ducele.

Îi era ruşine că-l trădase pe prietenul lui? Era bucuria pe care o gustase în ultima noapte?

În acest moment se auzi muzica.

Mai întâi venea mireasa condusă de bătrânul conte şi de tânărul duce. Apoi veneau martorii.

Pe urmă venea mirele condus de două domnişoare nobile şi graţioase.

Şi apoi veneau ceilalţi musafiri.

Astfel cortegiul se îndreptă spre capelă.

Preotul stătea la altar aşteptând să celebreze unirea celor doi logodnici.

Juanita se apropie surânzând cu mândrie.

Ea – şi aşează mâna în mâna contelui Leranda, care o privea cu dragoste. Ea repetă vorbele preotului că va fi o femeie supusă şi credincioasă, şi va suferi cu el fericirea şi nenorocirea până la moarte.

— Până ce moartea ne va despărţi!, murmură Juanita încet, aruncând o privire semnificativă tânărului duce.

Orvedo tremura lângă tânăra mireasă. Inima lui suferea chinuri grozave, asta se vedea foarte bine în ochii lui rătăciţi.

Peste un moment cununia era sfârşită.

Musâfirii se apropiau de tinerii căsătoriţi pentru a-i felicita.

Iar contele Leranda, cu o faţă fericită, o îmbrăţişă pe iubita lui nevastă.

Juanita părea că suferă. Cu câtă dragoste îşi lăsă însă capul pe pieptul lui!

Faţa ei arăta acum cea mai adâncă fericire. Totuşi privirea ei se îndreptă pe ascuns spre locul unde stătuse tânărul duce.

Dar acest loc era gol. Orvedo nu putuse să vadă că cel mai bun prieten al lui era înşelat în asemenea hal.

Totuşi tânărul duce o iubea cu patimă pe frumoasa şi seducătoarea femeie.

Juanita trebuie să fie a lui!

Nunta trecu zgomotoasă şi strălucitoare.

Contele Leranda abia dacă se mai gândea la destăinuirile pe care i le făcuse în noaptea trecută contele Fabieno.

Gândul că în curând Juanita va fi a lui, pusese stăpânire pe gândurile sale.

În sfârşit veni ceasul mult dorit.

Musafirii plecaseră să se odihnească, după ce petrecuseră noua pereche până la uşa camerei nupţiale.

Era o sală admirabil de luxoasă aceea care fusese destinată perechii conjugale în acest scop.

Pe pereţi atârnau portretele strămoşilor de odinioară. Iar de pe plafon venea o lumină palidă, trandafirie.

Una din ferestre era deschisă.

Leranda era fericit. El credea că posedă iubirea devotată a unei femei tinere şi chiar pentru o împărăţie n-ar fi dat fericirea pe care credea că o va avea în această noapte.

„Totuşi cu puterile sorţii nu poţi face legământ veşnic”!

Adevărul acestei zicători trebuia să-l vadă şi nenorocitul conte Leranda…

Serbările de nuntă trecuseră, musafirii şi tânăra pereche părăsiseră castelul singuratic al contelui Fabieno. Contele Leranda plecase cu tânăra lui soţie la Madrid.

Acolo începură în curând un şir de serbări.

Curtea regală spaniolă o primi pe soţia primului ministru cu amabilitate.

Juanita începu să strălucească la serbări ca o stea de prim rang.

Tânărul duce de Orvedo apăruse iar la Madrid.

El de asemenea luă parte la toate serbările.

În curând gurile rele, mai pătrunzătoare decât bărbatul înşelat, începură să vorbească despre o înţelegere criminală sau cel puţin ciudată între mărul duce şi tânăra contesă.

Mult timp Leranda nu observă nimic, el se simţea omul cel mai fericit de pe pământ.

Cum ar fi putut el, nobilul şi inteligentul bărbat, să o

bănuiască de ceva rău pe nevasta lui?!

Imediat după ce sosiseră la Madrid, contele Leranda îi spuse soţiei sale că nu se simte prea bine.

Şi totuşi cu câtă grijă se ocupa Juanita de bărbatul ei!

Ea nu suporta ca doctoriile, date de medicul bărbatului ei pentru boli nervoase, să-i fie date de alte mâini decât de ale ei.

Totdeauna turna băutura cu grijă şi o apropia cu dragoste de buzele bărbatului ei.

Gurile rele spuneau că fericirea conjugală nu-i prieşte”.

Era cumplit să vezi cât de repede se stingea contele.

Mai înainte fusese cunoscut pentru puterea şi sănătatea lui.

Acum, deodată, toate se schimbaseră.

Contele Leranda care nu cunoştea oboseala, se temea că în curând nu va mai putea face niciun efort.

Ba se spunea chiar că fiind prea slab îşi va da demisia din minister.

Orvedo rămăsese tot prietenul intim al contelui, la care venea mai în fiecare zi.

Ciudat însă! Ducele devenea şi el din zi în zi mai palid şi pe faţa lui se vedea că suferea.

Numai Juanita rămânea aceeaşi. Ea râdea şi era foarte veselă.

Toţi îl invidiau pe contele Leranda. ba chiar calomniatorii Juanitei ar fi fost gata oricând să ia locul contelui Leranda.

Trecuse aproape un an de la nunta contelui Leranda cu

Juanita, când se petrecu o catastrofă teribilă.

Capitolul 227 ÎN NUMELE INCHIZIŢIE!

Într-o seară „la lumina palidă a lămpii, contele Leranda şedea în odaia lui de lucru şi se ocupa cu afaceri administrative urgente.

Contele era şi mai slab ca ele obicei. Nişte friguri primejdioase îi luau toate puterile, bătându-şi joc de ştiinţa tuturor doctorilor care-l consultaseră.

Faţa contelui, odinioară aşa de frumoasă, devenise urâtă. ochii adânciţi în orbite şi având în ei un foc ciudat, peste toată faţa zbârcituri şi o expresie de nespusă oboseală.

Servitorul intră în odaie şi-l anunţă pe Don Pedro, episcopul de Madrid.

— Don Pedro?, zise contele ridicându-se cu greu din scâiun. ce poate să vrea de la mine acest preot ambiţios? Dar oricum, adăugă el îndată, e bine-venit!

Peste un moment preotul intră în cameră.

Don Pedro era tot aşa de fanatic ca şi la întâlnirea lui de acum patru ani cu Enric Sanson, călăul din Paris.

Intrând în odaie, episcopul făcu semnul crucii.

Ministrul se aplecă adânc în faţa noului venit, care era temut şi respectat pretutindeni în Madrid.

Se ştia doar că Don Pedro era mâna dreaptă a inchizitorului Spaniei”.

— Vin pentru a vorbi cu dumneata într-o afacere importantă!, începu Don Pedro.

— Ce-mi face onoarea vizitei dumitale, prea sfinţia ta?, întrebă contele Leranda.

— Să vorbim fără ocol!, zise episcopul, vin pentru a te preveni!

— Pentru a mă preveni?, strigă celălalt uitându-se mirat la episcop. În ce privinţă?

— Păzeşte-te de nevasta dumitale! Ea este o viperă

pe care o hrăneşti la sân!, zise episcopul.

Contele Leranda se dădu câţiva paşi înapoi. Cum? ţ Auzise bine?! îndrăznea acest servitor al bisericii într-adevăr să calomnieze pe iubita lui nevastă!?

— Iartă-mă, preasfinţia ta!, zise contele Leranda cu voce aspră, dar respect prea mult haina dumitale preoţească! Nu mă face să uit acest respect! Cine îndrăzneşte să o calomnieze pe nevastă-mea, acela atacă onoarea mea. şi cred că numele meu e cunoscut în toată Spania, nimeni n-a îndrăznit niciodată să-mi atace cinstea!!

— Îţi iert iritaţia, zise Don Pedro cu vocea lui pătrunzătoare, pe fiecare îl doare când i se spune un adevăr crud! Dar îţi repet, fereşte-te de nevasta dumitale! Ea este un şarpe, te înşală! Şi păzeşte-te de ducele de Orvedo, prietenul dumitale intim! El are o înţelegere criminală cu nevasta dumitale!

Un strigăt de furie ieşi din pieptul lui Leranda.

El se uită cu ochi fulgerători ta, preot. În acelaşi timp făcu o mişcare spre sabia pe care o purta.

— Aceste vorbe, astfel de insultă!, murmură contele tremurând din tot corpul, nebun de furie.

— Nu mi-e plăcut că trebuie să-ţi aduc o astfel de veste!, zise episcopul. Cu atât „mai tristă este însărcinarea pe care am căpăţt-o de la superiorul meu, fiind prevenit de o rudă de a mea! Ştii cât de mult l-am considerat până acum pe tânărul duce de Orvedo, prietenul dumitale intim! Dar după ce s-a făcut denunţarea sfântului tribunal al inchiziţiei despre înţelegerea criminală pe care o are ducele cu nevasta dumitale, sunt dator să-ţi deschid ochii! Mi-am făcut datoria.

Cu o greutate de plumb se puseră vorbele episcopului pe inima contelui.

Mai multe secunde contele rămase ca ameţit,

apăsându-şi mâinile pe tâmple.

Nu, nu! Nu-i adevărat! Cine a spus asta?!, murmură contele Leranda cu o voce înăbuşită. Juanita să mă înşele cu prietenul meu intim? Ce mizerabil trebuie să fi fost acela care a făcut această denunţare?

— Vasăzică într-adevăr nu ştii nimic?, zise Don Pedro, cu o voce blândă. N-am crezut că poţi să fii orb! Deci comedia pe care de multă vreme nevasta dumitale şi ducele o joacă în faţa societăţii, din Madrid, este un secret pentru dumneata?

— O, ce ruşine!, murfhură Leranda. Ce mă împiedică, preot groaznic, să te pedepsesc cu moartea pentru aceste calomnii pe care le arunci contra mea şi contra nevestei mele?! Şi eu să fiu un mijlocitor, să tolerez a fi înşelat!, zise contele căzând sfârşit pe un scaun. Şi prietenul meu în care mă încred mă. i mult ca în mine însumi, el să mă înşele? Nu, nu! Şi dacă ai fi venit de zece ori în numele sfintei inchiziţii, ţi-o spun în faţă că minţi! Ah, să dea Dumnezeu să te înăbuşi cu această minciună!

— Eu nu mint! Sfânta inchiziţie nu se înşală niciodată!, zise Don Pedro. Ştiu chiar că în acest moment nevasta dumitale are o întâlnire criminală cu ducele în casa dumitale!

— Nu, nu! Niciodată!, gemu contele. M-ai aruncat din cerul meu de fericire, prea sfinte, dar acum ajunge, nu mai pot suferi mai mult! Te rog, du-te, du-te!

— Nu mă duc, răspunse vocea tăioasă a episcopului, înainte de a fi convins, conte Leranda, de adevărul spuselor mele! Gândeşte-te că nu vin din proprie iniţiativă! Nu dorinţa mea de a-ţi răpi fericirea mă aduce aici, ci porunca sfintei inchiziţii! O acuzaţie se aduce nevestei dumitale şi rudei mele, ducele de Orvedo. Dar sfântul tribunal vrea să mai aibă o dată indulgenţă cu vinovaţii

însă ţi-i dă dumitale pe mână să-i pedepseşti şi sfântul tribunal aşteaptă ca de acum înainte să ai grijă să păstrezi onoarea familiei dumitale aşa de veche!

— Sunt treaz, sau visez?, murmură contele Leranda, este în adevăr episcopul de Madrid cel care îndrăzneşte să-mi vorbească astfel mie, primul ministru al Spaniei?

— Ascultă în mine vocea unui prieten sincer!, zise episcopul cu seriozitate.

— Este adevărat ceea ce spui dumneata, adevărat?!, strigă tremurând nenorocitul conte.

— Adevărat!, zise preotul.

El îl apucă pe conte de braţ.

— Vino şi convinge-te singur! Vei vedea că, cunosc mai bine decât dumneata casa aceasta.

Contele îl urmă ca prin vis pe preot.

Trecură prin mai multe coridoare păşind încet pe covoarele groase.

În faţa unei uşi se opriră.

— Această uşă duce spre coridorul secret care merge până în camera de culcare a nevestei dumitale?, întrebă episcopul.

— Da!, murmură contele cu vocea răguşită.

— Ai cheia de aici?

— Desigur!, zise contele, doar nu vrei să intri…7

— Vreau să te duc la perechea criminală!, murmură preotul.

Peste un moment contele deschisese uşa.

Merseră câtva timp, apoi se opriră. Episcopul îl apucă de braţ pe conte”.

— Ascultă, ascultă şi convinge-te!, murmură preotul. Dar te conjur, nu da niciun semn de viaţă.

Capitolul 228 O FEMEIE NECREDINCIOASA

Otăcere adâncă domnea pe coridor.

Cei doi bărbaţi ascultară. Se auzeau voci.

O uşă subţire îi mai despărţea de camera de culcare a contesei. Aici era lumină.

Juanita era întinsă într-o poziţie indecentă pe pat…

Alături era îngenuncheat tânărul duce de Orvedo.

Tânăra femeie se juca cu părul ducelui, iar acesta se uita cu o patimă-nebună la faţa ei frumoasă.

— Nu mai pot suporta, Juanita!, auzi contele spusele ducelui. Lună de lună trece, şi tu eşti mereu femeia acelui bărbat pe care cu toată trădarea mea mişeleasc㠂l iubesc şi-l voi iubi până la moarte!

— Ei, eşti un cap slab, nu te supăra Carlos!, zise contesa. Trebuie să mai aşteptăm un pic, apoi contele Leranda va pleca din astă lume!

— Cu ce răceală spui toate astea, Juanita! Ah, eşti o femeie îngrozitoare!, murmură ducele.

— Îngrozitoare, zici, strigă Juanita surâzând şi arătându-şi dinţii albi, ei atunci părăseşte-mă Carlos, dacă îţi par groaznică!

— Ah, de te-aş putea părăsi!, gemu ducele, într-adevăr Juanita nu ştiu ce-ai făcut din „mine! mai înainte era mândria mea cea mai mare de a fi un om de onoare, un om fără păcate ştiu că aparţin ordinului cavalerului de Malta ca şi prietenul meu. Am jurat amândoi să fim cinstiţi şi Puri şi acum Juanita, îmi înşel prietenul care are deplină încredere în mine, îi dezonorez casă, vin pe ascuns la tine pe când prietenul meu suferă, sau lucrează în odaia lui pentru binele Spaniei! Şi eu stau la picioarele tale şi mă bucur de graţiile tale! Ah! ştiu ce mizerabil sunt!

— Iar te iriţi, dragul meu!, şopti frumoasa femeie surâzând răutăcios. Ştiu bine prietene, că această iritaţie

te face şi mai atrăgător! Vino, vino, sărută-mă şi uită de toate!

Orvedo căzu pătimaş în braţele ei.

— Da, da, vreau să te sărut! Nu pot face altfel, gemu el. Ştiu că sunt un mizerabil şi totuşi trebuie să rămân sclavul tău. Patima mă doboară, o simt şi până voi muri nu voi pleca de lângă tine.

O şoaptă de durere ieşi în acest moment din gura contelui.

Dar iubiţii în patima lor, nu auziră nimic.

Leranda apucă braţul preotului.

— Să plecăm, să plecăm de aici! Aer, aer, mă înăbuş!, şopti bărbatul înşelat.

Când ajunseră iar în odaia de lucru a contelui, acesta căzu zdrobit pe un scaun şi rămase nemişcat. Preotul căuta să-l liniştească.

— Este adevărat! Sunt un biet bărbat înşelat!, suspina contele Leranda. Am iubit până azi o mizerabilă care mă trădează! Şi, şi ce spunea ea de moartea mea în curând?! Contează şi pe asta cumva, mizerabila?

— Da!, zise cu voce tare preotul, nu numai că se bazează pe asta, dar vrea să fie ea cea care te va ucide, conte Leranda!

— Ce?, gemu el, omule îngrozitor, de unde ştii toate astea? O ucigaşă, spui, femeia mea?

— Fii bărbat! Suferă cu curaj, tot ce providenţa îţi trimite!, murmură episcopul. Mai înainte n-am vrut să-ţi spun totul, lucrul cel mai rău nu ţi l-am spus. Acum însă când ai auzit vorbele acelei perechi criminale, acum e de datoria mea să-ţi spun tot adevărul! Află deci, că s-a adus” în faţa sfântului nostru tribunal o acuzaţie de către un farmacist, contra nevestei dumitale, că deja de multă vreme ia de la dânsul o otravă primejdioasă, care însă nu

lasă urme. Această otravă o ia sub pretextul că vrea să-l omoare pe câinele ei favorit. Deoarece lua mereu această otravă, farmacistul deveni bănuitor. Bănuiala lui se mări când află din întâmplare de boala dumitale. Totuşi el nu voia să lupte direct împotriva nevestei dumitale, care ar.fi găsit destule mijloace ca soţie a primului ministru să-l nimicească. De aceea farmacistul s-a ascuns după camerista nevestei dumitale. El nu ştia că aceasta este deja de multă vreme pusă de sfântul tribunal să o observe pe nevasta dumitale. Iarăşi pregătise contesa cu o mână îndemânatică băutura aşa-zisă lecuitoare pentru dumneata.

— Ce, ce spui?, gemu contele. O băutură lecuitoare zici? Doamne, da, da! Juanita, mizerabila, mă silea aproape întotdeauna să beau această doctorie care zicea ea că mi-o prescrise se doctorul!

— Da, să te lecuiască, dar de viaţă!, zise episcopul. Mizerabila otrăvitoare îţi dădea de fiecare dată o doză din otrava luată de la farmacist. Ei bine o astfel de băutură fu odată furată de către cameristă. Farmacistul o analiză şi găsi otravă! Otrava care te doboară, otravă care te-ar fi omorât deja peste câteva săptămâni! Otrava pe care o cunoaşte acum sfântul tribunal.

— Ah. ah!, gemu deodată contele, profeţia ţigăncii! Cele două surori din care una e diavol şi cealaltă un înger! Şi drăcoaica e nevasta mea! Sub masca de înger se ascundea un drac din iad!

— Ce spui? Nu te înţeleg!, murmură episcopul.

Cu buzele tremurânde, în aceste momente de iritaţie r rozavă, uitând promisiunea dată bătrânului conte Fabieno. Leranda destăinui preotului tot ce ştia despre originea Juanitei.

— Ah, într-adevăr, o destăinuire preţioasă!, murmură

episcopul.

— Dumnezeule! Am uitat!, răspunse contele Leranda, o promisiune sfântă mă lega, nu trebuia să destăinui, dar prea mare era durerea?

Fii fără grijă, zise episcopul, ce încredinţezi confidentului marelui inchizitor al Spaniei, este în mâini bune, poţi fi sigur de asta! Ştii că nu voi uza de acest secret, este ca şi cum l-ai fi încredinţat prin spovedanie! Dar acum conte, ce ai de gând rsă faci cu necredincioasa? E nevoie de un mijloc rapid!

— Ah. onoarea mea! Onoarea mea!, gemu contele Leranda tremurând din tot corpul.

— Linişteşte-te! Trebuie să redevii contele de Leranda, cel care ai fost şi până acum, membru folositor al sfintei noastre inchiziţii! Crede-mă, numai astfel de lovituri ale providenţei oţelesc pe om şi-l fac de neînduplecat!”

Episcopul se ridică.

— Fii bărbat, fii puternic şi hotărât ca un bărbat!, murmură preotul. Astfel de vipere cum este nevasta dumitale se pot combate numai cu propriile lor arme! Fii deştept ca un şarpe, înşeal-o pe mizerabilă!

— Ah, aş vrea să fiu mort!, murmură contele Leranda. Nu pot să mă obişnuiesc cu ideea că sunt astfel înşelat.

— Nu. trebuie să trăieşti pentru a te răzbuna!, zise episcopul cu o voce aspră şi puternică. Ai înţeles, conte? Răzbunarea dumitale! Sfântul tribunal e cu dumneata, el va şti să pedepsească trădarea ce s-a făcut contra dumitale, călcându-se legile omeneşti şi divine! Rămâi cu bine!

Apoi părăsi odaia după ce strânse mâna contelui.

Acesta căzu pe scaun ca lovit de fulger şi-şi acoperi faţa.

Astfel stătu multe ceasuri nemişcat, gemând mereu.

Capitolul 229
DEŞTEPTUL PITIC PERKEO

Înainte de a termina de povestit soarta degeneratei Juanita. contesa de Leranda, ne vedem siliţi să ne întoarcem la sora acesteia, eroina noastră Lili.

Am lăsat-o într-o situaţie foarte disperată.

Enric Sanson o ascunsese pe Lili în subterana casei lui, împreună cu micul prinţ din Franţa.

Acum nenorocita fecioară stătea în încăperea strâmtă şi întunecoasă.

Micul băiat de la pieptul ei, părea a înţelege despre ce e vorba.

El se lipise de pieptul lui Lili cu putere atunci când auzise paşii santinelelor care căutau prin pivniţă.

Lili auzi înjurăturile soldaţilor care cotrobăiau pretutindeni.

În special ofiţerul companiei nu mai putea de furie. El lovi de mai multe ori cu latul sabiei în pereţi pentru a vedea dacă nu cumva sună a gol.

Ofiţerul trecu foarte aproape de ascunzătoarea lui Lili. Dar o putere divină o apăra pe fată.

Soldaţii se îndepărtară.

O tăcere adâncă domnea iar în pivniţă.

Din nenorocire băiatul începu să plângă.

— Ah, dar ce-i asta?, zise băiatul. De ce stăm aici în gaura asta întunecoasă? Ai spus doar că ai să mă eliberezi, aici însă e şi mai rău decât la cizmarul Simon!

— Ai răbdare, drăguţule!, murmură Lili. A trebuit să fugim de o mare primejdie, oameni răi au fost pe urma ta! Vor să te ia şi să te ducă înapoi la închisoare! Ai încă

puţină răbdare şi vom fi iar liberi!

— Dar mi-e aşa de foame şi de sete!, zise micuţul cu o voce plângătoare, dă-mi măcar ceva de băut!

Ah. Dumnezeule, n-am drăguţule!, murmură Lili. Trebuie să mai ai răbdare până ce vom părăsi aceasta ascunzătoare!

Dar vorbele astea ajutară numai pentru un scurt timp. Apoi micul prinţ începu iar să ceară apă şi pâine cu o voce plângătoare.

Cu ce plăcere i-ar fi dat totul!

Dar de unde era să ia, din peretele umed al pivniţei?!

Ea se întreba mereu dacă o uitaseră aici sau dacă celor rămaşi le era posibil s-o elibereze?

Poate că santinelele stăteau mereu la intrarea casei!

Piticul Perkeo rămăsese ascuns după perdeaua ferestrei. În acest mod scăpase privirilor cercetătoare ale ofiţerului

Stăpânul lui, Enric Sanson trebuise să-i urmeze pe soldaţi.

Când ofiţerul închisese uşă pe dinafară şi băgase cheia în buzunar, piticul Perkeo ieşi de după perdea.

El privi pe fereastră şi-l văzu pe Enric Sanson şi pe sora lui.

— Ah, ce mizerabil, ce laş sunt!, murmură piticul. De ce n-am avut curajul să es? Dacă m-ar fi zărit ofiţerul desigur că m-ar fi luat şi pe mine, şi cel puţin n-aş fi fost despărţit de iubita mea stăpână!

Deodată piticul îşi aduse aminte de Lili şi de micul prinţ al Franţei.

— Dumnezeule!, murmură Perkeo, fratele jstăpânei mele a ascuns doar pe tânăra fată şi pe băiat în pivniţă! Ea n-a fost luată prizonieră! Se vede că n-au putut să o găsească!

— Perkei sări în sus, îşi frecă mâinile şi faţa lui luă o expresie şireată.

— Ia uite, eu cunosc bine ascunzătoarea, murmură. Perkeo, mie o să-mi fie uşor să o eliberez pe fată şi să o fac să fugă cu prinţul! Perkeo, arată-te deştept!

Piticul râdea. Printr-o uşă tapetată, care nu se vedea, ieşi din camera în care se afla şi trecu prin mai multe odăi.

Se opri la o fereastră de unde putea vedea toată curtea şi se uită pretutindeni cu băgare de seamă.

Dar peste un moment se dădu speriat înapoi.

— Doamne, la asta nu m-am gândit!, murmură el. Ofiţerul a lăsat santinelfe, doi gardişti stau tocmai în faţa intrării!

Deodată privirea lui căzu asupra unui „ulcior da ym, aproape tot atât de mare ca şi el şi care stătea într-un colţ al sufrageriei.

— Am găsit!, murmură piticul mulţumit. Poate că băieţii vor ceva de băut! Dacă o fi aşa şi o să mă creadă pe cuvânt că sunt piticul de casă, atunci poate mă împrietenesc cu ei şi am să reuşesc să-i îmbăt.

Piticul se strecură cu băgare de seamă spre odaia Orfeliei.

Acolo apropie de dulapul stăpânei lui un scaun, se urcă pe acesta şi deschise dulapul.

După ce căută puţin aici, scoase o sticluţă plină cu un praf alb.

— Asta-i un bun praf de dormit, zise piticul râzând ironic, să-l pun în vin şi băieţii mei or să doarmă ca plumbul timp de patruzeci şi opt de ore.

Cu băgare de seamă Perkeo se coborî de pe scaun şi băgă sticluţa în buzunar.

— Acum, Perkeo, ia-ţi inima în dinţi şi arată-te curajos!, murmură piticul.

El luă urciorul şi intră în antreul casei.

Zgomotul trebuie să fi deşteptat deja atenţia gardiş—tilor din curte.

Aceştia se apropiară de intrare cu armele la ochi.

— Hei! Ce-i asta? Răspunde?, se auzi de jos. Cine coboară pe scară?, strigă al doilea gardist. Răspunde sau tragem!

— Ce? Cine e acolo? Asta trebuie să întreb eu'rhai întâi!, zise Perkeo cu vocea lui scârţâitoare.

— De unde vii piticule?, întrebă unul din soldaţi.

— De unde vin?, răspunse cu îndrăzneală piticul.

— Drace! Stai că te învăţ eu să răspunzi cum se cade!, strigă unul dintre gardişti.

— Ei, tu eşti mojic, nu trebuie să-i înveţi pe alţii politeţea!, mârâi Perkeo uitându-se urât la soldat. O să-mi pot face doar datoria! Sunt pitic de casă aici, ştiţi ce-i asta?

Cei doi gardişti căscară gura.

— Eşti prizonierul nostru*!, strigă în sfârşit unul din gardişti. Vino imediat jos!

— Nu trebuie să mă rogi!, zise ironic Perkeo. Tot aveam eu de gând să vin jos!

— Încotro mergi?

— Mă duceam tocmai în pivniţă să-mi iau puţin vin.

— Ah, este vin aici?, zise soldatul.

Dacă este vin? Prostule!, zise Perkeo. Ce întrebare! Parcă casa călăului n-ar avea cel mai bun vin lin Paris! Măgarule!

— Mă, da' al dracului de mojic eşti „broscoiule!, murmură gardistul municipal. Ia seama, cu o palmă te culc la pământ!

Nu te cred. Nu o să capeţi vin, şi n-am să-ţi pot arăta locul unde este!, zise Perkeo clipind din ochi cu mulţumire.

— E caraghios omuleţul „ăsta, zău aşa!, zise unul din soldaţi. Ce zici, tovarăşe!

— Trebuie să-l luăm prizonier!, zise acesta. Dar vinul trebuie să ni-l arate, n-am nimic împotriva unui pahar întăritor!

— Hm, nici eu!, zise celălalt. Să stau aici afară, şi să mor de sete ca un crocodil când Nilul e uscat? Ei, mă broscoiule, arată-ne boloboacele!

— Da, da, asta vreţi s-o ştiţi, măgari ce sunteţi! La beţie sunteţi gata totdeauna!, murmură piticul. Dacă nu mi-ar fi şi mie sete vă jur pe toţi sfinţii că n-aţi căpăta o picătură! Setea mă face bun la inimă! Veniţi cu mine să vă dau câte un păhărel, să vă lăcrămeze ochii, lunganilor!

Pe scara pivniţei găsiră o lanternă, pe care după porunca piticului, unul din gardişti o aprinse. Ajunseră în curând la boloboace.

— Aici este un vin de Bordeaux, vechi de vreo cincizeci de ani şi un buchet, un buchet…

El plescăi cu limba şi dădu ochii peste cap.

Gardiştii îl imitară.

Piticul se apropie de cep, îl învârti şi lăsă să curgă v inul în ulcior.

În acelaşi timp un miros aromat, picant, umplu pivniţa. Soldaţi surâseră.

— Drace, nu miroase rău!, zise unul din ei. Hai pitieule nu mai sta atât, dă-ne ulciorul!

— Hai noroc!, zise unul din soldaţi punând ulciorul la gură.

— Hei piticule, mai toarnă!, zise un soldat. Şi, noroc, tovarăşe!

Soldaţii râseră. Unul din ei îngenunche lângă boloboc şi învârti cepul.

Iarăşi se umplu ulciorul şi celălalt gardist bău până la

fund.

— Ce gust, ce miros!, zise el lingându-şi buzele.

— Să luăm ulciorul sus cu noi?, zise celălalt.

— O idee bună. Luăm ulciorul şi pe piticul ăsta!

— Ah. lăsaţi-mă aici lângă vin, se rugă piticul.

— Nu se poate!, zise gardistul. Avem ordin sever să-i arestăm pe toţi din casa asta! Urmează-ne de bunăvoie! Dacă n-ai nimic pe conştiinţă o să te dezvinovăţeşti uşor!

— Da, da, nu se poate altfel!, zise şi celălalt gardist.

— Atunci. lăsaţi-mă să iau cel puţin cu mine ulciorul plin cu vin!, se rugă Perkeo.

— Ai dreptate!, zise unul din soldaţi pregătindu-se să umple vasul.

— Ce dracu', nu mai vezi bine?, strigă Perkeo în acest moment. Nu vezi că verşi tot vinul?

Într-adevăr soldatul, speriat de exclamaţia neaşteptată a lui Perkeo, mişcase puţin ulciorul şi vărsase puţin vin.

Cei doi soldaţi râseră. Piticul se folosi de acest moment pentru a scoate din buzunar sticluţa cu praf. Cu mare îndemânare, fără a fi observat, el turnă sticluţa în vinul din urcior.

Soldaţii apucară ulciorul. Sub conducerea piticului, care ţinea felinarul, ieşiră din pivniţă.

Pe drum Perkeo se prefăcuse că este beat, umblând pe două cărări şi împiedicându-se mereu.

Soldaţii se prăpădiră de râs de gesturile comice ale piticului, dar Perkeo îşi ajunse scopul de a înşela pe soldaţi.

Ajunşi sus. piticul se prefăcu deodată obosit.

El căzu pe asfaltul de la intrare şi curând sforăitul lui arăta că adormise adânc.

— Să-l lăsăm acolo!, zise unul din gardişti, aşa e mai

uşor de pă/it.

— Noroc!, zise celălalt ducând urciorul la gură şi b md bine.

Celălalt îi urmă exemplul.

Dar narcoticul îşi făcu în curând efectul. În curând cei doi se uitau unul la altul cu ochii sticloşi.

Deodată lăsară capul pe piept şi începură să sforăie… amândoi în acelaşi timp.

Perkeo deschise ochii.

— Drace, narcoticul a lucrat repede!, zise el frecându-şi mâinile de mulţumire.

Piticul le făcu o plecăciune şi se furişă spre intrarea pivniţei.

Acuma, repede înainte!, murmură piticul, sunt convins că fac pe placul stăpânilor mei eliberând din ascunzătoarea lor pe Lili şi pe băiat, făcându-i să fugă cât se poate de repede.

Apoi coborî scara, ţinând felinarul aprins în mână, pentru a merge la ascunzătoare.

Capitolul 230 ENRIC ŞANSON ÎN FAŢA JUSTIŢIEI

Vestea despre arestarea Călăului, se răspândise cu o iuţeală uimitoare.

Când intră în curtea Conciergeriei, unde totdeauna carul lui funebru aştepta pe condamnaţi, o umbră de tristeţe trecu pe faţa lui. Un suspin înăbuşit îi ieşi din piept.

Enric Sanson, Călăul din Paris, cunoştea judecata groaznică, care se făcea atunci în Franţa şi de aceea, n-avea nici cea mai mică speranţă.

Numai gândul la Lili şi la Orfelia îi producea chinuri grozave. Că nu va mai putea pe viitor să le fie protector

tinerilor fete, asta era suferjnţa cea mai amară pentru Călău, care altfel nu se temea deloc de moarte.

Temnicerii îl primiră pe noul prizonier cu sentimente confuze.

Când, însă, văzură faţa sobră şi hotărâtă a bărbatului contra căruia avuseseră totdeauna ranchiună din pricină că se ţinuse rezervat, inteligenţa lor luă sfârşit şi-i adresară Călăului vorbe înţepătoare.

— Arătaţi-mi o celulă, vreau să fiu singur!, murmură Enric.

— Aha, tot tonul mândru! zise ironic un temnicer. Nici n-aş avea nevoie să te închid separat dar fiindcă vrei – haide!

Enric Sanson trecu prin mai multe săli în care se aflau arestaţi. Mulţi recunoscură pe Călău şi crezură în Primul moment că venise să-i ducă la eşafod.

Când aflară că era prizonier şi el, începură să-l blesteme şi să-l înjure. Unii îi arătau pumnul.

Dar acesta surâse dispreţuitor şi fără a spune un cuvânt trecu înainte cu temnicerul spre celulele izolate.

Peste câteva secunde, Enric Sanson se afla singur într-o celulă întunecoasă cu gratii, nu departe de celula în care stătuse acum câteva luni tatăl adoptiv al lui Lili, bătrânul armurier Miranda.

„Da, ăsta-i sfârşitul!, se gândea Enric Sanson. A venit mai repede decât am crezut! Acum câteva ceasuri a trebuit să duc la eşafod pe biata regină, şi acuma sunt eu singur candidat la moarte! Ei, cum vrea Dumnezeu! Să apere cerul pe biata Lili şi pe sora mea Orfelia, asta e ultima mea dorinţă! De ajutat nu le mai pot ajuta eu!”

Apoi călăul se ridică şi privi cu băgare de seamă prin celulă.

— Să facă cu mine ce-or vrea, eu stau liniştit,

murmură el.

Enric Sanson, cum începu să se însereze se întinse pe patul lui.

Ciudat!, somnul care fugise de atâtea ori de Enric Sanson, acasă în patul lui moale, veni repede pentru prizonier.

El căzu într-un somn adânc şi visă un vis plăcut.

Arestat într-o teribilă închisoare, aproape de eşafod, de care putea scăpa numai printr-o minune, Enric Sanson se visă liber şi fericit. Pe Lili o văzu toată noaptea în vis.

Chipul ei fermecător era alături de dânsul şi amândoi mergeau prin grădini înflorite.

O fericire nespusă umplu pieptul Călăului.

Îi venea să strige în gura mare ce fericit era.

Apoi veni deşteptarea tristă şi pustie.

Zăngănit de lanţuri şi de săbii deşteptară pe Enric Sanson.

Afară pe coridorul de la Conciergerie, soldaţii şi temnicerii strângeau pe condamnaţi pentru a-i duce la eşafod.

În curând trebuiau să vină calfele Călăului cu carul funebru.

Atunci un suspin adânc, dureros, ieşi din pieptul lui Enric.

— Ah, am visat aşa de plăcut încât trebuie să mă simt acuma nefericit!, murmură călăul cu mâinile încrucişate pe piept. Încă o zi scurtă şi temniţa mi se va deschide, pentru a mă băga pe mine, stăpânul de până acuma al eşafodului; n rândurile nenorociţilor care trebuie să moară sub cuţitul ghilotinei!

Celula călăului fu deschisă.

Mai mulţi gardişti apărură în prag.

Cu o voce aspră, i se ordonă Călăului să-i urmeze pe

soldaţi.

Enric Sanson ştia bine încotro mergea.

Îl duseră în faţa tribunalului revoluţionar.

Călăul ştia de mai înainte” că va fi condamnat.

Înainte!, să sfârşim comedia cât se poate de repede!, murmură Enric Sanson cu un surâs de nespusă amărăciune. Nu-i mirare că se grăbesc! Desigur că jumătate din Paris arde de nerăbdare de a vedea sfârşind pe călăul din Paris pe propriul lui eşafod

Enric ghicise prea bine. Aveau de gând s-o facă repede.

Preşedintele îl chemă cu vorbe aspre. Dar nu aceste vorbe îl făcură să roşească de mânie şi de furie.

Enric se uitase în dreapta şi văzuse acolo, ochii strălucitori de răutate ai duşmanului său de moarte, a acuzatorului public Fouquier.

Ah, ce era în această privire a lui Fouquier!

Se aduseseră mulţi martori contra lui Sanson. De astă dată, Fouquier n-avea nevoie să recurgă la chiţibuşuri; din contră, imprudenţele pe care le făcuse Călăul în timpul slujbei lui, îl acuzau singure, destul de puternic.

Pe de altă parte, Enric Sanson trebui să recunoască în curând, că într-o singură noapte, favoarea populară pe care o avusese până atunci era acum şovăitoare.

Toţi se fereau, evident, de a se arăta în public prea intimi cu călăul; veniseră numai pentru a fi martori la un spectacol interesant.

Dacă judecătorii şi juraţii, crezuseră că faţă de mulţimea acuzaţiilor aduse, vor avea puţin de lucru cu Enric Sanson, se înşelau amar.

— Se poate, zise Enric, după ce Fouquier citi actul de acuzaţie, se poate să fi numit eu pe cetăţeanul Danton un

mizerabil „şi repet încă o dată, aici în faţa justiţiei, că î ştiu de un viclean răufăcător. Dar este aceasta o trădare contra Franţei; când văd în culmea durerii cum mişelia şi răutatea omenească lucrează împreună pentru a-mi sfâşia inima, şi când apoi îmi descarc această inimă mult chinuită – este aceasta o crimă care merită moartea? Cum veţi voi, judecători – care vorbiţi în numele poporului francez, să suprimaţi şi dreptul de liberă cugetare care era respectată chiar şi sub tirania regilor trecuţi? O, atunci târâţi-mă îndată la eşafod, atunci vreau să mor primul sub cuţitul ghilotinei! Căci Franţa nu mai este un stat liber, ci o închisoare urâcioasă, în care e o ruşine să trăieşti! Vorbele Călăului schimbară imediat toată situaţia. Preşedintele păru impresionat, juraţii de asemenea, iar Fouquier spumega de furie.

Ascultătorii luară deodată partea lui Enric Sanson – Într-adevăr, trebuie să se dovedească mai întâi Călăului, că a făcut o nedreptate! Numai după vorbe nu se condamnă cineva!

Ura pentru meşterul Sanson F Trăiască Călăul din Paris! Astfel de vorbe se auzeau în sală. Numai cu greu preşedintele putu să facă linişte; Nimeni nu se gândise că Enric Sanson va putea zdrobi cu cât sva vorbe, toată acuzaţia aşa de artistic combinată.

Capitolul 231
APĂRAREA CĂLĂULUI

Mândru, Enric privi faţa preşedintelui… Vedea că favoarea populară era cu dânsul. Preşedintele se încruntă. El sună de mai multe ori şi ameninţă de a evacua galeriile, în cazul când s-ar mai aproba sau dezaproba.

Dar publicul răspunse cu un murmur ironic. Nici

preşedintele-nu credea serios în ameninţarea lui. În zilele acelea nu putea prevedea capriciile poporului. Deja de multe ori, mulţimea trimisese la eşafod pe favoritul ei de ieri şi preşedintele nu dorea să-şi atragă defavoarea mulţimii.

Pe de altă parte, preşedintele se temea de mânia lui Danton, căruia îi promisese condamnarea lui Saţison. Îşi aduse aminte de ordinul hotărât al guvernului, „În orice caz Enric Sanson trebuia condamnat la moarte

Martorii fură chemaţi şi ascultaţi unul după altul

Se vedea că preşedintele căuta de astă dată, să se arate cât se poate de imparţial.

În adevăr fură aduse diferite acuzaţii contra lui Enric canson. care erau mai grave decât simpla ofensare a lui

Danton.

Intrară gardiştii municipali.

Ei acuzară pe Călău că s-ar fi exprimat de mai multe ori în favoarea reginei Maria Antoinetta.

Da, unul din martori acuză chiar pe Călău că era în înţelegere cu regina şi jurase credinţă partizanilor ei, împotriva binelui republicii.

Dar nu în zadar se întorsese favoarea populară de partea lui Enric Sanson!

— Ce ai de răspuns la toate aceste acuţii?, zise preşedintele în sfârşit cu o vocă nesigură, după ce fuseseră ascultaţi toţi martorii.

Enric Sanson luă o expresie dispreţuitoare.

— Ce am de răspuns la asta, cetăţene preşedinte?, zise Călăul dând din urtieri. Ei bine, nimic altceva decât, că acuzaţia asta a fost de mult pregătită contra mea! Nu pentru a fi pedepsit ca trădător al poporului stau aici, ci pentru că am displăcut la anumiţi guvernanţi atotputernici! Aş putea povesti poporului adunat aici, ce

femeie mizerabilă este ascunsă sub toate atacurile îndreptate asupră-mi, pentru aducerea mea în faţa tribunalului. Dar tac fiind convins de nevinovăţia mea. Dispreţuiesc pe guvernanţii care calcă dreptul în picioare şi de aceea nu mă opun contra atacurilor lor! Faceţi ce vreţi cu mine, judecători ai Franţei!, dar gândiţi-vă că îndărătul meu stă vocea dreptăţii! Gândiţi-vă că Enric Sanson are, după cum speră, mulţi partizani în popor şi nu va fi uşor să-l duceţi nevinovat la eşafod!

— Bravo Călăule! Ai vorbit bine! Bine i-a ars!

— Să îndrăznească să-l atingă! Niciun fir de păr nu trebuie să-i vatăme!

— Aşteptaţi pungaşi!

— Jos cu Danton, jos mizerabilul!

Era un amestec de strigăte violente în sală, care în ultimul sfert de oră se umpluse prea mult.

Uşa era deschisă şi afară pe coridoare, pe scări, mulţimea asculta fără să răsufle.

Juraţii voiau să se retragă, când Fouquier. acuzatorul Public se ridică încă odată.

— Ascultaţi-mă cetăţeni juraţi! zise acuzatorul public. Ce-i drept, vina Călăului este aşa de bine dovedită, încât n-aţi avea decât să-l condamnaţi. Însă deoarece printre bunii cetăţeni ai oraşului nostru, sunt câţiva care se lasă uşor înşelaţi, şi care poate au de gând să facă comunitate cu acest mizerabil, vreau să fac o destăinuire! Ştiţi, ieri meşterul Sanson a fost arestat. Dar nu numai pentru a-l aresta au venit la el gardiştii. În casa Călăului se ascunsese acea neruşinată, care a făcut o hoţie, furând pe micul Capet din Temple!

O linişte de moarte urmă acestor vorbe.

Ochii tuturor se îndreptară asupra lui Enric Sanson, care mai întâi rămase ameţit sub puterea acestei lovituri.

În iritaţia grozavă din ultimele ceasuri, Enric uitase fapta curajoasâba lui Lili.

Ce-i. drept, îşi aduse aminte îndată că o ascunsese într-un loc sigur pe Lili, astfel că gardiştii nu puteau s-o găsească.

Totuşi Călăul nu se putu împiedica de a deveni palid şi a privi cam nesigur.

— Ei. meştere Sanson! Ai devenit tăcut!, strigă ironic Fouquier. Ai ceva de răspuns la acuzaţia mea? Nu-i adevărat poate că eşti în înţelegere cu acea mizerabilă, de „altfel condamnată pe jumătate pentru o crimă ordinară? N-ai ajutat la eliberarea acelui bastard regal, a micului Capet? Nu i-ai dat o ascunzătoare? N-ai ştiut să-l scapi de gardiştii care îi căutau?

Câte vorbe, atâtea acuzaţii!

În sală se făcuse o tăcere din ce în ce mai adâncă.

Preşedintele răsuflă uşurat.

Acuma, spera că poporul se va întoarce contra lui Sanson şi va saluta cu aclamaţii condamnarea lui de către juraţi.

Enrii: Sanson încerca să se stăpânească.

Cu iuţeala fulgerului, mii de gânduri îl frământau.

Oricât îi plăcea lui adevărul, acuma simţea că numai o minciună îndrăzneaţă putea să-l scape.

— Cele ce spune cetăţeanul Fouquier sunt minciuni!, zise Enric Sanson. Da. sunt câţiva care susţin că răpirea de ieri, pe care o regret din adâncul inimii, trebuie pusă în legătură cu casa mea. Dar e o minciună a unui ucenic al meu pe care l-am dat afară. Arată-mi, cetăţene Fouquier, dumneata, care ai îndrăzneala mincinoasă şi neruşinarea caracterului dumitale, arată-mi dovezile, că fata împreună cu prinţul Franţei, s-a ascuns în casa mea, arată-mi ascuni a încare se află! O cetăţeni ai Franţei! Unde a ajuns

dreptatea în această ţară! Nu numai că vor să mă condamne pentru că am insultat pe un mizerabil – ceea ce eu consider o cinste – dar încă se mai întrebuinţează ti minciuni pentru a mi se arăta o vină pe care n-o am! Nu ştiu nimic de acel prinţ regal!, gardiştii municipali au căutat prin toată casa, şi totuşi vă întreb: Unde e prinţul, l-au găsit în casa mea?

Vorbele călăului avură efect.

— Bah!, strigă acuzatorul public plin de furie, bătând cu pumnul în masă. Asta ar fi şi mai frumos, să se creadă mai mult vorbele ţinui mizerabil acuzat, decât ale mele! Da. Enfic Sanson, te acuz de răpirea prinţului şi ştiu că condamnarea ta va scoate un strigăt unanim de aclamaţie din partea înţeleptului popor!

Dar Fouquier se înşelase, dacă crezuse că această linguşire grosieră vă întoarce favoarea poporului.

Toţi arătau pumnii şi spuneau cuvinte ameninţătoare la adresa acuzatorului public.

— În orice caz, voi cetăţeni juraţi, zise preşedintele, veţi face bine de a lua în consideraţie noua bănuială care se aduce acuzatului! Am fi adus martori în această privinţă. dacă graba n-ar fi aşa de mare şi dacă vina lui Enric Sanson n-ar fi fost şi aşa prea covârşitoare!

— Da, mergeţi, cetăţeni juraţi!, striga Fouquier-Tinville cu o* privire neîndurătoare asupra lui Enric, mergeţi şi întoarceţi-vă cu sentinţa de vinovat. Enric Sanson este o primejdie pentru Franţa, el trebuie condamnat!

Capitolul 232 CONDAMNAT!

De formă, juraţii rămaseră mai multă vreme în odaia de consfătuire pe când Enric Sanson stătea liniştit în

mijlocul gardiştilor, iar mulţimea îi spunea vorbe încurajatoare.

Era deja o sentinţă pregătită de mai înainte, aceea care trebuia dată.

Ştiau, doar, juraţii că dacă vor da sentinţa împotriva lui Danton, vor trebui peste câteva zile să schimbe banca juraţilor cu aceea a acuzaţilor.

Juraţii se întoarseră, şi declarară pe onoare şi conştiinţă, că Enric Sanson era dovedit ca vinovat şi deci trebuia condamnat.

Urmă o scenă sălbatică.

Înjurături, strigăte, ameninţări, fură pronunţate contra preşedintelui juraţilor.

Nu mult ar fi trebuit şi mulţimea furioasă, ar fi stricat bariera gardiştilor şi s-ar fi aruncat asupra juraţilor şi judecătorilor.

Atunci Enric Sanson se adresă lor.

— Prieteni, fraţi!, strigă el cu o voce puternică, lăsaţi pe aceşti mizerabili care nu sunt decât păpuşi în mâna unui atotputernic! Dacă aveţi curaj şi compătimire pentru un bărbat căruia i se face o nedreptate strigătoare la cer, atunci uniţi-vă! Onoraţi Franţa, punând sfârşit tiraniei insuportabile a unui singur om, care stă acuma în capul statului, răsturnându-l de pe înălţimea lui nemăsurată! Blestem lui Danton! Jos cu tiranul care a zdrobit mai rău libertatea decât toţi regii Franţei! Da, jos cu Danton! Acest cuvânt vi-l strig eu, Călăul din Paris! Şi dacă va trebui să mor mâine pe eşafod, voi muri cu bucurie, când voi auzi mai întâi din gura voastră că vreţi să-l doborâţi pe mizerabilul Danton!!

Urmă un tunet teribil după vorbele Călăului... Preşedintele sări speriat în sus.

El sună mereu din clopoţel şi făcea semn gardiştilor

să sară asupra lui Sanson şi să-l facă să tacă.

— Hahaha! înjuri! înjuri!, strigă Fouquigr spumegând de furie. A îndrăznit să insulte pe marele Danton! La eşafod cu Enric Sanson, la eşafod!

— Îndrăzniţi să-l duceţi la eşafod!, strigară voci din popor! Ura, meşterului Sanson…

— Veniţi, fraţilor, veniţi! Să luptăm contra lui Danton, pentru Enric Sanson.

— Spuneţi fraţilor noştri de afară din stradă, cum suntem subjugaţi de acest mizerabil Danton!

me omoară ca pe oi! Nu-l mai suferim pe tiran I – Strigaţi răzvrătirea!

— Să mergem la Convenţie, să-l arestăm pe Danton şi să-l dăm în judecată!

Se produse învălmăşeală.

Enric Sanson ar fi trebuit să facă numai un semn cu degetul şi imediat mulţimea entuziasmată l-ar fi smuls judecătorilor şi l-ar fi pus în libertate.

Dar asta nu voia Călăul.

El care altă dată îşi făcuse datoria cu cinste şi mândrie, nu voia să datoreze capriciului subit al poporului o libertate poate înşelătoare. Nu, ori să fie achitat cu cinste şi pus în slujbă, ori să moară! Asta era deviza Călăului.

Liniştit se întoarse către preşedinte.

— Pronunţă sentinţa, cetăţene preşedinte!, zise el cu o voce puternică care domina chiar zgomotul din sală; ştiu bine că mă veţi condamnă la moarte!

— Ai vorbit bine, cetăţene Călău!, zise acesta încercând în zadar să poată fi înţeles. Te condamnăm în numele poporului francez la moarte! Mâine vei fi judecat! Gardişti, duceţi pe condamnat!

Liniştit, cu capul sus, Enric Sanson se întoarse către

popor.

— Dacă trebuie să mor, atunci vreau să mor cel puţin pentru fericirea şi libertatea Franţei!, strigă el cu o voce tunătoare: la arme cetăţeni ai Franţei! Nu mai profanaţi numele iubitei noastre patrii! Jos cu călăul tiraniei, jos cu Danton şi partizanii lui! La eşafod cu ei!

Un entuziasm de nedescris urmă vorbelor lui.

Ca un triumfător Enric Sanson ieşi din sală în mijlocul gardiştilor, pe când mulţimea nu se mai putea stăpâni.

Prin coridoare lăturalnice Călăul trebui să fie dus înapoi la Conciergerie.

Pe stradă se strânsese o mulţime enormă.

Bărbaţii care stătuseră în sală, veniră în mijlocul mulţimii.

Pretutindeni se vedeau mici grupuri, care vorbeau şi discutau cu violenţă.

— Jos cu Danton! La eşafod!

Sute de mii de oameni se mişcau pe stradă.

— Jos cu Danton, la eşafod!

Mereu se auzea acest strigăt.

Urlând şi strigând, o mulţime enormă înconjura palatul în care se ţinea şedinţa Convenţiei.

— Jos cu Danton!

Deodată se făcu linişte.

Cu greu, câţiva membri din Convenţie îşi făcură loc prin mulţime pentru a putea lua parte la şedinţă.

Deodată, apăru un bărbat slab cu nişte ochi negri care străluceau ca nişte vârfuri de pumnale.

Era Maximilian Robespierre, rivalul temut al lui Danton.

— He, he, Robespierre!, se auzi în mulţime.

— Ura Robespierre!

— Hei cetăţene, vorbeşte pentru noi la Convenţie!

— Da, Robespierre să vorbească pentru noi, el e cel ales pentru asta!

— Ura Robespierre!

— Trebuie să dea în judecată pe Danton!

— Danton trebuie să cadă! Jos Danton!

Fioroase ajungeau strigătele până la bărbatul solitar care stătea pe treapta cea mai de sus a scării palatului cu braţele încrucişate şi nemişcat, privind mulţimea care striga.

Deodată faţa lui Robespierre se animă.

— Da, cetăţeni ai Franţei, vreau să fiu avocatul vostru!, strigă Robespierre cu ochii lui negri strălucitori plini de ură. Acum. mă duc la Convenţie, pentru a acuza pe trădătorul poporului, Danton! Ajutaţi-mă, cetăţeni ai Franţei!, vă voi elibera pentru totdeauna de jugul care v-a apăsat atâta timp!

Un strigăt asurzitor ieşi din mijlocul mulţimii.

Robespierre înclină capul ca semn de înţelegere. Apoi păşi prin portalul deschis spre acea memorabilă şedinţă, în care cei doi duşmani de moarte şi rivali, Robespierre şi Danton, trebuiau să-şi dea lupta cea din urmă.

Capitolul 233
căderea lui danton

O iritaţie febrilă domnea între membrii Convenţiei. Răzvrătirea domnea pe străzile Parisului, şi toţi strigau că evenimente grave vor avea loc.

Îndată după deschiderea şedinţei şi intrarea în ordinea de zi, Robespierre se ridică. Cu o privire sobră şi fanatică măsură el pe Danton, care şedea tocmai în faţa

lui.

Un surâs ironic flutura pe buzele lui Danton. Acesta conştient de puterea şi elocinţa lui, se simţea sigur şi apărat. contra atacurilor lui Robespierre.

— Ascultaţi-mă, cetăţeni ai Franţei!, începu Robespierre după ce i se dăduse cuvântul de către preşedintele Convenţiei, lucruri nemaiauzite se petrec în bunul nostrul oraş Paris! Cu spaimă şi groază am aflat că unul din cei mai de seamă şi mai buni patrioţi ai noştri, Enric Sanson, Călăul din Paris, a fost arestat contra legii şi a dreptăţii!

Danton se ridică.

— Te înşeli, cetăţene Robespierre!, strigă uriaşul cu o voce puternică. La porunca mea, în numele Franţei, a urmat arestarea vinovatului! Cum mi s-a spus, tribunalul s-a pronunţat deja, şi l-a găsit vinovat, condamnându-l la moarte. Mâine, Enric Sanson va fi executat!

— O timpuri, O moravuri!, strigă Robespierre cu aprindere. Până când, Danton, vei continua să abuzezi de răbdarea Franţei? Convenţia este adunată ea priveşte cu linişte infamiile pe care le comite un singur om. Conducătorii acestei ţări îi cunosc infamiile şi el mai trăieşte?! Condamnarea lui Sanson prin creaturile lui Danton, este o crimă strigătoare la cer! Nu! Sanson este un om de treabă, un patriot şi nu un trădător, nu un tiran mizerabil, ca alţi oameni!

— Cum?, strigă Danton, ridicându-se în toată mărimea lui impunătoare, pe când o furie aprinsă se vedea pe faţa lui. Îndrăzneşti mizerabile, mişelule Robespierre, să mă faci suspect pe mine?! Tremură de mânia mea!

— Auziţi cetăţeni ai Franţei!, strigă Robespierre. Danton erou! Te-ai declarat pentru moderaţie şi corpul tău puternic a trebuit să acopere slăbiciunea sfaturilor tale,

sub aparenţa ta de om de stat, se ascundea inima ta răzbunătoare, ambiţioasă şi falsă! Nu eşti vinovat, oare, că ai adus pe eşafod prietenii patriei sub pretexte ridicole. Cetăţean îngrozitor! Ai jurat nimicirea patriei! Ultima ta” mişelie, arestarea lui Sanson, întrece toate! Acuma trebuie să te justifici dacă poţi! Dar nu aici, în mijlocul acestei înalte adunări de care eşti nedemn, ci în faţa 4— ibunalului! Acolo te vei justifica cu instrumentele tale. Camille Desmouline, Herault de Sechelles, Lacroix şi Philippeaux!

Un murmur teribil se auzi. Robespierre, numea în mânia lui, cele mai însemnate nume din membrii Convenţiei.

Toţi erau cunoscuţi ca purtători ai politicii lui Danton.

— Cetăţeni ai Franţei! îndrăzneşte să mă atace în aşa mod nemeritat aici, unde îşi are aţintiţi ochi, toată Europa?!, strigă Danton. V-am devotat toată viaţa mea pentru fericirea patriei? Am cruţat eu pe prietenii mei când a fost vorba de libertate, egalitate şi fraternitate? E adevărat printr-o mare de sânge; dar v-aţi purificat cetăţeni ai Franţei în acest sânge fumegând! Nu eu v-am dat republica? N-am zdrobit capul şarpelui regalităţii? O, voi cetăţeni ai Franţei, puteţi voi răbda ca să fiu calomniat astfel în mijlocul vostru, de un trădător smintit?

— Calomniator eşti tu!, strigă Robespierre. Ascultaţi, cetăţeni ai Franţei! Se laudă monstrul că v-a dus printr-o mare de sânge! Dar al cui sânge a fost vărsat? Al fraţilor, al tovarăşilor noştri! Pe cine altul l-ai trimis la eşafod – monstrule, care profanezi numele Franţei – decât pe fiicele, mamele, taţii şi fii noştri?!

— Ascultaţi pe monstrul!, strigă îndată Danton, pe când o furie nebună strălucea în ochii lui, doar el a fost mereu lângă mine, el care a fost mai înainte prietenul meu

intim, devine acuma acuzatorul meu. El s-a bucurat vărsările de sânge!, şi vă spun azi: Vai de Franţa, când va veni ziua ca acest monstru setos de sânge să ajungă la

Un murmur ameninţător se auzi.

Membrii Convenţiei păreau a-şi fi format o părere, pe când ascultaseră pasivi cuvântările celor doi rivali.

Partizanii lui Robespierre, cu „Saint-Just în cap, abia văzuseră energia teribilă cu care şeful lor ataca pe Danton, şi începură a se răspândi în toate colţurile sălii, discutând cu membrii Convenţiei, pentru a-i influenţa.

— Ascultaţi-mă, cetăţeni ai Franţei!, strigă duşmanul de moarte al lui Danton, nu ascultaţi pe acel prefăcut care cu vorbe frumoase caută să vă câştige, pe când în inimă are trădarea! Adevărat că ieri a fost executată Maria Antoinetta, dar nu uitaţi: în acelaşi ceas a fost răpit micul Capet!

Iar se auzi murmur în sală. Toţi se îngrămădeau în jurul lui Robespierre. Toţi zâmbeau, parcă vorbele pe care le va spune acuma Robespierre vor decide situaţia.

— A fost răpit micul Capet, de către Danton, pentru a putea odată domni ca regent în numele puterilor străine.

Un strigăt nebun de furie ieşi din pieptul lui Danton.

— Trădător neruşinat! Pătezi sfânta noastră limbă maternă, cu aceste acuzaţii nebune ale tale!!!, bâigui Danton.

El sări în sus şi se repezi cu o energie sălbatică la Robespierre. Uriaşul Danton ar fi zdrobit, desigur, pe bărbatul mic, slab. O furie nebună îl cuprinse pe cel ce fusese aşa de teribil acuzat.

Dar Robespierre rămase liniştit pe loc.

— Nu mă atinge, urâciosule trădător de patrie! Cetăţeni ai Franţei! Puteţi suferi să fiu ofensat şi omorât pentru iubirea mea de patrie?!, strigă Robespierre simţind

situaţia avantajoasă pentru dânsul.

Un murmur înăbuşit, ameninţător, se ridicase în mijlocul membrilor Convenţiei.

— Mizerabile! Pungaşule!, era tot ce putea murmură Danton în sunete întrerupte.

— Cer aprobarea asupra propunerii mele!, striga Robespierre. Danton şi prietenii lui sunt vinovaţi de înaltă trădare! Să-i ducă înaintea tribunalului revoluţionar! În numele egalităţii, fraternităţii, libertăţii, vă conjur cetăţeni şi deputaţi ai Franţei, să votaţi pentru propunerea mea!

— La eşafod cu el!

— Jos Danton! Jos tiranul!

Astea erau injuriile strigate, pe care le auzea guvernantul.

Robespierre era salutat cu entuziasm de mulţime.

În acelaşi timp, intrară în coridoarele întunecoase ale Conciergerei.

Capitolul 234 enric şanson – eliberat!

Sanson se afla în sala celor condamnaţi la moarte.

Înainte de a fi putut afla ceva de la temnicer, se întâmplă un lucru de necrezut.

Bărbatul care-l arestase şi-l condamnase pe Enric Sanson, intră ca prizonier în sala celor condamnaţi la moarte.

„Danton, mizerabilul, un prizonier al Gonvenţiei, arestat ca şi mine! Fii binevenit la moarte, monstrule!”

Danton aruncă o privire asupra lui Enric Sanson.

Robespierre privi cu răceală pe duşmanul lui de moarte. Apoi privirea lui căzu cu surprindere asupra lui Enric Sanson.

— Uită-te la gâtul de taur al acestui mizerabil de

Danton! Va fi o plăcere să laşi pe dânsul, cuţitul ghilotinei! în numele poporului francez, declar nulă sentinţa! Du-te şi fă-ţi datoria.

Enric Sanson rămase ca împietrit.

— Cum, mă eliberezi?, spuse el, tremurând de bucurie. Îmi daţi viaţa înapoi, cetăţene Robespierre, cum să vă mulţumesc?!

Enric Sanson, beat de bucurie şi fericire, cu paşi şovăitori, plecă din sală.

Capitolul 235

adeseori se întâmplă lucruri neaşteptate…

Curajosul pitic Perkeo, sfârşise deja partea cea mai grea din sarcina lui. Acuma nu mai era greu să elibereze pe Lili şi pe micul prinţ al Franţei.

Puţin mai târziu, fu deschisă ascunzătoarea. Respirând adânc, Lili ieşi din încăperea întunecoasă. Micul prinţ adormise. Acuma se deşteptă şi începu să plângă.

Dumneata eşti Perkeo?, întrebă Lili.

Da, desigur, eu sunt!, mulţumesc lui Dumnezeu că am reuşit să vă scap, domnişoară Lili, zise piticul răguşit.

— Ah, Dumnezeule!, ce s-a întâmplat?, şopti tânăra fată. Am auzit atâtea lucruri în ascunzătoare! Unde-i Enric, logodnicul meu?

— Ah, Doamne, nu mai întreba! Bunul nostru stăpân, Călăul din Paris, este arestat!

— Arestat?! Dumnezeule!, bănuiala mea nu m-a înşelat!, şopti Lili. Iubitul meu arestat! Sub ce acuzaţie?

— Asta, n-o ştiu nici eu!, căută s-o liniştească piticul. Dar aşa de uşoară n-o fi acuzaţia, deoarece şi stăpână mea Orfelia a fost arestată!

Vocea piticului tremura. Lacrimile începură a curge

pe obrajii lui gălbejiţi.

— Orfelia, îngerească Orfelia, arestată?, murmură Lili.

— Să nu ne văităm, trebuie să facem ceva!, murmură piticul. Cât se poate de repede, trebuie să părăsim casa! Cine ştie dacă nu se deşteaptă santinelele şi atunci suntem pierduţi!

— Bine, să plecăm cât mai repede.

Lili îl urma cu copilul. Ea sfătui pe micul prinţ să tacă. Copilul înţelese primejdia. De aceea aproape îşi opri respiraţia.

În curând erau în aer liber şi peste câteva secunde, părăsiră casa şi se îndreaptă spre Paris pentru a ascunde acolo cât se poate mai bine pe micul prinţ.

Capitolul 236 danton şi prinţesa adella

Înainte de a ne ocupa mai departe cu soarta eroinei noastre Lili, trebuie să ne mai întoarcem odată la Adella de Barry.

Am lăsat pe Adella în momentul când alergase la Danton pentru a-l face să aresteze pe Enric Sanson, Călăul din Paris. Aceasta se întâmplase puţine ceasuri după executarea nenorocitei regine Maria Antoinetta.

Pe când prinţesa era încă la Danton, i se anunţă guvernantului, răpirea micului prinţ al Franţei, din Temple.

— Cu orice preţ trebuie găsit acest mic Capet! Duşmanii mei mă vor bănui a fi în înţelegere cu partizanii regalişti!, strigă guvernantul.

Adella ascultase uimită, dar înţelesese, după raporturile ofiţerilor, că răpitoarea nu putea fi decât Lili, care singură vizitase pe regină.

— Ascultă-mă, Danton! E vorba de micul Capet! Cred

că ştiu unde se află!, murmuri prinţesa…

— Ha, dacă mă pui pe urma micului Capet!, strigă el. Îţi voi da, după mine, cea mai mare putere în Franţa.

Ea se aplecă la urechea lui, şi-i povesti tot ce bănuia în privinţa răpirii prinţului.

Ochii lui Danton începură a străluci, faţa lui deveni din ce în ce mai triumfătoare! Nicio îndoială, copilul a fost răpit cu înţelegerea lui Enric Sanson! în orice caz, copilul se afla în casa Călăului.

Ce-i drept, Enric Sanson fu arestat, dar Orfelia sora Călăului, fu eliberată pe drum. Lili şi micul prinţ nu fuseseră găsiţi cu toate cercetările minuţioase din casa Călăului.

Danton îi aruncă o privire sălbatică.

— De unde ştii? Crezi că ofiţerul nu şi-a făcut datoria?! Ne-ai dus pe o urmă falsă blestemato!, strigă atotputernicul.

— Opreşte-te Danton! Nu mă insulta!, strigă prinţesa. Ascultă-mă! Ştiţi că mai înainte, am fost intimă cu Călăul din Paris. Atunci mi-a spus că în pivniţa lui sunt diferite ascunzători secrete. Într-una din acestea, trebuie să fie Lili

Bine! spuse Danton, du-te acuma în tovărăşia acestui ofiţer! Sileşte-te să pui mâna pe acea femeie neruşinată şi pe micul bastard!, răsplata nu-ţi va lipsi!

Când ajunseră la casa Călăului, ofiţerul scoase un strigăt de mânie. El găsi pe gardiştii municipali dormind la intrare, sforăitul lor arăta că nu vor putea fi deşteptaţi aşa de uşor. În zadar îi zgâlţâia ofiţerul.

Apoi se coborî împreună cu prinţesa în pivniţă, unde Adella îi arătă ascunzătoarea deschisă din imprudenţa lui Perkeo.

— Drace!, aici trebuie să fi fost!, strigă ofiţerul furios. Văd gaura asta pentriţ. prima oară.

— Da, aici! uite se mai vede pe paie urma capului ei! A scăpat! Iar a scăpat!, strigă Adella furioasă. Unde o fi mizerabila?

— O idee, zise ofiţerul. Trebuie închise toate porţile Parisului şi bine păzite! Nimeni nu trebuie să iasă până vom pune mâna pe Lili şi pe bastardul regal!

— Desigur, ai dreptate!, murmură Adella.

Ofiţerul plecă. Adella se întoarse la palat, unde speră să-l găsească pe Danton.

Dar ziua trecu şi Lili nu fu găsită. A doua zi, Danton fu aiestat.

Capitolul 237 O REVEDERE VESELA.:

Cu băgare de seamă. Perkeo condusese pe Lili cu gingaşul prinţ în braţe, pe străzile lăturalnice ale Parisului. Deodată, Perkeo strigă cu o expresie de uimire.

— Doamne, ia uită-te domnişoară! El arătă la o grupă de femei, care veneau repede pe strada cea strâmtă şi păreau a veni drept spre Lili şi spre copil.

Sfinte Dumnezeule, asta e doar stăpână mea!, spuse Perkeo.

— Da, da, Orfelia este!, şopti Lili care nu ştia dacă trebuia să se bucure sau să se sperie.

Fără voie, Lili se ascunse la intrarea unei case.

— Du-te înainte la Orfelia! Spune-i că sunt aici!

Piticul dădu din cap şi porni înainte cu picioarele lui strâmbe.

În adevăr era Orfelia. Tocmai eliberată de gardiştii municipali, femeile o duseră într-o stradă lăturalnică, să scape de urmăririle soldaţilor.

Femeile erau aşa de îngrijorate pentru Orfelia, încât nici nu băgară de seamă pe Lili.

— Dumneata eşti buoa mea stăpână!, striga piticul plin de bucurie.

— Da, eu, sunt iarăşi liberă!, murmură Orfelia, dându-şi părul la o parte de pe frunte şi privind pe pitic. Dar cum ai ajuns aici, nu înţeleg. E totul adevărat? Vă mulţumesc, prietenelor!, murmură Orfelia, adresându-se femeilor, încercând în zadar să surâdă. Vă mulţumesc pentru iubirea voastră.

În curând Orfelia se afla singură cu Perkeo într-o stradă lăturalnică.

— Mulţumită Domnului, să te văd stăpână!, şopti piticul sărutând din nou mâinile Orfeliei. Gândeşte-te, am reuşit să eliberez pe Lili şi pe micul prinţ! Sunt aici aproape!

— Ce spui! Eşti un om de treabă şi credincios!, murmură Orfelia iritată. Dar niciun moment, Lili nu trebuie să mai rămână la Paris!

— Ba da, stăpână, da!, zise îndată piticul. După cum am auzit, sunt deja toate porţile Parisului păzite!, nu se vorbeşte de altceva, decât de răpirea prinţului! îndată ce Lili va îndrăzni să tr. cacă bariera va fi arestată!

— Dar unde s-o ducem pe nenorocită?, murmură Orfelia.

— Cred c-ar fi bine s-o duc la locuinţa cetăţeanului Michon!, zise Perkeo; el este un bărbat de treabă, credincios regalist!

— La Michon! Da, fă asta!, şopti tânăra fată aprobând din cap.

Sub conducerea lui Perkeo cele două fete, care se îmbrăţişară plângând, plecară spre casa lui Michon care-i primi foarte ospitalier.

Capitolul 238 CĂLĂUL SE ÎNTOARCE ACASĂ

Bucuria lui Enric Sanson cu ocazia eliberării din închisoare, era de nedescris. Încă nu-i venea a crede că scăpase de la moarte sigură şi se afla liber pe străzile din Paris.

Dar unde se afla Lili R Unde rămăsese micul prinţ al Franţei? El se mângâie în cele din urmă că aceştia vor fi scăpat cu ajutorul lui Perkeo.

Enric Sanson plecă pe străzile Parisului, cufundat în gânduri adânci.

Deodată, se simtrtras de mânecă.

Sanson se întoarse repede, dar mare fu mirarea lui, când zări pe piticul Perkeo.

Enric Sanson voi să-l întrebe cu glas tare, dar acesta puse degetul la gură.

— Nu aci stăpâne, nu aci?, şopti el. Urmează-mă neobservat de nimeni; şi eu te voi conduce la Lili şi la iubita mea stăpână!

Întocmai ca în vis, Enric Sanson urmă pe pitic şi intră condus de acesta în casa cinstitului cetăţean Michon care oferise cu plăcere găzduire fetelor şi micului prinţ al Franţei.

Revederea îndrăgostiţilor fu foarte duioasă. Lili alergă spre iubitul ei cu braţele deschise. Apoi se simţi cuprinsă de braţul puternic al lui Sanson care-i acoperi gura cu sărutări înfocate. Nimeni din asistenţi nu cuteza să-i întrerupă.

De asemenea şi Orfelia salută în mod călduros pe fratele ei. După ce vorbiră mai mult împreună, se deciseră a lăsa pe Lili şi pe micul prinţ, deocamdată la familia Michon. Apoi când Enric Sanson trebui să plece acasă, îi însoţi Orfelia. La braţ merseră fratele şi sora prin străzile Parisului. Enric Sanson se simţea mişcat adânc. El nu

putea povesti îndeajuns surorii sale, câte sentimente îi treceau prin inimă. Ajuns acasă, Enric Sanson găsi vestea neplăcută de la Fouquier-Tinville, acuzatorul public.

— Bah! r zise el, câinii care latră, nu muşcă. Fouquier1 mviile să se păzească la rândul lui, să nu-şi piardă capul pe ghilotină.

Capitolul 23Î)
ÎN FAŢA JUSTIŢIEI

Danton, care făcuse atâtea jertfe pentru poporul francez, suferea acum în închisoare, era o viitoare pradă a ghilotinei. Nimeni nu voia să întreprindă ceva împotriva lui Robespierre, din contră toţi partizanii lui Danton trecură cu aceeaşi linguşire de partea puternicului Robespierre.

Judecata contra dantoniştilor fu zgomotoasă şi făcu efect asupra juraţilor care erau de acord deja dinainte cu sentinţa la moarte împotriva lui Danton.

— Îţi retrag cuvântul, cetăţene Danton!, strigă preşedintele. În numele legii fac cunoscut că toţi acuzaţii judecaţi astăzi, sunt condamnaţi la moarte pe eşafod!

Un murmur surd se auzi în sală.

Şedinţa se ridică. Fouquier-Tinviile se îndrepta fără întârziere spre Conciergerie. Pe drum el trimise un mesager la Enric Sanson.

— Daţi de ştire Maestrului Sanson!, zise fouquier, ca să fie gata mâine de a tăia capul altora. Să se grăbească până-i va veni şi lui rândul!

În dimineaţa zilei următoare Enric Sanson porni la Conciergerie pentru a-şi îndeplini funcţia cea tristă faţă de Dantonişti. Când trecu prin porţile închisorii, el suspină adânc. Era groaznic gândul de a duce atâţia oameni din viaţă către moarte.

Pe de altă parte, erau cei mai înverşunaţi duşmani ai lui, cei care trebuiau să moară astăzi.

Sala condamnaţilor la moarte era deja plină de gardişti. După o jumătate de oră, trecu un bărbat prin rândurile gardiştilor. Era unul dintre condamnaţii la moarte, Chabot. Nenorocitul era foarte abătut, abia putea să umble. Părea foarte surprins, văzându-se singur între soldaţi în faţa Călăului.

— Unde sunt ceilalţi?, murmură el cu voce nesigură.

În acest moment se apropiară calfele Călăului, îl legară şi îl siliră să stea jos pentru a-i tunde părul.

Înainte de a fi. isprăvit cu acesta, intră un al doilea condamnat, era Bazire.

rhabot se ridică şi alergă înaintea nefericitului to i. El îl sărută şi plângea cu lacrimi amare; i ooi veniră pe rând ceilalţi condamnaţi. Unii dintre

lia se sau într-o agitaţie nebună. Deodată se auzi un „zgomot. Era glasul puternicului Danton care striga. 1 Z. Nu-mi pasă de judecata voastră! Nu vreau să aud nimic, strigă el funcţionarului din cancelarie care-i citi până la urmă sentinţa. Pe noi, revoluţionarii, ne va judeca lumea viitoare!

Danton se lovi cu pumnul peste frunte.

— Blestemat fie acela!, exclamă el, care îşi dă viaţa pentru ideile mari.

Apoi strigă:

— Împlineşte-ţi meseria, cetăţene Sanson!

Enric fu cuprins fără voie de un tremur. I se părea nelogic să-şi îndeplinească meseria faţă de acest om mare, decăzut.

— Eu văd că tremuri! Îţi e frică poate de mine? Crezi tu c-am uitat că trebuia să fii executat tu astăzi în locul meu? Ei acum desfătează-te la vederea nenorocirii mele,

tu, prostule!

— Nu mă desfăt la nenorocirea dumitale!, răspunse serios Enric Sanson, că ai vrut să mă nimiceşti cu toate că nu ţi-am făcut niciun rău, aceasta să ţi-o ierte Dumnezeu, după cum ţi-o iert eu!

Danton îl privi lung ca şi cum ar fi vrut să-l pătrundă până în adâncul sufletului.

— Te rog cetăţene Sanson, fă-ţi datoria!, zise Danton, cu o nemaiauzită duioşie în voce.

În acest moment fu adus Camille Desm oulins.

— O Doamne, să mor! Aşadar este adevărat că trebuie să mor!, strigă vestitul orator, care pierduse orice energie bărbătească în faţa morţii. Trebuie să mă despart de iubita soţie şi de copil. O, Leonoro, soţie iubită. Cât de drept ai vorbit, prevenindu-mă, când mă aflam în deplină putere!

În acest moment calfele apucară, la un semn al lui Sanson, pe Camille Desmoulins pe la spate. Acesta scoase un ţipăt nebun.

— Linişteşte-te, cetăţene Desmoulins, trebuie să ne facem datoria!, căută să-l liniştească Sanson.

Dar nenorocitul se trântea pe jos, plângea. se zbătea, făcea spume la gură ca un nebun.

Danton privea cu fruntea încreţită la mişcările tovarăşului său de soartă. Apoi se apropie de dânsul.

— Lasă pe aceşti bărbaţi să-şi împlinească datoria!, zise el într-un ton serios. Ei nu-şi fac decât datoria. Dar tu ai trăit ca un bărbat şi tot astfel trebuie să mori! Lacrimile sunt treburi femeieşti. Noi trebuie să murim pentru cauza noastră.

În acest moment lacrimile începură a curge din ochii nefericitului.

— O, Leonoro, iubita mea soţie! Vino la mine!, strigă

el.

Enric Sanson era palid de emoţie. Execuţia duşmanilor săi, îl atingea până în adâncul inimii.

— Înainte, strigă secretarul Ducray către Enric.

Afară în curte erau trei care. În carul dinţi se urcă

Danton, Herault de Sechelles, Camille Desmoulins şi Filipeaux.

Enric Sanson se aşează lângă banca pe care luase loc Danton şi Camille Desmoulins.

Însoţiţi de gardieni municipali, porniră spre eşafod.

Capitolul 240 SUPLICIUL

Să ne reîntoarcem spre Adella de Barry. Noi am părăsit-o în privinţa Călăului, nebună de necaz, când se convinsese că Lili cu micul prinţ fugise de acolo. Astfel Adella se reîntoarse în palatul unde avea locuinţa.

Danton puse un premiu mare pentru prinderea lui Lili.

La toate colţurile de stradă erau lipite afişe pentru readucerea răpitoarei şi a prinţului”.

— Oare niciun mijloc să nu ducă la izbândă?, se întreba prinţesa aprinsă de furie.

Imediat după aceasta se auziră paşi, şi mai mulţi soldaţi intrară în odaie, aducând în mijlocul lor pe un ţăran.

Nu era altcineva, decât Sulpitz.

După un interogatoriu aprins, el declară prinţesei că nu ştie nimic despre locul unde se află Lili.

— Ascultă-mă!, zise prinţesa, apropiindu-se de speriatul ţăran, îţi promit un premiu de o mie de franci, dacă îmi vei descoperi locul unde se află Lili, în caz contrar îţi va sta capul unde îţi stau picioarele!

Ţăranul se înfioră.

— Da, da!, murmură el, voi face toate încercările. Şi ieşi din cameră înclinându-se de mii de ori, urmat de soldaţii municipali.

În ziua următoare, Adella se deşteptă într-o agitaţi; ca de friguri. Ea aflase deja din gura lui Danton că Enric avea să fie dus în faţa tribunalului revoluţionar.

Danton asigură pe Adella că Sanson va fi condamnat.

Trecură ceasuri lungi de nesiguranţă. Adella primea veşti printr-un mesager de ia Conciergerie, despre mersul procesului.

Astfel, ea află şi despre apărarea eroică a lui Sanson.

În cele din urmă veni mesagerul şi-i anunţă condamnarea la moarte a lui Sanson. Odată cu condamnarea lui Sanson se răscoli liniştea din sufletul ei.

Ciudat, în acest moment, Adella auzi nişte zgomote îngrozitoare dinspre piaţa Unirii. Ea ascultă reţinându-şi suflarea. Aceste strigăte păreau a fi ridicate împotriva lui Danton. Dar nu!, îşi zicea prinţesa, cine ar îndrăzni să ridice măcar un deget contra atotputernicului Danton, dar încă să-l înjure?!

Adella se dădu îndărăt de la fereastră ca muşcată de viperă.

Mare Dumnezeule!, era adevărat ceea ce vedea cu ochii. Danton cu mâinile legate la spate, însoţit de adepţii săi şi de gardişti municipali, ieşea de la Convenţie, şti abătând drumul prin mulţime spre Conciergerie.

Ca paralizată, abia în stare de a gândi, se târî de lângă fereastră, orbită de acest groaznic spectacol.

— Cum? Danton, ministrul, este prizonier?, strigă prinţesa ca ieşită din fire.

Uimită, prinţesa se duse în camera ei. Din nou se apropie de fereastră, şi zări transportul arestaţilor în

frunte cu Danton. În acest moment prinţesa îşi pierdu cunoştinţa şi căzu la pământ. Cu greu îşi reveni la viaţă. Faţa îi devenise cenuşie. Ochii îi erau îngropaţi în <? rbito şi ardeau într-un foc mistuitor.

— Ce-i de făcut acum?, murmură prinţesa. Robespierre mă urăşte, o ştiu prea bine! El mă privea întotdeauna în mod ciudat. Şi negreşit, va căuta să mă nimicească pentru că sunt prietena lui Danton.

Deodată se deschise uşa şi intră Nappier, servitorul din tribunal.

Prinţesa stătu câteva secunde nemişcată în faţa lui Nappier.

— Totul este pierdut!, şopti acesta, fiecare trebuie să-şi scape pielea. Robespierre a eliberat pe Enric Sanson, imediat ce Danton a fost adus în Conciergerie.

— Sanson e liber! murmură Adella cu ochi sticloşi.

Nappier ieşi repede din odaie iar Adella căzu jos pe scaunul ei. Apoi strângându-şi toate puterile se precipită spre uşă, dar se dădu înapoi îngrozită. Lângă uşă se afla Maximilian Robespierre, puternicul Franţei. Cu o privire pătrunzătoare, el fixă pe prinţesă. Adella rămase nemişcată. Fiecare fibră din corpul ei tremura.

— Graţie!, şopti prinţesa, fie-ţi milă de mine! Nefericita credea că i se apropiase ultimul moment.

Un surjs ciudat apăru pe buzele lui Robespierre.

— Numai cu o condiţie te voi graţia!, şopti el cu glas abia inteligibil.

— Vorbeşte!, vreau să fac totul!, murmură Adella ca ieşită din minţi.

— Să fii a mea, cu totul a mea! Mă înţelegi bine? Aşa îţi voi dărui viaţa!

— Ei bine!, zise Adella, am numai o condiţie şi pe aceasta va trebui să mi-o îndeplineşti. Să revoci graţierea

lui Enric Sanson şi imediat ce capul lui va cădea pe eşafod, atunci voi fi cu totul a dumitale.

— Femeie orbită!, strigă Robespierre cu dispreţ, Enric Sanson trăieşte şi va trăi. Păzeşte-te ca el să nu-ţi taie ţie capul!

Ofensată şi ruşinată până în adâncul inimii, Adella căzu în genunchi. Cu frica morţii în inimă, nefericita şopti:

— Da, mă voi supune atotputerniciei dumitale.

Robespierre ieşi din cameră.

— O, această ruşine groaznică! spuse Adella. În loc de a tiiumfa. am căzut mai jos decât cea mai dezonorată femeie de stradă!

Apoi căzu leşinată.

Capitolul 241
DRUMUL DANTONIŞTILOR SPRE EŞAFOD

Am părăsit pe dantonişti pe când mergeau spre eşafod.

Privirile tuturor se fixară asupra primului car, în care se aflau Enric Sanson, Danton şi Camille Desmoulins. Ciudat, mulţimea care ceruse ieri moartea lui Danton, era acum tăcută. După o scurtă trecere de timp ajunseră în piaţa Grevei. Danton îşi aruncă privirea asupra eşafodului, dar nicio schimbare sau frică nu i se arătă pe faţă.

— Nu fi slab Danton!, îşi zicea el, pe când cobora din car.

Calfele înconjurară pe condamnaţi. Enric Sanson urcă cel dintâi scările eşafodului. Mai întâi fură executaţi, cei mai însemnaţi dintre Dantonişti. După ce căzură deja opt. capete, veni rândul lui Camille Desinoulins. Mai liniştit de cum se aşteptă Sanson, Desmoulins urcă scările spre platformă.

Desmoulins văzu securea plină de sânge şi strigă:

— Aceasta este recompensa, popor al Franţei? Astfel mulţumeşti, tu, bărbaţilor care îşi varsă sângele pentru tine? apoi fu legat pe scândură şi spunând „Leonoro te voi revedea în cer”, îşi dădu sufletul sub cuţit.

Apoi veni Herault de Lechelles. După acesta urmă Danton fără a fi chemat.

Calfele legară deja pe Herault, pe când Danton se apropia ca să-l îmbrăţişeze. Dar din cauză că Sechelles era deja legat, Danton nu-i putu spune ultimul adio.

— Voi proştilor, exclamă Danton cu un râs sălbatic către calfele Călăului, poate vreţi să opriţi capetele noastre să nu se sărute nici în coş? apoi Danton privi moartea amicului său cu un calm supraomenesc. Coşul încă nu era golit şi nici securea ştearsă de sânge, şi Danton păşi înainte.

— Nu uita Călăule, să arăţi capul meU” mulţimii, căci astfel de capete nu vor vedea în fiecare zi. Apoi se întoarse cu spatele spre mulţime şi se aruncă pe scândura fatală.

— Înainte. Înainte!, grăbiţi-vă!, strigă el, mi-e scârbă de această viaţă, cea mai mare prostie pe care o poate face cineva, este de a se mişte pe lume!

Cuţitul căzu. Danton, marele şi puternicul Danton în faţa căruia tremurase Franţa întreagă de atâţia ani, era un cadavru!

Enric Sanson porni spre casă foarte obosit fiziceşte. Deodată se simţi apucat de braţ şi văzu în faţă-i pe un necunoscut.

— Contele Leranda, începu acesta, îţi aminteşti de jurământul dumitale! El te aşteaptă astă noapte la orele unsprezece! Fii gata de a urma pe mesagerul care va veni să te conducă la dânsul!

— Într-adevăr, am jurat contelui Leranda cu un

jurământ sfânt!, murmură Enric Sanson, negreşit că îl voi ţine. Dar totuşi trebuie să vin numaidecât, în astă seară?

— Contele a poruncit şi va trebui să te supui!, zise trimisul necunoscut. Aşadar, să-i raportez că veţi veni?

— Ei da, spune contelui Leranda că sunt gata a-mi tine jurământul!, zise Călăul nemulţumit, dar…

El se opri, căci mesagerul dispăru ca prin farmec.

Enric Sanson îşi dirijă paşii repezi spre locuinţa lui.

Capitolul 242 DEMASCAREA JUANITEI

Acum să ne întoarcem spre Juanita, sora geamănă a lui Lili. Juanita fu surprinsă în budoar de către soţul ei, cât iubitu-i, ducele de Orvedo.

Pulid de emoţie contele Leranda se târî la braţul lui Don Pedro înspre camera sa de lucru.

Aici, ei făcură planuri cum să pedepsească pe criminala şi adultera soţie. Mai multe seri de-a rândul, don Pedro venea şi se închidea cu contele în camera de lucru, aducându-i poruncile marelui inchizitor în privinţa pedepsei Juanitei.

Contele Leranda, în durerea-i nebună, lăsă părintelui să-i repare onoarea pătată.

Apoi urmă o scenă îngrozitoare între soţi. Juanita începu să înjure în modul cel mai barbar. Dar nimic nu-i folosi. Ea fu prinsă şi în ziua următoare avea să fie transportată într-o trăsură închisă la Madrid şi avea să găsească un sfârşit groaznic în închisoarea inchiziţiei.

Dai la miezul nopţii, reuşi să fugă din castel. Mult timp îi pierdură urma, cu toate că Don Pedro fu însărcinat de însuşi marele inchizitor de a o găsi şi a o preda pedepsei binemeritate. În cele din urmă, la Paris, ea căzu în mâinile soţului ei. Ea blestemă în modul cel mai crud pe

Dumnezeu şi întreaga omenire, încât Don Pedro care era neînduplecat în credinţa sa religioasă, fu nevoit să-i taie limba pentru a înceta cu sacrilegiile, în acelaşi timp, i se comunică nefericitei, că din cauza crimelor comise a fost osândită la moarte.

Restul este deja cunoscut cititorilor noştri. Călăul fu chemat pentru a executa pe Juanita. Dar crezând că este mireasa sa Lili, şi din pricina asemănării, uciderea Juanitei fu amânată pentru un termen scurt.

Capitolul 243 GRIJA PENTRU LILI

Întâmplările groaznice din Paris, care îşi găsiră sfârşitul cu executarea Dantoniştilor, distrase puţin mulţimea în privinţa răpirii prinţului. Acum însă după ce mormântul se închise asupra executaţilor şi Robespierre rămase Atotputernic, se deşteptară deodată mii de presupuneri. Unde se află băiatul? Cizmarul Simon, al cărui cap era desigur în mare pericol, spumega de mânie. Negreşit, nu putea nega că alergând să vadă execuţia Mariei Antoinetta, lăsase pe băiat singur şi uşa deschisă. Din această cauză, demnul funcţionar fu arestat. Însuşi Robespierre începu a căuta locul ascunzătorii prinţului. Căci el ştia doar prea bine, că libertatea prinţului era un pericol mare pentru republica Franceză.

Porţile Parisului erau mereu păzite. Acuzaţiile care fură ridicate în şedinţa tribunalului împotriva lui Enric Sanson, ajunseră la urechile lui Robespierre.

În primele zile după cădera lui Danton, Robespierre, chemă pe Călău la sine. Negreşit, că şi prinţesa trebuia să fi contribuit la aceasta, căci Adella nu era femeia care îşi jertfea onoarea fără să primească ceva în schimb.

Ea ştiu să semene bănuieli grozave în inima lui

Robespierre împotriva călăului, căci ministrul primi foarte rapid pe Enric Sanson.

Enric simţi, că în acest moment, numai calm fiind se va putea salva.

— Spune-mi, unde este logodnica ta?, ea este aci în Paris, o ştiu prea bine!, numai ea putea să fi răpit copilul!, strigă Robespierre încreţind fruntea.

— Eu nu ştiu nimic, despre mireasa mea!, zise Enric cu îndrăzneală, şi chiar dacă aşi şti nu aş spune-o! Şi afară de asta, este o nebunie de a crede că slaba Lili Miranda, a răpit pe prinţul Franţei!

— Taci!, îi strigă Robespierre, vreau să te cred că nu ştii unde se află mireasa ta, dar vai de tine dacă mă vei minţi. Pentru a doua oară, nu va apărea un Robespierre pentru a te răpi de la moarte! Acum du-te şi fă-ţi datoria!

Enric plecă.

Lili se afla în casa familiei Michon, dar nu putea rămâne acolo. Nu, Lili trebuia să părăsească Parisul sub orice chip. Enric Sanson putea procura logodnicei sale un paşaport pe un nume fals. Micul prinţ însă putea să mai rămână în Paris, până ce se vor mai linişti spii itele.

Un loc mai sigur pentru Lili, era numai în satul depărtat de lume, la unchiul ei Louvois. Enric comunică planul său iubitei, dar Lili n-avea mare plăcere de a se întoarce în satul dintre munţi. Ea se temea de Millart şi comunică această temere logodnicului ei. Enric ştiu s-o convingă, că acolo era cel mai sigur refugiu pentru dânsa.

În ziua următoare, după convorbirea lui Enric cu Lili, Călăul primi vizita unui ţăran, care i se recomandă cu numele de Sulpitz... Enric nu bănui nimic din povestirile lui Sulpitz, care mărturisi la urmă că nu are altă dorinţă decât să părăsească mai curând Parisul.

Dar scopul venirii lui Sulpitz la Călău, era de a afla

de la acesta locul ascunzătorii lui Lili. Când Sulpitz se văzu în faţa statuii dominatoare a Călăului, el îşi pierdu de tot curajul. Dacă Enric ar afla scopul său trădător şi s-ar răzbuna?, se gândea el. Pe de altă parte, Sulpitz era foarte lacom de a câştiga premiul promis de prinţesă.

— Aşa?, zise el, Lili Miranda se mai află în Paris, şi e îl de mult am căutat-o! Acum nu ne mai stă nimic în cale de a ne reîntoarce. Unde se află fata acuma?

— Unde se află, nu te interesează, amicul meu, dar ea se va întoarce cu dumneata la ţară!, zise Enric.

— Şi când să mă întorc la ţară cu Lili Miranda?, întrebă Sulpitz.

— Astăzi!, răspunse Sanson.

Sulpitz se sperie, dar după o scurtă reflexie se gândi ra putea să trădeze pe Lili nu numai în Paris, ci şi la ţară. Poate că de acolo, va putea stoarce sume mai mari de la Călău, decât acea mie de lei promisă de prinţea. Această intenţie înveseli mult pe mizerabil.

Enric Sanson făcu tot posibilul pentru a obţine în acea zi paşapoartele necesare pe numele unui ţăran Martin şi a nepoatei sale Emă. După ce Lili îşi luă rămas bun de la Enric şi de la familia Michon, ea părăsi casa însoţită de Sulpitz. Ei trecură bine barierele şi de asemenea ajunseră bine la locul ţintei lor.

Trădătorul Sulpitz, se gândea în timpul drumului, cum să se folosească mai bine de trădarea sa. În cele din urmă se decise să iniţieze şi pe Millart în istoria aceasta. Sulpitz devenea din ce în ce mai vesel. În fine se apropiară de sat. Cu lacrimi în ochi Lili intră în casa unchiului Louvois. Acesta o primi cu prietenie. Dar pacea de altă dată nu putea domni între unchi şi nepoată, căci Louvois nu putea ierta lui Lili, că-l părăsise fără ştirea lui.

Cuvinte aspre erau la ordinea zilei şi Lili plângea

nopţi întregi cu lacrimi amare. Cât de mult dorea ea, clipa în care Sanson să se unească cu ea printr-o legătură veşnică.

Capitolul 244 TRĂDĂTORUL

Opt zile mai târziu, Sulpitz trecu prin sat. El se apropie de curtea lui Eugen Soner şi-l chemă pentru a-i comunica ceva. Între altele Sulpitz îi povesti că Margot Risler este foarte înfuriată împotriva lui, mai ales de când i-a făcut ruşinea de la bal, lăsând-o nedansată. Apoi îi povesti că Margot i-a trimis vorbă că îi va face «una la judecată», una şi bună, că-i va trece pofta de furat vânaturi din pădure, căci ea se află în posesia puştii lui de vânătoare.

Eugen îi răspunse cu asprime şi-i întoarse spatele.

— Cum îşi ţine nasul pe sus!, murmură Sulpitz. Lasă că Margot îl va pune la respect şi la răcoare, de asta sunt sigur. Hi, hi, hi! O să-şi lase el fudulia la o parte!

Un ceas mai târziu Sulpitz se apropie de casa forestierului Louvois. Acesta şedea pe pragul uşii.

Lili avea treabă în bucătărie şi nu putea asculta convorbirea lor, dar totuşi tresărea speriată ori de câte ori auzea pronunţându-se numele lui Enric. Ce puteau vorbi amândoi despre logodnicul ei?... negreşit că nu de bine!...

Forestierul rămase în ziua aceea acasă. Tăcut îşi luă prânzul. Ochii lui Lili erau mereu înlăcrimaţi. Forestierul îi blestemă pe servitorii săi puşcaşi care în loc să-şi împlinească datoria, stăteau la cârciumă şi beau.

„Dar, zicea el... în astă noapte vă voi face să simţiţi asprimea mea!” Cu aceste cuvinte el strânse pumnii ameninţător. Se făcuse ora zece seara. La ora aceasta Louvois obişnuia să se culce.

Lili observă cum unchiul ei se îmbrăcă şi se pregăteşte de plecare.

— Dumnezeul meu, nu cumva vrei să te duci în pădure, unchiule?, murmură ea.

— Da, zise el, l-am pândit pe unul care fură vânat din pădure şi vreau să pun mâna pe el!

— Te rog, unchiule, nu te duce!, murmură Lili… inima-mi prezice o nenorocire… te rog, rămâi cu mine.

— Lasă-mă în pace!, îi zise el, mâine vei auzi ce s-a întâmplat… şi acum. du-te de te culcă, este deja târziu… înainte de zorii zilei nu mă voi întoarce acasă.

Lili începu să plângă. Ea se aruncă la pieptul unchiului ei

Pădurarul o respinse imediat. Se întoarse cu spatele la ea şi deschise uşa. El plecă însoţit de câinii de vânătoare.

Cam până la orele două, Lili rămase trează. În fine pe când nu mai putea ţine ochii deschişi, Lili se duse în camera ei. Aţipise imediat. Deodată ea fu trezită din somn prin nişte bătăi puternice în uşă.

— Da. da, vin îndată, ce s-a întâmplat?, strigă ea.

— Vino jos, domnişoară, te rog, pentru Dumnezeu, îi strigă ajutorul de pădurar. S-a întâmplat ceva în pădure… unchiul dumitale…

— Doamne, ce este cu el?, întrebă fata speriată.

— Trebuie să fii tare pentru a suporta lovitura de la Dumnezeu, zise ajutorul de pădurar ştergându-şi ochii. FI a fost un stăpân foarte bun. Acum o jumătate de oră l-am găsit mort!

Efectul acestei veşti era zdrobitor pentru Lili. Ea îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi începu să plângă.

— O, blestemaţii hoţi de vânătoare l-au împuşcat ca pe o fiară din pădure. Glonţul i-a trecut tocmai prin

mijlocul inimii.

Lili rămase câteva momente ca paralizată. Îşi aduse aminte de ultimele cuvinte pe care le pronunţase Louvois.

El făcuse aluzie la Eugen. Numele lui îl pomenise în ameninţările lui.

Lili îi ceru puşcaşului să o conducă la unchiul ei. Ei merseră cam vreo jumătate de ceas prin pădure.

— Acolo!, zise puşcaşul arătând cu mâna în partea stângă. Îl poţi vedea deja de aici.

Lili văzu în dosul câtorva arbori, în apropierea ei, un corp nemişcat întins pe iarbă. Un fior de gheaţă îi trecu prin tot corpul. Apoi Lili se apropie de cadavrul unchiului ei. Cu un strigăt de adâncă durere căzu ea în genunchi şi-şi împreună mâinile peste piept. O singură privire asupra feţei ca de ceară şi cu ochii pe jumătate deschişi, o făcu să recunoască că unchiul ei îşi dăduse deja de mult sufletul. Mult timp stătu ea în genunchi, apoi îşi veni în fire şi începu să rostească rugăciuni. Apoi se ridică după ce mai întâi închise ochii mortului

— Cine poate fi criminalul?, îl întrebă Lili pe puşcaş.

— Hm, să nu te superi domnişoară!, zise el, Sulpitz es) e un om de nimic, nu poţi pune nicio bază pe vorbele lui, dar aseară l-am întâlnit în pădure, el venea de la unchiul dumitale… aici vorbise despre nişte lucruri ciudate… că, adică Eugen s-ar fi lăudat că ştie el despre un vânat pe care-l va împuşca în astă noapte… dar eu nu cred!, adăugă el cu blândeţe văzând ce spaimă o cuprinsese pe Lili.

— Nici nu trebuie să crezi!, îi zise ea repede, met ea nu cred că Eugen a făcut fapta aceasta.

Trista şi posomorâta Lili se întoarse spre casă.

Ajunsă în casa forestierului, ea se târî cu greu în cămăruţa ei.

Cam pe la amiază sosi o comisie judecătorească la locul crimei. Doctorul raportă imediat că forestierul fusese împuşcat pe la spate, căci nimic nu arăta că s-ar fi luptat cu adversarul său. Doctorul indicase şi distanţa de la care fusese tras glonţul ucigaş. Judecătorul, un bărbat» mic şi slab, începu să cerceteze locul crimei. Rezultatul era nespus de favorabil. Cam la vreo douăzeci de paşi de locul crimei, fusese găsită în iarbă o puşcă de vânătoare, pe care trebuie s-o fi pierdut-criminalul. Puşcaşul Mathes, care se afla în apropierea judecătorului, observă bine puşca.

— Aceasta este puşca unui hoţ de vânătoare şi nu-i de mirare că l-a lovit de moarte pe pădurar!

Puşca trecea din mână în mină. Era o armă bună iar deasupra-i se afla o plăcuţă de nichel pe care era gravat foarte citeţ numele „Eugen Soner”.

— Cred şi eu!, zise puşcaşul, este cel mai bogat ţăran din aceste împrejurimi, dar şi un hoţ mare de vânat, cel puţin astfel susţinea pădurarul Sulpitz. Ţăranul a avut totuşi dreptate când i-a comunicat aseară pădurarului că Eugen s-a lăudat că împuşcă în astă noapte vânatul oprit. Şi astfel, pădurarul pentru a-l pândi şi-a pierdut viaţa.

Câţiva gardişti fuseseră trimişi să-l aresteze pe Eugen. Judecătorul şi ceilalţi rămaseră aici pentru a transporta acasă cadavrul forestierului.

Gardiştii ajunseră în faţa porţii lui Soner.

Ţăranca Fauchon tocmai dădea grăunţe la pui, iar când îi zări pe soldaţi începură să-i tremure mâinile.

Unul din gardişti se apropie de Eugen care stătea pe pragul grajdului şi punându-i mâna pe umăr îi zise:

— Trebuie să te arestez, te rog să nu te opui!

— Să mă arestezi pe mine?... murmură Eugen pălind. Nu m-am gândit că va merge atât de repede. O. tu pisică

falsă şi rea!

— Aşadar mărturiseşti că eşti vinovat?

— Eu nu sunt nimic, răspunse Eugen cu încăpăţânate, să mi se dovedească mai întâi.

— Lasă că ţi se va dovedi. S-a găsit puşca dumitale în apropierea cadavrului.

Ţăranca Fauchon rămase ca împietrită. Eugen o consolă asigurând-o că e nevinovat.

— Ah, nu uita, că în pădure zace forestierul Louvois f, îi zise gardistul.

La auzul acestor cuvinte Eugen fu cuprins de un tremur uşor. Apoi ţăranca Fauchon intră cu ei în casă pentru a evita să se strângă curioşii în curte. Eugen se lăsă să cadă pe un scaun.

Apoi se auziră pocnituri de bice şi întreaga comisie judecătorească se opri la poartă. După ce judecătorul aruncă o privire cercetătoare prin casă, se opri în faţa lui Eugen.

— Tu eşti Eugen Soner? Această puşcă este a ta?, îl întrebă el pe Eugen arătându-i arma.

Eugen aruncă o privire asupra armei şi păli la faţă.

— Da!, zise el. Arma este a mea!

— Cu această armă a fost ucis un om astă noapte!

— Se poate Domnule judecător, dar eu n-am fost. acela, o jur pe atotputernicia lui Dumnezeu.

El îi explică judecătorului că arma sa a fost la Margot Risler. Ţăranca Fauchon aruncă o privire asupra lui Millart care intrase şi el acum în cameră. O bănuială groaznică se deşteptă în inima ei împotriva acestui om.

— Ei bine, zise judecătorul, toate vor ieşi la lumina zilei. Dacă eşti nevinovat se va vedea, dar deocamdată eşti prizonierul nostru.

Eugen se întoarse spre mama sa pentru a o

îmbrăţişa.

— Du-te cu Dumnezeu, Eugen!, murmură ea, el te va proteja. Eu îl cunosc deja pe demonul care este implicat în chestiunea aceasta. Dar Dumnezeu va descoperi misterul acesta negru.

Peste o jumătate de oră Eugen plecă în trăsura comisiei, escortată de gardişti, spre orăştil din apropiere.

Ţăranca Fouchon se hotărî să o viziteze pe Lili. La vederea tinerei fete prosternate în faţa cadavrului unchiului ei, un fel de milă şi admiraţie cuprinse pe femeia de obicei severă. Ea se apropie de fată şi îi puse mâinile pe cap în mod de binecuvântare. Apoi, după ce vizită mortul, se retrase cu Lili în camera de locuit şi începură să vorbească despre nenorocirea care a căzut ca un fulger asupra lui Eugen. Lili o asigură că Eugen este nevinovat şi că ea poate jura pentru inocenţa sa. Cu lacrămi în ochi ţăranca îi mulţumi. Apoi după ce o îmbrăţişă ca pe copilul ei şi o asigură de dragostea ce i-o poartă, ea se îndepărtă pornind spre casă.

*

Millart plecă să se plimbe prin pădure. Deodată se auzi strigat. El întoarse capul şi-l zări pe Sulpitz.

— Am o veste îmbucurătoare pentru dumneata!, începu Sulpitz, sărmanul Eugen a fost arestat şi… el nu este vinovat. M-am gândit azi de dimineaţă să mă duc la curtea Scner şi să aduc ţărăncii Fauchon vestea despre nevinovăţia fiului ei, căci vinovatul este…

— Ce spui tu?, îl întrerupse ţăranul.

— L-am văzut astă noapte pe la Orele unsprezece pe Eugen venind de la cârciumă şi mergând spre casă. L-am urmărit până a intrat în casă. Deci nu putea fi el criminalul. Pădurarul a fost ucis abia pe la două după miezul nopţii. Voi spune aceste cuvinte ţărăncii Fauchon.

de asemenea le voi repeta dacă mi se va cere în faţa justiţiei. Ţăranca Fauchon cred că mă va recompensa cu o sută de franci pentru acest serviciu.

— Dar eu îţi voi da două sute de franci ca să taci, dar le vei primi în ziua când Eugen va fi condamnat la moarte!!

— Dar, răspunse Sulpitz, vrei în adevăr să faci ca lucrurile să ajungă aşa departe?

Drept orice răspuns Millart băgă mâna în buzunar, scoase câteva piese de argint şi i le dădu lui Sulpitz. Apoi se întoarse şi plecă spre casă.

Capitolul 245 în PERICOLUL DE MOARTE

L-am cam uitat pe „amicul nostru Pippin! Cititorii noştri 3 tiu deja că el se afla închis în Conciergerie şi aştepta să fie dus la ghilotină. Negrul Pippin fu cuprins de o furie nebună văzându-se fără nicio scăpare. El l rea ca un nebun prin celulă. Ceasurile treceau repede, 8 um era deja miezul nopţii. Încă câteva ceasuri şi vor 8 eni să-l ia! Deodată negrul Pippin fu întrerupt din f?” ndurile sale. I se păru că o pietricică a fost aruncată în ferestruica închisorii. Se apropie de o masă de steiar puse pe ea un scaun de lemn şi se urcă pentru a se uita prin ferestruica celulei. Dar zadarnic căută gă pătrundă cu privirea prin întunericul nopţii, căci nu zărea nimic. Deodată auzi iar o lovitură la geam. Geamul se crăpă imediat. El strânse cu mâna sticla spartă a ferestrei, fără a produce vreun zgomot.

Negrul Pippin nu se înşelase.

Abia deschise geamul că un obiect tare îi şi zbură înăuntru. Totodată negrul Pippin observă la fereastra casei de vis-à-vis pe un bărbat care se aplecase în afară şi aruncase obiectul.

— Pst! Cine este acolo?, murmură negrul Pippin.

— St! Tăcere! sunt prieteni!, fu răspunsul străinului.

Cât de dulce îi sunară aceste cuvinte. Negrul Pippin n-avea niciodată o inimă simţitoare, acum însă era aproape să plângă. Coborî de pe masă şi ridică obiectul de pe jos. Spre marea lui bucurie văzu că este o pilă. Pippin începu să pilească gratiile de la fereastră.

Abia isprăvise şi această lucrare când necunoscutul îi aruncă o frânghie tare, spunându-i s-o lege de fereastră, vir el va lega capătul celălalt al frânghiei la fereastra de vis-à-vis şi astfel îl va putea scăpa. Negrul Pippin urmă sfaturile necunoscutului.

— Eşti gata?, se auzi întrebarea de vis-à-vis. Prinţesa Adella de Barry a poruncit să te scăpăm!

— Negreşit!, răspunse Pippin care simţi cum frânghia fusese întinsă bine. Cu uşurinţa unei pisici se avântă Pippin peste fereastră şi cu mâinile agăţate de frânghie începu să avanseze înspre casa de vis-à-vis.

Erau momente grozave pentru criminal.

Încă o jumătate de minut şi drumul aneveios era gata. Cu o săritură îndrăzneaţă negrul Pippin se avântă prin fereastra deachisă…

Capitolul 246
CRIMA

Ennc Sanson acceptă invitaţia contelui Leranda. Luna răsărise deja când Enric ajunse cu însoţitorii săi la vila contelui. Enric ajunse lângă poartă şi era pe cale de a intra, când privi din întâmplare în parcul vast care se întindea în jurul vilei. Călăul zări doi păzitori care stăteau la distanţe opuse cu săbiile scoase. Mai departe Enric zări chipul frumos al Juanitei. Asemănarea cu Lili era atât de

puternică încât călăul tresări fără voie. Apoi intră nezărit de nimeni în vastele coridoare, de unde auzi nişte voci agitate răsunând până la dânsul. Enric se retrase în dosul unei uşi şi ascultă. Enric recunoscu glasul contelui Leranda şi al lui Don Pedro. Contele Leranda nu voia să admită executarea Juanitei. Căci, zicea el, nenorocita a suferit mult şi de aceea renunţase la o posibilă crimă. Don Pedro insista ca Juanita să fie ucisă. Se născu o ceartă aprinsă între aceşti doi asociaţi, într-un moment de furie, Don Pedro apucă un cuţit italian care se afla pe masă şi-l împlântă în pieptul contelui Leranda. Enric se apropiase între timp de uşă şi fusese martor la toată scena. Contele Leranda scoase un uşor horcăit şi-şi dădu sufletul.

— Ucigaş mizerabil!, strigă Sanson care nu se mai putea abţine.

— Aceasta este pieirea ta că ai fost martor aici, călăule din Paris!, îi strigă Don Pedro.

El se năpusti asupra lui Sanson. Călăul se luptă şi reuşi să scape din mâinile lui Don Pedro.

El alergă în parc, dar avu ideea ingenioasă de a încuia uşa pe dinafară şi. a lua cheia cu sine. Deodată o zări în umbra copacilor pe Juanita, îngenuncheată, întinzând rugătoare mâinile împreunate spre dânsul.

Cu o singură împuşcătură de revolver Enric culcă la pământ pe unul din cei doi păzitori care se îndreptau spre dânsul. Celălalt paznic o luă la sănătoasa. Apoi călăul se apropie de Juanita şi îi propuse în cuvinte scurte să fugă cu dânsul pentru a scăpa din mâinile asupritorilor ei. Era de temut ca păzitorul care fugise să se întoarcă cu ajutoare puternice.

Şi tocmai acest pericol îi dădu puteri uriaşe lui Sanson. FI o luă pe Juanita în braţe şi alergă cu ea înainte. În est moment apăru Don Pedro cu câţiva servitori. Două

fipuşcături fură slobozite pe urma fugarilor, dar ca prin minune scăpară neatinşi. Enric Sanson alergă până ajunse lângă zidul care înconjura vila. Gâfâind, călăul puse mâna dreaptă pe zid, ţinând-o în cea stângă pe iânita, pentru a se avânta în sus, peste zid. Dar în acest moment se întâmplă ceva neaşteptat şi îngrozitor. În dosul zidului apăru deodată faţa unui bărbat luminat puternic de razele lunii, fânric tr. esări. El îl cunoştea pe acest om care nu era altul decât negrul Pippin. Călăul văzu cum Pippin ridica cocoşul unui revolver asupra lui. Totul se petrecu într-o clipă. Pippin trase. Enric Sanson simţi că Juanita se cutremură în braţele sale.

— Acum însoară-te cu'iubita ta Lili, călăule! strigă Pippin. Am nimerit-o tocmai în inimă. Ha, ha, prinţesa va fi mulţumită. Cu aceste cuvinte negrul Pippin dispăru.

Enric Sanson privi spre Juanita. Era moartă.

— Puneţi mâna pe el, puneţi mâna pe el, auzi Sanson strigătul urmăritorilor săi.

Enric Sanson realiză groaznicul pericol în care se afla. Cu un suspin dureros, Enric o lăsă jos din braţe pe gingaşa şi nefericita soră a lui Lili.

— Rămâi cu Dumnezeu! Cerescul părinte să aibă milă de tine!, murmură Enric.

Apoi sări de pe zid şi fu scăpat.

În ziua următoare, Enric raportă poliţiei despre crima comisă sub ochii săi asupra contelui Leranda. Sub conducerea lui Sanson un pluton de gardişti porni la faţa locului. Dar acolo îi aşteptă o mare surpriză. Nimeni nu se mai afla în vilă. Numai în pivniţa casei se găsiră cadavrele contelui Leranda, al paznicului ucis de Sanson şi cadavrul nefericitei Juanita.

Enric Sanson era adânc mişcat. Gândul că sora iubitei sale găsise un astfel de sfârşit tragic îi umplea

sufletul de durere. Călăul se îngriji de înmormântarea Juanitei. Apoi când se afla lângă mormântu-i simplu, Enric Sanson se rugă la Dumnezeu ca ea să fi luat cu sine în mormânt blestemul ţigăncii şi să fi lăsat pe pământ pentru Lili o fericire desăvârşită! Aceasta era dorinţa înfocată a călăului. El se decise să nu-i spună nimic lui Lili despre nenorocita sa soră geamănă. În schimb îşi jură să împodobească mereu mormântul Juanitei cu flori proaspete.

Capitolul 247 MĂIESTRIA LUI PIPPIN

Negrul Pippin fusese scăpat din închisoare cu ajutorul prinţesei. Imediat Pippin ceruse să fie dus la Adella. În lealitate, Adella nu mai era decât umbra frumuseţii de odinioară. Cu remuşcarea în inimă, supusă unui bărbat neiubit de al cărui zâmbet sau încruntare îi atârna voinţa, Adella suferea cumplit. Toate comorile pe care Adella le poseda le transportase îndărăt în castelul de Barry. Dar ce-i foloseau acum comorile în acest timp de fierbere.

Gândul îi zbură imediat la negrul Pippin care ar fi fost o unealtă bună pentru planurile ei şi care zăcea în închisoare. Imediat se decise să-l scape. În zadar sperase Adella să afle de la Sulpitz locul ascunzătorii lui Lili.

Negreşit că ea nu putea ştii ce lucruri groaznice se petreceau în satul îndepărtat. Astfel Adella spera că negrul Pippin va îndeplini scopurile ei criminale. Acesta îi promise să facă tot posibilul

El cercetă urmele prinţului răpit, cu toate că prin aceasta se expunea la pericolul de a fi recunoscut de gardişti şi dus la ghilotină. Dar negrul Pippin n-aduse nicio veste îmbucurătoare prinţesei. Cizmarul Simon, ameninţat

de către Robespierre cu pedeapsa la moarte, îl regăsise deodată pe micul prinţ.

Tot ca înainte, nefericitul fu ţinut în Temple.

Sărmanul copil slăbea din zi în zi. Obrajii de pe care pierise de mult roşeaţa sănătăţii se subţiară din ce în ce. Privirea ochilor îi deveni din ce în ce mai stinsă. Într-o dimineaţă Robespierre apăru neanunţat în Temple.

Nimic nu-i scăpă din vedere puternicului ministru. El fusese condus în camera cizmarului Simon. Cizmarul şedea lângă sticla cu rachiu, iar în faţă-i stătea tremurând micul prinţ. Simon îi dăduse iar să bea cu sila un pahar nlin cu rachiu. Faţa copilului era umflată.

În acest moment şi inima crudului Robespierre se simţi cuprinsă de milă. El îl înjură cu asprime pe Simon şi-l condamnă la moarte pe eşafod.

Chiar în acea seară Simon fusese executat. Crudul Robespierre se apropie de micul băiat, se aplecă spre micul prinţ al Franţei şi-l mângâie pe obraz.

— Sărmane, sărmane băiat! N-am vrut asta, nu! zise Robespierre. De acum înainte vei fi bine tratat, aceasta ţi-o jur!

El îi porunci directorului Templului să-l ia pe băiat la sine, să aducă doctori şi să îngrijească de sănătatea-i zdruncinată. Apoi Robespierre părăsi cu capul sus locuinţa cizmarului Simon. Din acel moment, micul băiat căpătă o îngrijire mai bună. Dar era deja prea târziu. Cizmarul Simon sădise viermele morţii în corpul micului băiat. Din ce în ce el devenea mai tăcut, până ce într-o dimineaţă fu găsit în patul său ţeapăn şi rece. Era în adevăr prinţul Franţei cel care murise, sau era sufletul vreunui copil sărman şi chinuit care-şi luase zborul spre cer?

Nimeni nu se interesă în Paris de micul sicriu care fu scos într-o seară din Temple şi care conţinea rămăşiţele

pământeşti ale micului prinţ de Franţa. Mulţi parizieni susţineau că prinţul Franţei trăia în Germania unde capătă o educaţie bună şi că micul băiat care murise era al unor muncitori săraci care-l vânduseră cizmarului Simon. Familia Michon care la recomandarea Orfeliei îl luaseră la ei pe micul prinţ, dispăruse deodată cu totul din Paris. Lili şi familia se întrebau mereu dacă le-a reuşit în adevăr să-l scape pe prinţul Franţei, sau dacă nenorocitul copil şi-a găsit sfârşitul în cimitirul săracilor din Paris.

Sora prinţului însă, era sigur că fusese transportată în Germania de către cinstitul părinte Edgevorth şi cele două surori pioase care se travestiră în ţărănci. Mica prinţesă fusese crescută de către părintele Edgevorth şi de către cele două surori. Bătrânul Edgevorth muri la o văistă înaintată în Germania şi fu înmormântat departe de patria-i iubită. Cele două surori însă se întoarseră la Paris după căderea lui Napoleon Bonaparte împreună cu tânăra prinţesă. Fiica lui Ludovic al XIV-lea fu recunoscută de către regele Franţei ca prinţesă regală. Ea apucă vremea când ducele Louis Filippe de Orléans ajunse pe tron, acel ofiţer tânăr care se dusese împreună cu Bonaparte la Orfelia Sanson spre a-i prezice viitorul.

Acum să ne întoarcem la firul întrerupt al povestirii noastre.

Toate aceste noutăţi, citate mai sus, le comunica negrul Pippin, prinţesei. Într-o seară, negrul Pippin apăru în faţa prinţesei cu o faţă triumfătoare.

— Ei, ce-mi aduci?, întrebă Adella.

Pippin îi povesti în fine cum a reuşit să o împuşte pe Lili, pe care Enric Sanson o ţinea în braţe, era probabil că voia să fugă cu dânsa. Dar văzând uimirea prinţesei, el îi povesti cum de câteva zile o pândea pe Lili în parcul unei vile izolate unde era ţinută prizonieră.

— Cu această mână am ucis-o!, zise el, am văzut cu ochii mei cum a căzut moartă, de acum înainte te asigur că nu va mai învia!

Prinţesa respiră uşurată.

Capitolul 248 DOMNIA LUI ROBESPIERRE

Să ne întoarcem acum, spre cei mai mari bărbaţi ai Franţei.

Atât Robespierre, cât şi Napoleon Bonaparte se luptau pentru putere. Pe când Robespierre se afla în culmea înălţimii, Bonaparte nu era decât un general tânăr, care îşi culesese laurii în luptă.

Robespierre luă frâiele guvernului. Începând cu execuţia Dantoniştilor, Robespierre nu lăsă nicio zi să treacă, fără a jertfi nenumărate personalităţi înalte pe eşafod.

Din ce în ce mai trist devenea Sanson, când se întorcea acasă după câte o zi sângeroasă. La fel de tristă, devenea şi Orfelia. Gingaşa fată nu mai putea suporta tirania lui Robespierre. Orfelia îşi aminti de fapta eroică rharlottei Corday, pe când străpunse cu pumnalul inima Marat. Ea se decise a pune capăt zilelor aceluia carenţa cnutul asupra nenorocitei Franţe. Într-o după av1 ază. ea părăsi casa fratelui ei, nespunând nimic la 3 „meni! n ci chiar lui Perkeo. Chiar în acea zi, pe când Enric îşi făcea serviciul pe eşafod, el auzi că s-a comis n atentat asupra lui Robespierre, dar care n-a reuşit. O femeie tânără a fost atentatoarea, care din ordinul lui Robespierre se afla deja închisă în Conciergerie pentru a fi executată pe caşfod.

Călăul era ameţit de mirosul sângelui vărsat pe eşafod şi nu mai dădea ascultare diferitelor versiuni. El regreta numai, că nu a reuşit atentatul pentru a elibera

Franţa de sub jugul tiranului.

Deodată, apăru un gardist la ghilotină şi-l chemă pe Enric la Robespierre, care se afla în Conciergerie. Enric dădu ordine calfei sale şi plecă imediat spre Coniciergetie. Cu cât mai mult se apropia de închisoare, cu atât mai multă lume era îngrămădită pe străzi. Peste câteva secunde, Enric se afla în faţa lui Robespierre. Aruncând o singură privire asupra puternicului, Enric se convinse că acesta se afla într-o groaznică agitaţie. În cuvinte scurte şi severe Robespierre îi comunică despre atentatul plănuit şi încercat asupră-i de însăşi sora lui, Orfelia Sanson.

Enric Sanson simţi cum o sudoare rece îi îmbrobonă fruntea. Soră, sărmană soră, murmurară buzele sale, după ce află din gura puternicului, că mâine va trebui s-o execute pe Orfelia pe eşafod.

— Ai căzut în puterea mea!, zise puternicul, un singur cuvânt al meu ajunge pentru a te duce la ghilotină împreună cu sora ta. Dar dacă îmi vei promite a-mi fi credincios şi a-mi face nişte servicii, atunci nu numai că te voi cruţa, dar voi reda şi surorii tale libertatea. Dar trebuie să-ţi ţii jurământul, vai de tine va fi de vei căuta să mă înşeli.

Ca în vis Enric Sanson murmură «Da».

— Ei bine, te cred pe cuvânt!, zise Robespierre, de un timp încoace, s-a format o conjuraţie împotriva mea şi am aflat că în capul conjuraţiei se află acel general

Corsica, Napoleon Bonaparte.

— Îl cunosc din auzite!, răspunse Sanson.

— Ei bine, în timp de trei zile va trebui să găseşti mijloace pentru a-l înlătura.

Enric Sanson păli.

— Cum? Doar nu vrei să mă faci ucigaş?

— Atunci va muri sora ta Orfelia.

Un suspin greu scăpă de pe buzele Călăului.

Robespierre nu simţi milă pentru chinurile Călăului. El începu a-i ţese planuri pentru nimicirea lui Bonaparte. Prin faptul că Orfeha îi prezisese cândva viitorul, Robespierre îl puse la cale, ca prin mijlocirea surorii sale. să afle numele celor din conjuraţie şi să-i aducă lista cu numele lor. Enric Sanson îi promise aceasta. Dar ah! cât de mult ura el pe Robespierre, care-i cerea un serviciu atât de josnic. Un serviciu de spion!

— Du-te!, strigă el şi imediat ce-mi vei aduce lista conjuraţiei, sora ta va fi eliberată.

Enric se înclină muşcându-şi buzele. Apoi părăsi sala Conciergeriei. Se înnoptase deja, cerul era cenuşiu. Cei de făcut? Ce-i de făcut?, murmură Călăul. Abia după ce se afla iar în locuinţa sa şi după ce Perkeo îi ieşi înainte plin de jale, scăpă de pe buzele lui Enric numele Orfeliei.

— Nu spera să revezi curând pe stăpână ta!, şopti el la urechea lui Perkeo. Dacă Dumnezeu nu va face o minune, atunci Orfelia este pierdută pentru noi!

Enric se îndreptă apoi spre camera de lucru. Acolo se aşează în faţa biroului şi-şi îngropă faţa între mâini

Deodată, când Enric ridică capul, văzu în faţa sa un ofiţer învelit într-o manta largă cenuşie.

Călăul n-auzise când a intrat străinul în cameră Vizitatorul nocturh din casa Călăului, care se interesa atât de mult de Orfelia, era Napoleon Bonaparte, duşmanul de moarte al puternicului Robespierre.

Primul sentiment care-l cuprinse pe Sanson, fu o veselie mare, văzându-se deodată în faţa lui Bonaparte. Imediat îi veni în gând porunca pe care i-o dăduse Robespierre.

— Iartă-mă, cetăţene Sanson că te deranjez!, începu Bonaparte, dar aş fi vrut să vorbesc surorii dumitale. Din

nefericire mi-au raportat calfele dumitale că ea află în Conciergerie. Îmi pare rău că n-am găsit se qr feiia, care, altă dată m-a primit cu atâta amabilitate. Pe mic suspină greu şi povesti lui Bonaparte despre tentatul încercat de Orfelia împotriva lui Robespierre, din care cauză se şi află arestată.

— O, atunci ea este o jertfă a morţii!, murmură

Bonaparte cu jale.

Enric Sanson luă o decizie. Acuma ori niciodată, îşi zise el. Apoi comunică în fraze scurte condiţiile puse de Robespierre pentru eliberarea Orfeliei.

Îţi mulţumesc, cetăţene Sanson, zise în sfârşit

Bonaparte, ridicându-se de pe locul său. Te cred, eşti un om cinstit.

Apoi vorbiră amândoi mult timp, plănuind asupra diferitelor chestiuni. Napoleon era plin de speranţe în viitor, el era sigur de izbânda asupra lui Robespierre şi aşa şi fu.

În ziua următoare, se îngrămădise o mulţime de lume la Convenţie. Robespierre ţinu o cuvântare împotriva lui Bonaparte.

Dar Napoleon era mai precaut decât marele tribun, împreună cu conjuraţii săi, Napoleon aduse în cazarmă trupele de soldaţi pe care le comanda şi care aşteptau un semn al comandantului lor.

Campion, tovarăşul lui Bonaparte, se ridică şi începu a vorbi împotriva lui Robespierre.

Robespierre sări în sus de pe locul său, palid dfurie. El privi pe îndrăzneţul orator, care cuteza să-i atace.

— Cum?, strigă el, credeţi că veţi repeta cu mire comedia pe care aţi jucat-o cu Danton? Cine eşti tu Campion, care îndrăzneşti să mă ataci? Te acuz de înaltă trădare! Preşedinte!, cer cuvântul pentru a putea cita

irestarea mai multor membri din Convenţie, care se află aici!

Dar imediat se ridică Tallien”, un al partizan al lui Bonaparte. El ceruse mai întâi cuvântul şi i se acordă.

Robespierre recăzu pe scaun, palid de mânie. I a auzirea acuzărilor aruncate în contră-i de către Tallu n. scăpă un strigăt de furie de pe buzele tribunului. În acest moment se ridicară mai mulţi membri din Convenţie.

— Jos, jos cu tiranul!, se auzi strigând!

Tallien se ridică din nou.

— Cer ca inamicul reprezentanţei poporului să-şi primească pedeapsa. Robespierre a putut stăpâni până acuma, pentru că nu s-a găsit nimeni care să aibă curajul de a propune arestarea sa. Deci propun ca Robespierre să fie dat în judecată!

— Cer cuvântul, cer cuvântul!, strigă Robespierre.

— Jos cu tiranul!, se auzeau strigătele tuturora.

Întreaga Convenţie părea a fi acum împotriva lui Robespierre.

Acesta era planul lui Napoleon, care ştiuse ce gândeau membrii Convenţiei şi astfel nu se înşelase în concluzia socotelilor sale.

Servitorii Convenţiei puseră mâna pe furiosul Robespierre şi-l târâră afară din sală.

În acest moment se auziră sunete de trompete. Trupele din Paris sub conducerea lui Napoleon, sosiră în piaţa cea mare a Convenţiei. Lucrul de necrezut se întâmplase. Robespierre, tiranul, fu arestat. Steaua luminoasă a lui Napoleon Bonaparte, răsărise pe cerul Franţei!

Capitolul 249 JOCURI TRISTE

În ultimul timp, Sulpitz vizita adesea curtea Soner, cu toate că nu prea era bine primit.

Ţăranca Fauchon îl gonise din curte, în prezenţa lui Lili, care de la înmormântarea unchiului ei, venise la curtea Soner, la invitaţia ţărăncii Fauchon. Imediat ce zări pe ţăranul Millart, el se târî spre dânsul şi-i vorbi multă vreme în şoaptă. El îi spuse că, conştiinţa 1 lasă în pace, că n-are odihnă nici zi nici noapte, şi vine să mărturisească adevărul la justiţie.

11 Cred că în privinţa aceasta ne-am învoit deja!, zjce Millart. În faţa judecătorului vei spune că nu ştii „bsolut nimic! Apoi, Millart băgă mâna în buzunar şi-i dădu câţiva franci.

— Eşti un om bun şi cinstit, domnule Millart!, lasă-te pe mine, voi tăcea ca peştele.

Haide, pleacă acuma, dar imediat ce Eugen va fi dus la ghilotină, vei căpăta două sute de franci.

Millart porni înspre cârciumă. Margot şedea la fereastră şi tresări la vederea lui. Acesta o întrebă de tatăl ei.

— Este jos în pivniţă!, răspunse fata, de un timp încoace nici nu mai iese de acolo, s-a dedat cu totul băuturii.

— Dar tu eşti tot aceeaşi?, o întrebă Millart.

— Ce întrebare?, zise ea. Cred că am mers prea departe pentru a ne mai putea întoarce. Mi-am pus odată în cap să fiu stăpână la curtea Soner – nu atât pentru Eugen, şi dumneata îmi placi. Dacă aş şti numai, că voi deveni stăpână acolo! Uneori mi se pare că ai vrea să mă înşeli Millart, dar ia seama! Eu sunt tăcută ca mormântul, dar pot să şi vorbesc – şi cred că ştii că te am la mână?

Ţăranul vru să pună mâna pe dânsa pentru a o linişti. Dar ea se retrase ca muşcată de viperă.

— Lasă-mă!, zise ea. Când mă gândesc la acea noapte grozavă, mă cuprinde frica de dumneata…

Ochii lui Millart avură o strălucire ciudată

În săptămâna următoare avu loc judecata lui Eugen. După ascultarea martorilor Margot Risler şi Sulpitz, care depuseră amândoi contra acuzatului, Eugen fu condamnat la moarte! Un ţipăt groaznic întrerupse pe preşedinte la pronunţarea sentinţei. Ţăranca Fouchon scosese acel ţipăt. Zadarnic căută Lili s-o liniştească.

— O, fiul meu Eugen!, strigă ea, el este nevinovat redaţi-mi fiul. Ea străbătu lanţul gardiştilor, se precipită spre palidul Eugen. Avu loc o scenă duioasă între mamă şi fiu. Ochii tuturor celor de faţă se umplură de lacrimi. Pe când Eugen se reîntoarse în închisoare, ţăranca Fouchon fu dusă acasă mai mult moartă decât vie.

Millart crezându-se scăpat de Eugen care era condamnat la moarte, se decise a mai înlătura acum şi ultima piedică din calea-i; aceasta era ţăranca Fanchon. El scoase din dulapul unde îşi ţinea nevasta sa doctoriile, un pachet cu otravă, asupra căruia se vedea imprimat un cap de mort şi două oase încrucişate. Astă noapte după masă, murmură el şi Fouchon va dormi somnul cel veşnic. El ascunse pachetul cu otravă în buzunarul său. Apoi folosindu-se de un moment favorabil, se apropie de măsuţa de lângă patul soţiei sale şi turnă otrava într-un pahar de apă ce se afla acolo şi din care ştia că bea numai ţăranca Fouchon.

Din întâmplare, Lili trecu pe lângă uşa întredeschisă, fără ca Millart s-o fi observat. Mare îi fu mirarea când văzu pe ţăran în camera soţiei sale, unde nu intra cu anii. Lili se retrase în dosul uşii, şi văzu toată procedura lui Millart. Tânăra fată fu cuprinsă de o frică groaznică.

Apoi ca împinsă de o putere nevăzută, ea alergă spre dulapul unde ştia că ţăranca avea un pachet cu otravă pentru şoareci. Lili văzu că pachetul dispăruse. Imediat după ce ţăranul ieşi din cameră, fata ascunse paharul de pe măsuţă.

— Te rog nu bea apă din paharul acesta!, zise Lili prietenei sale, când aceasta îi ceru paharul. Am văzut ceva… dar poate sunt nedreaptă faţă de soţul dumitale… poate mi s-a părut…

— Ce este cu el?, murmură ţăranca, cuprinsă de sinistre presimţiri.

Lili îi povesti totul. Se făcu o pauză lungă, sinistră. Deodată intră Millart cu faţa palidă ca de mort şi se interesă, împotriva obiceiului său, de starea soţiei sale.

— Nu este aşa?, ai crezut că sunt deja moartă?, îi strigă ea. Criminal ce eşti! Dar aşteaptă, peste un ceas – va sosi doctorul pe care am trimis să-l aducă Cre tru a analiza conţinutul paharului.

Ţăranul rămase zdrobit pe loc. Apoi scoase un strigăt. pgrea că vrea să se arunce asupra soţiei sale şi s-o sugrume.

— Nu mi-e frică de tine!, îi strigă ţăranca, care observă mişcarea lui. Pleacă d-aici, vederea ta îmi este mai neplăcută decât dacă aş fi băut otravă.

Ţăranul ieşi din odaie şi se opri abia afară lângă poartă, cufundat în gânduri. Deodată se apropie Sulpitz de dânsul.

Am să-ţi comunic ceva, prietene!, începu el.

În apropiere de locul unde a fost găsit mort pădurarul Louvois, am găsit această cuţiuţă de chibrituri din argint care ştiu bine că este a dumitale, întreg satul o cunoaşte! N-ai pierdut-o?

— Tu, tu, îi strigă Millart, pe când spaima groaznică

îi zgudui membrele. Dar în fine am s-o răscumpăr de la tine cu zece franci! Ce zici de suma aceasta?

— Fără cincisprezece mii de franci nu ţi-o dau!, răspunse Sulpitz.

— Atunci aşteaptă-mă patrusprezece zile!, zise Millart cu ton comercial, în timp ce în interiorul său era o fierbere groaznică.

— Bine, eu mă voi duce în oraş pentru a mă informa când va avea loc execuţia lui Eugen, dar înainte de execuţie trebuie să ne fi achitat amândoi.

Cu aceste cuvinte, Sulpitz plecă spre pădure, lăsând pe Millart ca aiurit pe locul său.

În acest moment zgomotul unei trăsuri trezi pe ţăran din visările sale. Era trăsura doctorului care sosise din oraş. Millart nu mai putea sta locului, el îşi îndesă căciula pe cap şi o porni de asemenea spre pădure.

Margot Risler şedea în cârciumă. Remuşcarea începuse a roade sufletul acestei nenorocite, care părea a se fi pus în legătură cu diavolul. Deodată, Margot văzu apropundu-se un bărbat. Ea recunoscu imediat în acesta pe Millart.

— Acum voi afla dacă a isprăvit!, murmură ea. Fără voie, fata îşi apăsă mâna pe inimă, care-i bătea să se spargă. Noul venit nu-i spuse niciun cuvânt. Dar Margot, simţea că ceva decisiv trebuie să se fi întâmplat.

— Totul este pierdut!, începu în fine Millart cu vocea răguşită. Acea femeie nu-i chip de înlăturat, pare că diavolul s-a pus în legătură cu dânsa. Ea a aflat că i-am pus otravă în băutură şi... acum... doctorul este acolo şi analizează conţinutul paharului!!...

— Foarte bine ţi s-a întâmplat!, zise Margot. Dacă eşti prost şi n-ai ştiut cum să procedezi, vei primi pedeapsa binemeritată.

Millart se lovi cu pumnul peste frunte, fără a băga în seamă ironia fetei.

— Mizerabilul Sulpitz a aflat secretul nostru. El a găsit cutia de chibrituri pe care eu am pierdut-o. În acea noapte fatală, când am pândit în desiş. Şi ce e mai ciudat, este că numele meu este gravat pe cutie şi acum el îmi cere cincisprezece mii de franci, înainte de executarea lui Eugen… şi dacă nu-i voi da, atunci el va preda cutia autorităţilor.

— Ce-mi pasă mie?, îi zise Margot cu răceală şi dispreţ. Dumneata ţi-ai pierdut jocul şi cu asta ne-am achitat şi nu mai avem nimic între noi!

Şi în adevăr, ea făcu o mişcare, ca şi când s-ar lepăda de o sarcină urâcioasă şi plecă din cameră lăsând pe Millart singur. Acesta ieşi din cârciumă ca ameţit.

În Sulpitz avea un inamic groaznic. Ce folosea acest mizerabil în lume? Dar dacă l-ar lovi o nenorocire, atunci el n-ar putea spune nimănui ceea ce ştia şi ar fi eliberat de o grea sarcină.

— Atunci n-ar trebui să-i pese de furia nevestei sale şi nici n-ar mai trebui să fugă. Negreşit că toată piedica îi era Sulpitz şi în puterea lui stătea înlăturarea acestei piedici. Millart porni prin pădure ca un ieşit din minţi. Deodată zări o fiinţă omenească, târându-se cu greu pe marginea unei prăpăstii. Recunoscu în acesta pe Sulpitz. Ceea ce urmă fu îngrozitor. Millart se precipită pe la spate asupra jertfei sale şi cu pumnii începu a-l lovi peste cap, ochi şi gât, până Sulp lz căzu grămadă. Încă un strigăt slab scăpă je pe buzele sale, dar Millart începu a-l lovi peste tâmple până ce Sulpitz rămase fără suflare. Apoi luă corpul fără viaţă şi-l aruncă în prăpastia adâncă.

— Acum sunt liber!, murmură Millart cu creierul aprins.

El voia să meargă mai departe, dar deodată îi apăru înainte un servitor şi-i spuse că este chemat la soţia sa. Millart rămase ca trăsnit. Picioarele îi tremurau aşa de tare, încât abia se putea ţine pe ele. Bine, bine, mă duc la ea, nu mi-e frică!, pericolul principal l-am înlăturat, la celelalte voi ţine piept fără frică. Pe când Millart se af] à la soţia sa, se auzi un tumult afară. În acelaşi moment se auzi o bătaie puternică la uşă. Lili merse să deschidă".

— Ce s-a întâmplat?, întrebă ea pe ajutorul de pădurar care veni însoţit de alţi câţiva servitori.

Aceştia povestiseră că au auzit nişte gemete surde prin pădure şi urmărind de unde venea glasul au găsit pe Sulpitz pe moarte, agăţat de o stâncă a prăpastiei.

La această veste Millart se cutremură şi păli, ceea ce nu scăpă din vedere ţărăncii Fouchon.

— Când am vrut să-l ridicăm, reîncepu ajutorul de pădurar, nenorocitul începu să ţipe de durere. L-am dus în căsuţa unui paznic de pădure. Am vrut să chem preotul, dar el n-a vrut nici să audă despre aceasta… Lili să vină, a zis el de mai multe ori în şir, vreau să-i comunic cine a ucis pe unchiul ei Louvois.

— Doamne, Dumnezeule!, îngână Lili, care abia se putea ţine pe picioare.

— Nimic precis n-am putut afla de la dânsul, reluă servitorul, dar pe un om de aici din sat îl numea ucigaş!…

El se întrerupse şi aruncă o privire sfioasă asupra lui Millart.

Lili se găti de plecare.

— Du-te cu Dumnezeu, copila mea!, zise plângând ţăranca Fauchon. Poate că după mărturisirile lui Sulpitz se va face, în fine, lumină 1

Urmată de cei doi servitori, Lili ieşi. În sală, Millart se postă în calea ei.

— Da!, murmură el cu patimă. Pentru tine am comis aceasta! Pentru tine, care mi-ai rătăcit minţile, că am devenit altfel de cum sunt! Mi-ai aprins un foc în inimă. Şi acum du-te să-ţi comunice Sulpitz ce ştie!

— Lasă-mă, Millart!, strigă Lili cuprinsă de un fior de groază…

Ea se smuci de lângă el, şi-şi urmă înainte drumul.

Millart îi urmă aproape la pas.

Îi era clar înaintea ochilor că sfârşitul sosise. Millart se înfioră gândindu-se că va trebui să intre în închisoare în locul fiului său şi că va trebui să sufere groaznicul sfârşit pe care voia să-l prepare lui Eugen.

Deodată, fără să ştie cum, Millart se văzu în faţa pârâului din pădure. Indecis, Millart rămase lângă marginea apei. Ce-i de făcut acum?, răsună cu disperare de pe buzele sale. Nu, nu voia să mai trăiască. El fu cuprins de dorinţa odihnei şi a liniştii, după cum nu simţise niciodată. Se gândi să se arunce în apă. Apa era adâncă, după un scurt chin totul va fi trecut!

Prea mult se înlănţuiau şirurile de dovezi împotriva lui, era pierdut!

Pădurea se înfioră, auzind un zgomot lugubru asemenea căderii unui corp în apă. Luna ieşi îngrozită de sub nori şi se ascunse iar speriată după ce privise faţa unui bărbat care se lupta cu valurile… Apoi totul reintră în normal. Liniştea se întinse iar, peste pădurea îmbrăcată în promoroacă.

Capitolul 250 ELIBERAREA LUI EUGEN

Trecuse deja miezul nopţii, când Lili se întoarse cu servitorii din pădure.

— O Dumnezeul meu, povestea Lili, la întrebările

ţărăncii Fauchon. Sulpitz a murit chiar acum, sub cele mai îngrozitoare chinuri. El a fost ucis, aceasta am auzit din gura lui, eu şi cei doi servitori am auzit-o.

— Încă o crimă!, şi cine este ucigaşul?, întrebă ţăranca.

Lili îi povesti în cuvinte întrerupte cum Sulpitz a înjurat pe soţul ei numindu-l ucigaş nemernic, ceea ce a fost auzit şi de servitori. Şi apoi îi povesti despre nevinovăţia lui Eugen, Sulpitz o ştia de mult dar n-a vrut să mărturisească din pricină că a fost mituit de Millart.

— Fă-ţi curaj, zise Lili, ţărăncii, în fine s-a luminat misterul! Pe Sulpitz nu-l blestema, căci el şi-a primit pedeapsa. Eu a trebuit să-i promit că-l vei ierta… şi eu l-am iertat, e groaznic să vezi pe un om murind atât de păcătos şi să nu-l poţi ajuta decât cu o rugăciune!

Mişcată adânc, Lili îşi ascunse faţa între mâini.

— Vorbeşte, te rog!, zise ţăranca mângâindu-i părul. Ce este cu Eugen?

— Bărbatul dumitale a împuşcat pe unchiul meu!, începu Lili. El a fost acela care a tras pe unchiul meu în pădure, prin mijlocirea lui Sulpitz. Eugen a fost în acea noapte la Margot Risler, pentru a-şi lua arma pe care i-o furase din scorbura copacului, unde o ţinea ascunsă. Dar Eugen se afla deja acasă, la ora când a fost ucis unchiul meu de către bărbatul dumitale. De asemenea, Sulpitz a găsit o cutie de chibrituri din argint, îngropată în iarbă. Bărbatul dumitale a pierdut-o în acea noapte fatală în locul unde îngenunchease pentru a ţinti asupra unchiului. Cu cele mai sfite jurăminte, a adeverit Sulpitz cele spuse. Acum se va lămuri, în fine. nevinovăţia lui Eugen.

Ţăranca începu să se roage lui Dumnezeu. Imediat, Lili plecă în oraş cu trăsura ţărăncii Fouchon, pentru a da de ştire autorităţilor despre cele întâmplate. Cu o uimire,

judecătorul, asculta cele comunicate de Lili.

Apoi plecă, însoţit de câţiva gardişti, la faţa locului. Cel dintâi lucru, fu de a aresta pe Margot.

De asemenea şi Millart fu căutat, dar nu fu găsit nicăieri. căci el se sustrase judecăţii pământeşti.

Pest câteva zile, Eugen se întoarse liber acasă. Dar Pentru Lili, nu mai era loc în casa familiei Soner.

Ea scrise lui Sanson, rugându-l s-o ia acasă.

Capitolul 251 ÎN PERICOL DE MOARTE!

Cu o curiozitate crescândă, Enric Sanson aştepta sosirea zilei următoare, care avea să decidă totul. Încă se năşteau mii de temeri în inima Călăului.

Să fie posibil oare, ca acel mic general din Corsica să poată învinge pe giganticul Robespierre? Enric se înspăimântă la acest gând. Dacă Napoleon ieşea învingător, atunci toate vor fi bune – Îşi zicea Sanson, dar dacă va cădea, atunci cade şi frumosul cap al Orfeliei. Când Robespierre cu tovarăşii săi, fură duşi în închisoare escortaţi de Napoleon, inima Călăului era plină de bucurie.

Enric îşi găsi un drum prin mulţime. El urmă trupele care duceau la închisoare pe Robespierre, şi reuşi să ajungă odată cu Bonaparte la porţile Concergeriei. Urmând unui impuls neaşteptat, Enric aleargă spre Napoleon care şedea nemişcat pe calul său, se aruncă în genunchi în faţă-i şi ridică mâinile împreunate spre dânsul.

— Ah, tu eşti amice Sanson?, zise Napoleon Bonaparte. De ce îngenunchezi în faţa mea? Poţi fi sigur de răsplata dumitale, amicul meu.

— Graţie pentru sora mea!, începu Enric, ea se află încă în Conciergerie.

— Negreşit că este liberă!, zise Napoleon, trebuie să-

ţi spun mai mult? Vino cu mine amicul meu, pe când îi vom închide pe aceşti indivizi cinstiţi, te poţi întoarce în triumf cu sora ta acasă!

Peste câteva secunde fratele şi sora se ţineau îmbrăţişaţi. Ei plângeau de bucurie.

Uimind consiliul lui Napoleon, fratele şi sora părăsiră închisoarea şi se îndreptară spre casă. Enric Sanson nu se mai simţea sigur în Paris. Deci consilie pe sora sa să plece la ţară la moşia lor. Imediat ce ajunseră acasă Orfelia se şi găti de plecare, îşi luă rămas bun de la fratele ei şi plecă însoţită de Perkeo care era fericit de a fi împreună cu iubita-i stăpână.

Capitolul 252 TRIUMFUL ADELLEI

Viaţa Adellei devenea din ce în ce mai fără farmec, ga credea că şi-a stins furia împotriva lui Lili, care fusese omorâtă de negrul Pippin. Ea credea mereu că prin aceasta, inima lui Enric îi va aparţine.

Atacul pe care-l încercase Orfelia împotriva lui Robespierre provocase o nouă satisfacţie prinţesei. Adella se gândea că sosise în fine ceasul morţii pentru Sanson şi sora sa, Orfelia. Prinţesa credea că Robespierre în furia lui nebună îi va condamna pe călău şi pe sora sa la moarte pe eşafod. Într-adevăr merseră toate la început după dorinţa ei. Adella auzi cu plăcere că Orfelia fusese trimisă la Conciergerie şi Robespierre ceruse să fie chemat Sanson.

În zadar însă căută Adella să afle mai mult. Robespierre nu venea la dânsa. Nefiind în stare de a-şi mai stăpâni curiozitatea, Adella ceru audienţă la tiran. Zadarnic. Robespierre îi trimise răspunsul că are lucruri mai importante de făcut decât să-şi piardă timpul cu dânsa. Amărâtă şi ofensată Adella se întoarse în

apartamentele ei.

Apoi sosi ceasul căderii lui Robespierre. Palid şi emoţionat Pippin intră în camera Adellei şi-i comunică noutatea cea groaznică şi periculoasă pentru dânsa.

Prinţesa era grozav de înspăimântată.

Zgomotul de la închisoarea Conciergeriei ajunse până la urechile ei.

— Sunt pierdută! Sunt pierdută!, murmură prinţesa cu buzele învineţite ascunzându-şi faţa între mâini.

*

Încă în această noapte Convenţia îi condamnă fără ludecată pe Robespierre şi complicii săi, la moarte. Călăul fu chemat pentru executarea imediată a prizonierilor.

Napoleon Bonaparte desfăşurase o activitate febrilă. Toţi condamnaţii fuseseră duşi în sala morţilor. Cu aerul serios şi îngrijit Enric Sanson intră la orele patru dimineaţa în sală. Peste o jumătate de ceas el isprăvi cu toaleta condamnaţilor. Aceştia coborâră apoi scările Conciergeriei. Fouquier păli când ofiţerul gardiştilor se apropie de el şi-i puse vârful sabiei pe piept.

— În numele Convenţiei!, zise el, te condamn la moarte fără a te fi judecat! Apucaţi-l şi legaţii mâinile!, se adresă apoi ofiţerul către gardişti.

Soldaţii se apropiară de Fouquier Tinville şi-i legară mâinile la spate.

— Aceasta este imposibil!, strigă Fouquier ca ieşit din minţi de groază. Nu trebuie să mă omoare, mai întâi trebuie să fiu condamnat! N-am comis nimic! Eliberaţi-mă! Eliberaţi-mă!

— Împlineşte-ţi funcţia faţă de acest laş mizerabil, meştere Sanson!, zise ofiţerul.

În acelaşi timp el înmână călăului un document. Acesta era actul fatal care poruncea executarea lui

Fouquier Tinville împreună cu Robespierre şi complicii săi.

— Trebuie să mă supun!, cu aceste cuvinte se apropie Sanson de duşmanii săi de moarte pentru a le tăia părul. Fouquier scoase un urlet ca de fiară. El îl blestemă în modul cel mai crud pe călău.

— Fă-ţi curaj, Fouquier!, îi zise călăul. Dumneata care i-ai trimis pe atâţia la moarte, arată acum că poţi muri fără frică! Trebuie să-mi împlinesc datoria!

— Nu, nu vreau să mor! Nu trebuie să mor!, strigă acuzatorul public.

— Înainte! Pe eşafod cu el! Nu mai ezita, călăule!, strigă ofiţerul.

— Aşadar nu vă este milă?, strigă el pălind şi mai tare la faţă. Fiţi blestemaţi cu toţii!

Două calfe de călău alergară spre Fouquier şi îl ţinură de mâini şi de picioare pentru ca Sanson să-i facă toaleta. Apoi carul porni împreună cu toţi osândiţii la ghilotină. Străzile erau înţesate de lume. Strigăte nebune şi huiduieli răsunau din toate părţile în contra acuzaţilor, apoi carul se opri în faţa pieţei revoluţiei.

Condamnaţii se dădură jos pe rând. Robespierre rămase în picioare rezemat de car. El se întoarse cu spatele spre ghilotină. Osândiţii fuseseră decapitaţi unul după altul. Executarea lui Fouquier Tinville îi umplu pe toţi de scârbă. Mizerabilul se zbătea şi nu voia să se urce pe platforma eşafodului. Apoi fusese trântit de calfe pe scândura fatală şi capul îi căzu sub cuţit. Ultimul său cuvânt fusese un blestem. Cu un suspin de uşurare Enric Sanson privi capul duşmanului său de moarte.

Apoi veni rândul lui Robespierre. Enric îl apucă şi-l legă de scândură. Robespierre îl mai privi odată cu ochii lui stinşi, dar pătrunzători.

— Sanson!, zise el cu buzele livide, Sanson! Fă iute!

Aceasta este singura dorinţă pe care o mai am!

Peste o secundă cuţitul” căzu. Cel mai mare şi mai cumplit om al revoluţiei franceze îşi dăduse sufletul! Odată cu el luase sfârşit şi revoluţia franceză.

Capitolul 253
CĂLĂUL SE ÎNSOARĂ!

După sfârşitul sângeros al lui Robespierre şi al tovarăşilor săi, fuseseră înlăturate pericolele care ameninţau capul lui Sanson şi al iubiţilor săi. Deja a doua zi după executarea lui Robespierre Orfelia se întoarse la fratele ei în Paris. Ea îi aduse veşti bune de la ţară.

Carol Tellier se simţise din ce în ce mai mult atras de văduva directorului din închisoarea Câmpului Sfânt. Această iubire făcuse o impresie bună asupra nenorocitei femei care la început părea a fi fost cu minţile rătăcite. Ea se însănătoşi în speranţa unui viitor mai bun. Copiii ei se ataşară de asemenea de nobilul Carol Tellier. Astfel, pe când în Paris fierbeau cele mai sălbatice lupte ale revoluţiei, pe moşia călăului avu loc o sacră legătură între aceşti doi oameni mult încercaţi de soartă. Enric Sanson era foarte vesel de logodna lui Tellier, cu toate că se cam temea a început ca sora sa Orfelia să nu fi fost atinsă în mod neplăcut de această veste. Căci Orfelia arătase şi dovedise atâta compătimire şi simpatie faţă de Carol Tellier! La această întrebare a fratelui ei, Orfelia dădu din cap surâzând cu duioşie.

— O nu, eu sunt veselă şi fericită de alegerea lui Tellier!, zise gingaşa fată. Nu iubirea pământească poate aprinde un foc în inima mea… ţintele mele pornesc într-o altă direcţie! Păstrează-mi tu întotdeauna iubirea ta, frate, şi lasă-mă când te vei însura cu Lili să iau parte ca un al

treilea membru al familiei voastre.

Enric Sanson o strânse cu iubire pe sora sa în braţe. Enric luase legătura cu Tellier şi-l asigură de ajutorul său material. Peste puţin timp Tellier plăti cu mulţumire ajutorul primit de la Sanson şi astfel el reuşi să-şi recâştige stima concetăţenilor săi şi iubirea întregii sale familii. De asemenea şi pentru demnul Montgolfier se îngriji Enric Sanson. El îl ţinu pe bătrân pe moşia sa şi îl ajută cu sume mari de bani. Montgolfier lucra mereu la perfecţiunea invenţiei sale. În fine soarele izbândei surâse şi pentru cinstitul Montgolfier. El apăru în faţa mulţimii pariziene înălţând un nou balon pe câmpia lui Martie şi fu salutat cu urale ca geiu al omenirii. Bătrânul nu mai trăi mult după triumful său. El închise ochii pentru vecie pe moşia lui Enric şi muri mulţumit că n-a trăit în zadar.

După ce Enric puse temelia pentru fericirea altora, se gândi să se pregătească cât mai iute pentru a-şi aduce tânăra soţie.

De asemenea şi lui Nicolai, servitorul credincios, Enric îi zise:

— Acum, iubite Nicola, tu vei rămâne la mine ca un membru al familiei! Mulţumită lui Dumnezeu, încă nu sunt sărac, cu toate cheltuielile pe care le-am avut!, zise Sanson îmbrăţişându-şi credinciosul servitor.

Cea mai scumpă comoară pe care o avea, încă n-o adusese acasă. Enric nu mai putea să aştepte.

Toate gândurile sale erau îndreptate spre Lili. Dar înainte de a pleca în satul îndepărtat, Enric se hotărî să şteargă pata urâtă care amărâse atât de mult existenţa iubitei sale. Încă în acea zi Enric Sanson alergă la Napoleon Bonaparte care începuse să domnească asupra Franţei Tânărul general de Corsica îl primi cu bunătate pe călău. Cu plăcere el admise rugămintea lui Enric de a

revoca condamnarea împotriva lui Lili. Cu această ocazie veni vorba şi despre Adella de Barry, căreia avea să-i mulţumească Lili pentru toate suferinţele îndurate.

— O cunosc bine pe această femeie!, zise Napoleon Bonaparte. Ar fi trebuit poate să o înlăturăm pe această amantă a lui Robespierre. Dar nu, Napoleon Bonaparte nu poartă război cu femeile J. Sau doreşti tu călăule, ca, ea care ţi-a pricinuit atâtea suferinţe să-şi primească pedeapsa cuvenită? Spune numai un cuvânt şi…

Dar Enric Sanson dădu din cap. i

— Nu, nu cer ca prinţesa de Barry să fie pedepsită!, zise călăul. Cea mai rea pedeapsă locuieşte în inima ei. Ştiu că este o femeie foarte nenorocită!

— Aceasta este nobil din parte-ţi, spuse Napoleon.

Plin de recunoştinţă, Enric se despărţi de Bonaparte.

El nu mai putea zăbovi în Paris. Căci se isprăvise deja cu ghilotina. Sub uralele poporului ghilotina fu dărâmată de către calfele lui Sanson. Cu inima uşurată şi o nespusă fericire în piept, Enric alergă spre satul îndepărtat pentru a o aduce pe Lili acasă.

Călăul sosi tocmai bine pentru a participa la înmormântarea lui Millart, care-şi curmase el însuşi zilele. El găsi încă în curte sicriul cu cel sinucis al cărui cadavru îl aruncase pârâul din pădure la mal. Plină de bucurie ţăranca Fouchon văzu că patima pe care o simţise Eugen pentru Lili, mireasa altuia, se stinse din pieptul său.

Enric o privea pe Lili ca pe o soră.

Patima pe care o simţise la început făcu loc unei iubiri fraterne. Cu o cordială strângere de mână Eugen îl salută pe călău. Condeiul nu este în stare să descrie revederea dintre Enric şi Lili. Fără a putea scoate măcar o vorbă cei doi se ţineau mereu îmbrăţişaţi. În fine erau uniţi după atâtea chinuri şi suferinţe.

Sărutările le spuneau că nu mai exista despărţire Pentru ei decât după moarte.

Ei merseră ţinându-se de mână până la cimitir.

Ţăranca Fauchon plânse mult la mormântul rătăcitului ei soţ şi se rugă pentru iertarea păcatelor sale.

Enric Sanson era adânc mişcat, el strânse mâna femeii 9 simple. Apoi călăul împreună cu iubita lui se apropiară; de mormântul lui Louvois pentru a-şi lua adio.

Eugen însă o ajută cu iubire pe mama sa şi o conduse 9 acasă de la mormântul nefericitului Millart.

— Tu eşti un fiu cuminte!, murmură ţăranca Fauchon mişcată, când te privesc simt în mine noi puteri I de a trăi! Dumnezeu să aibă milă de acel nefericit! Cei 1 doi se îndreptară spre casă.

Acolo îi aştepta o veste nouă. Margot, fiica dreiumaru1 lui, înnebunise. Ea vorbea într-una despre umbra pădul rarului Louvois care o urmărea. Astfel îşi primi şi Margot 9 pedeapsa de la Dumnezeu.

Enric nu plecă la Paris până ce nu se cunună în 9 biserica din sat cu Lili. Acum erau soţ şi soţie. Îmbătaţi J de fericire, cei doi se întoarseră la Paris.

Capitolul 254 SECRETUL BIBLIEI DE FAMILIE

Reîntorşi la Paris, pe tinerii soţi îi aşteaptă o nouă I surpriză.

Orfelia, după ce o îmbrăţişă pe Lili, îi predă frateluie ei o citaţie judecătorească de la Fauvel. Enric dădu curs 9 invitaţiei lui Fauvel.

— Gândeşte-te amicul meu, din întâmplare am făcut o I descoperire minunată!, zis judecătorul. Îţi aduci aminte a de legătura cea scumpă a bibliei care a posedat-o armu’ nerul Miranda şi care a fost răpită de negrul Pippin?

Fauvel se apropie de birou şi scoase legătura de pielii bogat împodobită cu briliante şi rubine.

— Priveşte» amicul meu!, zise el şi îi arătă lui Enrio-j Sanson un buton mic de rubin care forma mijlocul unei rozete şi care nici nu fusese băgat în seamă până acum Din întâmplare apăsând pe acel colţ, Fauvel făcuse acea fericită descoperire, un capac secret se deschise ca prin farmec. Înăuntru se aflau o mulţime de documente îngălbenite. Enric Sanson începu să citească.

Din document reieşea limpede că Lili era unica fiică] a ducelui de Barry, pe când Adella, pretinsa prinţesă, nu era decât un copil străin. Enric părăsi Judecătoria, jupă ce cu s-ne Preţioasa biblie şi strânse mai întâi iana lui Fauvel. El o înştiinţă pe Lili asupra celor scrise în documente.

Eu sunt atât de bogată!, exclamă Lili atârnându-se de braţul tânărului ei soţ. Încât nimic în lume nu m-ar nutea face mai fericită. Îmi e groază de posesia tatălui pieu. Iubite, nu vreau nimic de la el! Prea mult sânge 3 a vărsat pentru aceste milioane, atâta răutate şi viclenie omenească s-a arătat cu această ocazie!… Şi apoi, nu-l pot uita pe acel bărbat bătrân pe care l-am considerat până acum drept tată! El va trăi şi de acum înainte în inima mea! Pe acel duce mândru l-am văzut o singură dată pe când a fost dus la eşafod! Să-şi păstreze Adella comorile! Noi să trăim pentru norocul şi iubirea noastră 1

Enric o strânse cu bucurie pe tânăra sa soţie în braţele sale şi-i acoperi buzele cu scrutări înfocate. Enric hotărî să meargă cu Lili şi alţi câţiva însoţitori la Adella de Barry.

Enric se temea de şiretenia şi perversitatea acelei femei.

Capitolul 255 SPULBERAŢI în AER

Adella căzu zdrobită când află despre căderea lui Robespierre.

— Ce să fac? Ce să fac?, se întreba Adella plângând.

Adella tremura gândindu-se la Napoleon. El care îl învinsese pe tiranul Robespierre, negreşit că o va zdrobi şi pe dânsa. Enric Sanson era prietenul intim al lui Boparte. Cât de lesne putea înfige călăul arma răzbunătoare în inima falsă şi perfidă a prinţesei! Într-o spaimă nebună Adella fugi din palatul Naţional şi căută să se ascundă în castelul de Barry unde-şi ascunse comorile. Acolo în saloanele misterioase, care căpătară şi pentru dânsa un aspect sinistru, îşi găsi prinţesa nu refugiu, Negrul Pippin o însoţi. Nici el n-avea unde să se ascundă.

Pe când Adella luă iar sub stăpânire camerele secrete, ea fu cuprinsă de fiori de groază. Adella simţi că ajunse a finele existenţei sale. Şi la ce-i mai folosea viaţa, uPa ce orice spieranţă de fericire o părăsise?

Ea se asemăna cu o floare răpită de vânt, pe car? numai moartea o mai poate salva. Negrul Pippin era prea laş pentru a-şi putea curma firul vieţii. Într-o dimineaţă cei doi fugari auziră în ascunzătoarea lor zgomotul provocat de o trupă de soldaţi care intrară în castel. În acest moment Pippin văzu ceva îngrozitor.

La cel dintâi sunet de trompetă Adella sări de pe locul ei. Ea alergă prin gangul secret înspre sala subterană unde se afla templul care ascundea masa cu nenumăratele pârghii. Pippin o urmase tremurând pe prinţesă. El văzu cum ea întinse mâna dre & ptă spre o pârghie.

— Ce vrei să faci? Pentru Dumnezeu! Ce vrei să faci?, strigă negrul Pippin.

— Vreau să ne spulberăm în aer împreună cu urmăritorii noştri!, exclamă prinţesa. O singură apăsare

ajunge pentru a ne face praf împreună cu tot ce ne înconjoară.

Pippin rămase împietrit.

— Mincinosule, mincinosule!, strigă prinţesa, ai spus că ai ucis-o pe Lili Miranda. Ea trăieşte, o văd că vând cu Enric Sanson pentru a mă nimici!

Pippin se uită în direcţia în care privea Adella. Şi văzu într-adevăr în oglindă chipul lui Lili şi al călăului cum veneau prin parc ţinându-se de mână.

— Mii de draci, am ucis-o totuşi cu mâna mea î, strigă negrul Pippin, şi totuşi văd că vine!

— Acolo, acolo în parc!, îngână Adella, călăul Sanson este cu dânsa… şi în urma lor vin soldaţi!

— Ei vor să ne aresteze, să ne omoare, oh… plângea Pippin.

— Blestemat fie tot ce respiră aici!, strigă Adella. Blestemat fie „norocul, speranţa, iubirea şi credinţa! Dar mai întâi de toate, fii blestema* tu… tu, mizerabile, care m-ai minţit! în acelaşi moment, Adella se precipită asupra pârghiei fatale. În zadar căută negrul Pippin s-o oprească. Butonul fusese apăsat imediat. Se auzi un zgomot infernal, se părea ca şi când castelul s-ar fi zguduit din temeliile sale. Zidurile începură a se clătina şi a crăpa. În mijlocul zgomotului infernal se auzeau gemete omeneşti, apoi se auzi glasul unei femei, care şopti într-un amăt dureros. „Iartă-mă, Doamne, ia-mă sub protec & ttţia ta!

Şi apoi toate reintrară în tăcerea de odinioară. Zgomotul amuţi; numai pocnituri sinistre se mai auzeau. Era focul care ardea grinzile ruinelor castelului de Barry.

Capitolul 256 FERICIREA CĂLĂULUI

Enric Sanson şi tânăra lui soţie, căutară în zadar pe

prinţesa de Barry în Paris. Apoi în speranţa de a o găsi în castelul de Barry, tinerii soţi porniră într-acolo şi ajunseră, după cum am văzut în castelul de Barry. Adella nu ştia că Enric avea intenţia de a proceda blând cu dânsa. Nebună de spaimă, nenorocita îşi puse capăt zilelor, împreună cu negrul Pippin. Niciodată nu fuseseră găsite osemintele ei sub ruinele castelului.

Fără a pronunţa o vorbă şi mişcaţi până în adâncul inimii, Enric Sanson şi Lili, se întoarseră la Paris. Explozia îngrozitoare îi culcase la pământ, dar nu le cauzase niciun rău. După o ameţeală scurtă, ei îşi reveniră în fire şi se întoarseră acasă. Acolo în pacea familiei, îşi petrecură Enric şi Lili zilele. Călăul nu demisionă din funcţia sa; dar era fericit că rareori avea ocazia de a-şi exercita meseria. Enric Sanson se mută cu familia sa şi cu Orfelia la moşia lor. Acolo trăiră în pace şi fericire, departe de zgomotul oraşului. Numai când îl chema datoria, ceea ce se întâmplă foarte rar, rămânea Enric pentru câteva ceasuri la Paris.

Orfelia ajunse în familie o vârstă înaintată. Ea muri necăsătorită. Inima ei nobilă nu se putea lega de un singur bărbat, ea aparţinea ca un înger binefăcător, tuturor celor suferinzi, lipsiţi de cea mai scumpă comoară: sănătatea. Când Orfelia muri, o plânseră mii de oameni cu lacrimi fierbinţi şi după moarte fu lăudată ca un înger de blândeţe, înţelepciune şi milostivire.

Trei zile după moartea stăpânei sale, muri şi piticul Perkeo, tovarăşul nedespărţit al Orfeliei. Ca şi în viaţă, °1 rămase şi la moarte, credincios stăpânei sale…

Enric şi iubita sa soţie au îmbătrânit împreună. pe când se pregăteau de somnul şi odihna veşnică, aveau deja nepoţi şi strănepoţi. În cimitirul Montmartre stau alăturate mormintele. Iedera sălbatică a înconjurat amândouă pietrele funerare într-o strânsă îmbrăţişare, aşa că cele

două morminte s-au contopit într-unul singur.

Astăzi, încă se povesteşte în cercurile întinse ale familiei Sanson, despre iubirea nemărginită care i-a legat pe Enric Sanson şi pe Lili, cu toate loviturile grele ale sorţii, până dincolo de mormânt.

SFÂRŞIT

Dat la cules: 15 iulie 1992 Bun de tipar: 5 octombrie 1992 Coli tipo: 31, 5 – Fi 16/54X84

Tiparul executat sub comanda nr. 20496 Kegia Autonomă a Imprimeriilor Imprimer. a „CORESI” Bucureşti jăbn: 973 – 95397-O-8

TOATE DREPTURILE PRIVIND DIFUZAREA ACESTEI CĂRŢI SUNT REZERVATE SOCIETĂŢII „BL AŞCO!

Ediţie îngrijită de Luxa Ştefan-Andreescu

Prezenta versiune reproduce textul ediţiei publicate în anul 1S9S, în Editura Romancierului Popular, Bucureşti; s-a procedat la stilizarea conţinutului, precum şi la punerea de acord cu normele ortografice, ortoepice şi de punctuaţie aprobate de Academw Română.

Toate drepturile ediţiei de faţă – Bucureşti. 1992 – sunt rezeroate Editurii „KING” – S.R.L